Austin je velitelem týmu pro zvláštní úkoly při agentuře NUMA a je vykreslen jako prototyp hrdiny nového tisíciletí. Úkoly, které před ním stojí, jsou rozhodně neobvyklé. Po konfrontaci přívrženců radikálního ekologického hnutí s dánským válečným plavidlem se Austin s kolegou Joem Zavalou potopí k vraku lodi a s určitými problémy osvobodí uvězněné námořníky. Když se ale snaží zjistit víc o pozadí události, narazí na něco mnohem hroznějšího. Téměř neviditelná nadnárodní společnost se chce stát vládcem moří a pro svůj záměr se neštítí použít jakékoliv prostředky. Když vybuchne Austinův člun a Kurt se sotva zachrání, vypadá to, že se ocitl na listině smrti. Austin však už nemůže pátrání zanechat. Ekologická katastrofa je na spadnutí a jen on a agentura NUMA jí mohou zabránit...
S hrůzu nahánějícími akčními scénami, ale i vypravěčským uměním Cusslerovi vlastním se z titulu Bílá smrt stal neobyčejný thriller od velmistra dobrodružného žánru.

Clive Cussler
BÍLÁ SMRT

Román z řady Akta NUMA
Přeložil Martin Verner

Úvod

Západní pobřeží britského souostroví, 1515

Diego Aguirrez se probral z neklidného spánku s pocitem, že mu přes obličej přeběhla krysa. Široké čelo měl zborcené potem, srdce mu divoce bušilo a vnitřnosti svíral neurčitý pocit úzkosti. Naslouchal zvukům, ale slyšel jen hlasité oddychování posádky a šumění vody narážející na dřevěný trup lodi. Zdálo se, že je všechno v pořádku. Přesto se nemohl zbavit tísnivého pocitu, že se kdesi ve tmě skrývá neviditelná hrozba.
Vyhrabal se z visutého lůžka, přes svalnatá ramena si přehodil těžkou vlněnou přikrývku a vydal se ke schůdkům vedoucím z kajuty na palubu, která teď tonula v závojích mlhy. V měkkém měsíčním světle se robustní karavela, plachetnice bez vesel, třpytila, jako by byla upředena z pavoučích sítí. Aguirrez zamířil k nahrbené postavě choulící se ve žlutém přísvitu olejové lampy.
„Dobrý večer, kapitáne," pozdravil ho muž.
Aguirreze potěšilo, že hlídka byla vzhůru a ve střehu.
„Dobrý večer," odpověděl kapitán. „Všechno v pořádku?"
„Ano, pane. I když je pořád bezvětří."
Aguirrez vzhlédl k přízračným stěžňům se splasklými plachtami. „Vítr přijde. Cítím ho ve vzduchu."
Jasně, kapitáne," přitakal muž a přemáhal zívnutí.
Jděte dolů a trochu se vyspěte. Vystřídám vás."
„Ještě ne, pane. Služba mi končí, teprve až otočím hodiny."
Kapitán uchopil přesýpací hodiny stojící vedle lampy a obrátil je. „Tak," řekl. „a teď jděte."
Muž poděkoval a zamířil do kajuty pro posádku, zatímco kapitán zaujal jeho místo na hlídkovém stanovišti na vyvýšeném místě na zádi. Hleděl na jih, odkud se po hladině rovné jako zrcadlo valila mlha, jako by stoupala z nějakého podmořského komínu. Kapitán stál na hlídce až do východu slunce. Temně olivové oči mu zarudly a roztřásl ho chlad. Vlněná přikrývka do sebe natáhla vlhkost a ztěžkla. S příznačnou zarputilostí však ignoroval útrapy a nepohodlí a přecházel sem a tam jako tygr v kleci.
Kapitán byl Bask. Pocházel z drsných hor mezi Španělskem a Francií a jeho instinkty cizelované dlouhá léta prací na moři nebylo radno brát na lehkou váhu. Baskové byli ti nejlepší mořeplavci a

muži jako Aguirrez s jistotou vedli koráby do takových končin, jež méně odvážní lodivodi považovali za oblasti ovládané mořskými obludami a obřími víry. I Aguirrez měl, jako mnoho dalších Basků, husté a štětinaté obočí, obrovské odstávající uši, dlouhý rovný nos a bradu velikosti skalního masivu. O mnoho let později dospějí vědci dokonce k názoru, že vzhledem k těmto typickým rysům jsou Baskové přímými potomky kromaňonce.
Z podpalubí se trousila zívající posádka. Muži se v šedavém úsvitu protahovali a postupně se začínali věnovat svým povinnostem. Kapitán odmítl nabídku a ani teď se nenechal vystřídat. Jeho vytrvalost byla odměněna uprostřed dopoledne. Oči zarudlé únavou zahlédly paprsek světla proniknuvší těžkým závojem mlhy. Mihotavý záblesk trval jen okamžik, ale přesto naplnil Aguirreze zvláštní směsicí pocitu úlevy i zděšení.
Zrychlil se mu tep. Sáhl po drobném mosazném dalekohledu, který měl zavěšený na krku. Vytáhl teleskopické dílce tubusu, jak nejvíce mohl, a přiložil okulár k oku. Nejprve viděl jen šedou stěnu mlhy splývající s mořem. Protřel si rukávem oči, zamrkal, aby znovu zaostřil, a opět pozvedl dalekohled. Zase nic. Asi světelná šalba, pomyslel si.
Náhle ale zachytil v čočkách jakýsi pohyb. Z oparu se vynořila příď lodi jako ostrý zoban dravce slídícího po kořisti. Vzápětí se koráb objevil v celé délce. Hladký černý trup vystřelil vpřed, několik vteřin klouzal a pak rázem znovu poskočil. V závěsu chvátaly další dvě lodě, poskakovaly po hladině jako nějaký obrovský vodní hmyz. Aguirrez potichu zaklel.
Válečné galéry.
Sluneční odlesk přeběhl po mokrých veslech, jež se nořila do moře s mechanickou pravidelností. Štíhlé veslice s každým záběrem ukrajovaly ze vzdálenosti mezi nimi a plachetnicí.
Kapitán si důkladně prohlédl rychle se přibližující lodě a chtě nechtě musel ocenit čisté a funkční linie, které vypovídaly o mistrovství jejich stavitelů. Skuteční mořští honicí psi, schopní vyvinout v krátké chvíli obrovskou rychlost - stíhací galéry stavěné v Benátkách a používané tuctem evropských států.
Každá galéra byla vybavena sto padesáti vesly, tři sekce po pětadvaceti na každé straně. Nízké boky propůjčovaly lodi proudnicový vzhled, čímž výrazně předbíhaly svou dobu, a ladně se zvedaly teprve k zádi, na níž se vypínal kapitánský můstek. Příď byla protáhlá a špičatá, ačkoliv jako beranidlo se už nepoužívala. Paluba byla totiž v přední části vybavena děly.
Na jediném stěžni tyčícím se na zádi sice visela malá trojcípá latinská plachta, nicméně rychlost a obratnost dodávala galéře síla lidských paží. Španělský systém trestního práva posílal k veslům odsouzence na smrt. Jejich rozsudek se naplňoval s každým rázem těžkého desetimetrového kusu dřeva. V corsii - úzké uličce mezi přídí a zádí - neustále pochodovali nelítostní drábové, kteří výhrůžkami a karabáči s dlouhými řemínky poháněli veslaře k vyššímu výkonu.
Aguirrez věděl, že palebná síla namířená proti jeho lodi je obrovská. Galéry byly téměř dvakrát mohutnější než jeho dvacet pět metrů dlouhá baculatá karavela. Plavidla jako tyto válečné stíhací lodě byla běžně vybavena padesáti arkebuzami - jednorannými předovkami s hladce vrtanou hlavní. Těžší zbraně - kanóny s odlívanými hlavněmi zvané bombardy - byly umístěny v zadní části bojové paluby. Jejich tradiční pozice na pravoboku pocházela z dob, kdy námořní válečná strategie velela vrazit do nepřítele přídí lodi jako beranidlem.
Zatímco galéra byla pokračovatelem těžkopádných řeckých plavidel, jaká nesla například Odyssea od Kirké ke Kyklopům, karavela představovala budoucnost. Rychlá a dnes už i obratná a pevná loď mohla brázdit vodní hladinu, kam až oko dohlédlo a ještě mnohem dál. V karavelách se mísila lehkost jižanského ráhnoví a solidnost severského trupu s palubou odolnou proti vodě a otočným kormidlem na čepu. Lehko kasatelné latinské plachty převzaté z arabských dhou dělaly z takové lodě ve srovnání s námořními veslicemi výkonnější plavidlo. Platilo to ovšem s jedinou výjimkou - plachetnice byly rukojmími větru.
A k Aguirrezově smůle právě tyto úžasné a efektivní plachty teď zplihle visely na dvojstěžni. Bez větru, který by se opřel do plachtoví, byly jen bezcennými cáry látky. Nehybná karavela trčela na hladině jako přilepená, bezmocná jako loď v láhvi.

Aguirrez se podíval na svěšené plachty a proklel živly, které se proti němu spikly. Měl zlost, že byl tak krátkozraký a neposlechl svůj vnitřní hlas, který mu napovídal, aby zůstal na otevřeném moři. Galéry s nízkými palubami nemohly operovat v neklidných vodách a jen stěží by se pustily do jeho pronásledování. Ale on plul příliš blízko pevnině, protože taková cesta byla kratší. Při příznivém větru by přesto dokázal jakékoliv veslici uniknout na otevřené moře. S takhle absolutním bezvětřím však nepočítal. A také nečekal, že ho galéry objeví tak záhy.
Teď ale nechal sebeobviňování a výčitek. Na ně bude čas později. Shodil přikrývku z ramen jako toreador pláštěnku a vydal se na palubu. Jak se kapitánův mohutný hlas začal rozléhat lodí, muži okamžitě zbystřili. Rozdával příkazy. Během několika vteřin paluba připomínala mraveniště.
„Spusťte čluny!" Aguirrez ukázal na blížící se válečné lodě. „A hoďte sebou, mládenci, protože jinak nám na krky navlíknou oprátky."
Dali se do práce s neobvyklým úsilím. Všichni na karavele věděli, že je jejich osud v sázce. Kdyby je galéry zajaly, čekalo by je strašlivé mučení a nakonec hranice. Během několika minut spustili na vodu všechny tři čluny a za vesla zasedli nejsilnější veslaři. Lana připojená k plachetnici byla napnutá jako tětiva, ale karavela se odmítala odlepit z místa. Aguirrez své baskic-ké soukmenovce pobízel, jak nejhlasitěji uměl. Zatímco na ně chrlil jednu peprnou kletbu za druhou, nebe nad jejich hlavami se vybralo.
„Zaberte naráz!" burácel kapitán a z temných očí mu sršely blesky. „Veslujete jako banda španělskejch děvek!"
Jinak klidná hladina se za vesly čeřila jako mýdlová pěna. Lod skřípala a vrzala, a nakonec se přece jen o pár centimetrů pohnula. Aguirrez vykřikl několik posledních povelů a přeběhl na záď. Naklonil se přes zábradlí a k očím přiložil dalekohled. V okulárech uviděl na zádi první galéry vysokého hubeného muže, jak ho sleduje dalekohledem.
„El Brasero," procedil Aguirrez skrz zuby s neskrývaným opovržením.
Ignatius Martinez viděl, že ho Aguirrez pozoruje, a zkroutil masité rty do vítězoslavného úšklebku. Jeho kruté žluté oči, hluboce zapadlé do očních důlků, fanaticky zaplály. Pyšně zvedl dlouhý aristokratický nos, až se mohlo zdát, že větří.
„Kapitáne Blackthorne," procedil skrz zuby k opodál stojícímu muži s ryšavou bradkou, „oznamte veslařům, že budou volní, když tohohle ptáčka polapíme."
Kapitán pokrčil rameny a splnil rozkaz, ačkoliv věděl, že Martinez rozhodně nemá v úmyslu slib splnit. Byl to jen krutý žert.
El Brasero znamenalo španělsky koš na oheň. Martinez přišel ke své přezdívce díky zálibě v upalování kacířů v pekelném ohni, jak se těmto popravám na veřejnosti říkalo. Byl známou postavou quemerda - upalovacích hranic, kde využíval všech prostředků včetně úplatků k tomu, aby se mu dostalo pochybné cti zapálit smrtící plameny. Ačkoliv jeho oficiální titul zněl veřejný žalobce a zmocněnec inkvizice, přesvědčil své nadřízené, aby ho ustanovili inkvizitorem ve věci stíhání Basků. Takové stíhání bylo totiž mimořádně výnosné. Inkvizice okamžitě zabavovala majetek obviněných. Ukradené bohatství jejích obětí pak financovalo inkviziční věznice, tajnou policii, mučírny, vojsko a úředníky a dělalo z inkvizitorů bohaté muže.
Baskové pozvedli umění navigace a staveb lodí na neslýchanou úroveň. Aguirrez byl schopen doplout do tajných lovišť v západních mořích. Nejméně tucetkrát se vrátil s bohatým úlovkem velryb nebo tresek. Baskové byli také od přírody nadanými obchodníky a mnozí včetně Aguirreze z obchodování s velrybami a treskami zbohatli. Ve vlastní loděnici na řece Nervion stavěl plavidla všech typů a velikostí. Aguirrez si byl sice vědom nebezpečí, které mu ze strany inkvizice hrozí, ale byl natolik zaměstnán rozličnými aktivitami, že na ně zapomínal. Pokud nebyl na moři, užíval si, i když, pravda, ne příliš často, rodinného života. Měl dva syny a krásnou ženu. Při návratu z jedné plavby se mu ovšem zlovolná síla Martineze a celé instituce připomněla v plné síle.
V docích, kde se rybářské lodě chystaly vyložit svůj úlovek, narazily na rozzlobený dav. Lidé prosili Aguirreze o pomoc. Inkvizice uvěznila několik místních žen a nařkla je z čarodějnictví. Ve

skupince obžalovaných byla i jeho manželka. Spolu s ostatními byla vyslýchána a shledána vinnou. Právě je vedli z věznice k hranici, kde měly být upáleny.
Aguirrez uklidnil dav a okamžitě se vydal za místní vrchností. Ačkoliv byl vlivný muž, jeho prosby o osvobození uvězněných žen nebyly vyslyšeny. Představitelé světské moci prohlásili, že nemohou nic dělat, jelikož jde o soud církevní. Někteří mu v ústraní prozradili, že i jejich životy a majetky by byly vystaveny nebezpečí, kdyby se postavili příkazům Svaté stolice. „El Brasero" šeptali se strachem v očích.
Aguirrez vzal tedy věci do vlastních rukou a shromáždil asi sto mužů. Zaútočili na konvoj, který přepravoval obviněné k hranici, a bez jediného výstřelu ženy osvobodili. I když Aguirrez doslova vyrval svoji ženu ElBrase-rovi ze spárů, věděl, že v pozadí přípravy celého procesu s čarodějnicemi se skrývá útok na Basky a baskický majetek. A také El Braserova chamtivost.
Aguirrez ale tušil, že existuje ještě jeden pádný důvod, proč přitahuje pozornost inkvizice. Právě před rokem mu rada starších svěřila do opatrovnictví nejsvatější baskické relikvie. Jednoho dne se kolem nich baskický národ shromáždí, aby si vybojoval na Španělsku nezávislost. V tuto chvíli byly relikvie uloženy v truhle ukryté v tajném výklenku Agiurrezova honosného domu. K Martinezovi se zprávy o artefaktech mohly donést, v kraji žilo plno udavačů. Martinez navíc věděl, jaký fanatismus mohou svaté relikvie rozpoutat. Nakonec pro příklad nemusel chodit daleko, stačilo se podívat na svatý grál a krvavé křižácké výpravy pořádané v jeho jménu. Cokoliv, co by Basky sjednotilo, bylo by pro inkvizici hrozbou.
Martinez nechal osvobození žen bez odpovědi. Aguirrez nebyl hlupák. Věděl, že Martinez udeří až v okamžiku, kdy bude mít shromážděné veškeré důkazy. Ten čas Aguirrez využil na přípravy. Nejrychlejší karavelu ze svého loďstva ukryl poblíž San Sebastianu. Utratil ohromnou finanční částku, aby vybudoval vlastni špionážní síť z řad dobrovolníků, včetně několika lidí z prokurátorovy blízkosti, a rozhlásil, že nejvyšší odměnu dostane ten, kdo mu pomůže vyhnout se vězení. Pak se opět věnoval své práci a vyčkával. Doma vždy setrvával obklopen strážemi - veterány z bojů za svobodu.
Uběhlo několik klidných měsíců. Náhle se však v noci přihnal jeden z jeho donašečů, muž pracující přímo na úřadě Velkého inkvizitora. Téměř bez dechu zabušil na dveře. Martinez je na cestě a vede skupinu vojáků, aby ho zajali a vsadili do vězení. Aguirrez vyplatil špionovi velkorysou odměnu a začal realizovat své obranné plány. Políbil ženu a děti, rozloučil se a slíbil se s nimi setkat v Portugalsku. Zatímco rodina prchala na farmářském povozu, kde vezla i většinu jejich majetku, provokatér měl inkviziční bičice svést na falešnou stopu a povodit je křížem krážem po venkově. Aguirrez v doprovodu ozbrojené družiny věrných vyrazil k pobřeží. Pod příkrovem tmy spustil karavelu na vodu, vykasal plachty a zamířil na sever.
Dalšího dne při východu slunce zahlédl válečné stíhací galéry. Vynořily se na chvíli z ranního oparu a pokusily se karavelu pronásledovat. S vynaložením veškerého umění zkušeného lodivoda však Aguirrez svým pronásledovatelům unikl a s čerstvým větrem v zádech se vydal podél francouzského pobřeží na sever. Zamířil k Dánsku, kde se začne stáčet k západu v kurzu na Grónsko a Island, mine je a povede svou plachetnici dál do Velké země. Jenže u britského souostroví opustil loď dobrý vítr a Aguirrez uvízl se svými muži na mrtvolně klidné hladině...
Teď, když se trojice galér přibližovala, aby je pobila, byl Aguirrez odhodlán, bude-li to nezbytné, bojovat, ale instinktivně toužil prostě přežít. Obsluze zbraní rozkázal připravit se na bitvu. Těžkou výzbroj však na lodi neměl, místo ní vybavil karavelu rychle obslužnými zbraněmi, palebnou sílu obětoval za snadnou ovladatelnost.
Běžné těžkopádné předem nabíjené arkebuzy s doutnákovým zámkem, které bývaly zaklesnuty v přenosných stojanech, potřebovaly k obsluze - nabíjení a palbě - vždy dva muže. Posádka karavely však byla vybavena menšími a lehčími zbraněmi, které stačil obsluhovat jeden muž. Navíc byli Aguirrezo-vi věrní vynikajícími střelci, kteří téměř nikdy neminuli cíl. Těžkou artilerii představovala dvě bronzová děla, která nechal Aguirrez pro lepší pohyblivost opatřit koly.

Dělostřelci byli vycvičeni tak, že se strojovou přesností nabíjeli, mířili a pálili, což byla na jiných lodích věc v té době nevídaná.
Muži u vesel už byli zjevně unavení a loď se pohybovala jako motýl v malinovém sirupu. Galéry se mezitím přiblížily na dostřel. Jejich střelci by už mohli čluny snadno zasáhnout. Aguirrez se přesto rozhodl, že muže u vesel ponechá. Pokud bude loď alespoň trochu v pohybu, má jakous takous naději. Pobídl je k ještě většímu výkonu a zamířil na záď, aby pomohl obsluze zbraní. V tu chvíli zaregistroval nepatrnou změnu teploty, která byla předzvěstí větru. Menší latinská plachta se zatřepotala jako křídlo poraněného ptáka. A pak ještě jednou.
V okamžiku, kdy si všiml prvních vlnek na klidné hladině, které zvedl ještě téměř neznatelný závan větru, uslyšel typické zahřmění děl. Dvouhlavňový minomet galéry byl ovšem pevně zasazen do podpěry, což mu nedávalo možnost přesného zamíření ani elevace. Dělová koule neškodně plácla do vody téměř sto metrů od zádě karavely. Aguirrez se usmál, protože věděl, že děla ho mohou jen stěží přesně zasáhnout, dokud se terč alespoň trochu pohybuje.
Všechny tři galéry teď pluly bok po boku. Když se nad hladinou rozplynul oblak dýmu, první vyrazila přímo vpřed, zbylé dvě zamířily za karavelu. Manévr je měl oklamat. Obě galéry pluly vlevo, jedna za druhou. Většinu výzbroje měly na přídi pravoboku. V okamžiku, kdy by míjely pomalu plující karavelu, mohly by se zahákovat a lehkými a středními palebnými zbraněmi poničit plachty a ráhnoví.
V předtuše útoku umístil Aguirrez oba své kanóny vedle sebe na levobok a přikryl hlavně černým sametem. Nepřítel jistě předpokládá, že i plachetnice je vyzbrojena neúčinnými děly a že levý bok má jen chabě krytý.
Kapitán sledoval bojovou palubu protivníka dalekohledem a zaklel, jakmile mezi posádkou poznal námořníka, který se zúčastnil mnoha jeho rybářských výprav. Ten člověk znal cestu, kterou se chtěl Aguirrez vydat do západních moří. Je víc než pravděpodobné, že ho inkvizice získala na svoji stranu vydíráním a vyhrožováním celé rodině.
Aguirrez zkontroloval úhel náměru obou děl. Sňal černé přehozy a skrz kruhovou střílnu se podíval na imaginární výseč mořské hladiny. Lehkovážně, s pocitem, že nemůže být ohrožena, veplula první galéra do zorného pole - a Aguirrez dal povel k palbě. Obě děla zaburácela. První střela šla příliš dopředu a dopadla před špičatou příď. Zato druhá dělová koule dopadla přímo doprostřed bojové paluby.
Příď vzplála a vyvalil se dým. Prasklý trup začal nabírat vodu, a protože galéra stále plula čile vpřed, o to rychleji do ní voda vnikala. Během několika okamžiků zmizela pod hladinou. Aguirreze trápilo svědomí. Ke dnu šli i veslaři, kteří byli ke svým veslům přikováni, ale alespoň byla jejich smrt rychlá ve srovnání s měsíci utrpení, jež by je čekaly.
Posádka druhé galéry viděla, jaký osud potkal první loď. Zareagovala rychlým úhybným manévrem a pohotově se od karavely vzdálila. Díky této schopnosti získaly triéry svoji proslulost. Obloukem obeplula Martinezovu lod, která zatím vyčkávala v povzdálí, a připojila se k ní.
Aguirrez předpokládal, že se teď obě galéry rozdělí, každá popluje z jedné strany a budou se pečlivě zdržovat mimo dostřel jeho děl, pak se obrátí a zaútočí na bezbranné veslaře ve člunech. Jako by Martinez četl jeho myšlenky. Obě galéry se daly do pohybu a v dlouhém oblouku - každá z jedné strany - obkružovaly plachetnici jako číhající hyeny.
Aguirreze upoutal zvuk nad hlavou, který způsobil pohyb hlavní plachty. Zadržel dech, aby slyšel, zda se ozve znovu nebo jestli šlo jen o ojedinělý závan jako před chvílí. Vzápětí se ale plachta zatřepotala a napnula, až stěžně zaskřípěly. Popoběhl vpřed, naklonil se přes zábradlí kapitánského můstku a křikl na posádku, aby vytáhla veslaře ze člunů na palubu.
Příliš pozdě.
Galéry dokončily pomalý a široký oblouk a prudce se stočily zpět v kurzu, jenž je nasměroval přímo na jeho loď. Galéra na pravé straně se natočila dlouhým bokem k plachetnici a artilerie zahájila palbu na největší, ale přesto bezbranný člun. Ničivý zásah ho i s veslaři rozmetal po hladině.

Povzbuzena tímto úspěchem se o podobný manévr pokusila i galéra na levoboku. Střelci na karavele se však vzpamatovali z překvapení a zamířili své zbraně na bojovou palubu nepřítele, do míst, kde Aguirrez naposledy spatřil Martineze. El Brasero se nepochybně schovával za nějakou masivní fošnou, ale alespoň dostane výstrahu.
Zásah dopadl na palubu galéry jako úder olověnou pěstí. Jen co střelci vypálili z jedné zbraně, hned se chopili druhé, kterou jim mezitím bleskově naládovali nabíječi. Palba byla nepřetržitá a smrtící. Neschopna odolat souvislé kanonádě, galéra se s rozstříleným trupem a přelámanými vesly začala stahovat.
Posádka karavely se horečně snažila přitáhnout čluny. První ze dvou zbylých byl celý potřísněný krví, polovina mužů zemřela. Aguirrez dal povely dělostřelcům a hnal se na záď ke kormidlu. Pevně ho sevřel. Dělostřelci se chopili kanónů a s vypětím všech sil je dotáhli ke střílnám na přídi. Další členové posádky nastavili plachty tak, aby vytěžili maximum ze životodárného větru.
Jak karavela začínala nabírat rychlost, nechávala za sebou stále širší brázdu. Kapitán stočil loď ke galéře, kterou už poznamenali jeho střelci. Veslice se snažila uniknout, ale protože měla značné ztráty i mezi veslaři, zmateně poskakovala po hladině. Aguirrez počkal, dokud se nedostal do vzdálenosti čtyřiceti metrů. Střelci z galéry se snažili plachetnici - nyní vlastní pronásledovatele — zasáhnout ale jejich střelba způsobila jen malé škody.
Děla zaburácela a koule rozmetaly krytý přístřešek pro kapitána na velitelském můstku na tisíce třísek. Kanóny byly znovu bleskově naládovány a zamířily na čáru ponoru. V kýlu galéry se vzápětí objevily obrovské trhliny. Těžká veslice zajela pod hladinu i s celou výzbrojí a posádkou. V místech zániku po sobě zanechala jen zpěněnou vodu, úlomky dřeva a několik nešťastníků, kteří se snažili plavat.
Kapitán teď upřel svoji pozornost na třetí loď. Martinez ale sledoval vývoj situace a vydal se na útěk. Jeho galéra směřovala k jihu a uháněla jako vyplašený zajíc. Hbitá karavela teď jako by ožila a pokusila se ho pronásledovat. Aguirrezovi se rozbušila krev ve spáncích při představě, jak v hlubokých vodách zháší El Braserovu vášeň jako planoucí pochodeň.
Nemělo se tak stát. Vítr byl zatím pořád slabý a karavela nemohla vyvinout dostatečnou rychlost, aby dostihla svižně plující veslici, jejíž posádka veslovala do slova a do písmene o život. Netrvalo dlouho a z galéry byla jen malá tečka na obzoru.
Aguirrez by sice byl ochoten hnát se za Martinezem až na konec světa, ale na horizontu spatřil plachty a usoudil, že může jít o nepřátelskou posilu. Inkvizice měla dlouhé prsty. Připomněl si slib, který dal ženě a dětem, a uvědomil si i svou zodpovědnost vůči baskickému lidu. Neochotně se tedy podvolil a stočil loď k severu. Nabral kurz na Dánsko. O svém nepříteli si ale nedělal žádné iluze. Martinez byl možná zbabělec, ale zároveň mu nescházela trpělivost a vytrvalost.
Bylo jen otázkou času, kdy na sebe narazí znovu.

Úvod II.

Německo, 1935

Krátce po půlnoci začali v širokém pobřežním pásu mezi Hamburkem a Severním mořem výt snad všichni psi. Vyděšeně zírali na temnou bezměsíčnou oblohu, jazyky vyplazené, ocasy stažené. Jejich dokonalý sluch zachytil zvuk, který lidské ucho nebylo schopno zaregistrovat: vysoko v mohutné vrstvě mraků slabě bzučely motory obrovského stříbrného torpédovitého objektu, který se klouzavým pohybem prodíral tmou.
Čtyři dvanáctiválcové motory maybach, dva na každé straně, vytrvale hučely v aerodynamicky tvarovaných krytech pod břichem dvě stě padesát metrů dlouhé vzducholodi. Z obrovských oken řídicí kabiny v přední části trupu se linulo žluté světlo. Dlouhá, úzká gondola připomínala svým

uspořádáním kapitánský můstek na lodi, včetně kompasu a paprskovitého kola kormidla. Navíc byla vybavena ovladači výškových kormidel.
V těsné blízkosti kormidelníka stál široce rozkročený a s rukama za zády kapitán Heinrich Braun, vysoký, dokonale upravený muž s vojensky vzpřímeným držením těla. Měl na sobě tmavě modrou uniformu a čepici s mohutným štítkem. Do kabiny pronikal chlad, který nedokázalo přemoci ani instalované vytápění, proto si pod sako oblékl tlustý rolák. V obličeji, který jako by byl vytesán z žuly, měl hrdý a snad až pyšný výraz. Vzpřímený postoj, stříbrošedé, téměř podle vojenských předpisů nakrátko zastřižené vlasy a sebevědomě pozvednutá energická brada odkazovaly na jeho minulost pruského námořního důstojníka.
Braun zkontroloval kompas a otočil se ke statnému muži středního věku, jemuž vzhůru nakroucený ježatý knírek propůjčoval výraz dobromyslného
mrože.
„Nuže, Herr Lutz, úspěšně jsme završili první etapu naší historické cesty." Braun se vyjadřoval uhlazeným, i když poněkud archaickým jazykem. „Udržujeme náš stroj v rychlosti sto dvaceti kilometrů v hodině. Ač čelíme slabému protivětru, kalkulovaná spotřeba paliva odpovídá skutečnosti. Blahopřeji,
profesore."
Herman Lutz vypadal jako výčepní z mnichovské pivnice, ale ve skutečnosti byl jedním z nejzručnějších leteckých inženýrů v Evropě. Braun poté, co odešel do výslužby, napsal knihu, která pojednávala o možnosti pravidelného leteckého spojení mezi Evropou a Severní Amerikou přes severní pól. Na přednášce propagující prodej knihy se setkal s Lutzem, který se pokoušel shromáždit prostředky na aviatickou polární expedici. Oběma mužům bylo společné neochvějné přesvědčení, že letecká doprava může pomoci mezinárodní spolupráci.
V modrých Lutzových očích se zračilo vzrušení. „Naopak já blahopřeji vám, kapitáne Braune. Společně prospějeme světu a míru."
Jsem si jist, že jste chtěl říci Německu" poznamenal jízlivě Gerhardt Heinz, malý subtilní človíček, který stál sice za oběma muži, ale dost blízko na to, aby slyšel každé slovo. Velmi obřadně si zapálil cigaretu.
„Herr Heinz, zapomněl jste snad, že nad našimi hlavami se nalézají tisíce kubických metrů vysoce hořlavého vodíku? Kouření je dovoleno pouze ve speciální kabině umístěné v části pro posádku," pronesl ledově chladným
hlasem Braun.
Heinz něco zamumlal a udusil cigaretu v prstech. Ve snaze získat opět převahu našponoval se jako panáček na pérku. Měl dohola oholenou lebku, na níž o to víc vynikal cvikr, který musel nosit, protože byl krátkozraký. Bledá hlava tak výrazně čněla nad úzkými rameny. Předpokládal, že bude vypadat autoritativně, ale působil spíš groteskně.
Lutzovi připadal v černém koženém kabátě jako červ, který se klube z kukly, ale byl natolik rozumný, že si tuhle myšlenku nechal pro sebe. Přítomnost Heinze na palubě byla daní za to, že vůbec mohli vzlétnout. Kromě Heinze k tomu přispělo jméno vzducholodi - Nietzsche - po německém filosofovi. Německo se vzpamatovávalo z ekonomického a psychického jha pramenícího z Versailleské smlouvy. Když Lutz navrhl uspořádat expedici k severnímu pólu, veřejnost byla nadšená a konala finanční sbírky. Avšak projekt stagnoval.
Za Lutzem však v tichosti přišla skupina průmyslníků s novým návrhem. S podporou armády dají peníze na stavbu vzducholodi a na tajnou cestu k severnímu pólu. Pokud expedice uspěje, budou podrobnosti zveřejněny, Německo bude misi prezentovat jako fait accompli, hotovou věc, a dokáže tak světu svoji vyspělost v leteckém průmyslu. Naopak neúspěch by byl držen v tajnosti, aby nepošramotil národní pověst. Vzducholoď byla postavena za přísného utajení, Lutz se nechal inspirovat obřím zepelínem. Součástí dohody bylo, že na důkaz zájmu průmyslníků o projekt se expedice zúčastní i Heinz.
„Kapitáne, zpravíte nás o našem postupu?" řekl Lutz.

Braun přistoupil k nástěnné mapě. „Nalézáme se zde. Budeme sledovat kurz, kterým postupovaly Norge a Italia až ke Špicberkům. Předpokládám, že tato etapa potrvá v závislosti na počasí zhruba patnáct hodin."
„Doufám, že budeme mít trochu víc štěstí než ti Italové," poznamenal Heinz a všem tak neodbytně připomněl předchozí pokusy o dobytí pólu vzduchem. V roce 1926 se norský polárník Amundsen a italský inženýr Umberto Nobile úspěšně pokusili dosáhnout severního pólu a obletět jej v italské řiditelné vzducholodi jménem Norge. Ačkoliv se všeobecně předpokládalo, že Nobileho druhá expedice na sesterské vzducholodi nesoucí jméno Italia dokáže na pólu dokonce přistát, ztroskotala. Amundsen se při záchranné výpravě se svým letadlem ztratil. Nobile a několik dalších mužů z posádky bylo nakonec zachráněno.
„To není otázka štěstí," obrátil se k němu Lutz. „Při konstrukci této vzducholodi jsme se poučili z předchozích chyb a navrhovali jsme ji přesně pro daný účel. Je mohutnější a odolnější vůči krutému počasí. Je vybavena vzájemně zástupnými komunikačními systémy. Tím, že jsme použili blau-gas, dosáhli jsme nad lodí větší kontroly, protože nevezeme nadbytečné zásoby vodíku. Vládneme rozmrazovacím zařízením. Jeho soustrojí je zkonstruováno tak, aby fungovalo i v extrémně nízkých arktických teplotách. Rychlejší vzducholoď než tato nebyla dosud postavena. Máme vybudovanou záchrannou síť z letadel a lodí, které nám ihned vyrazí na pomoc, jakmile zaznamenají jakékoliv problémy. Naše meteorologické přístroje jsou bezkonkurenční."
„Zajisté máte moji naprostou důvěru. Vy i loď," řekl Heinz s charakteristickým úlisným úsměvem, jímž se snažil každému zalíbit.
„Dobře tedy. Navrhuji, abychom si všichni odpočinuli, než dosáhneme Špicberků. Tam doplníme palivo a budeme pokračovat k pólu."
Let ke Špicberkům byl klidný. Pozemní posádka byla rádiem upozorněna na blížící se vzducholoď, takže byla na nohou. Palivo a zásoby byly doplněny během několika hodin a loď mohla vyrazit k severu. Nabrala kurz k zemi Františka Josefa.
Temně šedé moře pokrývaly kusy plovoucího ledu. Z úlomků se postupně stávaly stále větší kry, které byly jen tu a tam protkány černými tepnami otevřeného moře. Poblíž pólu tvořil led už jednolitou krustu. Ačkoliv shora se povrch zdál být rovný a hladký, zkušenosti pozemních výprav říkaly, že je zbrázděn roklemi a pahorky.
„Dobrá zpráva, pánové," zvolal Braun nadšeně. „Nacházíme se na pětaosmdesátém stupni severní šířky. Pólu dosáhneme co nevidět. Meteorologické podmínky jsou ideální. Panuje bezvětří, bezoblačno."
Vzrušení rostlo. I ti, kteří neměli službu, přispěchali do řídicí kabiny a vyhlíželi z obrovských oken v naději, že snad uvidí červenobílý kůl, vyznačující devadesátý stupeň severní šířky.
Jeden z pozorovatelů náhle vykřikl: „Kapitáne, myslím, že jsem dole něco
zahlédl." Kapitán zaměřil dalekohled do míst, kam ten muž ukazoval. „Nanejvýš zajímavé." Podal přístroj Lutzovi. Je to člun," konstatoval po chvíli Lutz.
Braun souhlasně přikývl a přikázal kormidelníkovi změnit kurz. „Co to děláte?" zeptal se Heinz.
Braun mu podal dalekohled. „Podívejte se," řekl bez dalšího vysvětlování. Heinz, potýkaje se s cvikrem, zašilhal do okulárů. „Nic nevidím," hlesl
bezbarvě.
Brauna jeho odpověď nepřekvapila. Ten člověk byl slepý jako patrona. „V tom případě jsem vám nucen oznámit, že v ledu vězí člun."
„Co by dole dělal nějaký člun" podivil se Heinz a zamrkal. „O žádné jiné expedici k pólu jsem neslyšel. Přikazuji vám vrátit se k původnímu kurzu."
„Z jakého titulu mi dáváte rozkazy, Herr Heinz?" zeptal se kapitán a ještě více zvedl bradu. Z jeho ledového tónu bylo jasné, že odpověď je mu tak jako tak lhostejná.
„Naším posláním je dosáhnout severního pólu," namítl Heinz.
Už se zdálo, že kapitán Braun vezme drobného chlapíka za límec a vynese ho ze dveří. V jeho pohledu se zračilo přání vysadit ho na ledovou kru a sledovat, jak mizí v dáli.

Lutz rozpoznal kapitánovo rozpoložení, a aby zažehnal nebezpečí, vložil se do debaty: „Pane Heinzi, příteli, máte jistě pravdu. Ale zároveň jsem přesvědčen, že naší povinností je zajímat se o vše, co s naší výpravou souvisí a co by se mohlo stát cílem příštích expedicí."
A Braun dodal: „A navíc jsme povinováni stejně jako loď na moři pomoci každému, kdo se snad ocitl v nebezpečí."
Jestli nás uslyší, pošlou o nás zprávu a ohrozí naši misi," pokusil se kontrovat Heinz.
„Museli by být slepí a hluší, aby o nás nevěděli," řekl Braun. „A i kdyby o naší přítomnosti zde informovali, co by se stalo? Naše loď nemá vysostná označení, jen jméno."
Když Heinz pochopil svou prohru, okázale si zapálil cigaretu, afektovaně vyfoukl kouř a troufale se podíval na kapitána, zda si ho opět dovolí okřiknout.
Kapitán ale jeho drzé gesto přešel bez povšimnutí a vydal rozkaz k sestupu. Kormidelník nastavil přístroje a obří vzducholod započala svůj dlouhý, klouzavý sestup do náruče ledového příkrovu.

Faerské ostrovy, současnost

Osamělá loď plující k Faerským ostrovům vypadala jako paintballový bojovník, který schytal zásah snad od každého ze soupeřů. Trup padesát metrů dlouhého plavidla Sea Sentinel hrál od přídi k zádi všemi barvami duhového spektra, jako by byl pomalovaný v psychedelickém opojení. Člověk by skoro očekával, že karnevalový vzhled lodi doplní posádka klaunů a pištění píšťal a trumpetek. Pokud ovšem působila dojmem korábu plného zábavných a rozpustilých společníků, šlo o klam. Jak se mnozí ke své smůle přesvědčili na vlastní kůži, Sea Sentinel byl jistým způsobem nebezpečný.
Lod připlula do výsostných vod Faerských ostrovů po dvě stě padesát kilometrů dlouhé plavbě ze Shetland nedaleko Skotska. Očekávala ji malá flotila rybářských člunů a jachet najatých mezinárodními tiskovými agenturami. Poblíž kotvil dánský křižník Letí Eriksson a nad pobřežím kroužila helikoptéra.
Mrholilo, což bylo na Faerách, osmnácti skalnatých ostrůvcích roztroušených v severovýchodním Atlantiku v půli cesty mezi Dánskem a Islandem, typické letní počasí. Většina z jejich pětačtyřiceti tisíc obyvatel byla potomky Vikingů, kteří se zde usídlili v devátém století. Ačkoliv ostrovy jsou součástí Dánského království, místní nářečí je jakousi obměnou staré norštiny. Nad počtem obyvatel vysoce převažují spousty ptáků, jež hnízdí na útesech vypínajících se nad mořem jako mohutné hradby.
Na přední palubě stál vysoký a urostlý čtyřicátník. Byl obklopen reportéry a kameramany. Marcus Ryan, kapitán Sea Sentineu, měl na sobě černou kapitánskou uniformu tradičního střihu, se zlatými prýmky na límci a rukávech. S ostře řezaným profilem, snědou pletí, polodlouhými vlasy rozcuchanými větrem a perfektně přistřiženým, medově hnědým plnovousem lemujícím hranaté čelisti vypadal jako filmový herec při konkurzu na roli energického kapitána zaoceánského parníku. Je pravda, že o svou image dbal s největší pečlivostí.
„Blahopřeji vám, dámy a pánové," pronesl Ryan zvučným hlasem, který přehlušil hukot motorů a šumění vln, narážejících na trup lodě. Je mi líto, že vám nemůžeme nabídnout také klidnější moře. Jak vidím, někteří máte po naší plavbě ze Shetland žaludek trochu na vodě."
Lidé, k nimž mluvil, byli vybraní zástupci tisku, kteří měli podat zprávu o chystané akci. Po noci strávené na těsných pryčnách na mořem zmítané lodi by mnozí emisaři sedmé velmoci tuto čest rádi postoupili kolegům.
„Bez obav," zahlaholila reportérka CNN. Jen doufám, že celá záležitost bude stát za všechen ten dramamin, co jsem spolykala."
Ryan jí odpověděl s úsměvem hodným Hollywoodu. „Mohu vám téměř stoprocentně slíbit, že se stanete svědky skutečné akce." Teatrálně máchl paží. Všechny kamery jej snímaly. Ukázal na

válečné plavidlo. Lod kroužila v širokém oblouku nejnižší možnou rychlostí, aby se ještě dalo hovořit o pohybu. Na hlavním stěžni povlávala červenobílá dánská vlajka. „Když jsme se posledně snažili zabránit obyvatelům ostrovů v masakrování velryb, tento dánský křižník, který vidíte před námi, nám vystřelil přes příď. Malé úlomky munice jen těsně minuly jednoho člena naší posádky. Dánové samozřejmě popírají, že by na nás pálili." „Skutečně jste je zasypali odpadky?" zeptala se reportérka CNN. „Bránili jsme se tím, co jsme měli po ruce," odpověděl Ryan s předstíranou vážností. „Náš kuchař používá provizorní metač, aby se během plavby zbavil odpadků podléhajících rozkladu. Protože je milovníkem starých zbraní, sestrojil zařízení podobné středověkému praku, který má až nečekaný dostřel. Když se nás pokusil dánský škuner potopit, odpověděli jsme mu k vlastnímu překvapení přímým zásahem. A k jejich taky." Dramaticky se odmlčel. „Nic vám nevezme vítr z plachet víc než slizké slupky od brambor, vaječné skořápky a lógr." Skupinka se zasmála.

„Neobáváte se, že akce tohoto typu negativně přispějí k reputaci vaší organizace Sentinels of the Sea, která usiluje o dodržování práv zvířat a ochranu životního prostředí a je označována za jednu z nejradikálnějších?

Vaše skupina veřejně připouští takové akce, jako je potápění velrybářských lodí, blokování námořních cest, znehodnocování kožichů tuleních mláďat barvou, zastrašování námořníků, prořezávání rybářských sítí...," ptal se reportér BBC.

Ryan odmítavě zvedl ruku. „Šlo o pirátské velrybářské lodě v mezinárodních vodách a také další věci, které jste zmínil, proběhly v souladu s mezinárodními úmluvami. Naopak naše lodě byly nedovoleně demolovány, na naše lidi stříkali slzné a paralyzující plyny, naši lidé byli protizákonně zadržováni."

„Co byste vzkázal těm, kteří vás nazývají teroristickou organizací?" ozval se redaktor časopisu The Economist.

„Zeptal bych se jich: umíte si představit něco hrůznějšího než chladnokrevné zmasakrování patnácti set bezbranných kulohlavců černých z dvoutisícové populace, které se každoročně opakuje? A připomněl bych jim, že nikdo z nich nikdy nebyl žádným z aktivistů SOS zraněn ani zabit." Ryan znovu nasadil úsměv. „Nakonec jste sami, lidičky, viděli, kdo se na téhle lodi plaví." Ukázal na pohlednou mladou ženu, která stála trochu stranou a poslouchala debatu. „Řekněte mi upřímně, jde z téhle dámy strach?"

Therri Weldová byla asi pětatřicetiletá, středně vysoká žena s pevnou, pěkně tvarovanou postavou. Měla na sobě seprané džíny a volnou košili, přes niž si však oblékla neforemnou větrovku, která do značné míry zakrývala její nesporně přitažlivé křivky. Na hlavě měla baseballovou čepici s emblémem SOS. Zpod ní se draly vlnité kaštanové vlasy. Účes dotvářel vlhký oceánský vzduch a vítr. Měla temně modré, bystré a inteligentní oči. Postoupila ke skupince novinářů a zářivě se usmála.

„S většinou z vás jsem se již setkala," pronesla hluboko posazeným, ale jasným hlasem. „Takže víte, že kdyby mě tady Marcus nezneužíval jako uklízečku, mohla bych se věnovat své práci právní poradkyně SOS. Jak již Marcus uvedl, k přímé intervenci sáhneme teprve tehdy, když už nezbývá jiná možnost. Po našem posledním pokusu přimět svět k bojkotu faerských rybích produktů jsme se z těchto vod stáhli."

„Ale masakry jste dosud nezastavili," poznamenal reportér BBC směrem k Ryanovi.

„Naše organizace si byla vždycky vědoma, že je před námi dlouhá cesta, než vymýtíme tradici, jejíž počátky sahají několik staletí zpět," odpověděl Ryan. „Faeřané jsou stejně tvrdohlaví, jako byli jejich praotcové - Vikingové, kteří zápasili o holou existenci. Nejsou ochotni ustoupit nějaké bandě ochránců velryb, jako jsme my. Hluboce ostrovany obdivuji, ale na druhé straně si myslím, že jejich masakrování velryb je barbarské a kruté. Není jich hodně jako lidí. Vím, že někteří z vás se takového lovu zúčastnili. Mohl by někdo shrnout svůj dojem?"

„Hnusná řezničina," připustil reportér BBC. „Ale stejně tak nemám rád hon na lišku."

„Liška ale dostane určitou šanci," oponoval Ryan a jeho pohled ztvrdl. „Lov velryb jsou jen jatka. Když některá loď zahlédne hejno kulohlavců černých, vyšle signál a spolu s ostatními čluny naženou hejno k pobřeží. Místní lidé - někdy i ženy a děti - čekají na pláži. Je to báječná party, kde teče alkohol proudem. Všichni kromě velryb se skvěle baví. Pak tyčemi s železnými háky zachytí velryby za nozdrý a vytáhnou je na břeh nebo do mělké vody, kde jim prořízno krkavice. Zvířata vykrvácí. Voda je množstvím vytékající krve zbarvena do ruda. Někdy můžete vidět, že lidé odřezávají velrybám hlavy, ještě když žijí!"
„V čem je rozdíl mezi lovem velryb a porážkou skotu na jatkách?" zeptala se blonďatá reportérka.
„Ptáte se nesprávného člověka," odpověděl jí Ryan. Já jsem vegan." Počkal, až utichne smích. „Nicméně vaše úvaha je správná," připustil. „My ale možná chráníme tyto lidi před nimi samotnými. Maso kulohlavců černých je plné rtuti a kadmia. Ohrožuje tak i jejich děti."
„Ale i kdyby chtěli sebe a své děti otrávit," pokračovala novinářka, „neměla by taková organizace, jako je SOS, jejich tradice respektovat?"
„Gladiátorské zápasy a veřejné popravy byly také kdysi tradicí. Civilizační proces rozhodl, že tato brutální zábava se neslučuje s moderní společností. Zbytečně kruté zacházení s bezbrannými zvířaty patří do stejné kategorie. Oni říkají, že jde o tradici. My říkáme, že jde o vraždění. Proto jsme se sem vrátili."
„Nestačilo by pokračovat v bojkotu?" zeptal se muž z BBC.
Na otázku odpověděla Therri. „Bojkot byl příliš pomalý. Mezitím byly povražděny stovky dalších kulohlavců černých. Proto jsme změnili strategii. Ropné společnosti chtějí v těchto vodách otevřít vrtné plošiny. Pokud ukážeme lov v dostatečně špatném světle a vyvoláme negativní publicitu, ropné společnosti se budou jistě držet zpátky. Tak vznikne tlak, který přinutí ostrovany zanechat svých velrybářských výprav."
„A my tady máme i další úkol," dodal Ryan. „Pracuje zde rybí farma vlastněná nadnárodní společností, kterou chceme zablokovat, abychom demonstrovali proti ničivým dopadům umělého chovu ryb."
„Existuje snad někdo, koho si nechcete znepřátelit?" zeptal se reportér The Fox News ironicky.
„Řekněte mi, kdybych na někoho zapomněl," odpověděl mu břitce Ryan.
„Jak daleko chcete ve svých protestech jít?" ozval se znovu novinář z BBC.
„Tak daleko, jak jen budeme moci. Tento způsob lovu podle našeho názoru mezinárodní právo nedovoluje. Vy jste tady proto, abyste se stali našimi svědky. Jde o riskantní záležitost. Jestli chce někdo z vás v tuto chvíli odejít, zařídím mu transport." Rozhlédl se po posluchačích a usmál se. „Nikdo? Výborně. Skvěle. Pak se tedy odvážně vrhněme do boje. Budeme sledovat různé skupiny velryb. V těchto vodách se to jimi doslova hemží. Tamhle ale na nás divoce mává jeden mladý kolega a zdá se, že nám chce něco říct."
Přiběhl k nim jeden z členů posádky, který měl hlídku. „Několik skupinek právě proplouvá kolem Stremoye," volal. „Náš pozorovatel na pobřeží hlásí, že zachytil zvuk sirén a čluny jsou prý připraveny vyrazit na lov."
Ryan se otočil k novinářům. „Pravděpodobně se budou snažit navést velryby na popraviště u pobřeží Kviviku. My se postavíme mezi čluny a velryby. Pokud se nám nepodaří zvířata odehnat, zablokujeme čluny."
Reportérka CNN ukázala na křižník. „A nepobouří to tamhlety kovboje?"
„Na to spoléhám," odpověděl Ryan s krvelačným úšklebkem.
Na vysokém kapitánském můstku křižníku Leif Eriksson stál muž v civilních šatech a silným dalekohledem pozoroval Sea Sentinel.
„Bože můj," zamumlal přes rameno Karl Becker k Eriku Petersenovi, kapitánu válečného plavidla, „ta loď vypadá, jako by ji pomaloval nějakej magor."
„Ach, takže vy kapitána Ryana znáte," odvětil s potutelným úsměvem Petersen.
„Slyšel jsem o něm. Zdá se, že je, jak říkají Američané, neprůstřelný. Už tolikrát porušil zákony a nikdy nebyl z ničeho obviněn. Co o něm víte, kapitáne?"

„Především že ve skutečnosti magor není. Je téměř fanatik, ale všechny jeho akce měly hlavu a patu. I to jeho křiklavé vybarvení lodi má svůj význam. Ukolébává naivní oponenty a odvds@ádí jejich pozornost. A taky se dobře vyjímá v televizi."
„Snad bychom je mohli zavřít za estetické znečišťování oceánu, co vy na to, kapitáne Petersene?" řekl Becker.
„Myslím, že by si našel právníky, kteří by dokázali, že jde jen o plovoucí umělecké dílo."
Jsem rád, že jste neztratil smysl pro humor ani po vašem posledním střetu se Sea Sentinelem."
Stálo nás to jen pár minut úklidu, než jsme z paluby vymetli všechen ten sajrajt, který nám sem naházeli. Můj předchůdce ovšem zastával názor, že na útok smetím se má odpovědět dělostřelbou."
Beckerovi zacukalo ve tváři. „Slyšel jsem, že to byla poslední Olafsenova plavba v pozici kapitána. Ta publicita mu hrozně uškodila. Dánská válečná loď ostřelovala neozbrojený člun. Spekulace v tisku, že posádka byla opilá. Bože můj, taková ostuda!"
„Sloužil jsem pod kapitánem Olafsenem jako první důstojník a jeho rozkazy jsem vždy plně respektoval. Jeho problém byl, že neměl jednoznačné instrukce od těch byrokratů z Kodaně." „Od takových jako já, že?"
Kapitán se zdráhavě usmál. Já jen plním rozkazy. Moji nadřízení mi řekli, že se nalodíte jako pozorovatel z ministerstva. Tak jste tady."
Já bych žádného vládního zmocněnce na palubě nechtěl, kdybych byl na vašem místě. Ale ujišťuji vás, že nemám vůbec žádnou pravomoc měnit vaše rozkazy. Budu samozřejmě informovat o tom, co jsem viděl a slyšel, ale chtěl bych vás upozornit, že bychom šli od valu oba, kdyby tahle operace skončila fiaskem."
Kapitán nevěděl, co si má o Beckerovi myslet. Vládní pozorovatel vypadal jako zasmušilý havran, malý a temný, s dlouhým nosem a vodnatýma očima. Petersen naopak nezapřel typického Dána. Byl blonďatý, vysoký a měl hranatou čelist.
„Když jste se nalodil, neskákal jsem nadšením," přiznal kapitán. Je tady ale příliš mnoho horkých hlav, které by mohly celou záležitost zkomplikovat, proto jsem docela rád, že mám možnost konzultovat postup s někým z vlády."
Becker kapitánovi poděkoval. „Co si vlastně o tomto způsobu lovu velryb myslíte vy?" zeptal se.
Kapitán pokrčil rameny. „Na ostrovech mám plno kamarádů. Raději by se nechali zabít, než aby měnili staré tradice. Říkají, že jen díky nim jsou tím, čím jsou. Respektuji jejich pocity. A vy?"
Já jsem z Kodaně. Tahle záležitost s velrybami mi připadá dost nafouknutá. Ale je tady hodně v sázce. Vláda uznává přání Faeřanů, ale na druhou stranu bojkot vážně poškozuje celý rybářský průmysl. Nechceme, aby ostrované přišli o živobytí, protože tak by se stali přívažkem státní pokladny. A to by bylo zatraceně drahé. A to nemluvím o finančních ztrátách, které by byly neporovnatelně větší, kdyby byly naše těžařské společnosti kvůli těmhle vel-rybářským třenicím nuceny omezit těžbu."
Jsem si velmi dobře vědom, že tahle hra si bere za rukojmí etiku. Všichni protagonisté velmi dobře znají své role. Ostrované si naplánovali tenhle lov, aby ukázali SOS, zač je toho loket, a dali parlamentu jasně najevo, aby se jejich záležitostmi zabýval. Ryan jako správný protihráč dává najevo, že se bude hrát podle jeho pravidel."
„A vy, kapitáne Petersene, vy svou roli znáte?"
„Samozřejmě. Jen nevím, jak celé drama skončí."
Becker něco zamumlal.
„Chtěl bych vás uklidnit," pokračoval kapitán, „že faerská policie dostala rozkaz držet se zpátky. Za žádných okolností nehodlám použít zbraní. Mám rozkaz chránit ostrovany před nebezpečím. Záleží ale jen na mých rozhodnutích, jak budu v dané situaci postupovat. Jestli Sea Sentinel připluje natolik blízko, že ohrozí malé rybářské čluny, jsem oprávněn ho kontaktně odtlačit stranou. A teď mě, pane Beckere, prosím, omluvte, vidím, že se něco začíná dít."
Z několika přístavišť vyrazily na neklidné moře téměř současně rybářské lodě. Pluly rychle, přídě se jim zdvíhaly vysoko nad hladinu a pleskaly o zpěněné vlny. Čluny směřovaly k místu, kde se

blýskaly černé hřbety velrybího hejna čeřícího hladinu oceánu. Z dýchacích otvorů co chvíli vytryskl gejzír vody.
Také Sea Sentinel plul stejným směrem. Petersen dal příkazy kormidelní-kovi. Křižník změnil kurz.
Becker přemýšlel o posledních Petersenových slovech.
„Řekněte mi, kapitáne, kdy se z nevinného odtlačení stane vražení?"
„Kdykoliv budu chtít."
Jsou oba pojmy jednoznačně definovatelné?"
Petersen přikázal zvýšit rychlost a zamířit přímo k Sea Sentinelu. Pak se otočil k Beckerovi a ušklíbl se.
„Nejspíš to brzy zjistíme."

Ryan sledoval, jak křižník opustil svou dráhu a zamířil přímo k jeho lodi. „Vypadá to, že Hamlet, kralevic dánský, konečně pochopil, oč tu běží," prohodil k Chucku Mercerovi, prvnímu lodnímu důstojníkovi, který stál u kormidla.
Sea Sentinel se pokoušel zahnat velryby na volné moře. Hejno čítalo asi padesát kusů a některé samice tím, jak se snažily chránit svá mláďata, zdržovaly celou záchrannou akci. Lod SOS křižovala oceán jako honák, jenž se snaží zahnat do ohrady splašené tele, ale znervóznělé velryby nechtěly její pokus vyslyšet.
Jako smečka honicích psů," zamumlal Ryan. Vyšel na lávku nad pravo-bokem, aby se podíval, nakolik se už velrybářské čluny přiblížily k hejnu. Ještě nikdy neviděl tolik ostrovanů lovit najednou. Vypadalo to, jako by všechny faerské lodě vypluly naráz. Desítky člunů všech velikostí od traule-rů až po remorkéry s nízkými boky spěchaly z různých stran, jen aby se zúčastnily lovu. Temná hladina byla rozryta nekonečnými brázdami.
Therri Weldová už stála na lávce a sledovala rybářské šiky. „Člověk musí obdivovat jejich umíněnost," řekla.
I Ryan byl konsternován. Souhlasně přikývl. „Teď už chápu, co cítil generál Custer. Faeřani se vydali společně bránit svou krvavou tradici."
„Tohle není spontánní akce," namítla Therri. „Podle organizovaného pohybu to vypadá, že mají nějaký plán."
Jen co to dořekla, flotila se jakoby na tajné znamení začala dělit na dva proudy. V klasickém námořním vojenském manévru se rozevřela jako kleště a oddělila Ryanovu loď i líně plující hejno velryb od otevřeného moře. Rybářské čluny utvořily linii a uzavřely velryby mezi sebe a Sea Sentinel.
Všechny přídě směřovaly k pobřeží. Oba konce linie se teď daly do pohybu a začaly smyčku utahovat. Velryby byly natlačeny těsněji k sobě a vydaly se směrem k pobřeží.
Ryan se začal obávat, že pokud by zůstal se svou lodí na místě, vyděšená zvířata by se o ni mohla zranit nebo by se matky oddělily od mláďat. Váhavě nařídil kormidelníkovi, aby jejich plavidlo odsunul z trasy lovu.
Když Sea Sentinel začal manévrovat, z rybářských člunů se ozval vítězoslavný ryk sirén. Nebohá zvířata se ocitla ve smrtícím obklíčení. Velrybářské čluny vyrazily vpřed a stále zužovaly prostor mezi volným mořem a pobřežím. Hnaly tak své oběti na popraviště, kde na ně čekaly harpuny, tyče s kovovými háky a ostré nože katů.
Ryan přikázal Mercerovi vyvést Sea Sentinel na otevřené moře.
„Vzdali jsme to bez boje," zavrčel Mercer.
„Vyčkej času a uvidíš," odpověděl mu se záhadným úsměvem kapitán.
Křižník doprovázel Sea Sentinel jako pořadatel, který vyvádí neukázněného diváka z fotbalového stadionu. Jakmile se lodě dostaly do vzdálenosti asi půl námořní míle od štvaného velrybího hejna, eskortující křižník svého svěřence propustil a stáhl se.

Ryan se chopil kormidla a po očku sledoval pozici válečného plavidla. Když usoudil, že se obě lodě dostaly do pro něj výhodného postavení, zvedl telefon a spojil se se strojovnou.
„Plnou parou vpřed," rozkázal.
Sea Sentinel byl mohutný a široký, se zvýšenou přídí a zádí připomínal starodávnou vanu. Pomalá loď původně sloužila jako víceméně stabilní plošina pro podmořský výzkum a měla především za úkol bezpečně nést všechny přístroje a sítě. Organizace SOS ji získala v dražbě. Ryan ji nechal okamžitě vybavit výkonným dieselovým motorem, aby nebyla ostatním pro smích.
Ryan teď strhl kormidlo prudce vlevo. Lod se celá otřásla a v sevřeném oblouku vyrazila za lovci. Za zádí vřela brázda zpěněné vody. Zaskočený křižník se pokusil Sea Sentinel sledovat, ale válečná loď nedokázala vykrou-žit oblouk stejně malého poloměru a začala, ztrácet drahocenné vteřiny.
Lovci se už dostali asi na patnáct set metrů od pobřeží, když Sea Sentinel dorazil k linii náhončích a velrybímu hejnu. Lod prudkou otočkou v ostrém oblouku přetnula brázdy táhnoucí se za rybářskými čluny. Ryan zůstával u kormidla. Chtěl nést odpovědnost sám, kdyby k něčemu došlo. Jeho plán jak překazit lov vyžadoval zručného kormidelníka. Kdyby byl příliš rychlý a dostal se moc blízko, čluny by se převrátily a rybáři by spadli do ledových vod. Přesto udržoval dost vysokou rychlost na to, aby široký trup jeho lodi moře mohutně rozvlnil. Čluny chytily náraz první vlny na záď. Některé jej dokázaly ustát, ačkoliv voda se jim přelila přes palubu. Jiné změnily směr a divoce manévrovaly, aby se dostaly z nejhoršího.
Linie se roztříštila a mezi čluny tak vznikly mezery jako v děravém chrupu. Ryan znovu prudce otočil kormidlem a vmanévroval Sea Sentinel mezi pobřeží a velryby. Natočil se k nim bokem. Hejno prchající před lovci zaznamenalo překážku ve směru plavby a zamířilo opačným směrem. Velryby začaly proplouvat mezerami v šiku velrybářských člunů.
Teď měla důvod ke spokojenosti pro změnu posádka Sea Sentinelu. Ale její radost trvala jen krátce. Rychlejší křižník dorazil k plavidlu SOS a ve vzdálenosti necelých sta metrů plul po jeho boku. Udržoval stejnou rychlost. Ve vysílačce zapraskal anglicky mluvící hlas.
„Tady kapitán Petersen, křižník Leif Eriksson. Volám loď SOS Sea Sentinel."
Ryan sáhl po mikrofonu. „Tady kapitán Ryan, co pro vás mohu udělat, kapitáne Petersene?"
„Žádám vás, abyste vyvedl svou loď na otevřené moře."
Jednáme v souladu s mezinárodním právem." Lišácky mrkl na Therri. „Můj právní poradce stojí vedle mě."
„Nemám v úmyslu dohadovat se o výkladu právních fines ani s vámi, ani s vaším právním poradcem, kapitáne Ryane. Ohrožujete dánské rybáře. Jsem oprávněn použít síly. Pokud okamžitě neodplujete, vyženu vás odsud
jinak."
Střelecká věž na přední palubě fregaty se natočila tak, že hlaveň mířila
přímo na Sea Sentinel.
„Hrajete nebezpečnou hru," odpověděl naprosto klidně Ryan. „Nepřesně mířený výstřel nás může minout a pošlete ke dnu některého z rybářů, které se snažíte chránit."
„Nemyslím, že bychom z této vzdálenosti minuli, ale chci předejít krvepro-lití. Předvedl jste se před kamerami už dost a spousta velryb unikla. Lov jste zmařil. Dosáhl jste svého a dále už tady nejste vítán," odpověděl Petersen.
Ryan se uchechtl. „Slova hodná rozumného muže. Nejste jako váš předchůdce s kolty zavěšenými proklatě nízko. Dobrá, odplujeme, ale faerské vody neopustíme. Máme ještě jeden úkol."
„Můžete si dělat, co chcete, pokud neporušíte naše zákony nebo neohrozíte lidské životy."
Ryan si oddychl, jeho klid byl jen předstíraný - ve skutečnosti měl obavy, aby neohrozil posádku nebo novináře. Předal kormidlo prvnímu důstojníkovi a vydal rozkaz pomalu vyplout. Jakmile Sea Sentinel prokličkoval mezi lovci, vyrazil na volné moře. Ryan měl v úmyslu zakotvit několik námořních mil od pobřeží a tam se v klidu připravit na protestní akci proti rybí farmě.
Už jednou oklamán Ryanovým manévrem, doprovázel teď Petersen jeho loď v nepatrném odstupu. Byl připraven ihned vyrazit a Sea Sentinel blokovat, kdyby mu chtěl opět uniknout.

Therri prolomila napjaté ticho na kapitánském můstku. „Petersen ani neví, jaké měl štěstí. Unikl jen o vlásek," řekla a usmála se. Jeden výstřel a nechala bych ho postavit před soud i s úředně obstavenou lodí."
„Myslím, že se víc bál našich biologických zbraní," poznamenal Ryan.
„Zatraceně, Marku!"
„Co se děje, Chucku?"
„Čertví." Mercer držel oběma rukama kormidlo. „Musel jsi s tím něco provést, když jsi kolem nich kroužil jako tryskáč." Zamračil se a o krok ustoupil. „Zkus to sám."
Ryan se snažil otočit kormidelním kolem. Pohnulo se jen o pár centimetrů, ale jinak drželo, jako by bylo zamčené. Zkusil zabrat silou, ale pak to vzdal. „Ten krám snad zamrznul," odfrkl Ryan se směsí zlosti a údivu.
Zvedl telefon, přikázal strojníkům, aby vypnuli motory, a věnoval se opět kormidlu. Ale místo toho, aby loď zpomalila, nepochopitelně přidávala na tempu. Ryan zaklel a znovu se spojil se strojovnou.
„Co se děje, Cale?" vyštěkl. „Tos z toho rámusu ohluchl? Říkal jsem snižte rychlost, ne zvyšte.1
Ryanův strojník Cal Rumson byl prvotřídní námořník. „Slyšel jsem dobře, sakra," odpověděl Cal. Byl zjevně rozrušený. „Rychlost jsem snížil. Ale motory se chovaj jako splašený. Zdá se, že ovládání nereaguje."
„Tak je vypni," řekl Ryan.
„Zkouším to, ale motory jdou stále do vyšších otáček."
„Snaž se, Cale."
Ryan praštil sluchátkem. Bylo to jako ve zlém snu! Zdálo se, že si loď dělá, co chce. Přehlédl moře před přídí. Alespoň že tak. Žádné plavidlo ani pevnina na obzoru. V nejhorším se budou řítit na plný výkon Atlantikem. Ryan sáhl po vysílačce, aby informoval křižník o vývoji situace. Ale byl přerušen Mercerovým výkřikem.
„Kormidlo se pohnulo!"
Mercer se ho pokoušel chytit, protože kolo se stáčelo neustále doprava a obracelo tak loď proti křižníku. Pak se kormidla chopil Ryan, vzápětí ho zkoušeli udržet oba a vrátit loď do kurzu. Využívali váhy celého těla, měli napnutý každý sval, ale kolo se jim přesto ze zpocených dlaní vysmeklo a Sea Sentinel se začal nebezpečně blížit k válečné fregatě.
Dánská loď zaznamenala změnu kurzu. Ve vysílačce se ozval známý hlas.
Volám Sea Sentinel. Tady kapitán Petersen. Jaké úmysly stojí za změnou vašeho kurzu?"
‚Máme problémy s kormidlem. Je zablokované a nemůžeme vypnout motory."
„To je nemožné," kontroval Petersen.
„To vykládejte tý lodi!"
Ticho. Pak se ozval Petersen. „Ustoupíme a otevřeme vám prostor. Předáme varování všem lodím, pokud se objeví ve vašem kurzu."
„Díky. Vypadá to, že se vyplní vaše přání a my opustíme Faery."
Křižník se začal odpoutávat.
Ale dřív než mohlo dánské plavidlo změnit směr, Sea Sentinel udělal ostrý obrat a vyrazil směrem k odkrytému boku křižníku jako hladinné torpédo.
Posádka fregaty vyběhla na palubu a horečně se pokoušela odvrátit katastrofu. Křižník krátce varovně houkal. Ve vysílačce se mísila angličtina s dánštinou.
Když námořníci viděli, že ke srážce dojde během několika vteřin, snažili se zachránit si životy.
V posledním zoufalém pokusu odvrátit kolizi se Ryan celou svou vahou znovu opřel do kormidla. Visel na něm i v okamžiku, kdy jeho loď narazila do boku křižníku. Ostrá příď Sea Sentinelu projela ocelovými pláty trupu jako nůž máslem a pak za úděsného skřípění trhaného kovu sklouzla zpět.

Sea Sentinel se teď povaloval na hladině jako boxer právě zasažený do brady, zatímco křižník doslova bojoval o život. Do obrovské rány zející v boku se mu valily hektolitry vody. Posádka spěchala k záchranným člunům, aby je spustila do ledového moře.
Therri srazil náraz na kolena. Ryan jí pomáhal na nohy a všichni se snažili dostat z kapitánského můstku na palubu. Vyděšení novináři se místo točení aktuálních záběrů pokoušeli sehnat někoho, kdo by jim řekl, co mají dělat. Mnoho z nich bylo potlučených, vrávoralo a kulhalo.
Kdosi volal o pomoc a posádka i reportéři ze všech sil vyprošťovali zkrvavené tělo ze změti šrotu, který zbyl z přídě.
Ryan vydával pokyny k opuštění lodě.
Ve všem tom křiku a zmatku nikdo nezvedl hlavu, aby si všiml helikoptéry, která se vznášela vysoko nad oběma plavidly. Ještě několikrát zakroužila ve vzduchu jako hladový jestřáb a pak zamířila pryč podél pobřeží.

Nedaleko severního pobřeží Ruska

Téměř dva tisíce kilometrů jihovýchodně od Faerských ostrovů v ledových vodách Barentsova moře kotvila průzkumná a záchranná loď William Beebe. Na sedmdesát pět metrů dlouhém tyrkyso-vém trupu se skvěla písmena NUMA. Pojmenovaná po jednom z pionýrů hlubinných podmořských výzkumů nesla Beebe na palubě soustavu robustních jeřábů a navijáků, která byla schopna vyzvednout z mořského dna celé čluny.
Na zadní palubě stáli v neoprenových kombinézách čtyři muži, oči upřené na hladinu moře, která bublala a vřela jako velký kotel. V místech, kde byla voda světlejší a vzdouvala se jako kupole z bílé pěny, se vynořoval podmořský vyprošťovací a pátrací modul. Dral se na vzduch jako podivný levia-tan za kyslíkem. S rutinou námořní jednotky rychlého nasazení spustili muži ze zadní rampy nafukovací člun s přívěsným motorem, naskákali do něj a vyrazili k líně se pohupujícímu modulu.
Pohotovostní tým pak připojil k jasně oranžové miniponorce vlečné lano a lodní naviják ji přitahoval tak dlouho, dokud se neocitla přímo pod ramenem ve tvaru písmene A, které trčelo nad zádí. Kevlarová lana byla upevněna ke svorníkům s kruhem vyčnívajícím z její malinké paluby. Silný motor navijáku zavrčel a miniponorka byla vytažena z moře. Jak se houpala na lanech, odhalila Sea Lamprey svůj nevzhledný válcovitý trup s podivně zkrácenou harmonikovou přídí v celé své kráse.
Rameno se pomalu otočilo nad palubu a zlehka usadilo miniponorku do speciální ocelové kolébky, zatímco posádka lodi k ní přistavila žebřík. Poklop na vrcholku nízké velitelské věžičky se otevřel a s bouchnutím se zvrátil vzad. Kurt Austin vystrčil hlavu a zamžoural jako slepý krtek. Jeho ocelově šedé, téměř platinové vlasy se pod zataženou oblohou zablýskly výrazným kovovým leskem.
Austin pozdravil posádku lodi pokynutím, protáhl široká ramena úzkým průlezem a vystoupil. Zůstal stát vedle velitelské věžičky, zatímco za ním se soukal z modulu jeho kolega, Joe Zavála. Vystrčil hlavu na čerstvý vzduch a podal parťákovi lesklý hliníkový kufřík.
Austin hodil kufřík zavalitému muži ve středních letech, který stál na palubě pod žebříkem. Měl na sobě vlněný rolák a žlutou pláštěnku. Pouze podle brigadýrky bylo poznat, že patří k ruskému námořnictvu. Když viděl, jak kufřík letí vzduchem, zoufale vykřikl. Chytil ho, chvíli s ním zápolil a pak ho pevně přitiskl k hrudi.
Jakmile Austin se Zavalou sestoupili na palubu, Rus kufřík otevřel a vyndal jakýsi předmět zabalený do papíru a pečlivě obložený polystyrenem. Když obaly rozerval, objevila se těžká hranatá láhev. Držel ji jako novorozeně a něco ruskymumlal. Když si všiml udivených pohledů posádky, omlouval se: „Pardon, pánové. Odříkával jsem modlitbu jako poděkování, že obsah zůstal neporušen."
Austin zaostřil na nálepku a ušklíbl se. „My se potápíme do stometrové hloubky a prořezáváme do ponorky jen proto, abychom zachránili jednu láhev vodky?"

„Ne, to ne," odpověděl Vlasov a zašmátral v kufříku. „Byly tam celkem tři. Je to ta nejlepší ruská vodka." Opatrně odstranil i další obaly a každou láhev s hlasitým mlasknutím políbil. Pak je znovu uložil do kufříku. „Ruský drahokam je nejjemnější a Moskevská znamenitá. Čaroděj je nejlepší skoro zmrzlý."
Austin uvažoval, jestli někdy pochopí ruskou mentalitu. „No ovšem," souhlasil nadšeně. „To i potopení ponorky stojí za to, jen aby ten chlast neztep-lal. Když to podáte takhle, dává mi to smysl."
„Ponorka byla stará a patřila do třídy foxtrot. Používali jsme ji jen na výuku," vysvětloval Vlasov. „Neviděla opraváře víc než třicet let." Široce se na Austina usmál a odhalil ústa plná čtrnáctikarátového zlata. „Musíte uznat, že to byl váš nápad, umístit do ponorky nějaký předmět a vyzkoušet tak vaši schopnost nalézt ho a vyzvednout." Mea culpa. Teď už mi to tak absurdní nepřipadá."
Vlasov zaklapl víko kufříku. „Takže váš ponor byl úspěšný?"
Jakž takž," odpověděl Zavála. „Měli jsme jen pár technických problémů. Nic zásadního."
„Tak to se musí zapít," řekl Vlasov.
Austin sáhl po kufříku a vzal ho Vlasovovi z rukou. „Teď nastala ta pravá chvíle."
Zastavili se v jídelně pro tři plastové pohárky a zamířili do služební kajuty. Vlasov otevřel láhev Čaroděje a do každého kalíšku nalil pořádnou porci. Svůj pozvedl k přípitku. „Na naše hrdiny, kteří položili životy na Kursku."
Vlasov si lokl vodky, jako by pil bylinkový čaj. Austin obezřetně usrkl. Z dřívější zkušenosti věděl, že s ruskou ohnivou vodou není radno si zahrávat.
„A ať se něco podobného jako na Kursku už nikdy neopakuje," dodal Austin.
Potopení ponorky Kursk byla největší katastrofa svého druhu v dějinách. Tragédie se odehrála v roce 2000 v Barentsově moři, kde se podmořský křižník třídy Oskar II potopil po explozi v torpédové komoře. V ponorce utonula více než stočlenná posádka.
„S vaším ponorným modulem už nikdy nebudou muset mladí muži sloužící vlasti zemřít tak hrozným způsobem. Díky důvtipu agentury NUMA existuje způsob, jak proniknout k potopenému plavidlu, ať únikové uzávěry fungují a jsou dostupné nebo ne. Inovace, s jakou jste přišli, je revolučním
Jste velice laskav, veliteli. Joe zasluhuje pochvalu za to, jak spojil, co jen volně plandalo, sem tam něco přihnul a bylo to. Především používal americký selský rozum."
„Díky za uznání. Všechno jsem jen odkoukal od matky přírody," řekl vždy skromný Zavála. Jako absolvent námořního inženýrství na newyorské námořní univerzitě měl mimořádné nadání pro mechaniku. Pro agenturu NUMA ho už na škole získal její ředitel James Sandecker a v rámci pracovní náplně týmu pro zvláštní úkoly, kterému velel Austin, už navrhl spousty podmořských přístrojů, ať už obsluhovaných lidskou posádkou nebo řízených automaticky.
„Nesmysl!" namítl Vlasov. „Muselo to stát spoustu práce, než se ze Sea Lamprey stala takováhle miniponorka."
„Princip je jednoduchý," řekl Zavála. „Nechal jsem se inspirovat mihulí. Je to znamenitě fungu\ jící potvora. Polapí pohybující se kořist, ostrými zuby jí pronikne pod kůži a vysaje z ní krev. My jsme zuby nahradili laserem. Hlavní problém spočíval v nalezení tak přilnavého těsnění, které by se přisálo k jakémukoliv povrchu naprosto neprodyšně, abychom ho pak mohli nerušeně prořínout. Užitím materiálů z kosmického programu a díky počítačové technologii jsme se dopracovali k docela slušnému výsledku."
Vlasov znovu pozvedl kalíšek s vodkou k přípitku. „A já teď držím důkaz vaší vynalézavosti v rukách. Kdy bude Sea Lamprey plně funkční?"
„Brzo," řekl Zavála. „Alespoň doufám."
„Čím dřív, tím líp. Třesu se strachy, kdy se zase něco stane. Sověti stavěli samé úžasné lodě. Ale moji krajané se vždy nechávali unášet velikášstvím na úkor kvality." Vlasov dopil a vstal. „Teď

musím jít do kajuty připravit hlášení pro nadřízené. Mělo by je velmi potěšit. Jsem hrdý za vás. Vykonali jste úžasné dílo. A admirálu Sandeckerovi poděkuji osobně."
Jen co Vlasov odešel, do místnosti vstoupil jeden z důstojníků, aby Austinovi oznámil, že má telefon. Austin sáhl po sluchátku, chvíli poslouchal, a tu a tam se zeptal na nějaké podrobnosti. „Zůstaňte na příjmu. Ozvu se," a ukončil rozhovor. Když zavěsil, obrátil se k Zavalovi: „To byla kancelář NATO pro podmořské operace. Ve východním Atlantiku došlo k nehodě. Potřebují naši pomoc při záchranné akci." Někomu se ztratila ponorka?" zeptal se Zavála.
U Faerských ostrovů se potopil dánský křižník a několik členů posádky zůstalo uvězněno uvnitř. Patrně jsou stále naživu. Švédové a Britové jsou už
na cestě, ale potopený křižník nemá žádný únikový poklop. Dánové potřebuují někoho, kdo se dokáže dostat přímo skrz trup, aby ty lidi vytáhl ven.
Doslechli se, že jsme tady a provádíme testy." Kolik máme času?"
‚Podle toho, co říkali, několik hodin."
Zavala zavrtěl hlavou. „Na Faery to odsud musí být nejmíň patnáct set kilometrů. Beebe je na svou velikost poměrně rychlá loď, ale to by musela mít křídla, aby se tam dostala včas."
justin chvíli přemýšlel. „Ty jsi génius," vyhrkl vzápětí.
„To mě těší, žes na to konečně přišel. Ale můžeš mi prozradit, co tě k tomu poznání přivedlo? To bychom snad měli dokonce pořádně zapít."
„Nejdřív se tě zeptám: Je Sea Lamprey ve stavu, aby se mohla zúčastnit skuutečné záchranné mise? Všiml jsem si náznaku PSP, když se Vlasov ptal, kdy bude modul definitivně akceschopný."
„My civilové máme s Polib Si Prdel ty nejlepší zkušenosti. To si říkáme, Už když se necháme nalejt," odpověděl mu Zavala.
„V tom případě tě teda nemůže vůbec nic rozházet. Tak co?"
Zavala chvíli přemýšlel. „Sám jsi viděl, jak se chovala při výstupu."
„Trochu jako splašená kráva, ale nakonec jsme to zvládli. V Disneylandu bys za takovou jízdu musel vysolit spoustu peněz." Zavala zakroutil hlavou. „Ačkoliv jsme tam mohli zůstat, pro tebe to byla jen jízda na horské dráze. Tuhle povahu ti teda závidím."
„Myslím, že umřít se nám chce zhruba oběma stejně. Byls to ty, kdo říkal, že Sea Lamprey je bezpečná jako vyzděná latrína."
„To jsem přeháněl. Ale teď vážně. Konstrukčně je v pohodě, operačně by na tom mohla být líp."
„Když to sečteš, jaká je šance, že by akce mohla být úspěšná?"
„Tak půl na půl. Jsem schopen ještě něco provizorně upravit, abychom měli lehce nadprůměrné vyhlídky."
„Nenaléhám na tebe, Joe."
„To ani nemusíš. Asi bych už nikdy klidně nespal, kdybych věděl, že jsme se mohli pokusit jim pomoct a vykašlali jsme se na to. Ale ještě pořád musíme naši ponorku dostat k tomu dánskému křižníku. Jak tě znám, už jsi na něco přišel, viď?" řekl Zavála, když si všiml Austinova úsměvu.
„Snad," odpověděl Austin. „Napadlo mě něco, co by s Vlasovovou pomocí mohlo možná vyjít."
Jakkoliv jsem ochoten riskovat život díky momentálním nápadům jakéhosi Austina, přesto by mě zajímalo, co se zase pod tou předčasně prošedivělou kšticí vylíhlo?"
„Vaše přání je mi rozkazem," odpověděl Austin. „Vzpomínáš si, co říkal Vlasov o sovětském velikášství?"
Jo, ale..."
„Uvažuj velkoryse," řekl Austin a zamířil ke dveřím. „Myslím opravdu hodně velkoryse."

Karl Becker neustále pochodoval po palubě dánské záchranné lodi Thor. Shrbený, s rukama vraženýma hluboko do kapes obrovské bundy vypadal úředník z ministerstva námořnictva jako pochrou-maný pták. Měl na sobě několik vrstev oblečení, a přesto se při vzpomínce na kolizi třásl po celém těle. Strčili ho do přetíženého záchranného člunu, který se už při spouštění na vodu

převrhl. Becker se ocitl v ledové vodě, a nebýt faerského trauleru, který ho napůl bezvědomého zachránil, byl by během několika minut zemřel.
Zastavil se, aby si zapálil cigaretu. Ukryl plamen do dlaní a opřel se o zábradlí. Když tupě zíral na plastové boje označující místo, kde křižník klesl ke dnu, zaslechl, jak ho někdo volá jménem. Z druhého konce paluby k němu mířil kapitán Tibora Nils Larsen.
„Kde, sakra, ti Američani vězí?" zeptal se na uvítanou Becker.
„Mám dobrou zprávu. Právě volali," ujistil ho kapitán. „Předpokládají, že tu budou během pěti minut."
„Bylo načase," zavrčel nervózně Becker.
Stejně jako kolega z křižníku Leif Eriksson byl i kapitán Larsen vysoký, měl blonďaté vlasy a ostře řezaný profil. „Při vší úctě," řekl, „je to jen několik hodin, co šel křižník ke dnu. Obdobný tým, kterým disponuje NATO, potřebuje dvaasedmdesát hodin, aby dopravil záchrannou lod, posádku a všechna potřebná zařízení na místo katastrofy. Lidi z agentury NUMA slíbili, že tu budou za osm hodin. Mají ještě nějakou rezervu."
Já vím, já vím," vyhrkl Becker spíš podrážděně než naštvaně. „Nechci být nevděčný, ale každá minuta se počítá." Cvrnkl nedopalek do moře a vrazil ruce do kapes ještě hlouběji. „Velká škoda, že se v Dánsku neuděluje trest smrti," vyfoukl poslední šluk. „S potěšením bych se díval, jak se ta banda SOS houpe na konci provazu."
„Jste si jist, že do vás narazili záměrně?"
„O tom není pochyb! Změnili kurz přímo na nás. Práskl Jako torpédo." Podíval se na hodinky. „Určitě říkali pět minut? Nevidím nikde žádnou blížící se lod."
„To je záhada," připustil kapitán. Přiložil k očím dalekohled a pátral po horizontu. „Ani já nevidím žádné plavidlo." V tom zaslechl jakýsi zvuk a obrátil binokulár k zatažené obloze. „Počkejte. Tamhle je helikoptéra a letí naším směrem. Pěkně to kalí."
Nejdřív byl na pozadí ocelově šedých mraků vidět jen bod velký jako špendlíková hlavička, rychle se ovšem zvětšoval. Zanedlouho už mohli rozeznat rotující vrtuli vydávající dlouhý svištivý zvuk. Stroj zamířil přímo ke Thoru, přeletěl těsně nad jeho hlavním stěžněm s anténami, pak se otočil a velkým obloukem obletěl záchranné plavidlo. Na trapu helikoptéry Bell 212 byla zřetelně čitelná velká tiskací písmena NUMA.
První důstojník spěchal po palubě ke kapitánovi a ukazoval na kroužící vrtulník. „To jsou oni. Žádají o povolení k přistání."
Kapitán vydal souhlas a důstojník ho tlumočil do praskající vysílačky. Helikoptéra plynulým pohybem obletěla stěžeň a pomalu klesala na zadní palubu. Měkce dosedla přesně do středu bílého kruhu, který vyznačoval místo pro přistání.
Dveře se otevřely a zpod rotujících listů vrtule vyskočili na palubu dva muži. Jako politik měl Becker dobře vyvinutý pozorovací talent. Všiml si, jak se oba Američané pohybují s typickou přirozenou nedbalostí, ale odhodlanost čišící z jejich chůze i držení těla napovídaly, že jejich sebevědomí dosahuje nadoblačných výšin.
První muž měl široká ramena, měřil dobrých sto osmdesát a mohl vážit kolem devadesáti kilogramů. Měl sice šedé vlasy, ale zblízka Becker viděl, že je poměrně mladý, snad čtyřicetiletý. Jeho snědý kolega byl trochu menší, mladší a hubenější. Kráčel krokem pantera nebo boxera střední váhy. Beckera by ani nepřekvapilo, kdyby se dozvěděl, že si na univerzitní studia vydělával v ringu. Jeho pohyby byly uvolněné, ale skrývaly v sobě výbušnou energii.
Kapitán vyšel Američanům v ústrety, aby je pozdravil. „Vítejte na palubě Thora" řekl.
„Díky. Já jsem Kurt Austin z Národní agentury pro podmořský výzkum," představil se urostlý muž, který vypadal, jako by se uměl probourat zdí holýma rukama. „A tohle je můj kolega Joe Zavála." Potřásl si rukou nejdřív s kapitánem a pak s Beckerem, kterému téměř vhrkly slzy do očí, když mu stiskem polámal většinu kostí v dlani. Zavála pak rozdrtil zbylé.
„Dorazili jste na čas," řekl kapitán.

„Podle jízdního řádu máme pět minut zpoždění," odpověděl Austin. (Trochu nám zahaprovala logistika."
„To je v pořádku. Díky Bohu, že jste tady!" vložil se do debaty Becker a mnul si přitom ruku. Pohlédl k helikoptéře. „A kde je záchranný tým?"
Austin se Zavalou si vyměnili pobavené pohledy. „Díváte se na něj," řekl Austin.
Beckerovi ztuhly rysy a jen stěží skrýval své rozhořčení. Obrátil se ke kapitánovi. Jak, pro Boha, chtějí tihle dva... džentlmeni zachránit kapitána petersena a jeho lidi?"
Kapitán Larsen o tom také uvažoval, ale přece jen byl trochu zdrženlivější. Myslím, že byste se jich na to měl zeptat," odpověděl evidentně v rozpacích z Beckerova chování. "Nuže?" obrátil se tedy nejprve k Austinovi, pak k Zavalovi. Becker nemohl vědět, že oba muži, kteří vystoupili z helikoptéry, vydají za celou záchrannou četu. Austin pocházel ze Seattlu a vyrostl na moři nebo v jeho blízkosti, což nebylo překvapivé zvlášť proto, že jeho otec vlastnil námořní záchrannou a odtahovou službu. Během studií systémového inženýrství na univerzitě ve Washingtonu navštěvoval i renomovanou potápěčskou školu v Seattlu, kde se naučil mnohým dovednostem z různých oborů. Nejprve se specializoval na ropná vrtná zařízení v Severním moři, pak chvíli pracoval s otcem, aby ho posléze angažovala CIA, kde se věnoval podmořské špionážní činnosti. Když skončila studená válka, získal ho Sandecker, u kterého se stal velitelem týmu pro zvláštní úkoly.
Zavála byl synem mexických přistěhovalců, kteří překročili Rio Grande a usadili se v Santa Fé. V kancelářích i dílnách agentury NUMA kolovaly o jeho olejem prosáklé genialitě legendy. Byl schopen opravit, upravit nebo zcela předělat jakýkoliv mechanický motor, který kdy spatřil světlo světa. Strávil tisíce hodin pilotováním helikoptér, malých proudových letadel a turbovrtulových strojů. Jeho přidělení do Austinova týmu se ukázalo být jedinečným tahem. O jejich spolupráci se toho příliš nevědělo, ale že jsou nejlepší kamarádi, bylo veřejným tajemstvím. Zvlášť silně se jejich přátelství projevovalo v nebezpečných situacích, kdy ho ovšem doplňovala odvaha a šikovnost, jimž jen málokdo mohl konkurovat.
Austin pohlédl na Beckera. Klidně si ho svýma zelenomodrýma očima barvy podmořských korálových útesů prohlížel. Měl pochopení pro kritickou situaci, ve které se Dán nachází, a přešel jeho zlostný tón přátelským úsměvem. „Omlouvám se za nevhodný vtip. Měl jsem vám nejdřív vysvětlit, že záchranný modul je na cestě."
„Měl by tu být zhruba za hodinu," dodal Zavála.
„Do té doby nás stejně čeká spousta práce." Austin se obrátil ke kapitánovi. „Potřebuju pomoct s vyložením několika věcí z helikoptéry. Můžete mi půjčit pár silných chlapů?"
„Ano, samozřejmě." Kapitán byl rád, že může něco dělat. Bleskově pověřil prvního důstojníka, aby se postaral o detaily.
Pod Austinovým vedením a za stálého reptání vytáhlo několik mužů těžkou dřevěnou bednu z nákladního prostoru vrtulníku a odneslo ji na palubu. Austin s pomocí páčidla odklopil víko a nakoukl dovnitř. „Zdá se, že všechno je, jak má být," konstatoval po krátké obhlídce. Jak se díváte na celou situaci?"
Kapitán Larsen ukázal na pohupující se bójky označující potopený křižník. Zatímco Austin se Zavalou pozorně naslouchali, kapitán jim popsal, jak k celé srážce a potopení lodi došlo.
„To je naprosto absurdní," vyhrkl Austin. „Podle toho, co říkáte, měly okolní moře úplně volné."
„To Andrea Doria a Stockholm taky," připomněl Zavála námořní katastrofu u Nantucketu.
Becker poznamenal něco o kriminálnících z SOS, ale Austin ho ignoroval a vyptával se na další detaily. „Podle čeho soudíte, že kapitán a jeho posádka stále žijí?"
„Nedaleko odsud jsme prováděli výzkum o stavu velrybí populace, když jsme zachytili volání o pomoc," řekl Larsen. „Shodili jsme do vody hydro-fon a dešifrovali jsme, že někdo vyťukává na trup lodi signál SOS. Bohužel jsme byli schopni zprávy pouze přijímat, nikoliv vysílat. Nicméně jsme pochopili, že je v ubytovacích kajutách v přední části lodi uvězněno třináct mužů včetně

kapitána Petersena. Mají tam vzduchovou bublinu, ale vzduchu je málo a jsou ve stavu blízkém hypotermii."
„Kdy jste je naposledy slyšeli?"
„Asi přede dvěma hodinami. V podstatě šlo o stále stejnou zprávu, jen ji vyklepávali slaběji. Ke konci se znovu a znovu opakovala pouze dvě slova."
Jaká?"
„Situace zoufalá."
Následné zlověstné ticho přerušil až Austin. „Máte tady nebo v okolí něco, co by se mohlo dostat dolů k lodi?"
„Faerská pobřežní hlídka volala na základnu NATO na Sťremoyi. Ti kontaktovali podmořské záchranné jednotky Severoatlantické aliance jen několik minut poté, co se křižník potopil. Lodě, které tady v okolí vidíte, patří většinou skandinávským státům. My vystupujeme jako dočasná mateřská lod. Velmi brzo by se mělo objevit švédské plavidlo se záchranářským vybavením, ale stejně jako všechny ostatní disponuje zařízením schopným otevřít jen poklop ponorky. Což je v tomhle případě bezcenné. My dokážeme přesně určit polohu křižníku do osmdesáti metrů, ale ve větších hloubkách vzhledem ke svým technickým možnostem můžeme neštěstí už jen přihlížet."
„Ne tak docela," poznamenal Austin.
„Takže si myslíte, že se jim pokusíte pomoct?" ožil Becker a úpěnlivě na Austinovi visel očima.
„Možná," řekl. „Přesněji vám odpovím, až zjistíme, co nás čeká."
„Pochopte mě, jsem trochu rozrušený," omlouval se Becker za své příkré chování. „Velice si vážím vaší ochoty pomoci nám. Obzvlášť se cítím zaváhán kapitánu Petersenovi. Když do nás vrazili a bylo jasné, že křižník půjde ke dnu během několika minut, osobně se ujistil, že se na mě dostalo místo v záchranném člunu. Jakmile se dozvěděl, že někteří muži jsou pořád ještě v podpalubí, běžel jim na pomoc a potápějící se loď ho tam uvěznila."
„Je to statečný člověk. O důvod víc, abychom ho s jeho posádkou zachránili," přitakal Austin. „Máte nějakou představu, v jaké pozici loď na dně leží?"
„Ano, samozřejmě. Pojďte se mnou," vybídl je kapitán. Vedl je do laboratoře s moderní elektronikou. Místnost byla vybavena monitory a počítači používanými k zachycování vzdálených zvuků a pohybů. „Tohle je sonarovy zákres s vysokým rozlišením, který přesně určuje polohu křižníku," ukázal na snímek na velké obrazovce. Jak můžete vidět, Leif Eriksson leží v lehkém náklonu na svažujícím se dně. Kajuty posádky jsou zde, v podpalubí pod jídelnou, spíš vpředu, ale ne zcela v přídi. Vzduch se evidentně musel udržet tady." Kurzorem ukázal na část trupu. Je zázrak, že jsou ještě naživu."
„Ten zázrak by si už možná rádi odpustili," odtušil pochmurně Becker.
„Řekněte nám něco o vnitřních dispozicích kajuty pro posádku."
Je poměrně prostorná. Jsou tam palandy pro dva tucty námořníků. Jde se k ní jednosměrnou chodbou přes jídelnu. A je tam taky únikový průlez."
„Potřebujeme znát veškeré detaily. Především kudy vedou v kajutě potrubí, elektrické rozvody a nosné vzpěry."
Kapitán se natáhl pro desky. „Námořní oddělení nám nafaxovalo tyhle materiály pro případ záchranné akce. Myslím, že tam najdete všechno potřebné. Pokud ne, můžeme vám další dokumentaci okamžitě zajistit."
Austin se Zavalou studovali lodní výkresy, pak přešli zpátky k sonarovému snímku. „Víc už z toho nevykoukáme," řekl konečně Austin. „Možná je čas, abych si šel zaplavat."
„Dobře, že sis zabalil i plavky," usmál se Zavála.

„Je to nový model od Michelina. Ženské na něj letí."
Becker i kapitán teď přemýšleli, jestli jsou jejich společníci duševně zcela v pořádku. Vyměnili si tázavé pohledy a pak vyrazili za oběma Američany.

Zatímco Zavála nastínil jejich plán Beckerovi a kapitánu Larsenovi, Austin dohlížel na čtyři statné námořníky, jak posunují bednu až pod rameno jeřábu. Spustili lana, Austin je v krabici k něčemu upevnil a dal povel ke zvedání.
Pomalu se vynořila jasně žlutá, dva metry vysoká postava, která vypadala jako robot z vědeckofantastického filmu z padesátých let. Harmonikově zřasené faldy na končetinách skutečně připomínaly panáčka z reklamy na Michelin a helma vypadala jako obrácená obří mísa na rybí polévku. Paže byly zakončeny jakýmisi klepety nebo chapadly, která můžeme vidět u hmyzu. Na loktech a na zadních stranách paží vyčnívaly na povrch čtyři vrtulky připomínající ventilátory schované v okrouhlých krytech.
Austin poklepal na krabici připevněnou k zádům přístroje. „Tohle je poslední model batyskafu. Může pracovat až v hloubce šesti set padesáti metrů po dobu šesti hodin, takže budu mít spoustu času. Nevadilo by vám, kdybych si půjčil nějaký krátký žebřík? A taky budu potřebovat člun se zkušenou posádkou."
Kapitán tlumočil požadavky prvnímu důstojníkovi. Austin si sundal větrovku, přes tričko s rolákem si natáhl tlustý vlněný svetr a na hlavu si nasadil pletenou námořnickou čepici, která mu zakrývala i uši. Batyskaf se v pase rozdělil na dvě části. Austin vylezl na žebřík a vsoukal se do spodní části. Pak na ni nasadili horní díl, lana se napnula a rameno jeřábu ho pomalu začalo zvedat nad palubu.
Jakmile se ocitl pár desítek centimetrů nad zemí, požádal pomocí vysílačky naladěné na stejnou frekvenci jako přístroj na lodi, aby zdvíhání zastavili. Zahýbal rukama i nohama, což mu umožňovalo šestnáct hydraulicky poháněných pohyblivých kloubů. Pak vyzkoušel manuálně ovládaná cha-padla na konci paží. Nakonec prověřil i pohyby došlapné části nohou a poslouchal, zda vertikální i horizontální pohony správně vrčí..
„Všechny systémy jsou v pořádku," hlásil Austin.
Přetlakový potápěčský skafandr, neboli batyskaf, byl vyvinut, aby chránil potápěče pracující ve velkých podmořských hloubkách proti tlaku vodního sloupce, a přesto jim umožňoval relativně dobrou manévrovací schopnost. Nehledě na antropomorfní podobu byl batyskaf považován za stroj a potápěči se říkalo pilot.
Pod Závalovým dozorem se rameno jeřábu přesunulo nad mořskou hladinu. Austin se houpal jako jojo na konci šňůrky. Když viděl, že posádka už spustila člun na vodu, dal pokyn k sestupu: „Vzhůru dolů."
Lano sjelo níž a Austin dopadl do vzdouvajících se vln. Ledová zelená voda se mu přelila přes helmu. Posádka člunu zafixovala lano. Austin klesl jako balvan o několik sáhů hlouběji. Pak ustálil batyskaf do rovnovážné polohy. Trochu si hrál s pohony, zkoušel pohyb vpřed, vzad, nahoru a dolů, aby se nakonec opět vrátil do původní polohy. Naposledy se podíval na dosud ještě světlem probleskující vodu nad hlavou, rozsvítil reflektory v přední masce, spustil vertikální pohon a zahájil sestup.
Aniž by věděl, co se odehrává téměř sedmdesát metrů nad jeho hlavou, ležel kapitán Petersen na kavalci a uvažoval, jestli zemře spíš prochladnutím nebo nedostatkem kyslíku. Byla to čistě akademická úvaha. Nezáleželo mu na tom, jak se to stane. Šlo mu hlavně o to, aby se to stalo už brzy.
Chlad z něj vysál veškerou energii. S každým vydechnutím kysličníku uhelnatého, který spolu s námořníky produkoval, se vzduch stával méně a méně dýchatelným. Kapitán se potácel na rozhraní komatu, jež přichází se slábnoucí vůlí žít. Dokonce ani pomyšlení na ženu a děti ho nedokázalo udržet v bdělém stavu.
Toužebně očekával mdloby, které snad zmírní utrpení a bolest. Jeho tělo ale ještě vzdorovalo a snažilo se přežít. Propukl v záchvat kašle, který mu rval už beztak zmučené plíce na kusy a otřásal celým tělem, což cítil především v levé paži, kterou si zlomil pádem na přepážku. Byla to jen obyčejná zlomenina, ale bolela jako čert. Sténání členů posádky mu však připomínalo, že netrpí jen on sám.

Snad už posté si v duchu promítal všechny okolnosti srážky a uvažoval, jestli mohl kolizi zabránit. Všechno se vyvíjelo příznivě. Nebezpečná konfrontace byla zažehnána a Sea Senťinel byl vyváděn na volné moře. Pak se ta komediantsky pomalovaná loď bez sebemenšího varování obrátila proti nekrytému boku křižníku.
Jeho okamžitý rozkaz uhnout však přesto přišel příliš pozdě. Mučivý zvuk skřípějící oceli mu napověděl, že jeho loď je smrtelně poškozena. Dal proto rozkaz k opuštění lodi a sám dozíral na spuštění záchranných člunů na vodu, když přiběhl jeden z členů posádky s tím, že v podpalubí je uvězněno několik mužů. Petersen neváhal ani vteřinu. Předal kontrolu nad celou akcí prvnímu důstojníkovi a spěchal na pomoc své posádce.
V okamžiku nárazu spala noční směna v kajutě. Sea Sentinel prorazil trup křižníku za odpočinkovou sekcí, čímž ušetřil spící námořníky okamžité smrti, ale někteří byli přesto zraněni. Petersen doběhl do jídelny, pak do-vrávoral do poloviny schodů vedoucích do chodbičky ke kajutám, kde zdraví pomáhali zraněným kolegům. „Opusťte loď!" přikázal. „Vezměte zraněné."
Loď se potápěla zádí napřed zatěžována vodou, která vnikala dovnitř otvorem po srážce. Voda stoupla až do jídelny a začala natékat otevřeným průlezem do odpočinkové sekce. Odřízla tak ústupovou cestu. Petersen vyběhl po příkrých schůdcích zpátky k průlezu, přibouchl poklop a točil uzávěrem, dokud ho pevně neutáhl. Vzápětí se loď prudce naklonila, a jak padal, uhodil se o přepážku a ztratil vědomí.
Měl svým způsobem štěstí, jelikož nemusel naslouchat děsuplnému skřípění a výkřikům hrůzy, když loď definitivně zajela pod hladinu. A také dopad na měkké dno přečkalo jeho bezvládné tělo bez úhony. Přesto když později nabyl v potemnělé kabině vědomí, uslyšel ještě horší zvuky - vzlyky svých mužů. Krátce poté prořízl tmu paprsek světla. Odhalil bledé a zkrvavené tváře námořníků mezi zpřeházenými palandami a převrácenými lodními kufry. Kuchař, malý zavalitý chlapík, vykřikoval jeho jméno. „Tady, Larsi," vyhekl Petersen.
Kužel světla ho vypátral. Lars se k němu s baterkou v ruce probojoval a sedl si vedle něj. Jste v pořádku, Larsi?" zeptal se kapitán. Jsem jen potlučenej. Zachránilo mě moje panděro. Jak jste na tom vy,
pane?" Petersen se pokusil o úsměv. „Kéž bych byl víc jedl. Mám zlomenou ruku."
„Co se stalo, kapitáne? Spal jsem."
„Narazila do nás lod."
„Kurva," zaklel Lars. „Zrovna jsem měl báječný sen, zdálo se mi o nějakým jídle, když mě to shodilo z palandy. Nečekal bych vás tady, pane."
„Někdo z posádky mi přišel říct, že jste dole. Šel jsem vám na pomoc." Petersen se pokusil postavit. „Když tu jen tak sedím, nejsem vám nic platný. Můžete mi podat ruku?"
Z kapitánova opasku vyrobili provizorní závěs pro zlomenou ruku a vydali se na obhlídku kajuty. S pomocí několika mužů, kteří nebyli vážně zranění, se snažili ulehčit těm méně šťastným. V tomhle okamžiku byla největším nepřítelem vlhká zima zalézající za nehty. Možná máme i trochu štěstí, pomyslel si Petersen. V odpočinkové kajutě byly totiž uskladněny zásoby teplého oblečení, které s sebou vozili přesně pro tyto účely.
Chvíli trvalo, než šaty rozházené po kajutě shromáždili a pomohli je obléct zraněným. Natáhli si rukavice a kukly. Pak posbírali zbylé kusy a pokrývky a v několika vrstvách se jimi omotali.
Teď když alespoň na určitou dobu vyřešili otázku chladu, začal Petersen přemýšlet o zásobách vzduchu. V jedné hliníkové bedně byly uskladněny dýchací přístroje pro případ požáru nebo podobného nebezpečí. Nechal je kolovat. Získají tak trochu času, Petersen se rozhodl využít kyslíkové přístroje ihned, protože vzduch v kajutě byl špatný a námořníkům se z něj dělalo zle.
Kapitán také ustanovil tým, který bude vyťukávat signály. Využil tak zkušenosti válečných zajatců - důstojníků, kteří udržovali i v zajetí pevný vojenský řád, aby upevnili morálku. Muži se střídali, bušili hasákem na trup lodi a vysílali signál SOS. Jak jeden po druhém umdlévali, Petersen převzal jejich roli a signál vyťukával stále znovu a znovu, ačkoliv přesně nevěděl proč. Když mu už šifra SOS připadala monotónní, začal vysílat zprávu o jejich stavu. Nakonec se unavil i on a bušil na

trup už jen sporadicky. Pak ustal úplně. Přestal se upínat k vysvobození. Zavřel oči a začal uvažovat o smrti.
Austin se zpočátku orientoval podle bojí označujících vrak. Sestoupil nejdřív jen o několik metrů a pohnul se trochu vpřed. Připadal si jako průkopník potápění ve skafandrech, kdy se potápěči houpali na konci tenké hadičky přivádějící jim do přilby vzduch. Přes sklo průzoru přebíhaly duhové sluneční paprsky pronikající vrstvami vody. Když se Austin ponořil hlouběji, vodní filtr oklestil barevné spektrum a okolní moře se náhle zbarvilo do temně fialové.
Silné halogenové reflektory prosvěcovaly vodu před batyskafem a v kuželu světla se jako vločky sněhu vznášela mořská vegetace nebo vylekaně prchala hejna ryb. Po chvíli sestoupil Austin do bentických hlubin na rozhraní životem oplývajícího a neživého moře, kde žili už jen nejodolnější druhy ryb. V pětašedesáti metrech se mu ve světle nejprve objevily stěžně s anténami, pak se z temnot vynořil celý obrys křižníku.
Austin zapnul vertikální pohon a pomalu klesl až nad palubu, kde se zastavil. Pak zavířil horizontální pohon a Austin se vydal na obhlídku podle trupu. Obeplul záď a zamířil k přídi. Loď ležela v přesně takové poloze, kterou ukazoval sonarový snímek, lehce nakloněna ve svahu, s přídí nad úrovní zádě. Studoval vrak s pozorností patologa, jenž zkoumá tělo zavražděného. Věnoval se především klínovitě rozervanému boku. S takovou ránou by na hladině nevydrželo žádné plavidlo.
Neviděl nic než pokroucené ocelové pláty se zubatým okrajem. Jako by se díval na víčko od plechovky. Přiblížil se ještě víc k přídi. Od trupu byl vzdálen jen několik centimetrů a připadal si jako moucha lezoucí po stěně. Přitiskl helmu až na ocelový plášť a poslouchal. Jediný zvuk, který slyšel, byl však jen jeho vlastní dech a bzučení pohonů udržujících batyskaf v ustálené poloze. Austin trochu couvl, zapnul horizontální pohon, rozjel se zpět proti trupu lodi a nechal do něj narazit kovová kolena.
Na opačné straně trupu Petersen náhle otevřel oči. Zadržel dech.
„Co to bylo?" ozval se přiškrcený hlas ze tmy. Lars se pohnul na palandě vedle kapitána.
„Díky Bohu, že jste to taky slyšel," zašeptal Petersen. „Myslel jsem, že mám halucinace. Poslouchejte."
Nastražili uši. Z druhé strany se ozývaly údery na trup. Morseovka. Pomalu a s pomlkami, jako by kdosi bojoval s každým znakem. Jak kapitán rozluštil první těžkopádně vyslané znaky, vytřeštil oči doslova jako kreslená figurka z komiksu.
P...E...T...E...
Austin proklínal svou komunikační neohrabanost. Podle jeho pokynů připevnil jeden z námořníků k mechanické ruce speciálně upravenou železnou paličku. Ovšem mechanické rameno se pohybovalo neskutečně pomalu. Přesto se mu s vynaložením veškerého úsilí podařilo vyklepat v morseovce jedno slovo.
... LARSENE
Přestal a přitiskl helmici k plášti. Za chvilku zaslechl vyťukávanou odpověď.
ANO
SITUACE
MÁLO VZDUCHU ZIMA
POMOC BRZY
Pomlka. A pak RYCHLE
BRZY
Petersen oznámil mužům, že pomoc se blíží. Cítil se však provinile. Nechtěl jim lhát. Jejich čas se naplňoval. Nemohl už dobře zaostřit. Hůř se mu dýchalo a za chvíli nebude moci dýchat vůbec. Teplota klesla pod bod mrazu a ani jejich teplé oblečení nedokázalo chladu vzdorovat. Přestal se třást, což bylo prvním příznakem podchlazení.
Petersenovy roztěkané myšlenky přerušil Lars. „Kapitáne, můžu se vás na něco zeptat?"
Petersen přitakal.
„Proč jste se sem vracel, pane? Mohl jste se zachránit."

„Někde jsem slyšel, že od kapitána se očekává, že klesne ke dnu se svou lodí."
„To jste teda klesl dost hluboko, kapitáne."
Petersen vydal chrčivý zvuk, který se měl co nejvíc podobat smíchu. Lars taky zachrčel, ale síly je brzo opustily. Co nejpohodlněji se uvelebili a čekali.

Jen co se Austin vynořil, posádka člunu po něm skočila jak po splašeném hrochovi. Během několika minut byl už zpátky na palubě a popisoval situaci Beckerovi a kapitánu Larsenovi.
„Bože na nebi," lamentoval Becker. Jak hrozná smrt. Moje vláda nebude litovat prostředků, aby předala těla pozůstalým."
Beckerův pesimismus začínal jít Austinovi na nervy. „Pane Beckere, melancholická role Hamleta vám nesedí. Vaše vláda může peněženky zase schovat. Ti muži ještě nejsou mrtví."
„Ale říkal jste..."
„ Vím, co jsem říkal. Jsou v kritickém stavu, ale to neznamená, že jsou odepsaní. Záchranná akce na ponorce Squalus trvala déle než den a třiatřicet lidí bylo vytaženo živých." Austin se zarazil, protože jeho pozorné uši zachytily nový zvuk.
Zadíval se k nebi a zastínil si oči proti matnému jasu šedobílé oblohy.
„Zdá se, že kavalerie se blíží."
Obří helikoptéra mířila k lodi. Pod břichem se jí houpala aerostaticky tvarovaná miniponorka se sraženým nosem.
„Větší helikoptéru jsem ještě neviděl," řekl kapitán Larsen.
„Vlastně ani větší neexistuje, Mi-26 je největší na světě," dodal Austin. Je víc než třicet metrů dlouhá. Říká se jí létající jeřáb."
Becker se poprvé za několik posledních hodin usmál. „Řekněte, prosím, že to, co vidím na lanech pod helikoptérou, je vaše záchranné zařízení."
„Sea Lamprey není ta nejhezčí věc, co můžete na moři spatřit," pokrčil rameny Zavála. „Ale obětoval jsem krásu na úkor funkčnosti."
„Naopak," vyhrkl Becker. Je nádherná."
Kapitán nevěřícně zakroutil hlavou. Jak je, proboha, možné, že jste sem to zařízení dostali tak rychle? Byli jste skoro dva tisíce kilometrů odsud, když jsme poprvé žádali o pomoc."
„Vzpomněli jsme si, že Rusové mají rádi velké věci," řekl Austin. Je to pro ně šance, jak dokázat světu, že stále patří mezi velmoce."
„Ale ani tahle obří helikoptéra by s takovým nákladem nemohla urazit celou cestu v tak krátkém čase. To byste museli být kouzelníci."
„Chvíli nám trvalo, než jsme vytáhli králíka z klobouku," řekl Austin a sledoval manévry helikoptéry. „Mi-26 vyzvedl miniponorku z moře a převezl ji na pozemní základnu, kde čekala dvě velká vojenská transportní letadla Antonov N-124. Jedno z nich naložilo miniponorku Sea Lamprey, druhé malou helikoptéru NUMA a tenhle obří vrtulník. Na základnu NATO na Faerských ostrovech to trvalo dvě hodiny. Mezitím co všechno zase překládali, jsme sem přiletěli na obhlídku." Hukot výkonných motoru přibližujícího se vrtulníku přehlušil Kapitánovu odpověď.
Stroj klesal. Hlavní osmilistá a ocasní pětilistá vrtule vykrojily v mořské hladině tlakem vířeného vzduchu hluboký kráter. Helikoptéra spustila miniponorku z výšky necelých dvou metrů na rozčísnutou vodu a vzdálila se. Sea Lamprey byla vybavena mohutnými vzduchovými pontony. Na chvíli sice zmizela ve vlnách, ale vzápětí vystřelila zpět na povrch.
Austin kapitánovi doporučil, aby ihned nechal připravit provizorní nemocniční oddělení pro extrémně podchlazené. Pak se Austin se Zavalou nechali převézt k miniponorce. Námořníci odpojili pontony. Miniponorka vypustila vzduch ze stabilizačních komor a potopila se do indigové hlubiny.
Sea Lamprey klesala, střídavě zapínané pohony ji udržovaly v rovnovážné poloze. Austin se Zavalou seděli v těsném, ale pohodlném kokpitu a jejich tváře ozařovalo jen modré světlo ovládacího panelu. Prováděli rutinní kontrolu vybavení a přístrojů. Pak Zavála stiskl startér, namířil

tupou příď dolů a uvolnil další zásobu vzduchu, která u ponorky plnila tutéž funkci jako u horkovzdušného balonu pytle s pískem. Pilotoval klesající modul v sestupné spirále s tak nenucenou lehkostí, jako by vezl rodinu na nedělní výlet.
Austin upíral zrak do mlhavé namodralé černoty za hranicí dosahu jejich reflektorů. Ani jsem neměl čas se tě před naloděním na něco.zeptat," řekl jakoby mimoděk. Je tahle věc bezpečná?"
Jak kdysi řekl bývalý prezident: To záleží na tom, jak definujete pojmy?. "Austin zaúpěl. „Dovol mi otázku přeformulovat. Jsou spáry utěsněné a pumpa funkční?"
„Myslím, že sem přestalo zatékat a pumpa funguje v ideálních podmínkách spolehlivě."
„A jak se liší momentální podmínky od ideálních?"
„Můj otec, Kurte, často používal jedno staré španělské přísloví. Do zavřený pusy ti moucha nevletí.“
„Co mají, sakra, mouchy společného s naší současnou situací?"
„Nic," odpověděl Zavála. Jen jsem si myslel, že bychom mohli změnit téma. Třeba by problém s ovládáním vyrovnávacích komor vyšuměl."
Přístroj byl postaven jako záchranný modul pro situace, kdy už jiná možnost neexistuje. Jakmile jeho lasery vyřízly otvor v potopené lodi, modul se nesměl od trupu odpojit. V opačném případě by dovnitř ihned začala proudit voda, protože už nebylo možné trup znovu uzavřít. Z toho důvodu museli být všichni uvěznění námořníci evakuováni najednou. Toto byl prototyp dimenzovaný pouze pro osm osob, plus pilota a jeho asistenta. Pokud bude z vraku vyzvednuto všech třináct trosečníků, váhový limit bude překročen o pět mužů. "V hlavě se mi honí čísla," řekl Austin. "Když počítám šedesát osm kilogramů na chlapa, budeme vážit víc než tunu. To se pohybujeme akorát na hranici bezpečnostního limitu a Lamprey snad moc skučet nebude. Zůstává nám teda problém se stabilizační komorou..."
„To není problém. Máme záložní pumpu pro případ, že by hlavní selhala." Při konstruování miniponorky se Zavála držel osvědčeného postupu a nechal do ní zabudovat i záložní systémy. „Třeba už někdo zemřel," dodal po krátké odmlce. „Taky jsem na to myslel," připustil Austin. „Kdybychom nechali mrtvé dole, snížili bychom zátěž. Já ale neodjedu, dokud tam zůstane jediný člověk. Živý nebo mrtvý."
V kokpitu nastalo ticho, jak si oba muži představovali i nepříznivý vývoj událostí. Jediný zvuk vydávalo bzučení elektrických motorů, ženoucích neobratný modul do hlubiny. Zanedlouho se před nimi objevil bok křižní-ku. Austin naváděl Závalu k místu, kudy proniknou pláštěm. Elektromotory pumpy zahučely a miniponorka se s pomocí podtlaku k oceli doslova při-sála.
Roztáhli teleskopický únikový tunel, který byl vyroben z pevné, ale pružné syntetické hmoty. Modul udržovalo ve stabilizované pozici osm vertikálních a horizontálních pohonů. Jejich činnost řídil počítač, který podle potřeby zvyšoval nebo snižoval výkon každého z nich. Kontrolní čidla signalizovala, že hermetické připojení bylo dokončeno. Běžně se dělá malá sonda, kdy se trup zkusmo provrtá, aby se zjistilo, jestli uvnitř nejsou výbušné páry.
Senzory kontrolovaly tlak a těsnost a udržovaly vakuum. Na znamení, že vše je připraveno, si Austin navlékl akvalung s malou kyslíkovou bombou a opustil přetlakovou komoru. Kolem těsnění trochu prosakovala voda, ale ne tolik, aby to vzbuzovalo obavy. Začal postupovat únikovým tunelem.
Uvnitř křižníku upadla posádka a kapitán do spánku blízkého smrti. Kapitána Petersena probralo z blouznivých dřímot ťukání obrovského datla. Ať mě ten pták neruší! Zatímco jedna polovina jeho mozku pátrala po příčině zvuku, druhá automaticky přiřazovala shluky úderů do povědomých znaků, které odpovídaly jednotlivým písmenům.
JSEM TADY
Rozsvítil baterku. Kuchař zvuky také zaregistroval a doslova vytřeštil oči. Kapitán uchopil zkřehlými prsty hasák a malátně zaťukal na trup. Pak znovu, silněji.
Odpověď přišla okamžitě.
UHNĚTE

To se snadněji řekne, než udělá, pomyslel si kapitán. Petersen požádal kuchaře, aby se vzdálil od pláště, pak se sám vyštrachal ze svého lůžka a následoval ho. Potácel se kajutou a volal na muže, aby se pohnuli. Než se usadil a opřel o nějakou skříňku na opačné straně, zdálo se mu, že uběhla věčnost. Nevěděl, co se bude dít.
Austin se opět vrátil do lůna miniponorky. „Úkol splněn," oznámil.
„Zapínám otvírák konzerv," řekl Zavála. Uvedl do chodu lasery. Byly schopné projet pěticentimetrovou ocelí jako nůž máslem. Na monitoru sledovali, jak diamantově rudé paprsky pronikají pláštěm. Pak se automaticky vypnuly.
Petersen pozoroval zarůžovělý kruh, který se posléze rozžhavil do ohnivě oranžovočervené. Ve tváři ucítil závan tepla. Pak se ozvalo duté žuchnuti, jak ocelový plát spadl do kajuty, a oči mu oslepil kruh jasného světla, až si je musel zastínit.
Otvor zahalil dým, okraje řezu byly stále žhavé. Austin zavěsil do průlezu speciálně zkonstruovaný žebřík a vstrčil hlavu dovnitř.
„Kdo z vás volal taxík, pánové?" řekl na přivítanou.
Bez ohledu na lehkovážný tón měl Austin obavy, jestli už není pozdě. Ještě nikdy neviděl takhle zbědovanou partu. Zavolal kapitána. Ztrhaný a špinavý přízrak se pohnul a zasípal: Já jsem kapitán Petersen. Kdo jste vy?"
Austin vlezl do lodi a pomohl kapitánovi na nohy. „Představování bude muset počkat. Řekněte, prosím, vašim mužům, aby ti, kteří mohou, postupovali k průlezu."
Kapitán tlumočil požadavek. Austin přehodil pár promočených přikrývek přes ostré okraje otvoru a pomohl těm, kteří nedokázali prolézt sami. Peter-sen zkolaboval, když se snažil dostat do průlezu, Austin ho musel dovnitř doslova vstrčit. Pak vylezl za ním. Když otevřel přetlakovou komoru, viděl, jak kolem těsnění crčí voda, i když se ho Zavála pokusil zalepit provizorní záplatou.
Rychle za sebou zavřel uzávěr. Zavála přepnul ovládání na autopilota a pomáhal trosečníkům prolézt přetlakovou komorou. Tlusté vrstvy oblečení a záchranných vest, které měli námořníci stále na sobě, mu to neusnadňovaly. Byl skoro zázrak, že všichni členové posádky byli ještě naživu. Někteří se kupodivu dokázali pohybovat úplně bez pomoci. Prostor pro pasažéry tvořily dvě polstrované lavice upevněné podél delších stěn miniponorky, oddělené jen úzkou uličkou. Trosečníci seděli na lavicích a stáli nacpaní v uličce jako cestující v tokijském metru. "Promiňte, ale není to první třída," zažertoval Austin. „Bez obav," odpověděl kapitán. „Myslím, že všichni moji muži budou souhlasit, že tohle ubytování je lepší než to předešlé."
Když měl každý své místo, vrátil se Kurt do pilotní kabiny. „Kolem těsnění nám sem trochu nateklo," hlásil.
Zavála ukázal na blikající kontrolku na ovládacím panelu. „Víc než trochu. Nultý okruh vyhořel hned a druhý, jakmile jsme uzavřeli přetlakovou komoru."
Stáhli teleskopický únikový tunel, odpojili se od vraku a couvli. Ve světle reflektorů zřetelně viděli, jak do lasery vyříznutého únikového průlezu v trupu křižníku začala proudit voda. Když se dostali do dostatečné vzdálenosti od vraku, zapnuli pumpy stabilizačních komor. Elektrické motory s cvaknutím sepnuly a začaly bzučet. Všechny, kromě pravého předního, který vydal zvuk, jako když spadne příbor do drtiče odpadků. V jedné ze stabilizačních komor stále zůstávala voda, a jak se ostatní naplnily stlačeným vzduchem, narušovala stabilitu modulu.
Sea Lamprey pracovala na stejném principu jako všechny ponorky - když chtěla sestoupit, vypustila ze stabilizačních komor vzduch a napumpovala do nich vodu, chtěla-li stoupat, naplnila je stlačeným vzduchem, který vodu vytlačil. Počítač se pokusil kompenzovat nerovnováhu zvýšením výkonu vertikálních pohonů. Modul sebou trhnul a sklonil se špicí dolů, ventilátory nasály pach přehřátého kovu. Zavála napumpoval vodu i do ostatních nádrží a Lamprey se víceméně uklidnila.
Austin sledoval ovládací panel. Blikající kontrolka přerušovaně osvětlovala schéma rámcového návodu jak postupovat při poruše. Začal tím, že spustil testovací program počítače, který sloužil jako mozek celého modulu. Dohle-dový systém signalizoval, že kontrolka se rozsvítila z důvodu náhlé mechanické poruchy. Takové závady jsou u prototypů poměrně běžné a bývají snadno

odstranitelné. Ale tohle nebyla zkušební jízda - tohle byla riskantní podmořská operace v hloubce šedesáti metrů. Další kontrolka začala červeně blikat.
„Oba přední motory jsou v háji," konstatoval Austin. „Měli bychom použít záložní pumpy."
„Tohle už byly záložní pumpy," řekl Zavála.
„Tak to jim pěkně děkujem. Kde je problém?"
„Řeknu ti to za minutku, jen co zajedu na rampu a vlezu pod motor."
„Poohlídnu se po nějakém servisu. Ale musím ti říct ještě něco, zapomněl jsem si kreditku."
Jak říkal můj táta, s umíněným oslem pohne jen nálož dynamitu," poznamenal Zavála.
V agentuře NUMA bylo všeobecně známo, že tváří v tvář nebezpečí se v Austinovi probouzí chladnokrevná bojovnost, až vzpurnost proti nepřízni osudu. Většina lidí by celkem pochopitelně vzala nohy na ramena a snažila se zachránit si holý krk - Austin dokázal katastrofě s klidem přihlížet. To, že byl dosud naživu, naznačovalo, že je obdařen nevšední kombinací duchapřítomnosti a štěstí. Ti, kdož byli nuceni takovou situaci z jakýchkoliv důvodů prožít s ním, považovali jeho víru ve vrozené štěstí téměř za obludnost. Na jejich pozdější výčitky odpovídal jen krčením ramen. Teď mu ale Joe oplácel stejnou mincí. Austin zkřivil koutky do neradostného úsměvu, založil ruce za hlavu a opřel se.
„Nebyl bys tak klidný, kdybys neměl nějaký nápad," odtušil Austin.
Zavála na kolegu pobaveně zamrkal a sundal z krku řetízek, na kterém se houpal klíč se zuby na obou stranách dříku. Odklopil malé kovové víčko uprostřed palubní desky a zasunul do otvoru klíč.
„Až otočím tímhle klíčkem a stisknu tohle tlačítko," ukazoval Zavala, „uvedu do chodu druhý záložní systém. Malá nálož odpálí stabilizační komory a my vystoupáme nahoru. Dobrý, ne?"
„Pokud ovšem přesně nad námi nebude Thor. Potopili bychom nejen nás, ale i je."
Jestli se ti uleví, můžeš zmáčknout tenhle knoflík. Vyšle nahoru varovnou bójku. Bliká a houká."
Austin stiskl tlačítko. Boje vyrazila z miniponorky jako špunt ze šampaňského. Upozorní jejich doprovod, aby se držel v bezpečné vzdálenosti.
Zavála zvedl vítězně palec a chlapecky se zazubil.
„Jdeme na to!"
Stiskl spínač a oba se v sedadlech pevně zapřeli. Jediný zvuk, který se ozval, byla Závalová španělská kletba. „Nefunguje to," prohodil s rozpačitým úsměvem.
„Dovol mi shrnout naši situaci. Jsme skoro ve stometrové hloubce, přetížení, s kabinou plnou polomrtvých námořníků a nouzový systém nefunguje."
„Umíš být výstižný, Kurte."
„Díky. Trochu to rozvinu. Dvě přední stabilizační komory máme plné vody, dvě zadní prázdné, což znamená nulovou pohyblivost. Existuje nějaká možnost, jak Lamprey odlehčit?"
„Můžu odhodit spojovací tunel. Dostaneme se na povrch, ale moc příjemné to nebude."
„Nezdá se, že máme moc na vybranou. Jdu upozornit naše pasažéry, aby se pevně drželi."
Austin dal námořníkům instrukce, pak se usadil do křesla a kývl. Zavála pověrčivě zkřížil prsty a odpojil teleskopický únikový tunel. Byl zkonstruován jako oddělitelný pro případ, že by se ponorka z důvodů zachování vlastní bezpečnosti musela rychle vzdálit. Ozvala se tlumená exploze a modul se naklonil. Odlehčená o přední stabilizační komory naplněné vodou a tunel se Sea Lamprey pohnula vzhůru nejprve o pár desítek centimetrů, pak o metr, nakonec o několik metrů. Její vzestup byl nejdřív mučivě pomalý, ale postupně, jak se blížila k povrchu, vznášela se rychleji a rychleji. Zanedlouho už nezadržitelně mířila k hladině.
Miniponorka vystřelila z vody přídí napřed a s hlasitým šplouchnutím dopadla zpět. Začala se převalovat a rotovat a s posádkou třásla jak šejkr s kostkami ledu. Ale na vodě už čekaly malé čluny upozorněny blikající a houkající výstražnou bojí. Jejich posádky rychle připevnily k modulu vzduchem naplněné pontony a stabilizovaly ho do víceméně horizontální polohy.
Thor připojil Sea Lamprey na vlečné lano a přitáhl ji blíž pod jeřáb, aby ji mohl vyzvednout na palubu. Jen co se otevřel poklop miniponorky, přispěchal zdravotnický personál. Vytahoval trosečníky jednoho po druhém, ukládal je na nosítka a přenášel do transportních helikoptér, které je

převážely do nemocnice na pevnině. Ve chvíli, kdy z miniponorky vylézali Austin se Zavalou, byla paluba už téměř liduprázdná, kromě několika námořníků, kteří jim přišli pogratulovat a vzápětí zmizeli.
Zavála se rozhlédl po téměř vylidněné lodi. „To nám ani nezahraje dechovka?"
„Hrdinství je krásné samo o sobě," pronesl Austin teatrálně. „Ale kdyby mi někdo nabídl pár panáků tequily, nepohrdl bych."
„Jaká náhoda. Zrovna jsem jednu plnou láhev šťávy z agáve objevil ve svém příručním zavazadle. Je to prvotřídní materiál."
„Možná budeme muset naši oslavu odložit. Támhle jde pan Becker."
Zástupce dánské vlády kráčel po palubě a zářil nepopsatelným štěstím. Vřele jim potřásl rukama, poplácal je po zádech a začal je nadšeně velebit.
„Pánové, děkuji vám," vyrážel ze sebe, zajíkaje se radostí. „Celé Dánsko vám děkuje. Celý svět vám děkuje!"
„Potěšení je na naší straně," řekl Austin. „Díky vám jsme mohli otestovat Sea Lamprey v opravdové akci. Ruská helikoptéra a nákladní letadla jsou na základně NATO. Stačí je zavolat a během několika hodin už o nás nevíte."
V Beckerově tváři se znovu objevil ten obvyklý výraz neústupného vyjednavače. „Pan Zavála může odjet, ale obávám se, že vy budete muset svou cestu odložit. Zvláštní vyšetřovací komise, která byla ustavena, aby se zabývala incidentem křižníku, pořádá zítra v Tórshavnu slyšení. Rádi by vás vyslechli."
„Nechápu, k čemu by to bylo. Samotný průběh kolize a potopení jsem neviděl."
„Ano, ale zato jste se k Erikssonu dvakrát potopil. Jste schopen poškození detailně popsat. Pomůže to případ vyřešit." Když viděl v Austinově tváři pochybnosti, dodal: „Obávám se, že budu muset trvat na tom, abyste zůstal naším hostem, dokud nebude vyšetřování dokončeno. Hlavu vzhůru. Americké velvyslanectví bylo o naší žádosti informováno a agentuře NUMA celou záležitost přetlumočí. Už jsme vám zajistili i ubytování. Budeme vlastně bydlet ve stejném hotelu. Ostrovy jsou nádherné a zdržíte se jen den nebo dva, než se opět budete moct vrátit na svou lod."
Já to zvládnu, Kurte," vložil se do debaty Zavála. „Odvezu Lamprey zpátky na Beebe a dokončím testy."
Austinovy oči potemněly zlostí. Nerad si nechával diktovat, co má dělat, a zvlášť ne od nějakého poskoka státního úřadu. Ani se nesnažil skrývat nelibost v hlase: „Vypadá to, že se stanu vaším hostem, pane Beckere." Obrátil se k Zavalovi. „Naši oslavu budeme muset odložit. Zavolám na základnu NATO a uvedu věci do pohybu."
Zanedlouho se na nebi ozval zvuk motorů obřího vrtulníku..Pod břicho Sea Lamprey byla opět podvlečena lana a miniponorka byla vyzdvižena z lodní paluby. Pak v malé helikoptéře agentury NUMA vzlétl i Zavála a následoval modul na základnu, kde bude přeložen do nákladního letadla a vydá se na cestu zpět.
„Vlastně ještě něco," začal Becker. „Byl bych rád, kdyby ten šikovný batyskaf mohl zůstat na palubě pro případ, že by komise potřebovala další důkazy. Pokud to nebude nutné, rádi vám ho dopravíme, kam budete potřebovat."
„Vy chcete, abych se znovu potápěl?"
„Možná. Samozřejmě že bych to projednal s vašimi nadřízenými."
„Ovšemže," uzavřel debatu Austin. Byl příliš unavený na to, aby se přel.
Objevil se kapitán a oznámil jim, že člun, který je převeze na pevninu, je připraven. Austin nijak netoužil po tom, aby strávil další hodiny ve společnosti dánského úředníka. „Přijedu na pevninu zítra, pokud vám to nevadí. Kapitán Larsen mi chce ukázat nějaké výsledky jejich výzkumu velryb."
Kapitán si všiml Austinova prosebného pohledu a pokračoval v rozehrané hře. „Ano, jistě, jak jsem řekl, budete našimi zjištěními fascinován. Pošlu pana Austina na pevninu zítra ráno."
Becker pokrčil rameny. Jak je libo. Já naopak myslím, že na moře už nevkročím do konce života."

Austin sledoval člun mířící k pobřeží. Pak se obrátil ke kapitánovi. „Díky, že jste mě uchránil společnosti pana Beckera."
Larsen dlouze vzdychl. „Myslím, že bez lidí, jako je Becker, by byrokratický systém prostě nefungoval."
„Stejně tak jako žaludek bez bakterií podporujících trávení," poznamenal Austin.
Kapitán se zasmál a položil Austinovi ruku na rameno. „Myslím, že teď bychom měli vaši úspěšnou akci zapít."
„A víte, že máte pravdu," ochotně souhlasil Austin.

NA palubě výzkumné lodi se k Austinovi chovali jako k nejvzácnějšímu hostu. Dali si pár drinků v kapitánově kajutě, pak se skvěle navečeřel a nakonec si prohlédl nádherné záběry obrovských kytovců, pořízené během výzkumů. Dostal pohodlnou kajutu a usnul jako nemluvně. Ráno se šel rozloučit.
Kapitán ho propouštěl jen neochotně. Ještě pár dní se tady zdržíme a dokončíme nějaké výzkumy. Kdybych pro vás nebo pro agenturu mohl cokoliv udělat, dejte mi vědět."
Potřásli si rukama a Austin nasedl do člunu, ve kterém překonal krátkou vzdálenost do Western Harboru. Po několika dlouhých týdnech, kdy byl jen na moři nebo pod hladinou, si pevnou půdu pod nohama doslova vychutnával. Kráčel po cestě dlážděné kočičími hlavami, která vedla podle přístavu se zakotvenými rybářskými čluny. Hlavní město Faerských ostrovů dostalo jméno Tórshavn, neboli Thorův přístav, po nejmocnějším ze skandinávských bohů. Bez ohledu na to, jak hromovládsky jméno znělo, byl Tórshavn klidné místo, rozprostírající se na výběžku mezi dvěma rušnými přístavy.
Austin by se byl raději vydal do úzkých uliček, klikatících se mezi barevnými domky, ale pohled na hodinky mu napověděl, že by si měl pospíšit, pokud chce stihnout slyšení. Odnesl si svůj cestovní pytel do hotelového pokoje, který mu objednal Becker. Počítal s tím, že se na Faerských ostrovech zdrží opravdu jen den nebo dva a pak odjede, i kdyby se ten ouřada třeba stavěl na hlavu. Cestou z hotelu požádal v recepci, aby mu na pozítří objednali letenku do Kodaně.
Cíl jeho cesty se nacházel v centru obchodní čtvrti na náměstí Vaglio, vzdáleném jen několik minut chůze do kopce. Za chvilku už stál před působivými domy z černého čediče, postavenými v devatenáctém století. V průčelí jedné z budov byla připevněna cedule s nápisem Raohus, neboli radnice. V duchu se připravoval na martyrium, které ho s největší pravděpodobností čeká. Jako zaměstnanec federálních úřadů se naučil, jak složité může být proplout úskalími byrokratických nástrah. Možná že vysvobození trosečníků z křižníku Leif Eriksson byla ta snadnější část jeho dobrodružství na Faer-ských ostrovech.
Vrátný v radniční hale Austinovi vysvětlil, kde se slyšení koná. Došel chodbou až ke dveřím, které hlídal urostlý policista, a představil se. Policajt ho nechal čekat a vkilonkwlouzl do místnosti. Za okamžik se znovu vynořil s Bec-kerem v patách. Becker ho uchopil za paži a odvedl z doslechu.
„Rád vás opět vidím, pane Austine." Ohlédl se po policistovi a ztišil hlas. „Tahle záležitost je nanejvýš delikátní. Víte něco o Faerských ostrovech a zdejší vládě?" "Jen to, že patří k Dánsku. Podrobnosti neznám." „Správně. Ostrovy jsou součástí Dánského království, ale od roku 1948 mají vlastní vládu. Dosáhly velké míry samostatnosti, dokonce smějí používat vlastní jazyk. Nicméně, když se dostanou do ekonomických problémů, neváhají a žádají Kodaň o peníze," řekl a mírně se pousmál. „Tento incident se odehrál ve faerských vodách, ale šlo o dánskou válečnou lod."
„Takže v soutěži popularity by organizace SOS v Dánsku zřejmě moc neuspěla, že?"
Becker přešel jeho poznámku mávnutím ruky. Já mám na věc jednoznačný názor. Ti šílenci by za potopení naší lodi měli viset. Ale jsem realista. Celý politováníhodný incident by se nikdy nestal, kdyby obyvatelé ostrovů umíněně netrvali na dodržování starých tradic."
„Myslíte lov velryb?"
„Nebudu komentovat etickou stránku celé věci. Mnoho lidí v Dánsku považuje tento druh lovu za barbarský a nikoliv nezbytný rituál. Daleko důležitější jsou ale ekonomické aspekty. Společnosti,

které nakupují faerské ryby nebo tady těží naftu, nechtějí být spojovány s vražděním velryb. A když Faeřané nebudou moci splatit své dluhy, bude muset do peněženky sáhnout Kodaň."
„To je povedená nezávislost."
Becker se znovu usmál. „Dánská vláda si přeje vyřešit případ rychle, s minimální mezinárodní publicitou. Nechceme ale, aby lidi z SOS vypadali jako mučedníci, kteří sice jednali zbrkle, ale s bohulibými úmysly ochraňovat nebohá stvoření."
„A co z toho plyne pro mě?"
„Jděte prosím ve vašem svědectví dál než jen k technickému popisu toho, co jste viděl. My víme, jak se křižník potopil. Vy se nezdráhejte vylíčit, jaké lidské utrpení museli vámi vysvobození trosečníci prožít. Naším záměrem je postavit Ryana na pranýř veřejného mínění, pak ty nebezpečné tatrmany vyhostit ze země a zajistit tak, aby se už nemohli vrátit. Chceme mít jistotu, že v nich svět uvidí spíše pokrytce než mučedníky. A snad taky díky tomu se nic podobného už nebude opakovat."
„Připouštíte, že to také třeba nemusela být Ryanova vina?"
„Ryanova vina nebo nevina naši vládu nezajímá. Tady se hraje o víc."
„Zdá se, žeje to opravdu delikátní záležitost. Vašim lidem řeknu, co jsem viděl. Víc vám slíbit nemohu."
Becker přikývl. „To stačí. Můžeme jít dovnitř?"
Policista je vpustil a Austin s Beckerem vešli do sálu. Otevřela se před nimi síň s několika řadami židlí a stěnami obloženými tmavým dřevem. Pár řad bylo plně obsazeno lidmi v oblecích, nepochybně z vládních a soudních institucí. Austin měl na sobě své obvyklé pracovní džíny, rolák a větrovku, protože na lodi prakticky nic jiného nepotřeboval. Další obleky seděly v čele místnosti za dlouhým dřevěným stolem. Na samostatné židli od stolu napravo byl muž v uniformě. Mluvil dánsky, jeho slova zapisovala stenografka.
Becker ukázal na židli, sám se posadil hned vedle Austina a zašeptal mu do ucha: „Tohle je zástupce pobřežní policie. Jdete na řadu po něm."
Svědek z pobřežní policie skončil slyšení za pár minut a Austin zaslechl své jméno. Za stolem seděli čtyři muži a dvě ženy, ve skupině byli rovnoměrně zastoupeni Faeřané i Dánové. Úředník se soudní pravomocí, jak se mu představil, byl dobrosrdečně vypadající Dán s protáhlým obličejem. Jmenoval se Lundgren. Oznámil Austinovi, že mu bude klást otázky, ostatní po něm smějí žádat podrobnější a doplňující informace. Toto slyšení má za úkol pouze rozšířit informační základnu, nejde o soudní proces, takže nebude podroben křížovému výslechu. Pokud to bude nezbytné, bude také plnit funkci překladatele.
Austin se usadil a odpovídal na otázky související se záchrannou akcí s naprostou otevřeností. Nemusel ani zdůrazňovat, jaké fyzické utrpení a duševní strádání musela posádka v temné kobce téměř bez vzduchu přetr-pět. Podle výrazu Beckerovy tváře soudil, žeje potěšen tím, co slyší. Po pětačtyřiceti minutách Austinovi poděkovali a on odstoupil od lavice svědků. Byl už rozhodnut odejít, když zaslechl, jak předseda tribunálu oznámil nejprve v dánštině a pak v angličtině, že popis celého incidentu podá kapitán Sea Sentinelu.
Austin byl zvědavý, jakým způsobem se člověk vůbec může obhajovat tváří v tvář očitým svědkům. Dveře se otevřely a vstoupili dva policisté. Mezi nimi šel vysoký a urostlý asi pětačtyřicetiletý muž s pečlivě zastřiženým plnovousem, polodlouhými vlasy a v uniformě se zlatými prýmky. Austinovi připomínal kapitána Achaba.
Předsedající úředník vyzval svědka, aby se posadil a představil.
Jmenuji se Marcus Ryan," pronesl muž a se vztyčenou hlavou se podíval do publika. Jsem výkonný ředitel organizace Sentinels ofthe Sea a kapitán její vlajkové lodi Sea Sentinel. Pro ty, kdo nás neznají, chci uvést, že jsme mezinárodní organizací zaměřenou na ochranu moří a života, který v nich přebývá."
„Popište, prosím, komisi okolnosti, které předcházely vaší kolizi s dánským křižníkem Leif Eriksson."

Ryan začal odsudkem lovu velryb. Předseda mu poměrně rezolutně připomněl, aby mluvil o okolnostech přímo souvisejících se srážkou. Ryan se omluvil a popsal, jak se stal Sea Sentinel náhle neovladatelným a jak zamířil ke křižníku, do něhož pak následně narazil.
„Kapitáne Ryane," řekl Lundgren s neskrývaným pobavením, „chcete mi namluvit, že vaše loď zaútočila a pak narazila do křižníku na základě vlastní úvahy?"
Poprvé od začátku slyšení ztratil Ryan sebejistotu. „To ne, pane. Tvrdím jen, že má loď vypověděla poslušnost."
„Dovolte mi, abych se ujistila, jestli vám přesně rozumím," vstoupila do diskuse žena sedící za stolem. „Říkáte, že loď převzala kontrolu sama nad sebou a rozhodla se vyrazit na výlet?"
Síní se ozval tlumený smích.
„Vypadá to tak," přitakal Ryan.
Jeho odpověď rozpoutala sérii všetečných otázek. Slyšení snad nemělo být konfrontační, ale komise cupovala Ryana na kousky. Ryan dělal, co mohl, ale byl stále méně přesvědčivý. Nakonec zvedl ruce, jako by chtěl říct - už dost.
„Uvědomuji si, že mé vysvětlení vyvolává víc otázek, než nabízí odpovědí. Ale dovolte mi, abych zde jednoznačně prohlásil, aby nedošlo k nedorozumění, že jsme do dánské lodi nenarazili svévolně. Mám svědky, kteří to mohou dosvědčit. Můžete se také zeptat kapitána Petersena. Potvrdí, že jsem ho varoval."
Jak dlouho před kolizí to bylo?" zeptal se Lundgren.
Ryan se zhluboka nadechl a vydechl. „Méně než minutu předtím, než došlo ke srážce."
Lundgren už další otázky nekladl. Ryan byl odveden a jeho místo zaujala reportérka CNN. O kolizi referovala klidně, ale úplně se sesypala a dívala se na Ryana vyčítavě, když vypovídala o smrti svého kameramana.
Lundgren dal znamení soudnímu pomocníkovi a ten vložil pásek do video-přehrávače. Televizní obrazovka byla umístěna na jedné ze stěn, na niž měli všichni dobrý výhled. Záznam se rozeběhl. Ryan stál na palubě lodi obklopen hroznem reportérů a fotografu. Trochu žertovali o drsném životě na moři, pak se ozval ženský hlas, který říkal: Jen doufám, že celá záležitost bude stát za všechen ten dramamin, co jsem spolykala."
Kamera najela na samolibě se usmívajícího Ryana. „Mohu vám téměř stoprocentně slíbit, že se stanete svědky skutečné akce," odvětil. Jak kamera sledovala paži teatrálně ukazující na dánské válečné plavidlo, v síni to zašumělo. A je to tady, pomyslel si Austin. Utahují smyčku na Ryanově krku. Nahrávka skončila. Lundgren položil reportérce už jen jedinou otázku. „Hlas, který jsme slyšeli na záznamu, patřil vám?"
Když žena odpověděla kladně, Ryan vyskočil.
„To není fér. Zcela vytrhujete moje slova z kontextu!"
„Pane Ryane, posaďte se, prosím," řekl Lundgren se zadumaným výrazem ve tváři.
Ryan si uvědomil, že jakékoliv bouřlivé protesty by ještě více posílily jeho renomé horké hlavy schopné záměrně narazit do křižníku. Zklidnil se tedy. „Omlouvám se, pane. Nebylo mi řečeno, že videozáznam poslouží jako důkaz. Doufám, že dostanu šanci se k němu vyjádřit."
„Toto není americký soudní tribunál, ale svá stanoviska budete moci ještě před přerušením slyšení vysvětlit. Komise vyslechne také kapitána Petersena a jeho posádku, jen co budou výslechu schopni. Do té doby zůstanete v cele předběžného zadržení na policejní stanici. Budeme se snažit proces maximálně urychlit."
Ryan vyšetřovací komisi poděkoval. Pak v doprovodu policejní eskorty opustil sál.
„To je vše?" zeptal se Austin Beckera.
„Vypadá to tak. Předpokládal jsem, že by vás ještě jednou mohli předvolat k doplnění informací, ale nic takového se zřejmě nestane. Doufám, že jsem příliš nenarušil vaše plány."
Austin ho ujistil, že je všechno v pořádku. Zůstal sedět v sále, dokud lidé nezačali odcházet, a uvažoval o Ryanově výpovědi. buď ten člověk říkal pravdu, neboje velmi dobrý herec. O tom ať

rozhodne rada moudrých. Nejdřív si dá šálek kávy a pak přebukuje svůj let do Kodaně na nějaký dřívější. Odtamtud odletí do Washingtonu.

„Pane Austine."
V ústrety mu kráčela jakási žena, na tváři zářivý úsměv. Austin si stačil všimnout, že má sportovní, skvěle tvarovanou postavu, kaštanově hnědé vlasy splývající na ramena, dokonalou pleť a bystré oči.
Podali si ruce. Jmenuji se Therri Weldová," řekla příjemně zabarveným hlasem. Jsem právní poradkyní organizace SOS."
„Rád vás poznávám, paní Weldová. Co pro vás mohu udělat?"
Therri sledovala Austina během jeho výpovědi, při které se ovšem tvářil naprosto vážně. Proto nebyla připravená na jeho odzbrojující úsměv. Se širokými rameny, ostře řezanými rysy a modrozelenýma očima vypadal jako bukanýr z pirátského škuneru. Skoro ztratila řeč, ale rychle se zase vzpamatovala.
„Nemohl byste mi věnovat pár minut?" zeptala se.
„Měl jsem v úmyslu dát si někde kávu. Pokud byste mi chtěla dělat společnost...“
„Díky. Za rohem je docela pěkná kavárna."
Našli si klidný stůl a objednali dvě cappuccina.
„Vaše výpověď byla fascinující," řekla, když jim přinesli šálky.
„Hvězdou dne byl ale váš kapitán Ryan. Můj příběh se ve světle jeho výpovědi změnil v nudnou historku."
Therri se tiše zasmála. Její melodický smích se Austinovi líbil. „Obávám se, že dnes neměl nejlepší den. Obvykle umí být velice výmluvný, zvlášť když hovoří o věcech, kterým je oddán."
„Přesto se pokusil vysvětlit bandě nedůvěřivých ateistů, že vaši loď posedl ďábel. Výpověď té redaktorky a videozáznam mu však moc neposloužily."
„To máte pravdu, a právě proto jsem se s vámi chtěla sejít."
Austin nasadil ten nejupřímnější výraz venkovského prosťáčka. „Aha, a já doufal, že jste zjistila, že jste beznadějně přitahována mým živočišným magnetismem."
Therri na okamžik sklopila oči. „O tom není pochyb," řekla. „Ale hlavně jsem s vámi chtěla mluvit, abych zjistila, jestli byste mohl pomoct organizaci SOS."
„Především, paní Weldová..."
„Therri. Můžu vám říkat Kurte?"
Austin přikývl. „Hned na začátku si kladu několik otázek, Therri. Především mi není jasné, jak vám můžu pomoct. A za druhé nevím, jestli chci pomáhat takové organizaci, kterou zastupujete. Nejsem sice zastáncem drancování velrybí populace, ale nechovám sympatie ani k postupům různých radikálních bláznů."
Therri probodla Austina uhrančivě pronikavým pohledem. „Henry David Thoreau, John Muir a Edward Abbey byli také ve své době považováni za radikální blázny. Ale připouštím, že můžete mít v něčem pravdu. SOS je podle mnohých příliš radikální. Dobře. Říkáte, že nechováte sympatie k radikálům. Ale schvalujete nespravedlnost? A právě o tu tady běží."
„V jakém smyslu?"
„Marcus nenarazil do dánské lodi záměrně. Právě jsem byla na kapitán-ském můstku, když se to stalo. Všichni dělali, co bylo v jejich silách, aby srážce zabránili."
„A řekla jste to dánským úřadům?"
„Ano. A oni mi odpověděli, že moje svědectví nepotřebují a abych opustila zemi."
„Dobře," řekl Austin, „věřím vám."
„Jen tak? Nevypadáte na člověka, který nehledá skryté významy..." "Nevím, co jiného bych ještě mohl říct, aniž bych vás urazil." "Mě nemůže nic urazit."
„To rád slyším. Ale proč si myslíte, že by mě mělo zajímat, zda je proces proti Marcusovi spravedlivý nebo ne?"

„Nechci po vás, abyste to dělal kvůli Marcusovi."
VTherriině tónu se objevil náznak tvrdosti skrývající se pod rouškou jejích jemných rysů. Austin potlačil úsměv. „Co přesně chcete, abych udělal, Therri?"
Odhrnula si z tváře pramen vlasů a řekla: „Chtěla bych, abyste se potopil k Sea Sentineu."
„A proč?"
„Mohlo by to dokázat, že je Marcus nevinen."
„Jak?"
Rozpřáhla ruce. „Já nevím. Ale možná něco objevíte. Vím jen, že Marcus říká pravdu. Abych byla upřímná, velká část jeho radikalismu je póza. Ve skutečnosti je tvrdý pragmatik, který si předem všechno pečlivě promyslí. Není typ člověka, který by ve vzteku narážel do lodí. Kromě toho Sea Senti-nel miloval. Dokonce sám vymyslel ten ztřeštěný psychedelický design. A nikdo na lodi, včetně mě, neměl v úmyslu někoho zranit."
Austin se opřel, ruce založil za hlavu a pozoroval dívčinu ustaranou tvář. Líbily se mu její nádherně tvarované rty, líbil se mu i její záhadný úsměv Mony Lisy, i když se tvářila naprosto vážně. Její celkový vzhled holky odvedle nemohl zastřít ženský půvab, který jí vyzařoval z očí. Existovalo tisíc důvodů, proč by měl poděkovat za její příjemnou společnost u kávy, podat jí ruku a popřát hodně štěstí. A pak tu byly ještě tři důvody, kvůli nimž byl ochoten její nabídku zvažovat. Byla krásná. Měla zajímavý případ. A byla, ať už to je dobře nebo ne, celé věci oddaná. Původně chtěl odletět stejně až pozítří. Proč by se měl během krátkého pobytu na Faerách nudit?
Už rozhodnut objednal ještě dvě další cappuccina.
„Tak dobře," řekl. „A teď mi povězte, jak to přesně bylo."

O několik hodin později, už na míle vzdálen příjemně vyhřáté kavárně, se vtěsnán do boubelatého hliníkového batyskafu znovu potápěl do ledového moře u faerských břehů. Jak klesal do hlubin, usmíval se při představě Beckerova protáhlého obličeje, kdyby se tenhle malý potměšilý úředníček dozvěděl, že využívá dánskou lod, aby pomohl Marcusi Ryanovi a organizaci SOS. Má, co si zasloužil, pomyslel si Austin a jeho přilbou se rozezněl tlumený smích.
Poté, co se rozloučil s Therri Weldovou, vrátil se do hotelu, zavolal kapitánu Larsenovi a požádal ho, jestli by se ještě jednou nemohl z Thora potopit. Řekl mu, že by chtěl pořídit snímky, které by dokumentovaly záchrannou akci, což byla svým způsobem pravda. Larsen ani chvilku neváhal a dokonce poslal Austiňovi k pobřeží člun, jenž ho dopravil na loď. Jelikož Becker Austina žádal, aby batyskaf ponechal na místě, stačilo se s ním jen spustit do vody.
Hloubkoměr mu napověděl, že se přiblížil ke dnu. Krátkým zážehem vertikálních pohonů tedy zpomalil sestup a zůstal se vznášet asi patnáct metrů nad přední palubou křižníku jako kolibřík nad květinou. Moře neztrácelo čas a začalo si už přivlastňovat novou kořist. Krajkový potah vodního rostlinstva již stačil pokrýt trup vraku, jako by ho přikryl vlněnou dekou. Do otvorů vplouvala a z jiných vyplouvala hejna hlubinných ryb, přitahována drobnými živočichy, kteří se zabydlovali ve všech koutech a škvírách plavidla.
Austin vyfotografoval digitálním fotoaparátem otvor, jejž při záchranné akci vyřízla Sea Lamprey do trupu křižníku, a také klínovitý zásek, který způsobil Sea Sentinel. Austin také požádal kapitána Larsena o poslední známou pozici Sea Sentinelu vůči křižníku. S použitím slepého podmořského zákresu vyrazil k přibližnému místu, kde by měl být potopen.
Použil standardní průzkumný postup a pátral v paralelních úsecích, dokud jeho reflektory nezachytily psychedelickou čmáranici na trupu lodi. Stejně jako křižník byl už i tenhle vrak polapen ve stále huňatějším kožichu podmořské flóry. Kombinace mořské trávy a batikovaného vzoru byla hrůzostrašná. Sea Sentinel ležel na levém boku a kromě rozdrceného špičatého nosu vypadal netknutě.
Austin obhlédl nabouranou příď a vybavila se mu Ryanova výpověď. Motory vypověděly poslušnost, tvrdil, a přestaly reagovat na ovládací systém. Austin neměl možnost motory zkontrolovat, protože by se musel dostat dovnitř vraku. S kormidlem mu to ale půjde snáz, protože

alespoň jeho část leží vně plavidla. Manévrovací systém moderních lodí je kombinací elektroniky a hydrauliky. Ale nehledě na elektroniku, satelitní navigační systém a autopilota se základní koncept neliší od dob, kdy se Kolumbus vydal hledat novou cestu do Indie. Na jednom konci je kolo nebo kormidlová kleč. Na druhém směrové kormidlo. Otočíte kolem, směrové kormidlo se vychýlí a nasměruje plavidlo do odpovídajícího kurzu. Austin vystoupal nad záď, provedl prudkou otočku a klesal, dokud se neocitl na úrovni směrovky kormidla vysoké téměř dva metry.
Podivné.
Samotná směrovka byla neporušená, ale něco se mu nezdálo. Byly k ní připevněné dva kabely, které vedly od lopatky dopředu, každý po jedné straně trupu. Austin sledoval kabel na pravoboku. Dovedl ho ke kovové skříňce velikosti cestovního kufru, která byla přivařena k trupu. Z ní vedla elektroinstalační trubka s průchodkou skrz plášť dovnitř do lodi.
Ještě podivnější.
Svary kolem skříňky a průchodky byly lesklé a vypadaly nově. Vrátil se a sledoval kabel k identickému zařízení na druhé straně trupu. Zamířil na něj fotoaparát a udělal několik snímků. Obě skříňky spojoval izolovaný kabel silný jako prst. Další vybíhal z krabice na levoboku a kolem oblého trupu lodi vedl do místa, které mohlo být už nad čarou ponoru, pokud loď plula na hladině. Na konci kabelu byl plochý disk z umělé hmoty přibližně patnácticentimetrového průměru. Z toho, co viděl, Austin leccos pochopil.
Vypadá to, že vám někdo dluží omluvu, pane Ryane.
Pořídil další snímky, pak se mu podařilo disk vypáčit a vložit do sběrného košíku, který měl připevněný na vnější straně batyskafu. Zůstal dole ještě asi dvacet minut a prohlédl každý čtvereční centimetr trupu. Protože už nic zvláštního neobjevil, spustil vertikální pohon a zahájil výstup. Jakmile se vysoukal z batyskafu, poděkoval kapitánu Larsenovi za poskytnutí azylu a nechal se odvézt do Tórshavnu.

Když se vrátil do hotelu, převedl snímky z mořského dna z digitálního fotoaparátu na obrazovku notebooku. Studoval zvětšené záběry tak dlouho, až znal každý detail téměř zpaměti, pak zavolal Therri a požádal ji o schůzku v jejich kavárně. Přišel s malým předstihem, aby stačil na stůl nainstalovat notebook.
„Dobré nebo špatné zprávy?" zeptala se, ještě než dosedla.
„Oboje." Austin natočil obrazovku tak, aby na ni viděla. Jednu záhadu jsem odhalil, druhá vznikla." Posadila se a pohlédla na snímek na obrazovce. „Na co se to vlastně dívám?"
„Myslím, že to je mechanismus, který vyřadil nebo nahradil ovládání kormidla z kapitánského můstku."
Jste si tím jist?"
„Téměř naprosto."
Kliknul myší a z různých úhlů jí ukázal několik záběrů kovových skříněk přivařených k trupu. „Tyhle krabice by mohly ukrývat navijáky, které buď pohybovaly směrovým kormidlem, nebo ho naopak fixovaly na místě. Podívejte se sem. Tohle elektrické vedení se táhne podél boků a směřuje nad čáru ponoru. Někdo mohl ovládat kormidlo na dálku."
Therri se zamračila. „Tohle vypadá jako talíř na pizzu."
Austin sáhl do kapsy a vytáhl umělohcc motný kotouč, který utrhl z trupu lodě. Položil ho na stůl. „Ale pizza v něm není. Je to anténa, která mohla sloužit jako přijímač signálů."
Therri se nejprve podívala na obrazovku, pak vzala kotouč do ruky a prohlížela si ho. „To by mohlo vysvětlovat Marcusovy problémy s kormidlem. A proč myslíte, že nemohl vypnout motory?"
„Teď jste mě dostala," přiznal Austin. „Kdybyste ale dokázala proniknout do lodi a probojovat se do strojovny, možná byste tam našla mechanismus, který by potvrdil, že i motory byly ovládány zvenčí."

„Na Sea Sentinelu znám každého. Všichni jsou naprosto loajální." Bojovně našpulila rty, jako by očekávala hádku. „Nikdo z členů posádky by neprovedl takovouhle sabotáž."
„Nikoho neobviňuji."
„Promiňte," řekla, „myslela jsem, že mi naznačujete, abych uvažovala o možnosti, že to udělal někdo z lodi."
„To není jisté. Dovolte mi položit stejnou otázku, kterou pokládají při prohlídce na letištích. Pomáhal vám ještě někdo jiný balit zavazadlo a bylo stále pod vaším dohledem?"
„Takže si myslíte, že loď mohl narušit někdo zvenku?"
Austin přikývl. „Objevil jsem elektrický kabel, který vedl skrz trup a napájel skříně ze zdroje uvnitř lodi. Někdo se musel dostat na palubu, aby to takhle zapojil."
„Teď když o tom mluvíte," řekla bez váhání, „vzpomínám si, že loď potřebovala nějakou opravu motoru. Byla čtyři dny v suchém doku na Shetlan-dách."
„Kdo opravu prováděl?"
„Marcus to bude vědět. Zeptám se ho."
„To by mohlo být důležité." Ukázal na obrazovku. „Tohle může být Rya-nova propustka z vězení. Doporučuji vám, abyste se zkontaktovala s člověkem, co bydlí v mém hotelu. Jmenuje se Becker a zdá se, že je to muž v pozadí, šedá eminence dánského ministerstva námořnictva a rybolovu. Možná by vám mohl pomoct."
„Tomu nerozumím. Proč by měl nějaký Dán pomáhat Marcusovi po těch všech špinavostech, které o něm napovídali?"
Je to otázka společenské objednávky. Doopravdy jim jde jen o to, aby se Ryan zdekoval z Faerských ostrovů a už se tady nikdy neukázal. Nechtějí se s ním pouštět do veřejné diskuse, protože by to mohlo odradit společnosti, které se tu chystají investovat. Omlouvám se, jestli jsem vám teď vzal iluze, že Ryan ze sebe bude moct udělat mučedníka."
„Nebudu popírat, že Marcus doufá, že v téhle kauze triumfálně zvítězí."
„A není to trochu riskantní strategie? Když bude chtít zahnat Dány do kouta, budou nuceni ho obvinit a poslat do vězení. Nepřipadá mi jako lehkomyslný chlap, kterému by tohle nedělalo těžkou hlavu."
„Vůbec nebere věci na lehkou váhu, ale bude ochoten do určité míry riskovat, když bude mít pocit, že mu to stojí za to. V tomhle případě by proti sobě stály jeho pobyt ve vězení a šance zastavit brutální lov velryb."
Austin vyňal kazetu digitálního fotoaparátu z notebooku a podal ji Therri. „Řekněte Beckerovi, že doplním výpověď o tom, co jsem viděl, a potvrdím pravost těchhle záběrů. Pokusím se najít výrobce antény, ale je možné, že byla sestavena z různých nestandardních dílů, a to nám moc nepomůže."
„Ani nevím, jak vám mám poděkovat," řekla Therri a vstala ze židle.
„Obvykle účtuji souhlas s pozváním na večeři."
„Velice by mě potěšilo..." Zarazila se a podívala se přes Austinovo rameno na druhý konec místnosti. „Znáte támhletoho člověka, Kurte? Už nějakou dobu se po vás dívá."
Austin se otočil a uviděl asi šedesátiletého muže s pleší na temeni a protáhlým obličejem, který teď mířil k jejich stolu.
Jestli se nepletu, tak jste Kurt Austin z agentury NUMA," zahlaholil.
Austin vstal a podal mu ruku. „Rád vás vidím, profesore Jorgensene. Naposledy jsme se setkali asi před třemi roky."
„Už to budou čtyři. Pracovali jsme tehdy na projektu Yucatán. Potěšení na mé straně! Ve zprávách jsem slyšel o vaší zázračné záchranné akci, ale myslel jsem, že jste už Faery opustil."
Profesor byl vysoký a hubený muž. Mohutné chomáče vlasů mu povláva-ly kolem pihovaté lebky a připomínaly křídla labutího mláděte. Mluvil angličtinou s oxfordským přízvukem, což nebylo až tak překvapivé, protože svá vysokoškolská léta strávil na této věhlasné anglické univerzitě.

„Zůstal jsem tu, abych pomohl paní Weldové s jejím projektem," představil Therri a pokračoval, „tohle je profesor Peter Jorgensen. Profesor je světově proslulý odborník na fyziologii ryb."
„Kurt přehání. Ve skutečnosti jsem jen obyčejný rybí doktor, abych tak řekl. No a co přivádí do těchhle odlehlých končin vás, paní Weldová?"
Já jsem právnička. Studuji dánský právní systém."
Jak se vám daří, profesore?" pokračoval Austin. Jste na Faerských ostrovech pracovně?"
„Ano. Studuji jeden zvláštní fenomén," řekl, aniž by z Therri spustil oči. „Možná jsem příliš dotěrný, ale mám báječný nápad. Co kdybychom šli dnes večer společně na večeři a já bych vám o své práci něco pověděl."
„Obávám se, že paní Weldová i já jsme dnes zaneprázdněni."
Therri se zatvářila nešťastně. Je mi to tak líto, Kurte. Zrovna jsem vám chtěla říct, že bych s vámi velice ráda povečeřela, ale dnes večer to nepůjde. Budu se muset věnovat záležitostem, o kterých jsme spolu mluvili."
„Chytil jsem se do vlastní pasti," pokrčil Austin rameny. „Vypadá to, že dnes večer máme schůzku, profesore."
„Skvělé! Sejdeme se v restauraci hotelu Hania v sedm hodin, jestli vám to vyhovuje." Obrátil se k Therri. Jsem vámi okouzlen, paní Weldová. Doufám, že se ještě uvidíme." Políbil jí ruku.

„Má šarm," řekla Therri, když Jorgensen odešel. „A vytříbené staromódní chování."
„Souhlasím," přitakal Austin, „ale i tak bych šel na večeři raději s vámi."
„Vážně mě to mrzí. Snad až se vrátíme do Států." Její oči potemněly. „Přemýšlela jsem o vaší teorii, že Sea Sentinel někdo ovládal zvenčí. Z jaké vzdálenosti by to bylo možné?"
„Teoreticky z velké. Ale ať to byl kdokoliv, musel být blízko, aby viděl, jak loď na jeho povely reaguje. Napadá vás něco?"
„V oblasti byla spousta člunů s novináři. Dokonce i jedna helikoptéra." „Loď mohli ovládat jak ze vzduchu, tak z moře. Zařízení není nijak složité. Je potřeba vysílačka s joystickem, asi takovým, jaký znáte z videoher. Když už ale tušíme jak, ptejme se, proč se to stalo? Kdo by měl prospěch z odstranění Ryana?"
„To bychom tady seděli do soudného dne. Seznam Marcusových nepřátel se dennodenně prodlužuje. Má je po celém světě."
„Pro začátek bych se spokojil s oblastí Faerských ostrovů."
„Na prvním místě by byli velrybáři. Jejich touha lovit vysoko převyšuje potřebu. ale až na ten iejich tradiční zvyk to isou slušní lidé. Neumím si představit, jak útočí na vojenskou loď, která k nim byla vyslána, aby je chránila." Odmlčela se a uvažovala. „Existuje ještě jedna možnost, ale ta je asi příliš vzdálená realitě."
„Sem s ní."
Zamračila se. „Po operaci proti masakrování velryb," vyprávěla soustředěně, „měl Marcus a jeho lidi v úmyslu poukázat na rybí farmu společnosti Oceanus Corporation. Sentinels protestují také proti mořskému velkochovu, neboli vyrábění ryb ve velkém, protože narušuje rovnováhu životního prostředí."
„Co o té společnosti víte?"
„Nic moc. Jde o nadnárodního vývozce produktů z mořských ryb. Původně skupovali ryby od rybářů z celého světa, ale několik posledních let se věnují intenzivnímu chovu. Jejich rybí farmy jsou stejně velké jako některé zemědělské společnosti ve Spojených státech."
„Myslíte si, že to celé mohl zaranžovat Oceanus?"
„To já nevím, Kurte. Určitě by na to měli prostředky. A taky snad motiv."
„Kde ta rybí farma leží?"
„Není to odsud daleko. To místo se jmenuje Skaalshavn. Marcus měl v plánu plout se Sea Sentinelem přímo před jejich farmu a ukázat ji novinářům a kamerám." Therri se podívala na hodinky. „Už je hodně hodin... budu muset jít. Mám ještě spoustu práce."

Rozloučili se se slibem, že se ještě určitě setkají. Therri se na odchodu na okamžik zastavila a koketně se na něho přes rameno usmála. Mělo to být pravděpodobně uklidňující gesto, ale Austina spíš rozesmutnilo.

Profesor Jorgenson několik minut trpělivě sledoval, jak se Austin snaží zorientovat v jídelním lístku, ale nakonec to nevydržel. Naklonil se a řekl: „Pokud byste chtěl zkusit nějakou faerskou specialitu, doporučil bych vám smaženého papuchalka nebo velrybí steak."
Austin si představil, jak ohryzává stehno drobného tlustého ptáka s papouščím zobanem, a na papuchalka rezignoval. A poté, co slyšel, jakým krutým způsobem přicházejí velryby na faerském pobřeží o život, si řekl, že si dá raději žraločí rypák, ale nakonec si vybral skerpikjot, proleželé skopové. Jen co si poprvé kousl, litoval, že si nedal papuchalka.
Jaké to je?" zeptal se Jorgensen.
„Myslím, že podrážka je ještě o něco tužší," odpověděl Austin, zatímco drtil maso mezi čelistmi.
„O bože, měl jsem vám poradit, abyste si dal vařené skopové, jako jsem to udělal já. Skerpikjot suší na větru. Obvykle je hotov na Vánoce a podává se po celý rok. Tady se říká, že už má to nejhorší za sebou." Náhle ožil s novou myšlenkou. „Průměrný věk je na Faerách dost vysoký, tak vám to snad nemůže přímo uškodit."
Austin se pokusil malý rozžvýkaný kousek spolknout. Když ho pozřel, odložil příbor, aby si jeho čelisti odpočinuly. „Co vás přivedlo na Faery, profesore Jorgensene? Jídlo to určitě nebylo."
Profesor se zaníceně rozhovořil. „Zaujala mě zpráva o snižujícím se počtu rybích hejn ve zdejších vodách. Je to skutečná záhada!"
„V jakém smyslu?"
„Nejprve jsem si myslel, že příčinou mizení ryb může být znečištění. Voda je však v okolí Faerských ostrovů až neuvěřitelně čistá. Ale mohu ji testovat pouze v polních podmínkách, takže zítra mířím do Kodaně, abych nechal u některých vzorků udělat počítačový rozbor. Mohou se v nich objevit stopové prvky chemikálií, které daný problém způsobují
„A tušíte, odkud by se ty chemikálie mohly do vody dostávat?"
„To je zvláštní," připustil profesor a prohrábl si chomáč vlasů. Jsem si jist, že problém bude souviset s nedalekou rybí farmou, ale dosud se mi nepodařilo odhalit jedinou přímou souvislost."
Austin se díval do talíře se skopovým a přemýšlel, kde by sehnal hamburger. Přesto ho profesorova slova zaujala. „Říkáte, že jste odebíral vzorky poblíž rybí farmy?"
„Ano. Na ostrovech pracuje několik zařízení, kde se chovají lososi, pstruzi a podobně. Sebral jsem vzorky z vod v okolí Skaalshavnu, pár hodin plavby podél pobřeží z Tórshavnu směrem na Sundini v dlouhé úžině, která odděluje ostrovy Streymoy a Eysturoy. Kdysi se tam hojně vyskytovaly velryby. Farmu vlastní velký zpracovatelský konglomerát." „Oceanus?" zeptal se Austin bez velkého otálení.
„Ano, už jste o nich slyšel?"
„Teprve nedávno. Pokud vám dobře rozumím, profesore, množství ryb je v blízkosti farmy nižší, než by mělo být."
„Přesně tak," odpověděl Jorgensen se svraštělým čelem. Je to skutečná záhada."
„Slyšel jsem, že rybí farmy možná narušují přirozené životní prostředí," řekl Austin pod dojmem nedávného rozhovoru s Therri Weldovou.
„To je pravda. Odpady z rybích farem mohou být toxické. Krmí ryby speciální, chemicky obohacenou potravou, takže ryby rostou rychleji. Ale Oceanus tvrdí, že mají dokonalý čisticí systém odpadních vod. Zatím jsem nenašel důkazy, které by jejich tvrzení zpochybňovaly."
„Navštívil jste tu rybí farmu?"
Jorgensen se usmál a odhalil své obrovské zuby. „Nepovolaným vstup zakázán. Střeží to tam jako oko v hlavě. Takhle nejsou hlídané snad ani korunovační klenoty. Podařilo se mi dostat k nějakému podnikovému právníkovi, který jejich společnost zastupuje v Dánsku. Ujistil mě, že žádné chemikálie nepoužívají a že jejich čistírna je nejdokonalejší, jakou si umíme představit. Jako

správný nedůvěřivý vědec jsem si pronajal malou chatu poblíž jejich farmy a na člunu jsem doplul, jak nejblíže jsem mohl. Tam jsem odebral vzorky vody. Jak jsem už říkal, zítra odlétám do Kodaně, ale vy si můžete s vaší mladou přítelkyní na tu chatu vyrazit. Je to pěkný výlet."
„Díky, profesore. Slečna Weldová je ale bohužel několik příštích dnů zaneprázdněna."
„To je smůla."
Austin bezmyšlenkovitě přikývl. Byl zaujat Jorgensenovou zmínkou o přísných bezpečnostních opatřeních v okolí farmy. I když by to někdo mohl považovat za pošetilé, Austin ucítil v možnosti navštívit Jorgensenovu chatu příležitost, jak prozkoumat možné souvislosti mezi společností Oceanus a osudnou kolizí lodi SOS s dánským křižníkem. „Možná bych vaší nabídky využil alespoň já. Ještě než odletím, rád bych se po ostrovech trochu porozhlédl."
„Skvělé! Zůstaňte, jak dlouho chcete. Ostrovy jsou nádherné. Zavolám majiteli, že se tam objevíte. Jmenuje se Gunnar Jepsen a bydlí v domě za chatou. Můžete si vzít moje pronajaté auto. K chatě patří malý člun, používejte ho, jak je libo. Na útesech hnízdí neuvěřitelné množství ptáků, pěší túry jsou nádherné a poblíž se nalézají i fascinující archeologické vykopávky."
Austin se usmál. Jsem si jist, že už si nějakou zábavu najdu," řekl.
dali na baru skleničku na dobrou noc a pak se vzájemně ujistili, že se musejí setkat ještě v Kodani. Profesor přespí u známého a dopoledne odlétá. Austin zamířil do hotelového pokoje. Chtěl se pustit do práce časně ráno. Stoupl si k oknu a chvíli se jen tak zamyšleně rozhlížel po malebném městečku s nevelkým přístavem. Pak sáhl po mobilním telefonu a vyťukal známé číslo.
Gamay Morgan-Troutová seděla ve své kanceláři na ředitelství agentury NUMA ve Washingtonu, D.C. a soustředěně pracovala. Když zazvonil telefon, ani nevzhlédla od počítače, zvedla sluchátko a nepřítomně se představila. Jakmile však uslyšela Austinův hlas, na tváři se jí rozhostil okouzlující úsměv, který ozvláštňovala malinká mezírka mezi předními zuby.
„Kurte!" vyhrkla se zjevnou radostí. „Tak ráda tě slyším."
Já tebe taky. Tak co je tam u vás nového?"
Stále se usmívající Gamay si z čela odhrnula pramen dlouhých tmavě rezavých vlasů. „Od té doby, co jste s Joem odjeli, tady chcípnul pes," řekla. Já teď pročítám novou studii o výzkumu nervové soustavy ďasa mořského s možností lékařské aplikace na vestibulární systém u lidí. Paul taky sedí u počítače a zpracovává model Jávského příkopu. Už dlouho jsem nezažila něco tak vzrušujícího. Je mi tě s Joem hrozně líto. Váš smělý průzkum hlubin vás musí nudit až k smrti."
Paul Trout a jeho žena měli počítače obrácené zády k sobě. Trout seděl před obrazovkou s typicky skloněnou hlavou, jednak proto, že ji měl obtěž-kanou myšlenkami, a taky aby na monitor ze své více než dvoumetrové výšky dohlédl. Měl světle hnědé vlasy rozdělené pěšinkou, které si nad ušima česal dozadu ve stylu zlaté éry jazzu. Jako vždy byl dokonale oblečen, tentokrát si vzal světle olivové sako dovezené z Itálie a k němu křiklavého, ale barevně sladěného motýlka. Zvedl hnědé oči, jako by přehlížel horní okraj brýlí, ačkoliv nosil kontaktní čočky.
„Zeptej se, prosím tě, našeho nebojácného kolegy, kdy se vrátí do rodného hnízda, požádal ji Paul. „V budově je ticho jako v hrobě, zatímco jich jsou s Joem plné noviny."
Austin jeho otázku zaslechl. „Řekni Paulovi, že klotové rukávy si navlík-nu už za pár dnů. Joe se zdrží ještě asi týden, aby dokončil testy své nejnovější hračky. Chtěl jsem vám říct, kde se teď budu pohybovat. Zítra pojedu do malé vesničky na Faerách, jmenuje se Skaalshavn." „A co máš za lubem?" zeptala se Gamay.
„Chci se trochu podívat na rybí farmu, kterou tam provozuje společnost jménem Oceanus. Potopení těch dvou lodí na Faerách s ní možná nějak souvisí. Mohli byste mi zatím o té společnosti něco zjistit? Nemám se skoro čeho chytit. Možná by vám mohl pomoct Hiram." Hiram Yeager byl počítačový kouzelník, který ládoval databázi agentury novými a novými informacemi.
Povídali si ještě několik minut, Austin vyprávěl především o vyprošťování dánských námořníků. Pak s ujištěním, že Oceanus řádně proklepnou, zavěsili. Gamay přetlumočila Paulovi jejich rozhovor.

„Kurt si umí písknout jako nikdo jiný," řekl Paul a uchechtl se. Narážel na prastarou pověru, že pískání na lodi může přivolat bouřku. „Chce se něco dozvědět o chovu ryb, aby uměl líp řídit ten váš podvodní traktor?"
„Ale jdi, ty starej bručoune," odpověděla mu Gamay s přehnanou Škrobe-ností. Jak jsem jen mohla zapomenout, žes prožil dětství na rybářském člunu?" Byl jsem prostě synem syna rybáře, jak by řekl Jimmy Buffett." Trout pocházel z rybářské rodiny z Cape Codu. Jeho osud byl předurčen, když se už jako malý kluk začal potloukat kolem Oceánografického institutu ve Woods Hole. Někteří staří vědci ho inspirovali natolik, že se rozhodl oceánografii studovat. Svůj vědecký titul se specializací na hlubinnou geologii obhájil na Scrippsově oceánografickém institutu. Uměl skvěle pracovat s počítačovou grafikou a využíval toho při svých různých podmořských projektech.
„I přes tvůj předstíraný nezájem jsem přesvědčená, že toho o chovu ryb víš víc, než by člověk tušil."
„Chov ryb není nic nového pod sluncem. Tam u nás lidi vysazovali a sklízeli mlže a ústřice už před sto lety, možná i dřív."
„Takže víš, že jde o stejný princip, jen rozšířený na ryby. Množí je v kontejnerech a pak je vysazují do obrovských klecí ze sítí, které volně plují mořem. Farmy tak mohou vyprodukovat ryby za zlomek času, než kolik by trval klasický lov ve volném moři."
Paul se zamračil. „Spolu s tlakem vlády na snižování volného lovu ryb je tahle konkurence tím posledním, co rybáři potřebují."
„Chovatelé ryb by nesouhlasili. Tvrdí, že takové farmy snižují cenu rybích produktů, zajišťují pracovní místa a přinášejí peníze do státní kasy."
„Ptám se tě jako biologžky, na čí straně stojíš?"
Gamay vystudovala obor podmořské archeologie, ale pak svoji profesionální orientaci změnila a přestoupila na Scrippsův institut, kde získala doktorát z biologie moří. Během studií se seznámila s Paulem a vzali se.
„Myslím, že stojím někde uprostřed," připustila. „Chov ryb má své výhody, ale mám trochu obavy, aby se velké chovatelské společnosti nevymkly kontrole."
„A odkud ryba smrdí?"
„To není tak jednoduché, ale můžu ti uvést jeden příklad. Představ si, že jsi politik a usiluješ o místo ve vládě. A do toho rybí zpracovatelský průmysl tvrdí, že bude investovat stovky milionů dolarů do pobřežních komunit a tyhle investice budou generovat pracovní příležitosti a přinesou tak miliardy dolarů do tvého volebního okrsku. Čí zájmy pak budeš prosazovat?"
Trout potichu hvízdl. Miliardy? Netušil jsem, že jde o takový prachy."
„Mluvím jen o zlomku celosvětové produkce. Rybí farmy jsou rozesety po celém světě. Jestli sis teď někdy dal lososa, garnáta nebo škebli, mohls jíst výrobek pocházející z Kanady, Thajska nebo z Kolumbie."
„Ty farmy musejí být obrovské, aby byly schopné vyprodukovat taková kvanta ryb."
Je to vážně neuvěřitelné množství. V Britské Kolumbii například vyprodukují sedmdesát milionů lososů oproti padesáti milionům volně uloveným."
Jak s nimi můžou rybáři udržet krok?"
„Nemůžou," konstatovala Gamay a pokrčila rameny. „Kurt se zajímal o společnost Oceanus. Tak se na ni podívejme."
Její prsty se rozeběhly po klávesnici. „To je zvláštní. Většinou mívám problémy, že na internetu najdu až příliš informací. O Oceánu tady není skoro nic. Našla jsem jediný odkaz, ve kterém se píše, že Oceanus koupil kanadskou chovnou farmu na produkci lososů. Ještě se trochu porozhlídnu kolem."
Paul se na dalších patnáct minut ponořil do Jávského příkopu, než se Gamay konečně ozvala. „Aha!"
„Trefa do černého?"

Gamay něco četla na počítači. „Našla jsem pár nenápadných řádků o jejich akvizici ve firemním časopisu. Oceanus evidentně vlastní společnosti roztroušené po celém světě, které přinášejí zisk více než pět set milionů liber ročně. Fúze s dceřinými společnostmi jí zpřístupní americký trh. Obchodníci očekávají, že místní trh vykoupí čtvrtinu jejich produkce."
„Pět set milionů liber! Kde mám svůj rybářský prut? Docela rád bych se na takovou farmu podíval. Máme tu nějakou poblíž?"
„Tu, o které jsem před chvílí mluvila. V Kanadě. Taky by mě to zajímalo."
„A co nám brání? My tady chytáme lelky, zatímco Kurt s Joem si trajdají, kde chtějí. Svět není zrovna v ohrožení, a pokud ano, jsou ještě v záloze Dirk s Alem."
Podívala se na monitor. „Zařízení je u Cape Bretonu, což zrovna není, co by kamenem dohodil od břehů Potomacu."
„Kdy se konečně naučíš spoléhat na moji vrozenou vynalézavost?" zeptal se Paul a jakoby utrápeně vzdychl.
Zatímco Gamay ho pobaveně sledovala, Paul zvedl telefon a vyťukal nějaké číslo. Po krátkém rozhovoru zavěsil, ve tváři klukovsky triumfální výraz. „To byl kamarád z dopravního oddělení. Za pár hodin posílá NUMA letadlo do Bostonu a mají ještě dvě místa volná. Nechtěla bys zkusit okouzlit pilota, aby nás vysadil v Cape Bretonu?"
„Za zkoušku to stojí," řekla Gamay a vypnula počítač.
„A co tvůj mořský ďas?" zeptal se Paul.
Gamay ne zrovna trefně zalapala po dechu jako kapr a otázku mu vrátila: „A co tvůj Jávský příkop?"
Je tady už miliony let. Myslím, že může pár dní počkat."
Také jeho monitor potemněl. Šťastní, že se konečně přestanou nudit, zamířili ke dveřím kanceláře.

Ranní opar se rozplynul a Faeřané se těšili ze vzácných okamžiků, kdy se ostrovy ukázaly v plné nádheře slunečního svitu. Krajinu jako by pokrývalo jasně zelené sametové plátno kulečníkového stolu. K úbočím rozeklaného terénu bez jediného stromu se tu a tam tiskly domy s drnovou střechou, občas se tyčila věž kostelíku nebo klikatila stezka.
Austin řídil profesorovo volvo po pobřežní silnici plné zákrut, ze které se mu nabízel výhled na majestátní hory ve vnitrozemí. Drsné šedé stěny se zvedaly z chladně modrého moře jako obrovské zvrásněné velrybí ploutve. Kolem hrdě se vypínajících kolmých útesů, do jejichž stěn se zakusovalo zpěněné moře, kroužili ptáci.
Před polednem se Austin vynořil z jednoho z mnohých tunelů a spatřil pitoreskní vesničku rozprostřenou na mírném svahu nad okrajem fjordu. Klikatící se silnička klesla v četných protisměrných zatáčkách během několika kilometrů snad o tisíc metrů. Pneumatiky volva se často nebezpečně přibližovaly k okraji silnice, která nebyla od srázu nikterak oddělena ochranným svodidlem. Austin si docela oddychl, když dosáhl nejnižšího bodu a pokračoval po silnici lemované z jedné strany vlnami s bílými chomáči pěny na vršku a z druhé pestrobarevnými domky rozesetými ve svahu jako v amfiteátru.
Před útlým kostelíkem s nízkou čtvercovou věží plela jakási žena květinový záhon. Austin vystoupil z auta a podíval se do svého kapesního slovníčku s faerskými frázemi.
„Orsaka. Hvar er Gunnar Jepsen?" zeptal se. Promiňte, kde bych našel Gunnara Jepsena?
Odložila lopatku a zamířila k němu. Austin odhadoval, že jí může být mezi padesáti a šedesáti, měla docela pohlednou úzkou tvář, stříbrošedé vlasy stažené do ohonu a opálený obličej s mírně sežehnutými tvářemi. Šedé oči připomínaly nedaleké moře. Mile se usmála a ukázala směrem k cestě vedoucí na okraj vesnice.
„Gootlaak,"řekl. Děkuji.
„Eingiskt?"
„Ne, jsem Američan."

„Moc Američanů se tady ve Skaalshavnu nevidí," pronesla anglicky se skandinávským přízvukem. „Vítejte."
„Doufám, že nejsem poslední."
„Gunnar bydlí tam nahoře. Jeďte po téhle cestě." Znovu se usmála. „Ať se vám tady líbí."
Austin ještě jednou poděkoval, vrátil se do auta a pokračoval po štěrkové cestě asi půl kilometru. Končila u domu s drnovou střechou a čokoládově natřeným obkladem ze svislých prken. Před domem parkoval malý nakladaček. O necelých sto metrů níže stál úplně stejný, jen trochu menší domek. Austin vystoupal po několika schodech na podestu přede dveřmi a zaklepal.
Otevřel středně vysoký a poněkud tělnatý muž s kulatou tváří a prořídlými rezavě blond vlasy sčesanými přes probleskující temeno.
‚Ja," řekl a vesele se usmál.
„Pan Jepsen?" zeptal se Austin. Jmenuji se Kurt Austin. Přijíždím s doporučením profesora Jorgensena."
„Pojďte dál, pane Austine." Potřásl Kurtovi rukou jako prodavač ojetých vozů, který vítá zákazníka. Pak ho zavedl do venkovsky prostého obývacího pokoje. „Profesor Jorgensen volal a řekl mi, že jste na cestě. Z Tórshavnu je to daleko," řekl Jepsen. „Napijete se?"
„Teď ne, díky. Možná později."
Jepsen přikývl. „Přijel jste si sem trochu zarybařit?" zeptal se.
„Slyšel jsem, že tady na Faerách se dají chytat ryby holýma rukama."
„To není úplně pravda," zasmál se Jepsen, „ale moc k tomu nechybí."
„V Tórshavnu jsem dělal nějakou záchrannou akci a říkal jsem si, že by mi chytání ryb mohlo pročistit hlavu."
„Záchrannou akci? Austin?" Faersky zaklel. „Mělo mě to napadnout. Vy jste ten Američan, co zachránil dánský námořníky. Viděl jsem to v televizi. Zázrak! Počkejte, až se lidi ve vsi dozvědí, že mám takového hosta."
„Doufám, že nenastanou nějaké komplikace."
„Samozřejmě že ne, ale udržet před nimi vaši návštěvu v tajnosti bude nemožné."
„Už jsem mluvil s jednou ženou před kostelem. Vypadala sympaticky."
„To bude vdova po pastorovi. Je to pošťačka a hlavní drbna. Už teď všichni vědí, že jste tady."
„Tam dole ve svahu, to je profesorova chata?"
„Ano," přikývl Jepsen a sundal klíč z hřebíku na stěně. „Pojďte, ukážu vám ji." Austin si vzal batoh z auta. Jak sestupovali po tvrdé ušlapané cestě, Jepsen vyzvídal: „Znáte se s profesorem Jorgensenem dobře?"
„Seznámili jsme se před několika lety. Jako odborník na ryby je světově proslulý."
„Ano, já vím. Považoval jsem si toho, že byl mým hostem. A teď zase vy...“
Zastavili se před chatou. Z místa před vchodem bylo možné přehlédnout
celý malý přístav s miniaturní flotilou ukotvených rybářských člunů. Jste rybář, pane Jepsene?" "V takhle malé vesnici se musíte živit různě. Já pronajímám chatu a moc toho neutratím."
Vystoupali na verandu a vešli dovnitř. Obytný prostor tvořila vlastně jen jedna místnost s jednoduchou postelí, koupelna, kuchyňský kout s malým stolem a dvěma židlemi. Zařízení ale vypadalo útulně a pohodlně.
„Ve skříni je rybářský nádobíčko," řekl Jepsen. „Když budete potřebovat průvodce, ať už na ryby nebo na túry, řekněte mi. Moji předkové byli Vikingové a nikdo nezná tohle místo líp než já."
„Děkuji za nabídku, ale v poslední době jsem si samoty moc neužil. Rád bych si trochu odpočinul od lidí. Jestli se nepletu, k chatě patří i člun, že?"
Je to ten třetí od konce mola," odpověděl Jepsen. „Klíčky jsou v něm."
„Děkuji za vaši pohostinnost. Teď, když dovolíte, bych si rád vybalil. Pak se půjdu projít do vesnice, abych si trochu protáhl nohy."
Jepsen Austina ujistil, že ho může kdykoliv o cokoliv požádat. „A oblečte se teple. Počasí se tady každou chvíli mění."

Pamětliv Jepsenovy rady, Austin si navlékl přes svetr větrovku a vyšel ven. Zastavil se přede dveřmi a zhluboka se nadechl chladného vzduchu. Svah pozvolna klesal až k moři. Ze svého místa viděl na celý přístav, molo a rybářské čluny. Vydal se po pěšině k volvu, nasedl a zamířil zpátky do vsi.
Nejdřív se zastavil u rybářského mola, kde vládl čilý ruch. Rybáři vykládali své úlovky z traulerů, nad nimi kroužili skřehotající mořští ptáci. Podle Jepsenova popisu našel uvázaný člun. Byla to solidní dřevěná lodka bez kajuty, asi šest metrů dlouhá a na obou koncích zvednutá, jak bývalo u rybářských člunů s plochým dnem zvykem. Prohlédl si motor a zjistil, že je docela nový a čistý. Jak říkal Jepsen, klíčky byly v zapalování. Austin nastartoval, nechal motor několik minut běžet a poslouchal. Spokojen s jeho hladkým chodem ho zase vypnul a zamířil zpátky k autu. Cestou si všiml, že od nákladního mola se k němu blíží vdova po pastorovi.
„Ahoj, Američane," řekla na uvítanou a přátelsky se usmála. „Našel jste Gunnara?"
„Ano, děkuji vám."
V ruce držela rybu zabalenou do novinového papíru. „Zašla jsem si sem dolů pro něco k večeři. Jmenuji se Pia Knutsenová."
Představil se. Pia mu vřele a pevně stiskla ruku.
„Rád vás poznávám. Jsou tu krásné výhledy. Skaalshavn je nádherné místo. Zajímalo by mě, co to jméno znamená v angličtině."
„Mluvíte právě s čestnou místní kronikářkou. To slovo znamená Přístav lebek."
Austin se podíval směrem k moři. „Zátoka má tvar jako lidská lebka?"
„ó, nikoliv. To musíte jít hlouběji do historie. Když se tu usídlovali Vikingové, nacházeli ve zdejších jeskyních lebky."
„Tady žili lidé ještě před Vikingy?"
„Pravděpodobně irští mniši, nebo ještě někdo před nimi. Jeskyně se nacházejí na druhé straně mysu, kde byl původní přístav a velrybářská stanice. Jak se rybářství rozrůstalo, rybáři hledali větší přístav. Přemístili své čluny sem a usídlili se tady."
„Rád bych si vyšel na pěší túru. Doporučila byste mi nějaké trasy, ze kterých je dobrý výhled na vesnici a okolí?"
„Z Ptačího útesu uvidíte na kilometry daleko. Jděte touhle stezkou," řekla a ukázala na pěšinu mezi domy. „Kolem vřesovišť dojdete ke krásným vodopádům a bystřinám, které vytékají z velkého jezera. Za starou rozpadlou usedlostí stezka prudce stoupá až nahoru na útes. Nechoďte moc blízko k okraji, zvlášť jestli bude mlha. Samozřejmě pokud nemáte křídla. Stěna je téměř pět set metrů vysoká. Držte se kamenných mohyl a hleďte, abyste je měl po levé ruce. Cesta je příkrá a vede přímo dolů. Až budete poblíž moře, nechoďte blízko srázu, protože vlny se někdy převalí přes skaliska a mohly by vás strhnout."
„Dám si pozor."
„A ještě něco. Teple se oblečte. Počasí se někdy rychle změní."
„Ano, Gunnar mi to taky říkal. Zdá se být zkušený. Pochází odsud?"
„Gunnar by byl rád, kdyby si o něm lidi mysleli, že je Erik Rudý, slavný islandský mořeplavec," ušklíbla se. Je z Kodaně. Přistěhoval se sem před rokem nebo přede dvěma."
„Znáte ho dobře?"
„Ale ano," řekla a obrátila oči v sloup. „Gunnar se mě snažil dostat do postele, ale tak špatně na tom nejsem."
Pia byla opravdu pěkná ženská a ani se Jepsenovi nedivil. Ale Austin tu nebyl proto, aby pátral po místních romancích. „Taky jsem slyšel, že je někde poblíž rybí farma."
„Ano, tu taky uvidíte z útesů. Obludné betonové budovy a plechové boudy. Zátoka je plná jejich klecí. Chovají v nich ryby a exportují je. Místní rybáři je nemají rádi. Úlovky se v okolí starého přístavu zhoršily. Nikdo z vesnice tam nepracuje. Dokonce už ani Gunnar ne."
„On pracoval na rybí farmě?"
„Zkraje. Dělal něco na stavbě. Za vydělané peníze si koupil ty dva domky a žije z pronájmu."

„Mívá hodně hostů?" zeptal se Austin a sledoval přitom elegantní modrou jachtu vplouvající do přístavu.
„Ornitology a rybáře." Sledovala Austínův pohled. „Lidi jako jsou tihle. Slyšela jsem, že ta krásná loď patří nějakému bohatému Španělovi. Prý sem připlul jen proto, aby si zarybařil."
Austin se už zase díval na Piu. „Mluvíte velmi dobře anglicky."
„Učíme se jí ve škole spolu s dánštinou. A také jsme s manželem žili po nějakou dobu v Anglii. To bylo ještě předtím, než jsme se vzali. Tady ale nemám moc příležitostí mluvit anglicky." Zamávala mu rybou pod nosem. „Nechtěl byste ke mně zajít na večeři?" zeptala se. „Alespoň bych si mohla procvičit jazyk."
„A nebylo by to příliš troufalé?"
„Ne, ne. Stavte se, až se projdete. Můj dům najdete hned vedle kostela."
Domluvili se a Austin zamířil ke stezce. Kamenitá cesta stoupala neustále vzhůru a vedla přes zvlněné vřesoviště s obrovským množstvím divokých květin a kolem téměř dokonale okrouhlého malého jezírka, které vypadalo jako ledově křišťálové oko. Asi kilometr a půl za jezírkem narazil na zbytky staré usedlosti a zpustlou vinici.
Stezka se začala zvedat ještě víc a téměř se ztrácela. Jak mu radila Pia, držel se pečlivě vyrovnaných kamenných mohyl, jež vyznačovaly cestu. Na úbočích strmě stoupajících planin viděl tečky roztroušených ovcí, které vypadaly jako chomáčky bavlny. V dálce se tyčily masivy skal, ze kterých padaly vodopády jako nevěstiny závoje.
Stezka vedla k útesům, nad nimiž se v povětří vznášela hejna mořských ptáků a zkušeně se nechala nadnášet stoupajícími vzdušnými proudy. Nad zátoku vystřelovaly masy mořské vody, vrcholky vln mizely ve vodní tříšti.
Austina uchvacovala jejich energie a říkal si, že Faerské ostrovy jsou snad nejpodivuhodnějším místem planety.
Šel stále dál, dokud se nedostal až na vrchol hřebenu. Otevřel se mu panoramatický výhled na zubaté pobřeží. Do oblouku zahnutý mys odděloval Skaalshavn od menší zátoky. Podél pobřeží v okolí starého přístavu se choulily desítky úpravných domečků. Zatímco sledoval scenerii pod sebou, na tvář mu dopadly první kapky deště. Temné mraky se vyvalily zpoza vysokých hor v dálce a zastínily slunce. Vydal se z nekrytého hřebene dolů. I když šel z kopce, musel po příkré a nerovné stezce postupovat pomalu a opatrně, dokud se nedostal na mírnější svah. V okamžiku, kdy dorazil až k pobřeží, nebesa se otevřela. Držel se ve směru osvětlených domků a zanedlouho dorazil k autu.
Pie stačil jediný pohled na promočenou a uštvanou postavu, aby pochopila. Zakroutila hlavou. „Vypadáte, jako byste spíš připlaval, než přišel." Vtáhla Austina dovnitř, nasměrovala ho do koupelny a přikázala, aby se svlékl. Austin byl příliš promoklý, než aby protestoval. Zatímco ze sebe stahoval promočené šaty, vrazila do dveří a hodila mu ručník a suché prádlo.
„Byla jsem si jistá, že vám oblečení po manželovi padne," řekla, když se vynořil v nových kalhotách a košili. „Byl stejně urostlý jako vy."
Zatímco Pia prostírala, Austin rozložil mokré věci kolem kamen, ve kterých se topilo dřevem, a vyhříval se v jejich blízkosti, dokud mu neoznámila, že večeře je hotová.
Čerstvá pečená treska se jen rozpadala na jazyku. Večeři zapili lehkým domácím bílým vínem. Na závěr dostal sladký pudink s rozinkami. Během jídla mluvila Pia o svém životě na Faerách a Austin jí na oplátku trochu vyprávěl o práci pro agenturu NUMA. Fascinovaly ji především jeho pracovní cesty do exotických míst.
„Docela jsem se zapomněla zeptat, jak se vám líbila procházka? Kromě toho deště samozřejmě," řekla Pia a sklízela ze stolu.
„Došel jsem až na vrchol útesů. Ten pohled stál za to. Viděl jsem i rybí farmu, o které jste mluvila. Smějí tam návštěvy?"
„To ne," odpověděla Pia a zavrtěla rázně hlavou. „Nikoho dovnitř nepustí. Jak už jsem říkala, jediný člověk z vesnice tam nepracuje. Podél pobřeží vede silnice, po které se jezdilo, když tam

stavěli, ale teď ji zahradili vysokým plotem. Všechen provoz se odehrává po moři. Říkají, že je to tam jako v zakázaném městě."
„To je zajímavé. A nepřipadá vám to podezřelé?"
Pia Austinovi dolila a šibalsky na něho mrkla. „Já bych se tam dostala hned, kdybych o to stála. Skrz bránu Mořské panny."
Zakroutil nevěřícně hlavou. „Slyšel jsem dobře? Skrz bránu Mořské panny?"
„Tak říkal otec soustavě přírodních jeskyní na okraji starého přístavu. Brával mě do člunu a někdy jsme tam pluli. Nikdy mě ale nevzal dovnitř. Je to nebezpečné místo plné spodních proudů a skalisek. Protože se několik mužů při pokusu proplout jeskyněmi utopilo, rybáři se tomu místu vyhýbají. Říkají, že tam přebývají duše mrtvých. Můžete je slyšet naříkat, ale ve skutečnosti tam skučí meluzína, jak vítr proudí průrvami."
„Zdá se, že váš otec se duchů nebál."
„Ten se nebál ničeho."
„A jak ty jeskyně souvisejí s rybí farmou?"
Je to cesta dovnitř. Jeskyně na sebe navazují a vedou až do starého přístavu. Otec říkal, že na stěnách jsou nějaké malby. Počkejte, něco vám ukážu."
Šla ke knihovně a vytáhla staré rodinné album. Mezi fotografiemi byl složený papír, který opatrně rozprostřela na stůl. Byly na něm hrubě načrtnuté obrázky bizona a jelena. Mnohem zajímavější připadala Austinovi skica dlouhých elegantních lodí s plachtami a vesly.
„To jsou velice staré kresby," řekl Austin, ačkoliv je neuměl přesně časově zařadit. „Ukázal je váš otec někomu?"
„Nikomu mimo rodinu. Chtěl jeskyně udržet v tajnosti, protože se obával, že kdyby se o nich lidi dozvěděli, zničili by je."
„To znamená, že z pevniny jsou jeskyně nepřístupné?"
„Existoval tam průchod, ale je zavalen balvany. Otec říkal, že by nebyl problém je odstranit. Chtěl pozvat nějaké vědce z univerzity, aby si byl jist, že to udělají odborně, ale zahynul v bouři."
„To je mi líto."
Pia se usmála. Jak jsem říkala, nebál se ničeho. Nicméně jen co zemřel, matka nás sebrala a odstěhovali jsme se odsud k příbuzným. Já jsem se sem vrátila až s manželem. Měla jsem dost práce s výchovou dětí, takže o jeskyně jsem se nestarala. A pak co rybí společnost koupila pozemky a starou velry-bářskou stanici, nikdo se tam už nedostal."
Jsou tam ještě další obrázky?"
Pokrčila rameny. „Táta se pokusil jeskyně zmapovat, ale nevím, co se s tím stalo. Říkal, že ti lidé, co to namalovali, museli být chytří. Používali obrázky ryb a ptáků jako značky. Když sledujete správnou rybu, nemůžete zabloudit. Některé jeskyně vedou do slepých ramen."
Povídali si dlouho do noci. Austin se nakonec podíval na hodiny a řekl, že nastal čas k odchodu. Pia ho nepustila, dokud neslíbil, že přijde na večeři i zítra. Jel po prašné cestě v bledém svitu noci, jenž je pro severní oblasti typický.
V Jepsenově domě se svítilo, ale majitele nezahlédl, takže usoudil, že Gunnar šel už spát. Déšť ustal. Vystoupal po schůdcích na podestu pronajatého domku a chvíli na ní postál. Shlížel na potemnělou vesnici s přístavem. Pak zašel dovnitř. Ačkoliv celé místo už tonulo v tichu, nemohl se zbavit dojmu, že Skaalshavnem obchází přízrak tajemství. Než ulehl, přesvědčil se, že dveře jsou zamčené a okna zavřená.
Paul Trout hnal Široké a nízké humvee silným washingtonským provozem, jako by ho honil roj divokých včel. Ačkoliv často jezdili na výlety do virginských lesů, jet terénním vozem hlavním městem bylo nesrovnatelně napínavější než se ploužit po okresních silnicích. Dosáhli rekordního času, protože Gamay mu bezchybně radila a Paul kličkoval z pruhu do pruhu, aniž by se díval do zpětného zrcátka. Jejich schopnost spolupracovat byla obdivuhodná a mnohé akce pod hlavičkou agentury NUMA to jen potvrzovaly. Slouží ke cti admirálu Sandeckerovi, že si toho všiml a angažoval je společně.

Paul zabočil do úzké georgetownské uličky a zaparkoval humvee za jejich domkem z neomítnutých cihel. Spěchali do dveří a za pár minut už zase pádili do taxíku, chvatně sbalené batohy a spacáky v rukách. Agenturní letadlo čekalo na letišti s už nastartovanými motory. Pilot přepravující skupinu vědců na sympózium do Bostonu Troutovy znal z několika dřívějších misí s Austinovým týmem. NUMA jim mezitím dala povolení k cestě a nový letový plán byl připraven.
Poté co letadlo vysadilo vědce na Loganově letišti, nabralo kurz k Atlantiku. Při letové rychlosti téměř osm set kilometrů za hodinu dopravila Cessna Citation Troutovy do Halifaxu v Novém Skotsku v době pozdní večeře. Noc přečkali v hotelu poblíž letiště a brzo ráno se jim podařilo chytit spoj do Cape Bretonu s Air Canada. Na místním letišti si pronajali vůz a zamířili rovnou za město, aby si prohlédli rybí farmu, kterou si nedávno Oceanus koupil. Gamay si už na letišti pořídila průvodce. Místní odlehlé kamenité pobřeží muselo být zoufale nudné, protože autor průvodce popisoval rybí farmu jako atrakci pro turisty.

Po mnoha kilometrech cesty pustinou konečně narazili na stopy civilizace, spočívající v kombinaci jakéhosi obchodního domu, bufetu a autoservisu. Gamay, která teď řídila, zajela mezi omlácené kamiony před polorozpadlé potěmkinovské průčelí.
Paul vzhlédl od mapy, kterou pozorně studoval. „Šarmantní, nicméně do centra nám chybí ještě pěkných pár kilometrů."
„Tak jako tak bychom někde museli brát benzin," řekla Gamay a poklepala na ukazatel spotřeby. „Zatímco ty budeš pumpovat palivo, já pumpnu místní o pár drbů."
S průvodcem v podpaží vyrazila Gamay ke vchodu. Překročila vypelicha-ného černého labradora, který spal celý rozvalený na vratké verandě před vchodem jako zabitý, a vstoupila do dveří. Do nosu ji udeřila příjemná vůně tabáku, smažené slaniny a kávy. Obchod, jenž zabíral polovinu místnosti, byl nacpaný vším možným zbožím od hovězích konzerv až po střelivo do loveckých pušek. Ve druhé polovině byl bufet. Asi tucet mužů a žen sedělo u plastových stolů s chromovanými nohami. Všechny oči se obrátily ke Gamay. Její sto padesát pět centimetrů vysoká postava s útlými boky a nezvykle temně rudými vlasy zaujala partičku chlapů sedících pod bambusovým slunečníkem. Zvědavé pohledy ji sledovaly po celou dobu, co jí do dvou umělohmotných kalíšků kapala káva ze samoobslužného automatu.
Od pokladny, kam šla Gamay za nápoj zaplatit, se na ni přátelsky zubila baculatá mladá žena. „Projíždíte?" zeptala se, jako by si ani neuměla představit, že by se někdo zdržel déle než právě na kávu.
Gamay přikývla. „Cestujeme s manželem podél pobřeží."
„Tady se nezdržujte ani omylem," pronesla žena rezignovaně. „Moc k vidění toho tady není."
Navzdory zkušenostem a intelektu se v Gamay probudily kořeny dívky ze středozápadu a s neodolatelnou prostotou namítla: „My bychom tu pobyli rádi, jen kdybychom měli víc času." Otevřela průvodce na založené stránce. „Tady se píše, že je tu hezký malý přístav a poblíž nějaká rybí farma."
„Opravdu?" divila se pokladní.
Lidé v místnosti hltali každé slovo. Vyčouhlá bělovlasá žena zakvokala jako slepice. „Lov ryb už není, co bejval. Farma je prodaná. Koupila ji nějaká velká firma. Lidi, co tam pracovali, propustili. Nikdo neví, co se tam teď děje. Do města ty Eskymáci nepřijdou, jak je rok dlouhej. Jen někdy je zahlídnem, jak si to šinou v těch svejeh velkejch černejch terénních autech."
Gamay se podívala do průvodce, jako by tam hledala něco, čeho si předtím nevšimla. „Říkala jste Eskymáci? To už jsme tak na severu?"
Její nevinná otázka rozproudila u stolu debatu. Někdo z místních nadhodil, že Eskymáci farmu jen hlídají. Další tvrdil, že to nejsou Eskymáci, ale Indiáni nebo Mongolové. Gamay uvažovala, jestli náhodou nepíchla do místního vosího hnízda, když zaslechla pokladní pronést něco o „vetřelcích".
„Vetřelci?" zeptala se Gamay.

Pokladní se na ni podívala skrz silné kulaté brýle a oči se jí ještě více rozšířily. „Vypadá to tam jak na nějaké tajné základně UFO, jako v tom seriálu Akta-X."
Já jsem jednou viděl UFO, když jsem lovil poblíž té staré rybí farmy," vložil se do debaty snad stoletý muž. „Byla to velká stříbrná věc, která celá zářila."
„Nežvaň, Joe," řekla vyzáblá žena, „já jsem jednou viděla tebe celýho roz-zářenýho. Ty bys věřil i na růžový slony."
„Jo," uchechtl se bezzubý stařík. „Ty jsem taky viděl."
Bufet se rozezněl smíchem.
Gamay se zářivě usmála a obrátila se k pokladní: „Taky bych se ráda pochlubila přátelům, že jsem viděla základnu UFO. Je odsud daleko?"
„Asi tak třicet kilometrů," odpověděla boubelka a hned jí popsala cestu. Gamay pokladní poděkovala a na prázdnou misku na spropitné položila desetidolarovku. Vzala kalíšky s kávou a vydala se ke dveřím.
Paul stál opřený o auto, ruce založené na prsou. Vzal si pohárek s kávou. „Mělas štěstí?"
Gamay se ohlédla směrem k obchodu. „Nevím. Připadala jsem si jako v tom městečku Twin Peaks. Během několika minut jsem se dozvěděla, že se tu prohánějí Eskymáci v černých terénních autech, je tady základna UFO a žijou tu růžoví sloni."
„Teď už tomu rozumím," řekl Paul. „Když jsi byla vevnitř, přehnala se tudy smečka švestkově modrých critters."
„To mě ani nepřekvapuje, spíš by mi tu chyběli," odtušila Gamay a sedla si za volant.

„Myslím, že se místní trochu pobavili na tvůj účet," řekl Paul, když nastoupil.
Jsem zvědavá, kdo spatří velký stříbrný objekt nad základnou jako první." Při pohledu na Paulův zmatený výraz se musela smát. „Vysvětlím ti to cestou," dodala.
Minuli odbočku do centra a k přístavu a vjeli do oblasti hustých borových lesů. I přes podrobný popis každého balvanu i pařezu, jež cestou potkají, odbočku málem přejeli. Vjezd neoznačovala žádná cedule. Jen hluboké vyježdděné koleje naznačovaly, že na rozdíl od ostatních silniček pro hasiče, jež protínaly hluboké lesy, se tato cesta používá.
Necelý kilometr od hlavní silnice zastavili. Pokladní Gamay poradila, aby zaparkovali na mýtině poblíž ledovcové morény a vydali se lesem pěšky. Pár lidem z města se totiž stalo, že když přijeli příliš blízko hlavní bráně, byli nevybíravě vykázáni. Eskymáci, nebo kdo to vlastně byl, měli v lese pravděpodobně nainstalované skryté kamery.
Gamay s Paulem vystoupili a šli lesem podél cesty asi dvě stě metrů. Pak spatřili vysoký plot zakončený lesklým ostnatým drátem. Vedle něj vedl tenký kabel, který jasně ukazoval, že drát je pod proudem. Kamery vidět nebyly, ale to nic neznamenalo, pravděpodobně je dobře ukryli. „Co teď?" zeptala se Gamay.
„Můžeme to buď zkusit, nebo zabalit," zhodnotil situaci Paul. „Nerada se vzdávám bez boje," řekla Gamay. Já taky. Takže jdem na to."
Paul vyšel z lesa na široký zatravněný pás před plotem. Pozorně se rozhlédl a všiml si tenkého drátku táhnoucího se v úrovni kotníků podél záboru. Ukázal k zemi. Nástraha. Chytil nejbližší suchou větev, hodil ji na drát a schoval se zpět do příkrovu lesa. Oba pak zalehli do jehličí.
Téměř vzápětí se ozval hluk motoru a na druhé straně plotu se objevil černý terénní vůz. Zastavil, otevřely se dveře, z kabiny vyskočili bílí sibiřští samojedi velikosti statných lvů a hnali se vpřed. Za frkajícími psy se vynořil strážný v černé uniformě. Měl kulatý, temně hnědý obličej. V rukou svíral krátkou pušku a mířil před sebe.
Protože psi stále doráželi na plot, strážný zkoumavě hleděl k lesu. Všiml si větve ležící přes drát. Něco nesrozumitelně zamumlal do vysílačky, otočil se a vydal se zpět k autu. Psi stále vrčeli a hleděli napjatě do míst, kde se v lese skrývali Troutovi. Hlídač je ale naštěstí odvolal a samojedi poslušně naskákali do vozu. Vzápětí odjel. „Dobrý čas," řekl Paul a díval se přitom na hodinky.

„Devadesát vteřin." „Asi nastala ta pravá chvíle, abychom se odsud zdekovali," usoudila Gamay. „Někoho sem pošle, aby větev odstranil."
Troutovi ustoupili hlouběji do lesa. Střídali chůzi a klus, dokud se nedostali až k pronajatému vozu. Za pár minut už uháněli po hlavní silnici. Gamay nevěřícně kroutila hlavou. „Připadal ti ten strážný jako Eskymák?"
zeptala se. Jo, asi jo," odpověděl Paul. „Tam u nás na Cape Codu jsem je moc často nevídal."
„Co dělají Eskymáci tak daleko na jihu? Prodávají tady nanuky?"
„Jediná věc, kterou by ti tenhle chlápek se svými štěňátky prodal, by byl lístek do márnice. P\ojďme, porozhlídneme se po místní metropoli."
Gamay přikývla a zanedlouho odbočila na silnici vedoucí do centra. O městečku se opravdu nedalo říct, že by bylo malebné. Fasády domů byly kvůli drsnému počasí polepené nevýraznými hnědými nebo šedozelenými kanadskými šindeli, střechy byly pobité plechem, aby sníh mohl lehko sklouznout dolů. Potkali jen pár lidí a několik aut. Na některých obchodech v nevelkém obchodním centru visely cedule s nápisem, že je zavřeno až do odvolání. Město vypadalo jako vylidněné. Přístav byl opravdu malinký, v tom průvodce nelhal. Zároveň v něm ale nekotvila téměř jediná lod, což jen dotvářelo celkový dojem zoufalé díry.
Rybářské molo oživovala jen nesourodá hejna spících racků. Gamay zahlédla na malé budově s rovnou střechou neonový nápis restaurace - bar. Protože hospoda nebyla daleko od přístavu, Paul navrhl, aby šla napřed a objednala jim pečenou rybu s hranolky, zatímco on se ještě porozhlédne po okolí a pokusí se něco zjistit o podniku společnosti Oceanus.

Gamay se domnívala, že alespoň v hospodě bude živo, ale vzápětí zjistila, že restaurace je úplně prázdná. Uvnitř byl jen urostlý barman a jeden zákazník. Sedla si ke stolu s výhledem na přístav. Barman se jí přišel zeptat, co si dá. Stejně jako lidé v obchodě u benzinové pumpy i on se tvářil velice přátelsky. Omluvil se, že nemají rybu ani hranolky, ale doporučil jí sendvič s opečenou šunkou a sýrem. Gamay souhlasila, objednala dvě porce a jednoho molsona. Měla raději kanadské pivo než americké, protože bylo silnější.
Zatímco upíjela ze sklenice a rozhlížela se po stěnách ozdobených mouchami, potrhanými rybářskými sítěmi s bójkami a ústřicemi, muž sedící u baru sklouzl z barové židle. Byl zjevně zaujat mladou přitažlivou ženou, která trčí v poledne sama v hospodě a popíjí pivo. Považoval to zřejmě za výzvu. Připlížil se s láhví v ruce a nepokrytě si prohlížel její rudé vlasy a pěknou postavu. Protože nemohl vidět snubní prstýnek, který měla na ruce položené v klíně, Gamay usoudila, že na to má právo.
„Zdravíčko," řekl a přátelsky se usmál. „Vadilo by vám, kdybych si přisedl?"
Gamay jeho přímý tah na branku nijak nevyvedl z míry. Rozuměla mužům, protože se uměla vžít do jejich uvažování. Kdo viděl její drobnou postavu a dlouhé vlnité vlasy, dokázal si jen stěží představit, že v určitém věku žila dost divokým životem - lítala po ulicích, hrála baseball a s bandou kluků ovládala tři bloky domů v Racine. A díky otci uměla i výborně střílet, trénovali spolu střelbu na asfaltové holuby.
„Jste mým hostem," pronesla Gamay nenuceně a ukázala na židli.
„Jmenuju se Mike Neal," představil se. Bylo mu asi čtyřicet. Měl na sobě pracovní oděv a vysoké lesklé černé gumáky. S ostře řezanou tváří a hustými černými vlasy nevypadal nijak neobvykle. Jen poněkud odulá víčka a zarudlý nos naznačovaly, že dost nasává. „Mluvíte jako Američanka."
„Taky jsem." Podala mu ruku a představila se.
„Hezký jméno," řekl Neal zaujat jejím pevným stiskem. Jen projíždíte?" zeptal se stejně jako pokladní.
Gamay přikývla. „Mám ráda přímořské oblasti. Vy jste rybář?"
„Jo." Ukázal z okna a s neskrývanou hrdostí řekl: „Támhleta kráska v přístavu je moje. Jmenuje se Tiffany. Po mé bývalé přítelkyni. Vloni jsme se rozešli, ale měnit jméno lodě přináší smůlu."
„Dneska jste si vzal volno a nelovíte?"

„Ne tak doslova. Měl jsem motor v opravě. A nechtějí mi ho vrátit, dokud nezaplatím. Mají strach, že bych jim i s Tiffany zdrhnul bez placení."
„A udělal byste to?"
Samolibě se ušklíbl. „Už jsem je předtím o pár babek připravil."
„Přesto se mi od nich zdá krátkozraké, že vám nechtějí loď vydat. Bez ní nebudete moct lovit a na dluhy si nevyděláte."
Nealův úsměv se změnil v pochmurný výraz. „Kdyby tu ovšem bylo co lovit."
„Už v obchodě se mi někdo zmínil, že je to s lovem ryb nějaký slabý."
„Slabý je slabý slovo. Ti, co zůstali, odpluli lovit výš podél pobřeží a jen občas se přijedou podívat za svými rodinami."
„Jak dlouho tady už ryby nejsou?"
„Tak šest měsíců."
„A ví se, proč zmizely?"
Pokrčil rameny. „Když jsme to říkali lidem z místní správy rybolovu, odpověděli nám, že se ryby asi musely přestěhovat jinam kvůli potravě. Ani sem nikoho neposlali, ačkoliv jsme je o to žádali. Myslím, že si nechtěli umazat boty. A všichni mořští biologové musej holt sedět na těch svejch tlustejch prdelích a čumět do počítačů."
„A souhlasíte s tím, co říkali o nedostatku potravy v místních vodách?"
Zazubil se. „Na turistku jste docela zvídavá."
„To proto, že nejsem turistka, ale mořská bioložka."
Neal zrudl. „Promiňte. Neměl jsem na mysli vaši tlustou... Sakra..."
Gamay se zasmála. „Vím přesně, co máte na mysli. Někteří biologové se bez počítače prostě neobejdou a z laboratoře nevystrčí nos. A taky si myslím, že rybáři mají mnohem víc praktických zkušeností s mořem než všichni vědci dohromady. Na druhou stranu vědecká expertiza nemůže ničemu uškodit. Možná bych vám mohla pomoct zjistit, proč tady nemůžete ulovit žádné ryby."
V Nealových očích se mihl výraz nesouhlasu. „Neřekl jsem, že tady nejsou žádný ryby. Ryb je tady dost."
„Tak v čem je problém?"
„Ty ryby nevypadaj jako ryby, co jsem lovil celý svůj život."
„Teď vám už vůbec nerozumím."
Neal pokrčil rameny. Patrně se mu zrovna o tomhle nechtělo moc mluvit.
„Studovala jsem všechny možné ryby na celém světě. V moři i v laboratoři," nedala se odbýt Gamay. „Myslím, že mě toho už moc nepřekvapí."
„Vsadím se, že tohle jo."
Gamay napřáhla ruku. „Dobře, platí. Kolik stojí oprava vašeho motoru?"
„Sedm set padesát dolarů. Kanadských."
„Zaplatím to, když mi ukážete, o čem mluvíte. A dovolte mi, abych vás pozvala na pivo. Zapijeme tak naši dohodu."
Nealova dolní neoholená čelist poklesla. „Myslíte to vážně?"
„Naprosto. Podívejte, Mikeu, v oceánu neexistují hranice. Ryby moc dobře poznají, kde se jim bude dařit. Ve zdejších vodách může být něco škodlivého, co v budoucnu způsobí potíže i americkým rybářům."
„Tak dobrá," řekl a stiskl jí ruku. „Kdy se do toho dáme?"
„Co hned dneska?"
Neal se usmál jako starý jezevec. Jeho štěstí mělo společný jmenovatel -pěknou a vstřícnou mladou Američanku, která za něj zaplatí dluh a sama s ním půjde na jeho loď, kde na ni může zapůsobit svým šarmem drsného chlapíka. Právě v tom okamžiku ale do restaurace vešel Paul Trout a zamířil k jejich stolu.
„Promiň, že mi to trvalo tak dlouho," řekl Paul. „V přístavu je to jako po vymření."
„Tohle je Mike Neal," představila mu Gamay svého společníka. „A to je můj manžel, Mikeu."

Neal si změřil Paulovu dvoumetrovou postavu a jeho sny se rozplynuly. Ale jako praktický člověk usoudil, že obchod je obchod. „Těší mě," procedil skrz zuby. Pak si podali ruce.
„Tady Mike souhlasil, že nás vezme na svůj člun a ukáže nám nějaké zvláštní ryby," oznámila Gamay.
„Za hodinu můžeme vyrazit," přitakal Neal. „Aspoň se stihnete v klidu najíst. Sejdeme se u člunu." Vstal a zamířil k východu.
„Máme si s sebou něco vzít?" zavolal za ním Paul.
„Ne," odpověděl Neal. Pak se zastavil a řekl: „Ledaže byste měli pušku na slony." Zachechtal se, zatímco Troutovi za ním zmateně hleděli. Ještě když vycházel ze dveří, slyšeli, jak se směje.

S dlouhou fajfkou, chrupem jako vylámaný laťkový plot a tváří poznamenanou bouřemi vypadal Starý Eric jako karikatura z Kiplingo-vých Statečných kapitánů. Pia však Austina ujistila, že vysloužilý námořník mluví anglicky a zná místní vody lépe než ryba. Protože už byl na rybolov starý, příležitostně vypomáhal na molu. Bez ohledu na vlastní dramatický vzhled mohl se ochotou přetrhnout, když se Austin zmínil o Pie.
Austin dorazil k nákladnímu molu časně ráno a hledal někoho, kdo by mu řekl něco o místním počasí a záludnostech moře. Drobně pršelo. Ve vlhkém vzduchu skaalshavnského přístavu se jako těžký příkrov vznášel modrofialo-vý oblak výfukových plynů z pokašlávajících motorů rybářské flotily. Rybáři vzhledem k nepřívětivému počasí spěchali s přípravami na nadcházející den. Pomocníci proto běhali po molu obtíženi káděmi a vědrý sem a tam, jiní navíjeli vlečné sítě na navijáky. Austin oznámil starému námořníkovi, že by si rád vypůjčil člun profesora Jorgensena a vyjel si na ryby.
Starý Eric zamžoural skrz oblak šedého dýmu a zamyšleně našpulil rty. „Déšť by měl ustát a mlha se brzo zvedne." Ukázal k vysokému skalnatému útesu, který střežil vjezd do přístavu. „Držte se vpravo poblíž támhletoho mořského komínu. Za jednu námořní míli budete mít ryb, že je neuvezete. Kolem poledního se zvedne vítr, ale profesorův člun je stabilní. Měl bych to vědět," řekl a jeho kolozubá ústa se roztáhla do úsměvu. „Stavěl jsem ho. Bezpečně vás doveze domů."
„A co kdybych plul podél pobřeží na druhou stranu?"
Starý námořník nakrčil nos. „Tam u tý farmy to smrdí. A taky by vám voda při zpáteční cestě pěkně zlila člun."

Austin poděkoval Erikovi za rady, uložil si věci a pruty do lodi, zkontroloval stav paliva a dno člunu. Lodní motor okamžitě naskočil a začal pravidelně příst. Austin uvolnil lana, odrazil od kotviště a namířil příď na sedmdesát metrů vysoký skalní komín, který se tyčil jako zkamenělý vodní sloupec u vjezdu do přístavní zátoky. U skaliska se však nevydal doprava, nýbrž doleva a jen doufal, že ho Starý Eric neviděl.
Zanedlouho už míjel kolmé skalnaté masivy, na jejichž srázech hnízdily tisíce mořských ptáků a vznášely se na obloze jako větrem rozfoukané kon-fety. Motor vrněl jako malé kotě. Poněkud široký člun sice na vodě trochu tancoval, ale tenhle typ oboustranné lodi vždycky lépe klouže po vlnách, než je rozráží. Občas ho zalila sprška vody rozstřikující se přes zvednutou příď. Austin si ale oblékl žlutou pláštěnku a gumáky, které našel v úložné přihrádce, takže se udržel v suchu a teple.
Jak se přibližoval ke starému přístavu, vysoký masiv se měnil ve skalnaté útesy, aby nakonec Klesl až k úrovni mladiny. Nebyli zde žádné čluny. Místní rybáři raději lovili v hojnějších vodách, jež se nalézaly v opačném směru. Jen co ale obeplul nejvzdálenější výběžek pevniny, zjistil, že tady přece jen není sám.
Modrá španělská jachta, kterou viděl včera vjíždět do přístavu, kotvila necelý kilometr od pobřeží. Štíhlá loď byla dobrých sedmdesát metrů dlouhá. Její snížené, ale čisté linie ukazovaly, že byla postavena tak, aby byla nejen rychlá, ale i pohodlná. Jmenovala se Navarra. Paluby byly liduprázdné. Nikdo se neobjevil, aby zamával, což bývalo dobrým zvykem, když se posádky

spatřily, a zvláště v takhle odlehlých končinách. Austin však cítil neviditelné pohledy, kterak ho pokradmu pozorují zpoza tmavých oken kajut. Mířil však dál. Za mraky vysvitlo slunce a v dálce se na pevnině matně zaleskly plechové střechy, které den předtím pozoroval z vysokého útesu.
Od shluku budov se oddělil temný bod. Tečka se velice rychle zvětšovala, až se proměnila v černou helikoptéru bez označení. Slétla níž a proletěla kolem člunu jako podrážděný sršeň, opsala dva kruhy a ve vzdálenosti několika desítek metrů se obrátila čelem proti Austinovu člunu. Zůstala viset na místě. Pod břichem jí jako lusky hrachu visely dvě rakety. A aby to nebylo všechno, z dálky se blížila ještě další společnost. Austinovým směrem se řítil motorový člun. Doslova letěl po vrcholcích vln. Podlouhlý doutníkový trup rozstřikoval gejzíry vody a rychle ukrajoval ze vzdálenosti. Austin znal tyhle nadupané čluny z Floridy, kde je s oblibou používali pašeráci drog.
Lod zpomalila a natočila se k němu pravobokem, takže si mohl dobře prohlédnout tři muže na palubě. Byli malí a podsaditi, měli kulaté obličeje a temně snědou pleť. Všichni byli černovlasí a vlasy zastřižené do ofiny jim končily až těsně nad téměř asijsky šikmýma očima. Jeden stál u kormidla, zato druzí dva mu věnovali až nepříjemnou pozornost. O ramena si opírali krátké pušky.
Člun vypnul motory a postupně zpomaloval, až zastavil. Kormidelník přiložil ke rtům elektronický megafon. Promluvil do něj jazykem, který Austinovi připadal jako faerština. Austin mu odpověděl připitomělým úsměvem Mickey Mouse a rozhodil rukama ve všeobecně známém gestu nepochopení. Kormidelník to tedy zkusil dánsky, pak anglicky.
„Soukromý pozemek! Nevstupovat!"
Austin dál hrál svoji roli a znovu se široce usmál. Zvedl nad hlavu rybářský prut a ukázal na něj. Oba střelci, aniž by hnuli brvou, udělali totéž se svými puškami. Austin na ně zamával, jako že už konečně pochopil. Odložil rybářský prut do stojanu, protúroval motor, přátelsky jim pokynul a zamířil pryč ze starého přístavu.
Asi za minutu se přes rameno ohlédl a viděl, jak doutníkovitý člun míří zpět k pobřeží. Helikoptéra se na místě obrátila a vydala se za člunem, který brzy předstihla. Znovu míjel jachtu. Paluby byly i teď prázdné. Pokračoval podél pobřeží až k mysu ve tvaru papouščího zobáku. Za chvíli uviděl pod kolmým útesem bránu Mořské panny. Klenba vstupu do jeskyně byla až neuvěřitelně symetrická, jako by ani nebyla přírodním výtvorem. Vstupní otvor byl asi šest metrů vysoký a poněkud užší. Přesto, vzhledem k mohutné šedohnědé skalní stěně, která ho obklopovala, vypadal jako myší díra.
Navzdory svému poetickému jménu mu Mořská panna nepřipadala jako milá holka. Ačkoliv moře bylo poměrně klidné, v ústí jeskyně se vlny srážely a tříštily o skaliska po obou stranách vstupu. Co chvíli vystříkly gejzíry vody až pod klenbu. Voda se před otvorem vařila a proudy se divoce křížily jako v obrovské automatické pračce. I přes hřmění příboje bylo slyšet skučení větru ozývající se z dutiny. Vzadu na krku mu naskočila husí kůže. Skučení opravdu připomínalo tesklivý žalozpěv duší utonulých námořníků. Bohužel nezahlédl ani jedinou mořskou pannu.
Austin zakotvil v bezpečné vzdálenosti od otvoru. Jakýkoliv pokus o vplutí do jeskyně by se v tuto chvíli rovnal sebevraždě. Austin pohlédl na hodinky a pohodlně se usadil. Vytáhl chleba se sýrem, který mu Pia prozíravě zabalila na cestu. Když už téměř dojídal, chování moře se změnilo. Jako by Neptun odložil svůj trojzubec. I když voda byla v jeho bezprostředním okolí stále neklidná, vlny se přestaly o útesy tříštit a ztratily výbušnost. Pia mu radila, že ústí je splavné jen po určitou dobu, kdy ochabne proud.
Upevnil všechny volně se povalující předměty, oblékl si záchrannou vestu, rozkročil se, aby udržel stabilitu, povolil škrticí klapku motoru a vyrazil k jeskyni. I když proud byl teď slabý, voda se před otvorem přesto propadala do četných vírů. Stiskl pevně rty a doufal, že si Pia správně zapamatovala otcovo vyprávění. Když se ocitl jen několik metrů od zlověstně strmících skalisek před ústím jeskyně, prudce přidal plyn a přesně podle instrukcí zamířil lehce doprava, ačkoliv se tak dostal do nebezpečné blízkosti útesu. Jen s několikacentimetrovou rezervou se člun jako úhoř prosmýkl do nitra skály.
Zahnul prudce doleva do vyklenuté části jeskyně, zamířil do úzkého prů-vlaku mezi kameny a veplul do kanálu jen o několik centimetrů širšího než jeho člun. Když loď manévrovala v tunelu

plném ostrých zatáček, několikrát se otřela o skalní převisy porostlé chaluhami. Tunel se nakonec rozevřel do kruhové laguny velké jako zahradní bazén. Hladina se černala vrstvou mořských řas a uzavřený prostor výrazně zapáchal tlejícími mořskými živočichy.
Austin odstrčil člun ke skalní římse a omotal uvazovací lano kolem přírodního kamenného pacholete. Svlékl si záchrannou vestu a pláštěnku a po několika skalnatých stupních vystoupal do volného prostoru tvarem připomínajícího obrácenou klíčovou dírku. Okamžitě ho ovanul poryv zatuchlého vzduchu. Ten se rozechvěl, jako by neviditelný trumpetista foukl do skalní štěrbiny a nechal rozeznít žalozpěv mrtvých námořníků.
Austin rozsvítil baterku a postupoval tunelem, který nakonec vyústil do veliké jeskyně. Z hlavního dómu se rozbíhaly tři menší jeskynní systémy. U každého z nich byla na stěně namalovaná ryba. Pamětliv instrukcí, které mu dala Pia, vydal se po značce mořské pražmy. Brzy se ocid v matoucí spleti tunelů a slepých výklenků. Nebýt primitivního značení, byl by naprosto ztracený. Po několika minutách vstoupil do jeskyně s vysokým stropem, jejíž stěny byly hladce opracovány. Pokrývala je barevná ztvárnění různých výjevů. Okrová a červená barva stále živě zářily.
Obrazy ukazovaly scény z lovu, antilopy, divoké koně a dokonce i huňaté mamuty. Lovci oblečení v krátkých bederních rouškách útočili na kořist oštěpy a šípy. Nástěnné malby znázorňovaly jak výjevy z každodenního života, tak i slavnostně oblečené lidi ve splývavých róbách, elegantní plachetnice a až dvoupatrové domy, jež nesly znaky vyspělé architektury. Obrazy mamutů odkazovaly do neolitu, ale druhá civilizace byla na vývojově velmi vysoké úrovni.
Austina zavedly značky mořské pražmy do několika menších jeskyní, kde objevil prohlubně po starých ohništích. Byl naprosto zaujat hledáním důkazů o pobytu dávné civilizace, když najednou zaslechl tlumené hlasy. Rychle se přitiskl ke stěně a kolem skalního výstupku vklouzl do jakéhosi výklenku, jenž ho zavedl do jeskyně velikosti příručního skladu. Prostor vypadal jako přírodní útvar zvětšený pomocí dynamitu a pneumatických kladiv. Pod stropem zářily reflektory, které osvětlovaly stovky umělohmotných krabic vyrovnaných do výšky na dřevěných paletách.
Z úkrytu sledoval asi tucet dělníků v černých pracovních kombinézách, kteří vykládali bedničky z vysokozdvižného vozíku a pokládali je na běžící pás. Dělníci měli tmavě snědou pleť a smolně černé rovné vlasy zastřižené do ofiny, vysoko posazené vystouplé lícní kosti a mandlově oválné oči. Vypadali stejně jako muži z hlídkového člunu. Protože už byli s prací skoro hotovi, několik jich odešlo. Zbylí ještě chvíli uklízeli. Na pokyn jednoho z nich, jehož autoritativní tón prozrazoval, že jim šéfuje, zmizeli ve dveřích i oni.
Austin vystoupil z úkrytu a zkoumal text na bedničkách. Nápis v několika jazycích definoval obsah jako krmivo pro ryby. Pokračoval dál a nahlédl do masivních vrat v protější stěně. Tudy se krmivo pravděpodobně přepravovalo do místnosti. Vrátil se a vydal se ke dveřím, jimiž odešli dělníci.
Za nimi objevil spleť ventilů, pump a trubek, vycházejících z obrovské kulaté nádrže. Z jedné strany do ní vedly násypky. Austin usoudil, že tudy se krmivo sype do tanku, kde se mísí s vodou a potrubím rozvádí do sádek.
Ve vedlejší místnosti s nářadím sebral páčidlo. Potěžkal plochou železnou tyč a uvažoval, nakolik by obstála proti automatickým zbraním strážných. Ačkoliv si připadal, jako by šel s klackem na medvěda, zasunul ji za opasek. Pak se vydal z mísírny a sledoval, kam trubky vedou. Pokračovaly úzkou chodbou až ke stěně s dalšími dveřmi, kde mizely ve zdi. Austin dveře pootevřel a do tváře ho udeřil závan chladného vzduchu. Poslouchal, jestli uslyší nějaké hlasy. Neslyšel nic, otevřel. Zhluboka se nadechl, aby si v plicích vyměnil zatuchlý jeskynní vzduch za čerstvý.
Trubky procházely zdí a vedly dolů na širokou, bílým štěrkem vysypanou cestu, jež oddělovala dvě paralelní linie budov. Z hlavního řadu odbočovaly tenčí trubky do jednotlivých objektů. Přízemní stavby byly postaveny z betonových tvárnic, střechy z vlnitého plechu. Vzduch byl prosycen rybím pachem, ze všech stran se ozývalo tlumené hučení agregátů.
Austin zamířil k nejbližší budově a zjistil, že plechové dveře jsou odemče-né. Společnost Oceanus si pravděpodobně nepřipouštěla, že by nějaký vetřelec překonal jejich stráže ve člunech a helikoptéře. Uvnitř svítila jen slabá nástropní světla, a místnost tak tonula v pološeru. Hukot, který

Austin slyšel, způsobovaly elektromotory pohánějící pumpy. Ty napomáhaly cirkulaci vody ve velkých modrých plastových nádržích. Mezi nimi vedla v celé délce budovy úzká ulička. Každý tank byl vybaven rozvodem vody a krmiva, ventily a elektrorozvaděčem. Austin vystoupal po kovovém žebříku upevněném na stěně jednoho z tanků. Světelný paprsek z jeho baterky vyplašil stovky drobných rybek ne větších než malíček.
Slezl ze žebříku a zanechal potěr svému osudu. Chodil z budovy do budovy. Zařízení byla totožná, ryby se lišily jen velikostí a druhem. V nádržích poznal lososy, tresky a další podobné potvory. V centrálně umístěné malé budově se nacházel počítačově řízený mozek farmy. Ani tam nikdo nebyl. Prohlížel si hlavní panel, na němž poblikávaly různé kontrolky a tlačítka, a uvědomil si, proč cestou nikoho nepotkal. Farma byla téměř úplně automatizovaná.
Když se však chystal z počítačového centra odejít, zaslechl křupání štěrku a blížící se kroky. Schoval se za roh. Dva strážní s puškami přes rameno přešli kolem. Smáli se nějakému vtipu a ani ve snu je nenapadlo, že je přímo ze srdce jejich svatyně pozoruje nezvaný host.
Když ho ostraha minula, zamířil do přístavu. Molo bylo dostatečně dlouhé, aby u něj mohly přistávat i větší lodě. U mola byl uvázán hlídkový člun, se kterým už měl tu čest se setkat. Helikoptéru neviděl. Vrcholky stovek rybích klecí trčely nad hladinu a táhly se podél celé zátoky. Kolem proplouvali muži v otevřených člunech a kontrolovali je. Nad hlavami se jim vznášela hejna skřehotajících racků. Na dolním konci přístavu postávaly další stráže a znuděně přihlížely zjevně rutinní činnosti.
Austin se podíval na hodinky. Měl nejvyšší čas vrátit se ke člunu, pokud se chtěl dostat branou Mořské panny na dosud klidné moře. Obíhal areál z druhé strany, když narazil na budovu, která byla sice stejná jako ostatní, ovšem stála odděleně. Výstražná cedule zakazovala vstup. Protáhl se dovnitř a zjistil, že před ním jsou ještě jedny dveře. Na rozdíl od ostatních byly tyhle zamčené.
Vzal páčidlo, a jak nejtišeji uměl, vypáčil zámek. V mdlém vnitřním osvětlení uviděl oproti ostatním budovám poloviční počet nádrží, ovšem dvojnásobné velikosti. Něco ho tady znepokojovalo, ale nemohl přijít na to co. Poprvé od začátku jeho tajného průzkumu ho zamrazilo v zádech.
V budově nebyl sám. Kolem nádrží pochodoval jeden strážný. Austin počkal, až ho mine a dojde na nejvzdálenější konec, odložil páčidlo, vylezl na žebřík nejbližší nádrže a nakoukl přes okraj.
Rybí zápach byl mnohem silnější, než jaký cítil u menších tanků. Slyšel slabé šumění cirkulující vody. Nádrž nebyla prázdná. Posvítil si baterkou, aby viděl, co je uvnitř. V tom okamžiku voda vystříkla a chňapla po něm jakási dáma plná ostrých špičatých zubů. Austin reflexivně ucukl. O hlavu se mu otřelo cosi vlhkého a slizkého. Ztratil rovnováhu a sklouzl ze žebříku. Jak se reflexivně snažil něčeho přidržet, chytil se gumové hadice, vytrhl ji a dopadl na betonovou podlahu. Z hadice začala stříkat voda. Namáhavě se postavil a ještě celý otřesený si všiml, jak se nahoře nad nádrží rozblikalo červené světlo. Potichu zaklel. Systém vyhodnotil vytrženou hadici jako poruchu a spustil poplach.
Stráž slyšela lomoz a vydala se jeho směrem. Austin se vmáčkl do mezery mezi dvěma nádržemi a málem se přerazil o hromadu kovových trubek. Muž ho minul, ale zastavil se, jakmile si všiml vytékající vody. Austin sebral krátký kus trubky, který mu ležel u nohou, a přistoupil zezadu k hlídači. Ten musel vycítit jeho přítomnost, protože se pootočil a sáhl po zbrani. Austin nečekal, přetáhl ho přes hlavu železnou trubkou a strážný se sesul k zemi.
V prvotním návalu strachu chtěl vzít nohy na ramena a utéct, ale pak se rozhodl dokončit diverzní akci. Použil trubku jako perlík a systematicky zpřerážel několik plastových potrubí. Nad poškozenými nádržemi se rozblikala červená poplašná svěda. Z rozbitých potrubí začala prýštit voda a na podlaze se slila v jednu řeku.
Austin proběhl kalužemi a zamířil ke dveřím. Šumění vytékající vody přehlušilo všechny ostatní zvuky, takže neslyšel ani blížící se kroky dalšího muže. Srazili se mezi dvěma řadami tanků a téměř komický ráz jejich setkání byl umocněn tím, že oba uklouzli a upadli. V cirkuse by takové klaun-

ské číslo mělo úspěch, Austinovi ale do smíchu nebylo, zvlášť když viděl, že jeho protivník vytahuje z pouzdra za pasem pistoli.
Jen co se Austin postavil na nohy, máchl trubkou a pistole kamsi odplach-tila. Muže Austinova blesková reakce zaskočila. Vzápětí ale sáhl pod bundu černé uniformy a vytáhl dlouhý nůž, jehož čepel se bělavě zaleskla. Poodstoupil a zaujal obrannou pozici. Během těchto okamžiků si Austin stačil svého protivníka prohlédnout.
Byl asi o hlavu menší než Austin. Hlava mu seděla mezi svalnatými rameny, nedalo se přehlédnout, že přikrčená postava oplývá velkou silou. Stejně jako strážní měl široký kulatý obličej, plochý nos, vlasy zastřižené do ofiny a temné, mandlově oválné oči tvrdé jako křemen. Na vysoko posazených lícních kostech měl jakési vertikální tetování. Masité rty teď roztáhl do úsměvu, jenž ale nebyl ani trochu veselý, jen krutý.
Ani Austinovi nebylo do zpěvu. Čas pracoval proti němu. Další stráže se tu ukážou během několika vteřin. Neměl na vybranou. Musel si se situací rychle poradit a modlil se, aby se posily opozdily. Pevněji sevřel trubku. Oči ho však musely prozradit, protože muž zaútočil bez varování. Nehledě na robustní postavu se vymrštil jako škorpion. Austin ucítil palčivou bolest na levé straně hrudníku. S trubkou v ruce tam stál jako pálkař čekající na nadhoz, zatímco nůž pracoval v jeho vnitřnostech. Cítil, jak mu vlhne košile a svetr.
Muž roztáhl rty do ještě divočejšího úsměvu a krví potřísněná čepel jeho nože se chystala na další řeznický výpad. V klamavém manévru si přehodil nůž do levačky. Austin čistě reflexivně máchl trubkou, jako by chtěl odpálit home run. Slyšel nepříjemné křupnutí, jak se železo střetlo s protivníkovými nosními kůstkami a chrupavkou a roztříštilo je. Z nosu vytryskla krev jako z ropného vrtu. Austin nevěřil svým očím! Rána, která by porazila vola, tohoto muže nezmohla. Stále se držel na nohou. Přesto jeho pohled zmatněl, nůž mu vyklouzl z ochablých prstů a chlap se konečně svezl k zemi.
Austin vyrazil k východu, ale za nádržemi zaslechl křik a dupot. Několik strážných vrazilo dovnitř a běželo ke kádím, nad nimiž blikala červená světla. Austin počkal, až se přeženou, pak vystrčil hlavu ze dveří. Od přístavu se ozývaly vzrušené hlasy. Vyběhl ven, oběhl stavení a zmizel mezi budovami s rybím potěrem. Protože veškerá pozornost se upírala ke zkáze, kterou za sebou zanechal, a nikoliv k osobě narušitele, dostal se až ke skladu s rybím krmivem.
S úlevou zjistil, že sklad je pořád prázdný. Za chvíli zmizí v jeskynním bludišti. Pevně si tiskl ruku k hrudníku, ale krvácení úplně zastavit nedokázal. Co bylo ale horší, nechával za sebou rudou stopu. V dálce se rozezvučely sirény. Právě probíhal kolem vysokozdvižného vozíku, když ho něco napadlo. Proč by to těm hochům měl usnadňovat?
Posadil se do vozíku, nastartoval motor, zasunul ližiny pod nejbližší paletu s vysoko vyrovnanými krabicemi krmiva a přidal plyn. Hromada se sesunula na pohyblivý pás a zablokovala dveře. Shodil i několik palet do chodby a před nákladní vrata. Na závěr namířil ližiny do elektrické ovládací skříňky pohyblivého pásu a rozdrtil ji.
Chvíli nato už klopýtal jeskynním systémem. V hlavním dómu s malbami se na okamžik zastavil a poslouchal. Kromě vlastního hlasitého oddechování k němu doléhaly i křik a povely. Ještě víc ho ale znepokojilo, že zaslechl štěkot psů. Jeho narychlo zbudovaná barikáda byla překonána. Postupoval poklusem, seč mu síly a blikotající světelný paprsek baterky dovolovaly. Ve spěchu jednou minul správnou odbočku a ztratil drahocenné vteřiny, protože se musel vracet. Křik a štěkot byly teď hlasitější a za sebou už mohl zahlédnout prokmitávající záblesky světel. Jeskynní klenby zesilovaly ozvěnu, jako by ho pronásledovala celá armáda.
V jeskyni zarachotila automatická zbraň. Austin sebou praštil na zem a sprška kulek se neškodně odrazila od protější stěny. Pokusil se překonat bolest v hrudníku a postavil se na nohy. Chodbou se rozlehla další dávka, ale tentokrát už byl za ohbím, které ho před střelami uchránilo. Pár vteřin nato se už protahoval posledním úzkým průlezem, dostal se k laguně a po přírodních stupních sestoupil ke člunu.

Když se pokusil nastartovat, motor jen zachrchlal. Sehnul se a pravou rukou sáhl do ledové vody, aby uvolnil chaluhy, které se omotaly kolem lodního šroubu. Znovu otočil klíčkem. Tentokrát motor naskočil. V okamžiku, kdy nasměroval člun do kanálu, který vedl zpět k ústí Mořské panny, dva černooděnci už pronikli do jeskyně s lagunou. Jejich světelné kužele ho sice vypátraly, ale zároveň mu osvětlily únikovou cestu.
Austin vyrazil do průrvy a otloukal člun o skály, až z dřevěných boků lítaly třísky. Nicméně po chvilce před sebou uviděl šedavý přísvit denního světla. Nakonec dorazil až ke klenuté bráně Mořské panny. Prudce otočil kormidlem. Člun opsal ostrý pravotočivý oblouk směrem k východu, ale podmořské víry už zase nabývaly na síle a ďábelské proudy přitékající a vytékající vody předváděly své umění. Lod stočily bokem k vlně a ta ho hnala k protilehlé stěně, o kterou by se dřevěný trup rozdrtil. Mohl ho zachránit jen zpětný proud, který by ji strhl zpět k propusti na volné moře.
Austin prudce přidal plyn, aby dostal člun do záběru. Lod poskočila, jako by uklouzla po banánové slupce. Otočil kormidlem do protisměru, aby se vyhnul fatálnímu nárazu na útesy, které by z jednoho člunu udělaly dva. Lodní šroub škrtl o skalní převis skrytý pod hladinou. Na chvíli získal nad plavidlem kontrolu, ale vzápětí jej uchopily další vlny a přehazovaly si ho ze strany na stranu jako frisbee. Člun se jen motal v proudech a byl zatlačen do hloubi jeskyně. Austin se snažil odhadnout sílu přílivu a odlivu a v zoufalém pokusu zamířil do zdánlivě klidnějšího vodního klínu ve tvaru „V".
V okamžiku, kdy člun konečně nabral kurz k východu z jeskyně, si Austin všiml, že má společnost. Jeho pronásledovatelé ho dostihli po římsách a skalních výstupcích, které se táhly podél celého kanálu. Stáli na skaliskách jen několik metrů od místa, kudy musel proplout.
Jeden z mužů zamířil puškou na Austina, jenž by byl snadným terčem, ale jeho kolega mu hlaveň sklonil. Od opasku odepnul ruční granát, několikrát si s ním ve vzduchu pohodil jako nadhazovač při rozcvičování. V okamžiku, kdy Austin proplouval kolem, vytáhl závlačku, ale pojistnou páčku držel stále stisknutou. Austinovy oči těkaly mezi granátem a nenávistně staženým obličejem muže, jenž ho probodával nelítostným pohledem. Místo nosu měl krvavou kaši a na tvářích zasychající cákance krve. Musel trpět obrovskou bolestí, ale přesto se spokojeně usmíval, když jakoby nedbale vhodil ruční granát do člunu. Pak se oba muži přikrčili za skalní výčnělek a zacpali si uši.
Granát opsal nízký oblouk a dopadl prakticky přímo k Austinovým nohám. Austin vyždímal z motoru poslední zbytky sil. Člun se pootočil a granát se po dně odkutálel ke straně, kde se zarazil o úzkou vzpěru.
Lod vystřelila zpod klenby Mořské panny na volné moře. Při volbě mezi ďáblem a nekonečným modrým oceánem si Austin instinktivně vybral druhou možnost, a ještě někde hlouběji v Šedé kůře mozkové se rozhodoval, zda je lepší být vmžiku roztrhán na kusy nebo několik minut před smrtí mrznout ve vodě. Pak vyskočil.
Jen co dopadl do ledové vody, ozvala se dutá exploze a vzápětí vybuchly i palivové nádrže. Austin zůstal pod vodou, jak nejdéle mohl. Přesto když se vynořil, na hladinu ještě dopadaly třísky. Po člunu nebylo ani památky a Austin se hned znovu potopil, aby se ukryl před hořícím benzinem na vodní hladině. Když se vynořil podruhé, byl už naprosto promrzlý, ale pud sebezáchovy ho hnal kupředu. Zamířil k pevnině, ale už po několika tempech mu klouby ochromila tak palčivá bolest, jako by mu do nich někdo nalil kysličník.
Přes zpěněné vrcholky vln zahlédl, jak jeho směrem spěchá lod. Pronásledovatelé nic neponechávají náhodě a jdou dokončit započaté dílo, pomyslel si. Z hrdla se mu vydral skřek. Ve chvíli, kdy k němu dorazí, se z něj stane mražená krvavá dřeň.

Několik vteřin předtím, než by se byl Austin vydal na svou poslední cestu k mořskému dnu, zachytily ho čísi ruce. Uchopily ho za vlasy, až mu zuby zaklapaly jako kastaněty. Jako by mu

chtěly kštici servat z hlavy jako čepici. Jiné ruce ho chytily za límec a v podpaží a táhly ho z moře jako kotě. Kašlal a plival mořskou vodu.
Nohy měl ještě ve vodě, když motory zaburácely a člun vyrazil po vlnách s přídí vysoko zdviženou. Přestože viděl neostře, poznal, že míří k modré jachtě. Napůl v mdlobách byl vytažen na palubu a přenesen do něčeho, co musela být ošetřovna. Tam mu svlékli mokré oblečení, zabalili ho do teplých ručníků a jakýsi zachmuřený muž se stetoskopem ho vyšetřil. Pak ho odnesli do sauny, kde konečně začal cítit prsty a chodidla. Tam ho znova prohlédli a oblékli do modré teplákové soupravy. Zjevně tedy nezemřel.
Proměna Austinova stavu blízkého smrti do stavu blízkého životu probíhala za neustálého dozoru dvojice mužů. Byli urostlí jako profesionální zápasníci a mluvili španělsky. Protože měl ještě vratké nohy, doprovodili ho do luxusní kajuty a usadili do pohodlného polohovatelného křesla, přikryli dekou a nechali odpočívat.
Austin upadl do hlubokého spánku. Když se probudil, uvědomil si, že ho sleduje pár tmavých očí. Neznámý muž seděl na křesle jen kousek od něj a pozoroval ho jako pokusnou myš v laboratoři.
Když viděl, že se Austinovi zachvěla víčka, usmál se na něho. Je to dobré. Už jste se probral," pronesl hlubokým a zvučným hlasem, americká angličtina měla jen nepatrný přízvuk.
Nahnul se k nízkému odkládacímu stolku, sáhl po stříbrné ploché láhvi a nalil Austinovi sklenku. Ten ji vzal do třesoucích se prstů, zakroužil jantarově žlutozelenou tekutinou po širokém dně a nasál těžkou vůni nápoje. Lokl si. Bylinný likér mu téměř propálil hrdlo a tělem se mu rozlilo příjemné teplo. Austin se podíval na láhev. „Na nemrznoucí kapalinu to chutná docela dobře," řekl.
Muž se zasmál a napil se přímo z láhve. „Green Izarra je vyzkoušená," řekl a otřel si rty hřbetem ruky. „Obvykle se podává ve štamprlatech ne větších než náprstek. Myslel jsem si ale, že trochu větší množství nemůže ve vašem případě škodit. Co vaše zranění?"
Austin si sáhl na žebra. Pod košilí ucítil pevný obvaz, ale rána ho nebolela, ani když na ni přitlačil. Vybavila se mu vzpomínka na střenku z bílé slonoviny a nůž pronikající mu do těla.
„Je to vážné?"
„Kdyby byl zásah o centimetr hlubší, už bychom vám strojili námořnický funus." Neradostné sdělení doprovodil úsměvem.
„Cítím se dobře."
„Můj lodní lékař je odborníkem na taková poranění. Ránu vám umrtvil a zašil."
Austin se rozhlédl kolem, pomalu se mu začínala vracet paměť. „Lodní lékař? Jsem na té modré jachtě, že?"
„Přesně tak. Jmenuji se Balthazar Aguirrez. Jste na mé lodi." Aguirrez vypadal se širokými rameny a velkýma rukama spíš jako přístavní dělník než majitel jachty, jež mohla stát několik milionů dolarů. Měl široké čelo a husté černé obočí, výrazný nos, bradu jako skálu a ústa neustále připravená k úsměvu. Jeho nachově černé oči měly barvu přezrálých oliv. Oblečen byl do tenké bledě modré teplákové soupravy, stejné, jakou měl na sobě i Austin. Na tmavých vlasech prokvétajících šedinami trůnil šikmo nasazený černý baret.
„Rád vás poznávám, pane Aguirrezi. Já jsem Kurt Austin. Děkuji za vaši péči.“
Aguirrez mu podal ruku a drtivě ji stiskl.
„Rádo se stalo, pane Austine. Rádi přijímáme hosty." Oči mu pobaveně zasvítily. Je ale pravda, že většinou přicházejí na palubu mnohem obvyklejším způsobem. Mohu vám ještě nalít trochu Izarry?"
Austin odmítl. Chtěl si zachovat čistou hlavu.
„Snad až něco sníte. Máte hlad?"
Austin si uvědomil, že od rána jedl jen krajíc chleba se sýrem. „Vlastně ano. Nepohrdl bych nějakým sendvičem."
„To bych byl špatný hostitel, kdybych vám nemohl nabídnout něco lepšího. Jestli se cítíte už dost silný, rád bych vás pozval do salonu na nějaké lehčí jídlo."
Austin se pomalu posadil a pak s určitými obtížemi vstal. „Zvládnu to."

„Skvělé," pronesl Aguirrez. „Dopřeju vám trochu času. Přijďte, až se na to budete cítit." Vstal a odešel z kajuty. Austin zůstal civět na dveře. Zatřásl hlavou. Jako by mu ve vodě namrzl i mozek. Také ztráta krve ho oslabila. Šel do koupelny a podíval se do zrcadla. Vypadal jako reklama na make-up pro vlkodlaky. Ačkoliv na to, že ho bodnuli, stříleli po něm, vyhodili ho do povětří a nakonec lovili z ledové vody, to ani nemohlo být lepší. Všiml si holicího strojku a zbavil se strniště. Když se vrátil do kajuty, viděl, že má hosty.
Dva přísní stevardi, kteří ho doprovázeli už předtím, čekali u dveří. Jeden mu otevřel a druhý ho vedl. Austin pochodoval mezi nimi. Chůzí se trochu probral a náhle si uvědomil, že nohy ho s každým krokem nesou jistěji. Došli k salonu na hlavní palubě a jeden z mužů mu pokynul, aby vešel. Pak se oba vzdálili a nechali ho o samotě.
Austin vstoupil do místnosti a povytáhl obočí. Byl už na mnohých jachtách, a proto očekával, že i tahle bude vypadat podobně - chrom, kůže a moderní vybavení. Ale salon Navarry byl zařízen jako venkovský dům v jižní Evropě.
Bělostné stěny a strop byly omítnuty, nad hlavou se klenuly hrubě tesané trámy a podlaha byla vyložena červenou terakotovou dlažbou. Ve velkém kamenném krbu zabudovaném do stěny praskal oheň. Na krbové římse byl vymalován výjev, ve kterém Austin poznal hru zvanou pelota. Přistoupil k obrazu s ovocným zátiším a prohlížel si podpis, když se za ním ozval známý hluboký hlas. „Zajímáte se o umění, pane Austine?"
Aguirrez se objevil jako duch. „Sbírám soubojové pistole, které jsou také svým způsobem uměleckým dílem," odpověděl Austin.
„Bezpochyby! I vražedné předměty mohou být umělecky hodnotné. O tohohle Cézanna jsem rozšířil svou skromnou sbírku vloni. Ostatní obrazy jsem vydražil nebo koupil od soukromých majitelů."
Austin se prohlížel díla Gauguina, Degase, Maneta a Moneta. „Skromná sbírka" byla hodnotnější než leckterá velká v kamenném muzeu. Přešel k protější stěně, na níž visely fotografie.
„Tohle jsou také originály?"
„Část mého majetku," odpověděl Aguirrez a nezúčastněně pokrčil rameny. „Loděnice, ocelárny a tak dál." Říkal to jako unuděný číšník předčítající jídelní lístek. „Ale nemluvme o práci." Vzal Austina za paži. „Večeře je připravená."
Vedl ho posuvnými dveřmi do elegantní jídelny. Uprostřed místnosti stál oválný mahagonový stůl pro dvanáct osob. Aguirrez si sundal baret a ledabylým pohybem zápěstí ho s naprostou jistotou hodil na věšák na protější straně místnosti. Okázale pokynul na židle, jež stály proti sobě na opačných stranách stolu. Jen co dosedli, odkudsi se vynořil číšník a do vysokých číší
nalil víno. „Doufám, že vám těžké, ale suché španělské víno z oblasti Rioja bude
chutnat," řekl Aguirrez. „Na umění."
„Na kapitána Navarry a jeho posádku."
Jste velice zdvořilý," ocenil jeho přípitek Aguirrez. „Nuže," pronesl a oči mu ožily, „myslím, že bychom se do toho mohli pustit."
Začali rovnou hlavním chodem - pořádnou porcí fazolí, paprik a vepřovým žebírkem se zelím. Austin vychvaloval kuchaře a zeptal se, jak se jídlo jmenuje.
„Říkáme tomu alubias de tolosa," odvětil Aguirrez a s chutí spolkl další sousto. „Pro nás Basky je to téměř posvátné jídlo."
„Baskicko. No jistě! Navarra je baskická provincie. Tak proto ta pelota. A proto ten černý baret."
„Udělal jste na mě dojem, pane Austine! Vypadá to, že toho o mém národu víte hodně."
„Každý, kdo se pohybuje na moři, ví, že Baskové byli ti nejlepší stavitelé lodí a nejodvážnější mořeplavci."
Aguirrez zatleskal. „Bravo," a dolil Austinovi sklenici. Naklonil se nad stůl. „Povězte mi, co vás přivádí do těchto moří?" Udržoval stále žoviální tón, ale pozoroval Austina pronikavým pohledem.

Austin musel obdivovat jeho konverzační umění a lehkost, s jakou rozhovor vedl. Dokud ale nebude o svém hostiteli vědět víc a nezjistí, proč jeho modrá jachta kotví poblíž rybí farmy, rozhodl se nevyložit karty na stůl.
„Jsem specialista na záchranné akce," řekl. „Měli jsme tady na Faerách nějakou práci. A do Skaalshavnu jsem si přijel zalovit."
Aguirrez se zaklonil a upřímně se rozesmál. „Odpusťte mi moji netakt-nost," zajíkal se se slzami v očích, „ale přijde mi to komické, když pomyslím
na okolnosti..." Austin se nevinně uculoval. „Otužování jsem si opravdu neplánoval." Aguirrez opět zvážněl. „Podle toho, co jsme viděli, došlo na vašem člunu k explozi."
„Odvětrávání palivové nádrže nebylo dostatečné a nashromážděné benzinové výpary vybuchly. U pevně zabudovaných motorů se to někdy stává," vysvětloval Austin.
Aguirrez váhavě přikývl. „To je zvláštní. Podle mých zkušeností k explozím tohoto typu dochází spíš za situace, kdy loď kotví. A vaše zranění bezpochyby způsobil odlétnuvší kus železa."
„Bezpochyby," odvětil Austin s výrazem hráče pokeru, i když s naprostou jistotou věděl, že lodní lékař si musel všimnout, že kůže v okolí zranění není popálená a rána je příliš čistá na to, aby ji způsobil roztřepený úlomek železa. Austin nevěděl, proč si s ním Aguirrez hraje jako kočka s myší, ale hru přijal. „Měl jsem štěstí, že jste byli poblíž."
Aguirrez rozvážně pokýval hlavou a pokračoval: „Sledovali jsme vaše první setkání s hlídkovým člunem a viděli jsme, že jste se vydal podél pobřeží. Když jsme se tím směrem podívali podruhé, už jste tam nebyl. Zanedlouho jste vyletěl z mořské jeskyně jako dělová koule." Tleskl mohutnými dlaněmi o sebe. „Bum! Váš člun se rozletěl na kusy a vy jste se ocitl ve vodě."
„Tak nějak to bylo," zamumlal Austin a nevinně se usmál.
Aguirrez nabídl Austinovi krátký tlustý doutník, a když odmítl, zapálil si sám. Okamžitě zasmrděl jako hořící skládka toxického odpadu. „Takže, milý příteli," řekl a vyfoukl kouř nosem, „dostal jste se do jeskyní?"
„Do jeskyní?" předstíral Austin překvapení.
„Bože na nebi, proto jsem tady, člověče! Abych našel jeskyně. Jistě jste si říkal, co asi pohledávám v tomhle bohem zapomenutém místě."
„Máte pravdu, napadlo mě to."
„Pak mi dovolte, abych vám to vysvětlil. Svým obchodováním jsem si vydělal velmi mnoho peněz."
„To je zřejmé. Jste velmi šťastný člověk. Gratuluji vám."
„Děkuji. Díky svému bohatství mám prostředky a čas, abych se věnoval svým zálibám. Někteří muži jsou šťastní ve společnosti krásných žen. Já jsem se rozhodl, že se budu věnovat archeologii."
„Oba koníčky jsou za určitých okolností velmi náročné."
Já mám také rád společnost krásných žen, zvlášť když jsou inteligentní. Ale historie je pro mě víc než koníček." Zdálo se, jako by chtěl vyskočit ze židle. Je to posedlost. Jak jste říkal, Baskové byli mimořádní mořeplavci. Byli průkopníky lovu tresek a velryb u severoamerických břehů dlouhá desetiletí před Kolumbem. Můj předek Diego Aguirrez z tohoto obchodu zbohatl."

„Byl by hrdý, kdyby viděl, jak jeho potomek kráčí v jeho šlépějích." Jste víc než laskavý, pane Austine. Byl velice odvážný muž a člověk pevných zásad, tedy nositel kvalit, jež předurčovaly, aby se dostal do problémů se španělskou inkvizicí. Pohněval si jednoho z nejkrutějších inkvizitorů."
„Takže ho popravili?"
Aguirrez se usmál. „Byl ovšem i vynalézavý. Ženu i děti odvezl do bezpečí. Jsem přímým potomkem jeho nejstaršího syna. V rodině se traduje, že unikl na jedné ze svých lodí, ale jeho další osud je zahalen tajemstvím."
„Moře je plné takových nevyřešených záhad."
Aguirrez přikývl. „Nicméně podle jedné slibné legendy měl prý v úmyslu vymanit se z dosahu dlouhých prstů inkvizice. Tradiční baskická trasa k Severní Americe vedla přes Faerské ostrovy,

tady dělali mořeplavci zastávku. Proto jsem zahájil svá pátrání zde. Víte, co původně znamená slovo Skaalshavn?"
„Řekli mi, že Přístav lebek."
Aguirrez se usmál, vstal od stolu a vyndal ze skříně dřevěnou vyřezávanou krabici. Odklopil víko a vytáhl lidskou lebku. Podržel ji v ruce jako Hamlet rozmlouvající s Yorickem. „Pochází z jedné z těch jeskyní. Nechal jsem ji prohlédnout odborníky. Má nesporně rysy typické pro Basky." Hodil lebku Austinovi, jako by byla míč. Pravděpodobně ho chtěl šokovat.
Austin ji opatrně chytil a otáčel s ní jako zeměpisec studující glóbus. „Třeba je to váš předek Diego." Hodil mu lebku zpátky.
„Taky mě to napadlo a tak jsem dal udělat zkoušku DNA. Musím s politováním přiznat, že s tímhle džentlmenem příbuzný nejsem." Aguirrez uložil lebku zpět do krabice a vrátil se ke stolu. „Tohle je moje druhá návštěva zde. Poprvé jsem se domníval, že jeskyně budou dosažitelné z pevniny. Byl jsem zdrcen, když jsem zjistil, že oblast přístavu a jeskyní patří do areálu rybí farmy. Našel jsem člověka, který pracoval na demolicích, když byla farma budována. Říkal, že se při jednom odstřelu při zvětšování jeskyně, která měla sloužit jako sklad, probourali do jeskynního systému. Snažil jsem se přesvědčit vlastníky, aby mě nechali provést archeologické průzkumy, ale odmítli. Použil jsem všechny možné páky, včetně různých konexí, ale Oceanus neustoupil. Tak jsem tu znovu a zkouším to jinak."
„Jste velice vytrvalý."
„Je to výzva. Také proto mě zajímá vaše zkušenost. Předpokládal jsem, že by klenba v útesu mohla být vstupem do jeskyní, ale proudy před otvorem byly pro naše čluny příliš nebezpečné. Vy jste zjevně našel způsob, jak se dostat dovnitř."
„Pouhá náhoda," odvětil Austin stroze.
Aguirrez se pousmál. „Myslím, že to nebylo jen štěstí. Řekněte mně, prosím, co jste viděl. Uplatím vás další skleničkou." Luskl prsty. Stevard přinesl novou láhev, otevřel ji a oběma dolil.
„Není třeba mě uplácet," namítl Austin. „Považujte to KURVIČKA alespoň za částečnou splátku za vaši pohostinnost a vynikající jídlo." Napil se, aby zvýšil napětí. „Máte pravdu, tím klenutým útesem se opravdu můžete dostat do jeskyní. Místní lidé tomu místu říkají brána Mořské panny. Jeskynní systém je neuvěřitelně rozsáhlý. Viděl jsem pouze jeho zlomek."
Austin se rozpovídal o detailech maleb, ale o své výpravě na rybí farmu pomlčel. Aguirrez hltal každé slovo.
„Podobné paleolitické nástěnné malby datované do doby před dvanácti tisíci lety byly také objeveny v jeskyních v Baskicku," zamumlal souhlasně. „Tyhle kresby naznačují, že tak vyspělá civilizace byla nucena žít v jeskyních."
„To mě také napadlo. Všeobecně se má za to, že Faerské ostrovy osídlili až irští mniši a Vikingové. Možná se historici mýlí."
„To by mě ani nepřekvapovalo. Učenci nemají ani ponětí, odkud můj národ pochází. Náš jazyk nemá žádné předchůdce ani v Evropě, ani v Asii. Mezi baskickou populací se vyskytuje nejvyšší procento lidí s krevní skupinou RH-negativní na světě, což vede ke spekulacím, že jsme přímými potomky kromaňonského člověka." Zlehka bouchl pěstmi do stolu. „Dal bych cokoliv za to, abych se do těch jeskyní dostal."
„Sám jste viděl, jak vřelého přijetí se mi dostalo."
„Vypadá to, že jste píchnul do vosího hnízda. Zatímco jste spal, od pobřeží sem připluly hlídkové čluny a dožadovaly se povolení ke vstupu na palubu. Samozřejmě jsme je odmítli."
„Na člunu, který jsem viděl já, byli muži ozbrojení puškami."
Aguirrez mávl rukou k obrazům na stěně. „Když viděli, že mých mužů je víc a mají i lepší výzbroj, rychle se stáhli."
„Mají také helikoptéru vyzbrojenou raketami."
„No jo, to ano," řekl, jako by se spolu bavili o dotěrném hmyzu. „Nechal jsem své chlapy, aby na ně zamávali ručně odpalovanými střelami země -vzduch, a helikoptéra nás přestala otravovat."

Automatické zbraně a střely země - vzduch. Navarra byla vyzbrojená jako válečná lod.
Aguirrez četl Austinovy myšlenky. „Bohatí lidé se mohou stát lákavým cílem únosců. Navarra by mohla být slušnou výzvou pro piráty, tak dávám občas najevo, že nejsem úplně bezbranný. Z nutnosti jsem se tedy musel nechat obklopit věrnými a dobře ozbrojenými muži."
„Proč myslíte, že Oceanus se chová tak nepřátelsky k lidem, kteří se zajímají o jejich činnost?" zeptal se Austin. „Vždyť jde jen o rybí farmu a ne o diamantové doly."
„Taky jsem si tuhle otázku položil," pokrčil rameny Aguirrez.
Jeden z mužů, kteří dohlíželi na Austina, vešel do jídelny. Podal Aguirre-zovi igelitovou tašku a něco mu zašeptal do ucha.
Aguirrez přikývl a řekl: „Děkuji, pane Austine, že jste mně tak otevřeně popsal svou návštěvu jeskyní. Mohu pro vás ještě něco udělat?"
„Neodmítl bych, kdybyste mě dopravili zpátky do vesnice."
„Jako by se stalo. Dostal jsem informaci, že míjíme mořský komín a měli bychom za několik minut zakotvit." Podal mu igelitovou tašku. „Vaše šaty a osobní věci jsme usušili."
Odvedli Austina zpátky do kajuty, aby se mohl převléknout. V tašce našel i svoji peněženku s agenturní legitimací s fotografií viditelně zastrčenou za přihrádkou s průhledným okénkem. Aguirrez byl mazaný profík. Celou dobu musel vědět, že Austinova pohádka o záchranné akci byla jen chabá zástěrka, přesto to na sobě nedal znát ani mrknutím oka. Uvnitř tašky byla i hostitelova vizitka se jménem a telefonním číslem. Austin ji zasunul do peněženky.
Aguirrez ho očekával na palubě, aby se s ním rozloučil.
„Vážím si vaší pohostinnosti," řekl Austin a podal mu ruku. „Doufám, že mě nepovažujete za nezdvořáka, když jsem se u vás najedl a jdu."
„Vůbec ne," ujistil ho s tajemným úsměvem Aguirrez. „Ani bych se nedivil, kdyby se naše cesty znovu zkřížily."
„Nemožné se často stává skutkem," odpověděl Austin a na oplátku se taky usmál.
Vzápětí už seděl ve člunu, jenž ho vezl vylidněným přístavem.

V sedmdesáti metrové výšce nad Skaalshavnem se helikoptéra Bell 206 Jet Ranger, jež sledovala jachtu podél pobřeží, zastavila a zůstala trčet na místě. Špionážní kamera s velmi vysokou rozlišovací schopností mířila na člun plující k pevnině. Pilot vrtulníku pozoroval monitor a spatřil na něm osamoceného pasažéra vystupujícího na molo.
Pilot měl obličej kulatý a plochý jako lívanec, vysoko posazené lícní kosti a na tvářích svislé tetování. Vlasy černé jako uhel zastřižené do ofiny zakrývaly nízké čelo. Podle typických rysů by i nezkušený pozorovatel poznal, že jde o Eskymáka. Ale vlastnosti běžně spojované s obyvateli severské tundry by u něho hledal marně. Místo bezelstného úsměvu by viděl krvelačný výraz, v očích by namísto nevinnosti spatřil pohled tvrdý jako kámen. Rudohnědý obličej měl celý napuchlý a narychlo nalepený obvaz na rozdrceném nosu dodával jeho vzezření groteskní podobu.
„Náš cíl je zaměřen," zahuhňal nosovým přízvukem, jímž lidé žijící v pří-svitu severní polární záře odedávna mluví.
Signál z kamery umístěné v držáku pod kokpitem helikoptéry byl digitálně zpracován a okamžitě vyslán do temné místnosti na druhé straně zeměkoule, kde tentýž záběr sledoval pár světle šedých očí.
„Vidím ho naprosto zřetelně," řekl polohlasně šedooký muž. V jeho kultivovaném a klidném hlase ale přece jen zaznělo znepokojení, jako by chřestýš mávl ocasem. „Kdo je ten člověk, co tak snadno překonal naše stráže?"
Jmenuje se Kurt Austin."
Ticho. „Ten samý Kurt Austin, co zachránil dánské námořníky z potopené lodi?"
„Ano, velký Tunuku. Je to námořní inženýr z Národní agentury pro podmořský výzkum."
Jste si jistý? Jen obyčejný inženýrek by se tak neangažoval, aby překonával všechna ta bezpečnostní opatření. A proč by se NUMA zajímala o naši činnost?" „To nevím, ale náš člověk

jeho identitu potvrdil." „A ta jachta, co ho zachránila a zahnala vaše muže, patří taky agentuře NUMA?"
„Pokud je mi známo, jde o soukromé plavidlo registrované ve Španělsku. Komu patří, právě zjišťujeme s využitím našich kontaktů v Madridu."
„Postarejte se, ať to zjistí hodně rychle. Jaký je poslední odhad škod na našem zařízení?"
„Jeden strážný mrtvý. Podařilo se nám opravit zničená potrubí a zachránit nejdůležitější exempláře."
"Strážný si to zavinil svojí neopatrností sám. Chci okamžitě přemístit všechny exempláře do Kanady. Naše experimenty jsou příliš důležité, než abychom je vystavovali sebemenšímu nebezpečí."
„Ano, velký Tunuku."
„Ten idiot si může leccos domyslet. Pan Austin asi pochopil, že tak šikovně naaranžovaná kolize souvisí s naší společností."
„To je nemožné..."
„Důkazy máte přímo před očima, Umealiqu. Nepopírejte to. Musíte si s tím poradit!"
Pilot sevřel knipl, připraven zamířit dolů jako střemhlav útočící dravec. Kruté oči sledovaly na monitoru, jak postava kráčí po nákladním molu a jde k autu. Ve vteřině by mohl na cíl odpálit rakety nebo ho kulometem rozmašírovat na kaši a jednou provždy se toho parazita zbavit. Úzké rty se roztáhly do krvelačného úsměvu.
„Chcete, abych Austina zabil hned, dokud ho máme v záběru?"
„Mám tenhle nápad přičíst na vrub vašeho rozšmelcovaného nosu?" zeptal se kultivovaný hlas posměšně. Aniž by čekal na odpověď, pokračoval: „Za ty trable, co mi způsobil, bych ho měl sprovodit ze světa okamžitě. Kdyby nechal dánské námořníky utopit, světové veřejné mínění by se zaměřilo na SOS a tisk by se přestal věnovat Oceánu..."
„Tak já ho sejmu.
„Ne! Nebuďte netrpělivý. Jeho zmizení nesmí vyvolat větší pozornost, než je nezbytné."
„Bydlí v osamocené chatě. Tam by to šlo skvěle. Pak bychom ho mohli shodit z útesu."
„To už zní lépe. Ale ať to vypadá jako nehoda. Austinovi nesmí být dopřán čas, aby svá zjištění vytroubil do světa. Naše plány se nacházejí v kritickém stadiu."
„Vrátím se na základnu a zorganizuju muže. Dohlídnu osobně, aby Austin proklínal chvíli, kdy se narodil. Bude umírat v takových bolestech, že..."
„Ne. Ať to udělá někdo jiný. Pro vás mám jiné úkoly. Okamžitě odletíte do Kanady a dohlédnete na to, aby naše exempláře dorazily v pořádku, pak odletíte do Washingtonu, kde vyřadíte ze hry toho senátora, co napadá naše legislativní návrhy. Mám pro vás a vaše muže připravené alibi."
Pilot se zuřivým výrazem pohlédl na monitor, pak se dotkl kašovitého útvaru, který mu zbyl místo nosu. Jak si přejete," odvětil neochotně.
Trhnul řídicí pákou a helikoptéra prudce vyrazila zpět ke starému přístavu.
Aniž by tušil, že jen o vlásek unikl kruté smrti, usedl Austin za volant profesorova volva a uvažoval, co dál. Jeho opuštěná chata se mu nezdála jako příliš bezpečné místo. Podíval se k přívětivě zářícím oknům ve vesnici. Vzal batoh a vystoupil. Prošel vsí, aniž by potkal živou duši, a zamířil k domku za kostelem.
Pia se rozzářila, když otevřela dveře a uviděla Austina, a okamžitě ho pozvala dál. Jen co vešel do osvětlené místnosti, úsměv z tváře jí zmizel. Stačil jí jediný pohled, aby pochopila, že neprožil zrovna bezstarostný den. Jste v pořádku?" zeptala se s účastí v hlase.
„Panák akavitu by neškodil."
Důležitě se zachrula jako kvočna a hned ho hnala ke stolu. Nalila mu skleničku a sledovala, jak ji do sebe obrací. „Lepší?" zeptala se vzápětí. „Chytil jste hodně ryb?"
„Ne, ale byl jsem na návštěvě u mořských panen."
Pia radostně zavýskla, spráskla ruce a nalila mu dalšího pořádného panáka akavitu. Já to věděla!" jásala a oči jí plály vzrušením. „A jsou ty jeskyně opravdu tak nádherné, jak říkal můj otec?"

Když Austin popisoval, jak se protáhl branou Mořské panny do jeskynního systému a co viděl uvnitř, poslouchala jako malé dítě. Řekl jí také, že by tam zůstal déle, ale začali ho pronásledovat ozbrojení muži. Opravdu ohavně faersky zaklela. „Dneska nemůžete spát v chatě," usoudila. „Gunnar říká, že pro ty lidi už nepracuje, ale já si myslím, že ano."
„Taky mě to napadlo. Nechal jsem vůz u nákladního mola. Možná bych měl odjet ze vsi."
„Proboha, to ne! Sjel byste ze silnice a zřítil se do moře. Přespíte tady a odjedete časně ráno."
„Jste si jistá, že mohu zůstat pod vaší střechou přes noc? Lidé si budou leccos domýšlet," řekl Austin s nevinným úsměvem.
Taky se usmála a v očích jí šibalsky zablesklo. „V to taky doufám."
Těsně před úsvitem se Austin probudil a vyskočil z pohovky. Pia slyšela, jak chodí po místnosti, a také vstala, aby mu udělala snídani. Připravila mu bramborovou omeletu s uzenou rybou a pečivo. Ani dva by tu porci nesnědli. Na cestu mu ještě zabalila pár studených plátků ryby, sýr a jablko a propustila ho s podmínkou, že se brzy vrátí.
Zatímco kráčel k přístavnímu molu, vesnice se pomalu probouzela k životu. V okamžiku, kdy se chystal odemknout dveře profesorova automobilu, zamávali na něj dva rybáři, kteří kolem projížděli v nákladním autě. Když se otočil, aby jim také pokynul, vyklouzly mu klíče z prstů. Ohnul se, aby je sebral - a ucítil zápach jakési chemikálie. Vzápětí zaslechl pravidelný zvuk kapající tekutiny. Klekl si a podíval se pod auto. Zápach ještě zesílil. Kapalina vytékala z brzdových hadiček, ovšem přerušených čistým řezem. Austin potichu zaklel, pak zamířil k rybářskému molu, aby někoho požádal o radu, kde rychle sežene šikovného opraváře. Přístavní hlídač kamsi zavolal a zanedlouho se opravdu objevil štíhlý muž středního věku.
Poté co prozkoumal poškození, vylezl zpod vozu a podal Austinovi kousek hadičky. „Někdo vás nemá rád." „Není možné, že by to byla náhoda?"
Málomluvný Faeřan ukázal na silnici šplhající z vesnice na útes a zavrtěl hlavou. „Počítám, že hned v první zatáčce byste se přidal k ptákům nad mořem. Ale půjde to opravit."
Brzdy opravdu vmžiku opravil. Když se Austin chystal platit, mávl jen rukou. „Jestli jste Piin známý, tak je to gratis."
„Ti lidé, co tohle udělali, by se mohli dozvědět, že jsem u ní spal. Neměl bych to oznámit na policii?"
„Nic takového tady nevedeme. Buďte bez obav, celá vesnice na ni bude dávat pozor."
Austin mu poděkoval a minutu nato už mířil ze vsi. Když ve zpětném zrcátku viděl vzdalující se mořský komín, začal si rekapitulovat všechny události, které se během jeho krátkého pobytu ve Skaalshavnu odehrály. V hlavě se mu rojilo víc otázek než odpovědí. Ale měl bych se na věci dívat z té lepší stránky, říkal si v duchu, poznal jsem přece pár dalších báječných lidí.

Paul Trout vstoupil na Nealův trauler s dřevěnou palubou i trupem a zkušeným okem ho přehlédl. To, co uviděl, ho překvapilo. Neal byl možná mazaný podvodníček a ochlasta, ale rozhodně nebyl velkohubý rybář, který neví, o čem mluví. Na svůj člun byl oprávněně hrdý a známky pečlivé údržby byly vidět na každém kroku. Dřevo se lesklo novým nátěrem, palubu nehyzdily žádné olejové skvrny. Rez se objevovala pouze na několika přirozených místech. Kormidelní kajuta byla vybavena nejnovějšími navigačními přístroji a sonary na vyhledávání rybích hejn.
Když se Trout pochvalně vyjádřil o stavu lodi, rybář se nadmul pýchou jako otec, jemuž tvrdí, že jeho novorozený syn je mu k nerozeznání podobný. Brzy si už s Nealem sdělovali své námořnické zkušenosti a zážitky. V jednu chvíli, kdy je Neal nemohl slyšet, zakroutila Gamay hlavou. „Vypadá to, že si s Mikem vystačíte sami. Za chvíli si můžete začít vyměňovat recepty," brblala.
Je to zajímavý člověk. Podívej se na jeho loď. Patří k těm nejlépe udržovaným, jaké jsem kdy viděl."
„To ráda slyším. NUMA teď kus téhle Tiffany vlastní."

Cena za vyzvednutí člunu z přístavu se blížila spíš jednomu tisíci dolarů než sedmi stům padesáti. Po rychlém doplnění prázdných nádrží palivem, které Gamay také zaplatila, zamířil Neal se svým traulerem na otevřené moře.
„Loviště není daleko," překřikoval rachot motoru. „Tak asi sedm námořních mil. Hloubka deset sáhů, to je skoro dvacet metrů. Dno je hladký jako dětská prdelka. Pro lov vlečnou sítí ideální."
Zanedlouho Neal zkontroloval jejich pozici přes satelitní navigační přístroj, přiškrtil motor a nechal ho běžet na volnoběh. Spustil síť, která připomínala asi padesát metrů dlouhý, kónicky se rozšiřující pytel na odpadky. Její tvar umožňoval lov těsně nad mořským dnem. Lod provedla dva zátahy, ale kromě spousty mořských řas a chaluh v ní neuvázlo vůbec nic.
„To je velice zvláštní," připustil Trout a prohlížel si zúžený konec vlečné sítě, kde se obvykle ryby nashromáždí. Ještě bych pochopil, že při nízkém stavu hejn ulovíme jen pár tresek, ale že jsme nechytili vůbec nic, nechápu. Ani jedna plevelná rybka. Síť je naprosto prázdná." Neal se znalecky usmál. „Můžete být rád, že je prázdná." Shodili síť do moře ještě jednou, pomalu ji protáhli po dně a zvolna vytahovali na palubu. Tentokrát se v síti něco divoce mrskalo. Položili proto příčné ráhno za výsypku, aby ryba nemohla sklouznout zpět do vody. Mezi oky vlečného pytle spatřili stříbřitě bílé záblesky šupin, jak se zuřivě snažila vymanit z pasti. Ještě než Neal úlovek vyklopil, varoval je. Jděte dál, lidičky, jestli je vám život milý!" křičel.
S dunivým plesknutím dopadla na palubu obrovská ryba. Osvobozená ze sevření sítě, snažila se divoce dostat ze zajetí, prohýbala dlouhé tělo do oblouku, poskakovala po palubě sem a tam a její kulaté oči vyzařovaly až nepřirozenou nenávist. Široká tlama marně chňapala kolem sebe. Tvor prudce narazil do nádrže na ryby přišroubované k palubě. Místo aby ho náraz zklidnil, zdálo se, že jej naopak vyburcoval. Ryba sebou mrskala ještě zuřivěji a opanovala celou kluzkou nákladní palubu.
„Pane jo!" vykřikl Neal a uskočil před chňapajícími čelistmi plnými ostrých zubů. Přiblížil se k rybí hlavě s tyčí, na jejímž konci byl upevněný železný hák s okem. Ryba se ohnala a překousla dřevěnou násadu na dvě části.
Paul celému výjevu z bezpečné vzdálenosti fascinovaně přihlížel. Gamay vytáhla videokameru a celou scénu natáčela. „Většího lososa jsem v životě neviděl!" křičel Paul. Ryba měřila téměř dva metry.
„To je zvláštní," uvažovala Gamay s kamerou stále zaměřenou na úlovek. „Losos se takhle nikdy nechová. A má příliš křehké zuby, které by si okamžitě vylámal, kdyby se pokusil o něco podobného."
„To řekněte tý zatracený rybě," nadával Neal a držel v ruce kus rozdrcené násady háku s okem. Zahodil ho, vzal vidle a připíchnul tvora skrz žábry k palubě. Ryba ale nepřestávala bojovat. Neal si opět zahrál na kovboje a přetáhl ji po hlavě. Asi vteřinu se zdála být omráčená, pak ale začala opět chňapat čelistmi, i když už méně zuřivě.
„Někdy se stává, že je musíte praštit po palici i víckrát, než úplně odpadnou," vysvětloval Neal.
S největší opatrností se k rybě přiblížil a uvázal jí smyčku kolem ocasu, pak šňůru připevnil ke zvedacímu ramenu s kladkou, uvolnil vidle ze žáber, vytáhl ji a zavěsil nad odkrytou jímku na ryby. Stále se obezřetně držel z dosahu čelistí. Když ryba visela na háku nad jímkou, vzal dranžírák a přeřízl šňůru. Ryba spadla do nádrže, odkud se ozvalo ještě několik dutých nárazů, jak sebou tloukla o stěny.
„Tohle byla nejzákeřnější ryba, jakou jsem kdy viděl," kroutil Paul udiveně hlavou. „Chovala se spíš jako baracuda než jako losos."
„Vypadá jako losos atlantický, ale nejsem si tím jistá. Má zvláštní bílé šupiny. Téměř jako albín." Gamay odložila kameru a spěchala k násypce rybí jímky. „Poslyšte! Je daleko větší a agresivnější než normální ryba. Jako by šlo o nějakého mutanta." Obrátila se k Nealovi. „Kdy jste poprvé chytil něco podobného?"
Neal vyndal z úst zbytek doutníku a plivl přes okraj paluby. „Poprvé se začaly tyhle kusy objevovat v sítích tak před šesti měsíci. Chlapi jim říkají ďábelské ryby. Dokázaly úplně roztrhat tažné pytle,

ale protože jako úlovek stály za to, lovili jsme je a prodávali na trhu. Myslím, že maso je v pořádku, protože nikdo neumřel," podotkl s úšklebkem. „Ale za chvíli jsme ani nic jiného ulovit nedokázali. Menší ryby se prostě vypařily." Ukázal doutníkem k rybí jímce. „Tamhle je ten důvod."
„Spojili jste se s odborníky a řekli jim, co lovíte?"
„No jistě. Obrátili jsme se na lidi z rybích úřadů, ale nikoho sem za celou tu dobu neposlali."
„Proč ne?"
„Nemají čas, je jich málo. Myslím, že vy se dokážete vžít do jejich kůže. Jste mořská bioložka. Opustila byste svoji laboratoř a jela sem, kdyby vám někdo volal a říkal, že mu hejna požírá nějaká ďábelská ryba?"
„Ano. Byla bych tu okamžitě."
Jste jiná než ostatní. Oni chtěli, abychom jim jeden exemplář poslali, že se na něj kouknou u nich."
„A proč jste to neudělali?"
„Chystali jsme se na to, ale po tom, co se stalo Charlie Marstonsovi, se rybáři vyděsili, zabalili to tady a odstěhovali se výš."
„Kdo byl Charlie Marstons?"
„Starý kozák, lovil tady ryby odedávna a nepřestal, ani když už nemohl na nohy. Byla to hlava dubová a rád jezdil lovit sám. Našli ho, nebo alespoň to, co z něho zbylo, pár kilometrů východně odsud. Podle všeho ulovil několik těchhle potvor najednou, neopatrně se k nim přiblížil a nohy ho zradily. Moc toho do rakve nezbylo."
„Vy tvrdíte, že ho sežraly ty ryby?"
„Jiný vysvětlení pro to neexistuje. Tehdy se odsud chlapi začali stěhovat. A kdybych měl svůj člun, jel bych s nimi. Zvláštní, co?" řekl a usmál se. „A díky tomuhle drobečkovi mám teď lístek na vlak i já."
Gamay už myslela na další kroky. „Chtěla bych si rybu vzít do laboratoře k analýze."
„Pro mě za mě," mávl rukou Neal. „Vytáhneme ji, jen co to nebude nebezpečné."
Obrátil Tiffany k pevnině. Když vplouvali do přístavu, téměř mrtvá ryba sebou pořád ještě trochu škubala a chňapala tlamou. Jako by je chtěla zastrašit a prodloužit si poslední chvíle na palubě. Neal jim doporučil nájemní domek, kde mohou přespat. Gamay mu přidala sto dolarů jako bonus a domluvili se na ráno.
Usměvavý starší manželský pár je srdečně přivítal v penzionu, viktoriánské budově na okraji městečka. Podle nadšení, s jakým je B6cB přijali, bylo jasné, že příliš hostů nemívají. Pokoj byl čistý a levný, manželé jim ochotně připravili večeři. Troutovi se bezstarostně vyspali a ráno po vydatné snídani vyrazili k přístavu, aby se setkali s Nealem a vyzvedli si rybu.
Přístav zel prázdnotou. Ještě podivnější jim připadalo, že nikde nebylo památky ani po Nealovi, ani po Tiffany. Ptali se po něm i v doku, ale nikdo ho od včerejška, kdy zaplatil za opravený motor, neviděl. Kolem domků táhnoucích se podél přístavu a pobřeží se poflakovalo několik chlapů, protože neměli nic lepšího na práci. Nikdo z nich dnes ráno Neala nespatřil. Barman, s nímž se znali od včerejška, právě kráčel ke svému podniku a chystal se otevřít. Zeptali se ho, jestli netuší, kde by mohli Neala najít.
„Asi si ještě léčí kocovinu," řekl barman. „Včera večer se tady objevil se stodolarovkou. Skoro celou ji utratil za pití. Platil i za ostatní štamgasty. Odcházel s pořádnou opicí. Nebylo to poprvé, tak jsem si nedělal starosti. Ale trefí i pod parou líp než některý chlapi střízliví. Šel kolem jedenáctý a pak už jsem ho neviděl. Bydlel na lodi, i když ji zadržovali v doku."
„A proč tady Tiffany není?" zeptal se Paul.
Barman se podíval směrem k přístavišti a zaklel. „Ten blbec. Na řízení lodi byl teda opilý dost."
„Nevěděl by někdo z lidí, kteří byli včera v baru, kde bychom ho našli?"
„No, ty budou teď v ještě horším stavu než Mike. Jediný, kdo nepil, byl Fred Grogan, a ten odešel před Mikem."
Paulovo pozorné ucho zachytilo jakýsi spodní tón. „Kdo je Grogan?" zeptal se.

„Docela podivný chlap," odtušil opovržlivě hostinský. „Žije v lesích poblíž rybí farmy. Je jediný z místních, koho tam noví majitelé trpí. Je to teda dost zvláštní, protože Fred má divnou povahu. Hraje si jen na vlastním písečku. Někdy zabrousí do města v jednom z těch velkých černých terénních aut, který se pohybují po farmě a jejím okolí."
Barman se odmlčel a pohlédl směrem k moři. Zaclonil si dlaní oči. Malý člun spěchal do přístavu a velkou rychlostí mířil k molu. „To je Fitzy, strážce majáku," vysvětloval hostinský. „Zdá se, že má dost naspěch."
Sotva malý člun s přívěsným motorem přirazil k molu, muž s bílým plnovousem už vyhazoval uvazovací lano na břeh. Byl znatelně rozrušený, ještě než vystoupil ze člunu, začal téměř nesouvisle drmolit.
„Zpomal, Fitzy," uklidňoval ho barman. „Nerozumíme ti ani slovo."
Vousatý chlapík zalapal po dechu. „V noci jsem slyšel obrovskou ránu, jako když nadzvukový letadlo proletí moc nízko," drmolil o překot. „Až se mi rozdrnčely okenní tabulky. Dneska ráno jsem se šel podívat ven. Všude kolem se válely kusy prken. Podívejte se na tohle." Rozbalil celtu, vytáhl kus prkna a zvedl ho nad hlavu. Byla na něm vymalovaná část slova, začínajícího písmeny Tif.
Barman okamžitě odběhl do restaurace a zavolal policii. Během čekání na muže zákona obvolal ještě pár dalších lidí. Z různých stran se začaly sjíždět malé náklaďáky a dodávky. Organizovala se nesourodá pátrací flotila. Ještě než se objevil policejní náčelník, čluny pod Fitzovým vedením už vypluly na moře. Když dorazil, vyslechl barmana. Tou dobou se už začaly první bárky vracet. Vezly další trosky a kusy dřeva jasně identifikující loď. Ale po Nealovi nebylo ani stopy.
Šerif zavolal pobřežní hlídku, která slíbila vyslat helikoptéru, ale všeobecně převládal názor, že se opilý Neal rozhodl projet po moři, poblíž majáku pravděpodobně najel na útes a potopil se. Troutovi se do vyšetřování nevměšovali, ale cestou zpět k penzionu se jejich rozhovor dobíral konců nevěštících nic dobrého.
„Myslím, že Neal byl zavražděn," vyslovila Gamay nahlas zlověstnou domněnku.
„Určitě jsem nebyl jediný, kdo si všiml, že prkna jsou místy ožehnutá. Myslím si, že mu loď buď zapálili, nebo vyhodili do povětří. Nealovo vychloubání se úlovkem ho asi stálo život."
„Myslíš, že by to mohl být jediný důvod?" kroutila nevěřícně hlavou Gamay a mračila se. „Že by Neala někdo zavraždil jen kvůli rybě"
„Možná."
Zavrtěla hlavou. „Chudák. Nemůžu se zbavit pocitu, že jsme to nějak zavinili my..."
„Vinu za to nesou jedině ti, kdo ho zavraždili."
„Ale vsadila bych se, že v tom má prsty Oceanus."
„Pokud máš pravdu, tak teď jsme na řadě pravděpodobně my."
„V tom případě se pojďme okamžitě sbalit a pryč odsud."
Paul zaparkoval pronajatý vůz před penzionem, vešli dovnitř, zaplatili účet a rychle naházeli věci do batohů. Majitele evidentně mrzelo, že odjíždějí, a doprovázeli je až k autu. Když se s nimi sáhodlouze a s lítostí loučili, Gamay chytila Paula za rukáv a doslova ho vtáhla do vozu. Jakmile se rozjeli, jen krátce zamávala.
„Promiň, že jsem tak drsně urychlila náš odjezd, ale všimla jsem si, že kolem projel černý tahoe."
„Vypadá to, jako by se vlčí smečka houfovala," řekl Paul. Odbočil na silnici vedoucí z města a podíval se do zpětného zrcátka. „Žádný doprovod nevidím."
Až na pár aut byl provoz téměř nulový, jakmile opustili hranice města, zůstali na silnici sami. Okreska s jedním jízdním pruhem v každém směru vedla podle nekonečných borových lesů. Na druhé straně klesal do hloubky několika desítek metrů příkrý sráz. Jak stoupali od moře, museli překonat poměrně velké převýšení.
Když už byli asi tři kilometry za městem, Gamay se otočila a vykřikla. „A hele!"
Paul se podíval do zpětného zrcátka a spatřil, jak se za nimi žene černý tahoe. „Museli být schovaní na nějaké lesní cestě a čekat, až projedeme kolem."

Gamay si utáhla bezpečnostní pás. Jak je libo. Ukaž jim, zač je toho loket."
Paul se na ni podíval a vůbec neskrýval své pochyby. „Uvědom si, že řídíme rodinný šestiválec, který je zhruba o polovinu menší a lehčí než to černé monstrum za námi."
„Sakra. Nebud takový puntičkář, Paule. Učil ses přece řídit v Massachusetts. Prostě sešlápni plyn až na podlahu."
Trout obrátil oči v sloup. Jak si přejete, madam," řekl. Šlápl na pedál. Auto zrychlilo na slušných sto třicet. Tahoe však zareagoval stejně a bez větších problémů se stále přibližoval. Paul dokázal z motoru vyždímat ještě dalších patnáct kilometrů navíc, ale vůz je stále doháněl.
Před nimi se vynořily serpentiny, vinoucí se po úbočích kopců lemujících pobřeží. Pronajatý sedan sice nebyl stavěný na sportovní jízdu, ale v zatáčkách si vedl přece jen lépe než těžkopádnější terénní auto, jež ztrácelo především v ostřejších stoupáních. Trout sice musel několikrát šlápnout na brzdu, ale mohutní pronásledovatelé na tom byli ještě hůř.
Zpomaleni serpentinami ztratili se z dohledu. Paul ale nepropadl euforii. S očima upřenýma na silnici a rukama pevně svírajícíma volant hnal vůz do každé zatáčky nadoraz. S vypětím všech sil a za skřípění pneumatik držel všechna čtyři kola na vozovce. Bylo mu jasné, že jediná chyba - trochu štěrku, výmol, chybný odhad - by je stála život.
Gamay sledovala pronásledovatele a popisovala manželovi, co se za nimi odehrává. Pneumatiky kvílely s každou změnou směru, ale Paul nepolevo-val. Držel stabilní rychlost mezi sto a sto dvaceti kilometry za hodinu. Před nimi se teď otevřela dlouhá klesající rovinka, ovšem Paul spatřil něco, co mu v první chvíli připadalo jako fata morgána.
Zpoza velkého balvanu se vynořil černý terénní vůz. Chvíli si dokonce myslel, že to jejich pronásledovatelé vzali zkratkou.
Gamay vykřikla. „Další tahoe. Chtějí nás vzít do kleští."
Vůz před Troutovými zpomalil a blokoval silnici, zezadu se k nim rychle blížil druhý tahoe. Paul se pokoušel vůz před nimi předjet, ale pokaždé, když vystrčil čumák do volného prostoru, řidič ho zablokoval. Vždy musel prudce šlápnout na brzdu, aby zabránil kolizi. Těžkotonážník vzadu jim vrazil do nárazníku a vmáčkl ho až do kufru. Auto se divoce rozkymácelo.
Paul otáčel volantem sem a tam a podařilo se mu vrátit vůz do přímého směru. Tahoe do nich ale narazil znovu. Kabinou se začal šířit zápach benzinu z proražené nádrže. Řidič se chystal k dalšímu výpadu, ale tentokrát Gamay zavelela: „Doprava!"
Trout otočil volantem prudce doprava a tahoe se tentokrát o nárazník sotva otřel. Gamay se ohlédla a viděla, že se terénní auto teď trochu stáhlo.
„Mají něco za lubem," řekla.
„Moc vydechnout nám ale nedají," usoudil Paul.
„Tak bychom měli něco podniknout. V půjčovně se budou divit, že jim z auta zbyl jen metr. Bacha, už na to jdou znova."
Paul trhnul volantem, vjel do protisměru a spatřil něco, z čeho mu naskočila husí kůže. Silnice se stáčela prudce doprava. Před očima se mu vybavil následující scénář - velké terénní vozy je mezi sebe ještě na chvíli sevřou, tahoe před nimi jim bude zakrývat výhled, pak zpomalí a uhne, naopak zadní do nich šťouchne jako do biliárové koule.
Paul na Gamay křikl, aby se držela, a sevřel volant ještě pevněji. Z dlaní se mu řinul pot. Rozhodl se nepřemýšlet a spolehnout se pouze na instinkt. Správné načasování bude rozhodující. Oči upíral do zpětného zrcátka.
Auto za nimi začalo opět zrychlovat. V okamžiku, kdy se přiblížilo na několik desítek centimetrů k jejich nárazníku, strhl Trout volant prudce doprava.
Vůz vletěl na měkký písečný pás podél silnice a uháněl po mírně stoupajícím svahu jako závodní auto po klopené dráze autodromu. Rozrážel křoviska, lámal tenké stromky. Karoserie úpěla rvána větvemi.
Koutkem oka zahlédl, jak se po levé straně přehnala černá šmouha. Pak uslyšel hrozivé skřípění brzd a ránu. Zadní tahoe narazil do předního, nárazníky se zaklínily. První terénní vůz se snažil

zpomalit a zatočit, ale váha rozjetého a zaklesnutého druhého auta mu to znemožňovala. Oba přelétly přes okraj srázu jako kámen vystřelený z praku a zřítily se z desítky metrů vysokého svahu jako dva jeleni zaklínění parohy v souboji na život a na smrt.
Trout měl ale také problémy. Silnice kopírovala okraj srázu, zatímco trajektorie téměř neovladatelného vozu byla přímá. Auto se ocitlo ve vzduchu, Paul nad ním ztratil i zbytky kontroly. Odstředivá síla ho přimáčkla na levé dveře. Auto dopadlo na zem, jako by ho drtil obří lis na šrotišti. Pokusil se podívat, jak je na tom Gamay, ale v tom okamžiku explodoval airbag, takže zahlédl jen bílý vak.
Pak se propadl do tmy.

Vítejte zpět v Tórshavnu, pane Austine," oslovil ho přátelsky recepční v hotelu Hania. „Doufám, že se vám výlet vydařil a pěkně jste si zarybařil."
„Ano, děkuji. Jsou tam k vidění opravdu neobyčejné ryby."
Snaživý recepční podal Austinovi obálku a klíč od pokoje. „To vám dnes přišlo."
Austin otevřel obálku a přečetl si vzkaz napsaný úhledným písmem na hotelovém hlavičkovém papíru: Jsem v Kodani. Bydlím v hotelu Paláce. Pozvání na večeři stále platí. Therri
Austin se usmál při pomyšlení na Therriiny neuvěřitelně krásné oči a melodický hlas. Život je loterie. Možná se k němu štěstěna zase obrátí čelem. Na čistý list napsal odpověď: Dnes večer v Tivoli? Přeložil papír, podal ho recepčnímu a požádal ho, aby zprávu odeslal.
„Mohl byste se pokusit rezervovat mi pokoj v hotelu Paláce na dnešní noc?"
„Velmi rád, pane Austine. Připravím vám účet."
Austin odešel do pokoje, osprchoval se a oholil. Když se utíral, zazvonil telefon. Recepční mu oznámil, že pokoj v hotelu Paláce je objednán a že si tedy dovolil zrušit dřívější rezervaci v letištním hotelu. Austin si sbalil a zavolal profesoru Jorgensenovi. Profesor právě učil, nechal mu proto vzkaz, že by se s ním ještě dnes, pokud je to jen trochu možné, rád setkal. Oznamoval mu, že bude na cestě do Kodaně, a žádal ho, zda by mu odpověď mohl nechat v recepci hotelu Paláce.
Austin dal recepčnímu velkorysé spropitné, nechal se odvézt linkovým vrtulníkem z Tórshavnu na letiště Vagar a s Atlantic Airways zamířil do Kodaně. V Kodani ho taxík vysadil na Radhuspladen, centrálním náměstí dánského hlavního města. Prošel kolem sochy Hanse Christiana Andersena a fontány s drakem chrlícím vodu a zamířil do majestátního hotelu Paláce, tyčícího se nad rušným náměstím. Očekávaly ho dvě zprávy. První od Therri: V šest v Tivoli. Druhá od profesora Jorgensena, která říkala, že bude celé odpoledne ve své univerzitní pracovně.
Austin hodil batoh na postel hotelového pokoje a zavolal profesorovi. Oznámil mu, že už je prakticky na cestě k němu. Když odcházel, napadlo ho, že rolák a džíny možná nejsou nejvhodnějším oblečením na večerní schůzku s krásnou mladou ženou. Zastavil se proto v pánské konfekci v hotelové hale a s pomocí zkušeného prodavače si rychle vybral šaty, které se mu líbily. Pod vlivem tučného spropitného ho prodavač s krejčím ujistili, že je bude mít připravené na pátou hodinu.
Z centrálního náměstí to na kodaňskou univerzitu trvalo jen pár minut taxíkem. Laboratoř mořské biologie byla součástí přírodovědné fakulty. Dvoupodlažní cihlová budova stála uprostřed travnaté plochy. Do profesorovy kukaně se stěží vešel stůl, počítač a dvě židle. Nepořádek tam byl však přesto neskonalý. Stěny zakrývaly grafy a mapy, všude se válely hromady různých desek a šanonů.
„Omlouvám se za ten chaos," spustil na úvod. „Svůj hlavní stan mám na univerzitě v Helsingoru. V téhle skříni se zdržuji, jen když tady mám cyklus přednášek." Sundal ze židle štos dokumentů, aby se mohl Austin posadit. Rozpačitě se rozhlížel kolem sebe, aby ho pak velmi obezřetně položil na vrcholek už tak vysoké hromady papírů na stole. Jsem rád, že se opět setkáváme, Kurte," řekl a vycenil obrovské zuby. „Moc mě těší, že jste si vyšetřil čas na návštěvu našeho krásného města."
„Vždycky se rád do Kodaně vracím. Do Států bohužel odlétám už zítra, takže se zdržím jen přes noc."

„Lepší něco než nic," opáčil Jorgensen a uvelebil se na židli ve stísněném prostoru za stolem. „Povězte mi, jste ještě v kontaktu s tou roztomilou právničkou, jež vám dělala společnost v kavárně v Tórshavnu?" „S Therri Weldovou? Shodou okolností s ní jdu dnes na večeři." „Šťastný to muž! Jsem si jist, že bude mnohem příjemnějším společníkem, než jsem byl já," uculoval se Jorgensen. „No a jak se vám líbilo ve Skaals-havnu?"
„Líbilo není to správné slovo. Skaalshavn je neobyčejné místo. Díky za půjčení chaty i člunu." „Rádo se stalo. Je to neuvěřitelná země, že ano?"
Austin přikývl. „Když jste se zmínil o Skaalshavnu, jak dopadly laboratorní testy?"
Profesor se ponořil do velehor dokumentů tyčících se na stole. Kupodivu našel desky, které hledal. Sundal si brýle a znovu si je nasadil. „Nevím, nakolik jste obeznámen s meritem mé odborné činnosti. Specializuji se na důsledky hypoxie. Studuji, jak kyslíkový deficit v souvislosti s výkyvy teploty působí na rybí populaci. Netvrdím, že rozumím všemu, a proto jsem se spojil s kolegy, odborníky na bakteriologické nákazy, a konzultoval jsem s nimi svá zjištění. Testovali jsme desítky vzorků vody a ryb odebraných v různých lokalitách poblíž zařízení společnosti Oceanus, abychom zjistili jakékoliv anomálie. Byli jsme zvědavi, zda objevíme nějaké parazity. Ale nenašli jsme nic."
„A co vaše původní teorie o chemicky znečištěné vodě?"
„Kupodivu také nic. Oceanus ve svých prohlášeních nepřeháněl, když tvrdil, že jejich čistírna odpadních vod je umělecké dílo. Voda je absolutně čistá. Jiné farmy, které jsem zkoumal, vypouštěly do vody alespoň malá množství krmných látek a podobně. Tihle ani to ne. Krátce řečeno nenalezl jsem nic, co by mohlo na rybí populaci ve Skaalshavnu působit."
„Což znovu nastoluje otázku, co decimuje rybí hejna?"
Jorgensen si posadil brýle na čelo. „Mohou existovat další důvody, po kterých jsem nepátral. Dravci, degenerativní změny, nedostatek přirozené potravy."
„Vyloučil byste tedy jakoukoliv spojitost s rybí farmou?"
„Ne, to ne. Proto se také do Skaalshavnu vracím, abych provedl další rozbory."
„To by mohl být trochu problém," konstatoval Austin až příliš diplomaticky. Pak profesorovi vyprávěl zhuštěnou verzi celé anabáze na rybí farmě, útěku a záchrany. „Ten člun samozřejmě zaplatím, když dovolíte," dodal na závěr.
„Loď je to poslední, co mě teď zajímá. Mohli vás zavraždit." Jorgensen byl naprosto vyvedený z míry. Já jsem se nechal vozit člunem pobřežní hlídky, když jsem odebíral vzorky. Mračili se na mě, ale nikdy na mě nezaútočili ani mi nevyhrožovali."
„Možná jsem se jim prostě nelíbil. Oni mně ovšem taky ne."
„Asi jste si všiml, že ani já nevypadám jako nějaká filmová hvězda. Ale přesto se mě kvůli tomu nikdo nikdy nepokusil zavraždit," namítl profesor.
„Oni si možná byli jisti, že vaše testy budou negativní. V tom případě neměli důvod vás jakkoliv zastrašovat. Mluvil jste o svých výzkumech s Gunnarem?"
„Ano, vždycky za mnou přišel, když jsem se vrátil z terénu, a připadalo mi, že ho moje práce skutečně zajímá." Profesorovi svitlo v očích. „Chápu! Domníváte se, že by mohl být informátorem Oceánu..."
„Nevím to samozřejmě jistě, ale dozvěděl jsem se, že pro Oceanus pracoval v době výstavby farmy. Je docela dobře možné, že ho společnost zaměstnává i poté, co byl spuštěn provoz."
Jorgensen se zamračil. „Informoval jste o celé události policii?"
„Zatím ještě ne. Koneckonců vnikl jsem na soukromý pozemek."
„Dobrá, tak jste tam trochu slídil, ale přece se proto hned nevraždí!"
„Ano, zdá se to přehnané. Nicméně stejně nemohu faerské policii předložit žádné důkazy. Oceanus popře, že by vůbec k něčemu došlo. To, jak reagovali na moji téměř nevinnou návštěvu, ovšem napovídá, že mají dobrý důvod něco skrývat. Našlapoval bych zatím potichu. Policie by naopak udělala velký rozruch."
Jak myslíte. Takhle přemýšlet neumím. Jsem jen obyčejný vědec." Soustředěně o něčem uvažoval. „Ta potvora, co vás tak vylekala, nebyl to náhodou žralok?"

„Pamatuji si jedině, že byla obrovská, hladová a bledá jako duch."
„Rybí duch. Zajímavé. Nechám si to projít hlavou. Mezitím se připravím na další výpravu na Faery."
Jste si jist, že tam chcete jet? Po mé návštěvě to může být nebezpečné."
„Tentokrát se tam vydám na výzkumné lodi. Kromě větší bezpečnosti bude mít výprava i rozsáhlejší záběr. Rád bych s sebou vzal i archeology, aby prozkoumali jeskyně."
„Není to dobrý nápad, profesore, ale když myslíte... Ve vsi žije jistá žena, která by vám mohla poskytnout cenné rady. Její otec se uměl do jeskyní dostat a ona mě přesně instruovala, jak postupovat, abych proplul dovnitř. Jmenuje se Pia."
„Vdova po místním pastorovi?"
„Ano, znáte ji? Je to docela pohledná ženská."
„To bych řekl," vyhrkl Jorgensen, pak se zarazil a zrudl. Červenal se po celou dobu, co o ní vyprávěl. „Několikrát jsme se tam náhodou potkali. Bylo nemožné se jí zbavit. Nechtěl byste změnit své plány a jet do Skaalshavnu se mnou?"
Austin zavrtěl hlavou. „Díky za nabídku, profesore. Ale musím se vrátit ke své práci pro agenturu. Jedu za Joem dokončit testy Sea Lamprey. Ale dejte mi, prosím, vědět, co jste zjistil."
Jistě, samozřejmě." Jorgensen si položil bradu do dlaní a zahleděl se kamsi do dáli.
„Můj vědecký mozek mě naučil nevěřit na předtuchy. Jsem zvyklý nedělat závěry dřív, než mám všechna fakta pohromadě, ale tady se mi něco nezdá, Kurte. Cítím to v kostech. Cítím něco děsivého."
„Pokud vás to utěší, mám stejný pocit. A nesouvisí to jen s tou bandou pobíhající se zbraněmi v rukou. Je v tom něco víc." Naklonil se k profesorovi a upřel na něho své zelenomodré oči. Jestli se budete do Skaalshavnu vracet chtěl bych, abyste mi něco slíbil."
Jistě, příteli. Cokoliv."
„Buďte opatrný, profesore," pronesl Austin naprosto vážně, aby Jorgensen ani trochu nepochyboval o nebezpečnosti své mise. „Hodně opatrný."

Neblahá předtucha Austina neopustila, ani když odešel z profesorovy pracovny a ocitl se na ulici zalité sluncem. Vzal si taxík a zamířil zpět do hotelu. Během jízdy se několikrát otočil a zadním oknem pozoroval, zda jej někdo nesleduje. Nakonec se ale rozhodl kochat se jízdou kodaňskými ulicemi a odevzdal svůj život do rukou osudu. Jestliže je v nebezpečí, stejně by v tak hustém provozu nedokázal uhodnout, odkud udeří.
Zastavil se v obchodu s oděvy a vyzvedl si své balíčky. Odnesl si úhledně zabalené krabice do hotelového pokoje a zavolal Therri. Bylo půl šesté. „Mám pokoj o patro pod vámi. Myslím, že slyším, jak si v předtuše naší večeře prozpěvujete."
„V tom případě musíte také slyšet, jak tančím."
Je úžasné, jak mé neodolatelné kouzlo na ženy působí," řekl Austin. „Sejdeme se v hale. Můžeme se tvářit, že jsme bývalí milenci, kteří se tu náhodou potkali."
Jste překvapivě romantický, pane Austine."

„Už o mně říkali horší věci. Poznáte mě podle červeného karafiátu v knoflíkové dírce."
Když se dveře výtahu otevřely, jako by z nich nevystoupila Therri, ale filmová hvězda. Okamžitě upoutala pozornost mužské části publika, včetně Austina. Jak kráčela halou, nemohl z ní odtrhnout pohled. Kaštanové vlasy jí splývaly až na ramena a částečně zakrývaly tenoučké proužky látky, na nichž držely bílé krajkové šaty, které jí těsně obepínaly útlý pas a stehna a dosahovaly až ke kotníkům.
Therriin úsměv prozrazoval, že i ona se na schůzku těší. Obhlédla Austi-novo světle šedé, typicky evropské jednořadé sako, které bylo v pase trochu probrané a zvýrazňovalo tak ramena jako vojenská uniforma. Modrá košile s bílou hedvábnou kravatou ladila s jeho snědou pletí, zelenomodrýma očima a světlými vlasy. Na klopu si opravdu připíchl rudý karafiát.

Podala mu ruku, Austin ji zlehka políbil. Jak milá náhoda," pronesla britskou angličtinou se snobsky přiškrceným akcentem. „Neviděla jsem vás od..."
„Biarritzu. Nebo to byla Casablanca?"
Therri si položila zápěstí na čelo. „Ach, kdo ví? Jedno místo jako druhé, není-liž pravda?"
Austin se naklonil k jejímu spánku a zašeptal: „Ovšem nikdy nezapomeneme na Marrákeš."
Poté jí nabídl rámě a zamířili k východu, jako by se znali odedávna. Šli přes životem kypící náměstí směrem k Tivoli, známému zábavnímu parku z devatenáctého století proslulému horskou dráhou a ve své době nebývalými atrakcemi. Rušný park osvětlovaly neony a proudily jim zástupy směřující do divadla, do koncertního sálu nebo na diskotéku. Na pár minut se zastavili u lidové pouliční kapely. Therri navrhla, že by mohli povečeřet na terase restaurace, a zanedlouho už seděli u stolu s výhledem na obrovské ruské kolo.
Austin vzal do ruky jídelní lístek. „Jestliže vy jste vybrala restauraci, pokud by vám to nevadilo, já vyberu jídlo."
„Ale jistě. Poslední dobou jsem se živila jen smorrebrod sendviči."
Když přišel číšník, Austin objednal malé garnáty z fjordů jako předkrm. Pro sebe pakflaekesteg, vepřovou pečeni s křupavou kůrkou podávanou se zelím, a pro Therri morbradbofy jemné vepřové filety v houbové omáčce. K pití vybral carlsberg, protože pivo bylo k jídlu vhodnější než víno.
„Vybral jste pozoruhodně rychle," řekla obdivně Therri.
„Podváděl jsem. V téhle restauraci jsem byl, když mě naposled NUMA poslala do Kodaně."
„To je ale náhodička."
Ťukli si sklenicemi s čepicí pěny. Pivo bylo studené a mělo říz jako křen. Přinesli jim garnáty. Therri už po prvním soustu zavřela blaženě oči. Jsou skvělé."
„Tajemství úspěchu při přípravě mořských plodů spočívá v přiměřeném ochucení, aby se nepřehlušila přirozená chuť. Tyhle jsou kořeněné drceným pepřem a pokapané citronem."
Jen další věc, za kterou vám musím poděkovat."
„Vaše dobrá nálada ale nepramení jen z výborného jídla, že? Jednání s Beckerem byla podle všeho úspěšná."
„Váš přítel Becker byl nakonec docela příjemný. Nemohl si vás vynachvá-lit a fotografie Sea Sentinelu, které jste pořídil, ho doslova ohromily. Na mé naléhání si prověřili Sea Sentinel sami a potvrdili, že na něm byla provedena sabotáž přesně tak, jak jste doložil. Usmířili jsme se. Souhlasili se stažením obvinění proti Marcusovi." „Bez dalších podmínek? Gratuluji."

„S celou řadou podmínek. Marcus a kdokoliv, kdo je s SOS spojován, včetně mojí maličkosti, musí opustit Dánsko do osmačtyřiceti hodin. Máme zabukovaný zítřejší let. Concordem." „Takový luxus? A SOS neprotestuje, že musí odcestovat?" Pokrčila rameny. „Zdá se, že lidem, kteří dotují SOS svými miliony, to nevadí, pokud budou oceány ochraňovány."
„Zkusím se pozeptat, co na to NUMA a její rozpočet. Třeba bych se mohl přidat, V opačném případě vy už budete obědvat u Kinkaida, zatímco já budu v jedenácti tisících metrech nad zemí zápolit s gumovým kuřetem podávaným k večeři. Povězte mi, jaké další podmínky si Becker vyhradil."
„Žádná tisková konference na dánském území. Žádné pokusy o vyzvednutí Sea Sentinelu. A jediný způsob jak se kdy vrátit na dánské území je přímé pozvání. Znovu vám chci poděkovat za to, jak moc jste nám pomohl." „Něco za něco. Řekněte mi všechno, co víte o společnosti Oceanus." Jistě, velmi ráda. Jak už jsem říkala minule, Oceanus je nadnárodní společnost obchodující s rybími produkty a jejich dopravou. Vlastní obrovské množství rybářských člunů a nákladních lodí po celém světě."
„Takhle by bylo možné charakterizovat desítky společností," usmál se Austin. „Proč mám pocit, že mi neříkáte všechno, co víte?" Therri se zdála překvapená. „To je to tak zřejmé?"
Je to zřejmé tomu, kdo je zvyklý jednat s lidmi, kteří povědí jen kus pravdy a myslí si, že jsou z toho venku."

Zamračila se: „Zasloužila jsem si to. Je to starý právnický zlozvyk. My advokáti si vždycky rádi necháváme něco v rukávu. SOS vám toho hodně dluží. Co byste si přál vědět?" „Pro začátek kdo je majitelem té společnosti."
„SOS si kladla stejnou otázku. Probírali jsme jednu stínovou společnost za druhou, dceřiné firmy i různé trusty zametající stopy. Vždycky jsme narazili na jedno jméno - Tunuk."
„Ha! To jméno mně připomíná jeden dokumentární film, který jsem viděl jako malý kluk. Jmenoval se Nanuk, člověk primitivní. V roce 1921 ho natočil režisér Robert J. Flaherty, pojednával o životě labradorského Eskymáka, lovce, který pak dva roky po natáčení zemřel hlady. Je to Eskymák?"
„Řekla bych. Nemůžeme to potvrdit, ale narazili jsme na spousty nepřímých důkazů, které vedou tímhle směrem. Stálo nás to neuvěřitelné úsilí. Zjistili jsme, že je kanadským občanem a velmi pečlivě skrývá svou tvář. To je všechno, co vám o něm můžu říct. Na mou duši."
Austin přikývl, v paměti se mu vybavily snědé, rudohnědé tváře strážců farmy, jež po něm stříleli. „Vraťme se zpátky k Oceánu. Kdy si ho SOS poprvé všimla?"
„Oceanus patřil mezi jednu z mála společností, které ignorovaly náš faer-ský bojkot. Byli jsme si sice vědomi, že umělý chov ryb s sebou nese ekologická rizika, ale teprve jejich pokusy skrývat svoji činnost upoutaly Marcu-sovu pozornost. Když se dozvěděl o rybí farmě na Faerských ostrovech, napadlo ho, že by mohl trochu rozčeřit stojaté vody a obrátit pozornost veřejnosti k jejich zařízení."
„Dvě lodě ležící na mořském dně dokazují, že měl správný čich."
„Ráda bych se teď na něco zeptala já vás," řekla Therri a pohlédla mu do očí. „Nechtěl byste mi prozradit, co jste o Oceánu zjistil vy?"
„Proč ne? Zatímco vy jste jednala s Beckerem, já jsem se vloupal na jejich faerskou rybí farmu."
„A objevil jste něco?"
Austin ucítil ostré píchnutí v ráně na hrudi. „Zjistil jsem, že vůbec nemají rádi, když jim někdo strká nos do jejich věcí. Radím vám i vašim přátelům, abyste kolem nich chodili po špičkách."
„Kdo z nás dvou se teď vyhýbá odpovědi?"
Austin se pousmál. I když si moc přál Therri důvěřovat, nevěděl, nakolik je k SOS a jejímu šéfovi loajální. „Kdybych vám řekl víc, mohl bych vás přivést do maléru."
„Musí vám být přece jasné, že když mě odbudete jen nejasnými odpověďmi, budu o to zvědavější."
„Pamatujte si, že kdo je zvědavý, bude brzo starý. Nechci tady sedět s vrásčitou babkou."
„Díky za radu," usmála se koketně.
„Není zač. Možná bychom mohli pokračovat v našem rozhovoru i po návratu do Washingtonu."
Jsem schopná najít mnoho hotelových hal vhodných pro náhodná setkání dávných milenců. A nemusíme mluvit o práci."
„Tak s tím skončeme hned." Austin mávl na číšníka a objednal dva třešňové likéry Peter Heering.
„A o čem byste si chtěl povídat?"
„Řekněte mi něco o SOS."
„To se ale taky týká práce," namítla Therri.
„Dobře, položím vám tedy osobnější otázku. Jak to, že jste se ocitla u organizace, jako jsou Sentinels?"
„Osud," odtušila s úsměvem. „Předtím než jsem se stala ochráncem velryb, byla jsem ochráncem stromů. Moje budoucnost mi byla předurčena asi už v kolíbce. Kamarádi mi říkali Thoreau, po Henry Davidovi." „Říkal jsem si, odkud se vzala ta Therri?"
„Taky mně mohli říkat Henry, ale to naštěstí nikoho nenapadlo. Můj táta byl ekologický aktivista už v dobách, kdy se to ještě nenosilo. Moje matka pochází ze staré jižanské rodiny, jež zbohatla díky otrokům a rumu. Když jsem absolvovala právnickou fakultu na Harvardu, všechno směřovalo k tomu, že se budu věnovat rodinnému právu... A teď je řada na mně. Jak jste se dostal k agentuře NUMA?" Austin poskytl Therri trochu zkrácenou verzi svého profesního života. „Ve vašem vyprávění zeje nepřehlédnutelná díra," nedala se. „Máte postřeh. Po určitou dobu jsem pracoval pro

CIA. Když skončila studená válka, moje sekce byla zrušena. Víc vám k tomu ale fakt nemůžu říct."
„To stačí. Aureola muže opředeného záhadami vám přidává na přitažlivosti," usmála se Therri.
Austin se najednou cítil jako polař, kterému do rukavice plachtí lehounký odpal, jen ho chytit. Therri převedla hovor do poněkud intimnější polohy a rozhodně to nechtěl pokazit. Pak si ale všiml, že mu hledí přes rameno.
Otočil se a spatřil, jak k jejich stolu míří Marcus Ryan.
„Therri!" zahlaholil Ryan s úsměvem miláčka davu. Jaká milá náhoda."
„Ahoj, Marcusi. Pamatuješ si na Kurta Austina z výslechu v Tórshavnu?"
„Ale jistě! Pan Austin podal jedinou nezaujatou výpověď během celé té ostudné frašky."
„Neposadíš se k nám?" vybídla ho Therri. „Nevadí vám to, Kurte, že?"
Austinovi to vadilo nesmírně. Ale tohle setkání vypadalo až příliš náhodně. Byl proto zvědavý, jaký k němu mohli mít důvod. Odsunul tedy židli a podal Ryanovi ruku. Jeho stisk byl překvapivě pevný.
Jen na minutku," ujišťoval ho Ryan. „Nechci vás rušit při večeři, ale jsem moc rád, že vám mohu, pane Austine, poděkovat za pomoc, kterou jste prokázal SOS."
„To je trochu nepřesné. Nepomáhal jsem organizaci SOS, ale prokazoval jsem přátelskou službu paní Weldové. To ona mě přiměla, abych se k vaši lodi potopil."
„Neznám mnoho lidí, kteří by dokázali odolat jejímu přesvědčování, a také jí patří velký dík. Ať tak nebo tak, prokázal jste velkou službu podmořskému životu."
„Ušetřete mě těch oslavných od a květin, pane Ryane. Dal jsem Therri do rukou důkazy o sabotáži, protože jsem to považoval za správné, ne proto, že bych se sáhodlouze zaobíral bohulibou stránkou vaší činnosti."
„Pak tedy víte, že za kolizi nenesu žádnou odpovědnost."

„Vím jen, že jste záměrně stupňoval napětí a doufal, že se objevíte na televizních obrazovkách, jakmile se něco semele."
„Šílená doba si žádá šílené způsoby. Pokud vím, ani NUMA se nevyhýbá neortodoxním metodám, aby dosáhla svých cílů."
Je tady ale přece jen velký rozdíl. Každý z nás, včetně admirála Sandeckera, je připraven nést zodpovědnost za své jednání. Neschováváme se za plakáty s roztomilými čumáčky zabitých tuleních mláďat."
Ryanova tvář získala barvu vařené červené řepy. „ Vždycky jsem byl odhodlán nést důsledky plynoucí z mých akcí."
Jistě, ale jen pokud byla zadní vrátka otevřená."
Ryan přemohl hněv úsměvem. „S vámi je to těžké, pane Austine."
„Dělám, co můžu."
V tom okamžiku jim číšník přinesl hlavní chod.
„Dobrá, nebudu vám kazit večer," řekl Ryan. „Bylo mi potěšením mluvit s vámi, pane Austine. Zavolám ti později, Therri."
Bujaře jim pokynul a zmizel v davu před restaurací.
Austin se za ním chvíli díval. „Váš přítel je velmi zahleděn do sebe. Myslím, že oceány už jednoho boha mají. Lhostejno, zda mu říkáte latinsky nebo řecky, je to buď Neptun, nebo Poseidon."
Očekával, že Therri bude Ryana bránit, ale místo toho se zasmála. „Gratuluji vám, Kurte. Teď jste mě přesvědčil, že Marcus není jediný, kdo má talent každého vytočit."
„Šlo mi to úplně samo. Měla byste ho na to upozornit, až budete příště inscenovat náhodné setkání."
Zadívala se na ruské kolo, aby se vyhnula přímému pohledu, pak si začala hrát s vidličkou. „Bylo to tak průhledné?" zeptala se nakonec.
„Kdyby to bylo ještě trošičku průhlednější, už by to bylo neviditelné."

Zhluboka vzdychla. „Omlouvám se za ten hloupý trik. Nezasloužíte si to. Marcus se s vámi chtěl setkat, aby vám mohl poděkovat. Nevěděla jsem, že se do sebe pustíte jako dva kohouti. Přijměte, prosím, moji omluvu."
Jen pod podmínkou, že si se mnou dáte v hotelu skleničku na dobrou noc, poté co se vrátíme z dlouhé procházky městem."
Vy ale umíte využít situace." Austin se na ni ďábelsky usmál. Jak říkal váš přítel Ryan, není to se mnou snadné."

V Kodani to vypadalo, jako by byla právě uprostřed největších oslav, a přitom šlo jen o běžnou noc v nejživějším evropském městě. Z desítek kaváren se ozývala hudba. V parcích a na chodnících lemujících širokou pěší zónu Stroget předváděly své umění spousty pouličních umělců a kočovných herců. Atmosféra obrovské party byla přátelská a nevázaná, ale jen stěží bylo možné udržovat rozhovor. Austin navrhl, aby odbočili do klidné uličky plné zavřených butiků a oklikou se vrátili do hotelu.
V liduprázdné uličce bylo poměrně šero, matné světlo se linulo jen z plynových lamp a několika osvětlených výloh. Austin poslouchal Therri, která vyprávěla nějakou příhodu s Beckerem, když si všiml nepatrného pohybu kousek před nimi. Ze stínu se odkudsi vynořily dvě postavy a zůstaly stát v kuželu žlutého světla pouliční lampy.
Austin o Dánech věděl, že jsou tiší a mimořádně milí a že v Kodani je relativně nízká kriminalita. Proto ho neznepokojilo, ani když oba muži vykročili proti nim a zablokovali skoro celý chodník. Možná vypili příliš mnoho akavitu. Vzal Therri za paži a chystal se kolem dvojice projít. Situaci přehodnotil až ve chvíli, kdy muži vytáhli zpoza zad dlouhé tyče.
Když zaslechl kroky i za sebou, ohlédl se. Z druhé strany se k nim blížili další dva chlapi s tyčemi v rukou. Therri zprvu vůbec nechápala.nebezpečnost situace, ale alespoň přestala mluvit. Muži je začali obkličovat a zdálo se, že každý přesně ví, co má dělat.
Austin se rozhlížel po nějaké zbrani. Usoudil, že něco je lepší než nic, a chňapnul po víku z nedaleké popelnice. S jistou úlevou zjistil, že je vyrobeno z poměrně silného a pevného hliníku. Stoupl si před Therri, aby ji chránil, a jako středověký rytíř nastavil štít první ráně od nejbližšího útočníka.
Chlap pozvedl tyč k dalšímu úderu, ale Austin přešel z obrany do útoku a vymrštil ruku s těžkým víkem přímo proti jeho obličeji. Muž zaskučel bolestí a podlomila se mu kolena. Austin uchopil víko do obou rukou a udeřil klečícího muže do hlavy, až to zadunělo. Od nárazu ho zabolely ruce, ale útočník na tom byl mnohem hůř. Svezl se na chodník s dutým žuchnutím.
Přiblížil se další chlap. Austin i proti němu zaútočil víkem, ale muž útok již očekával, ustoupil ze směru úderu a bez větších problémů odrazil víko do bezpečné vzdálenosti. Austin se pokoušel chránit si před úderem levou stranu hrudníku s poraněnými žebry. Útočník vycítil jeho slabinu a přetáhl ho po hlavě. Austinovi se zajiskřilo před očima. V ten okamžik uslyšel Therriin výkřik. Jeden chlap ji držel, zatímco druhý ji táhl za vlasy, aby jí zvrátil hlavu a odkryl hrdlo. Jeden silný úder na ohryzek by mohl mít fatální důsledky.
Austin se pokusil zastavit jiskřičky, jež mu vířily v hlavě, a vyrazit jí na pomoc. Jeho protivník se mu ale postavil do cesty a sklonil tyč, jak se chystal uchopit ji do obou rukou jako meč s širokou čepelí. Austin úder vykryl, ale zavrávoral a víko mu vypadlo z rukou. Kleče na jednom koleni, zvedl instinktivně ruku, aby si chránil hlavu. Spatřil široké tváře, záblesky v očích, tyče napřažené k úderu - přikrčil se v očekávání spršky ran, které mu roztříští lebku. Místo toho uslyšel jakési chroptění, tlumené povely a výkřiky ve dvou různých jazycích. Jednomu nerozuměl, druhým byla španělština. Útočníci, kteří je ještě před chvílí drželi v šachu, zmizeli jako pára nad hrncem.
Malátně se postavil a hleděl za postavami, které utíkaly pryč. Tyče s rachotem dopadly na chodník. Všude se pohybovaly jakési stíny a Austinovi se vybavila scéna z filmu Duch, kde duše zemřelých unášely prokleté do záhrobí. Vzápětí jako by se stíny rozplynuly. Zůstali s Therri sami, kromě

muže, který po Austinově ráně ležel na chodníku. Jeho komplicové ho opustili a nechali napospas osudu.
„Jste v pořádku?" zeptal se Austin a uchopil Therri za paži.
„Jo, jsem, ale jak asi cítíte, celá se třesu. A co vy?"
Opatrně si sáhl na hlavu. „Jako bych měl místo lebky karbanátek, v uších mi zvoní jako o Vánocích. Ale jinak to jde. Mohlo to dopadnout hůř."
„Já vím," hlesla a otřásla se hrůzou. „Díky bohu, že nás ti muži zachránili.“
„Jací muži? Hrál jsem si na Ivanhoea a měl jsem trochu napilno."
„Někam se vypařili. Myslím, že byli dva. Přišli později než ostatní a odehnali je."
Austin odkopl pomačkané víko od popelnice. „A já jsem si myslel, že jsem je zahnal svým drtičem hlav." Začal si oprašovat rozedrané a špinavé kalhoty. „Krucinál, člověk si po létech koupí nový šaty a..."
Therri se nemohla ubránit smíchu. „To je neuvěřitelné. Jen co jste o vlásek unikl smrti, už se staráte o své šaty." Objala ho.
Tiskla se k němu tak silně, až ho začala bolet rána v hrudníku. Přesto si nestěžoval. Jen co si stačil uvědomit, jak příjemně voní, strnula a odskočila od něj. S hrůzou v očích mu hleděla přes rameno.
„Pozor, Kurte!"
Austin se otočil a uviděl chlapa, jenž ještě před chvílí ležel bez hnutí na chodníku, jak se pomalu zvedá. Zůstal na ně pár vteřin zírat, zjevně stále omráčený. Austin zaťal pěsti a vykročil proti němu, připraven znovu ho odeslat do říše snů. Okamžitě se ale zastavil, protože uprostřed protivníkova čela se objevil jasně červený kulatý bod.
„K zemi!" křikl na Therri. Zaváhala, rychle ji strhl na chodník a zakryl ji svým tělem.
Muž vykročil jejich směrem, ale v půli cesty se zastavil, jako by narazil do neviditelné stěny, klesl na kolena a nakonec padl tváří k zemi. Austin zaslechl dusot a spatřil postavu prchající uličkou. Pomohl Therri na nohy a omluvil se, že ji tak neurvale povalil.
„Co se stalo?" ptala se jako v mrákotách.
„Někdo našeho přítele odrovnal. Všiml jsem si zaměřovače laserové pušky."
„Proč by to dělali?"
„Možná má jeho organizace přísná pravidla. Třeba nesplnil rozkaz."
„Nebo mu chtěli zabránit, aby mluvil," pronesla nad mrtvolou.
„V každém případě je tady až moc dusno, abychom tu dál zůstávali."
Vzal Therri za paži a vedl ji pryč. Stále měl oči na stopkách, kdyby se snad útočníci chtěli vrátit, a neoddychl si, dokud nedošli na dohled Paláce hotelu. V hotelovém baru jako by se ocitli v jiném světě. Posadili se do rohového boxu obestřeni příjemným šumem hovoru a jazzových tónů piána. Austin poznal melodii Colea Portera, hned objednal dvě dvojité skotské.
Therri si dopřála pořádný doušek a rozhlédla se kolem sebe. „Zdálo se mi to nebo se to skutečně stalo?"
„Nebyla to zrovna scéna z West Side Story. Můžete mi říct, co si pamatujete?"
„Všechno se odehrálo tak rychle. Dva muži s tyčemi mě chytili a drželi." Zamračila se. „Podívejte se, co mi ti grázlové udělali s účesem." Strach vystřídala zlost. „Kdo to mohl být?"
„Útok byl perfektně organizovaný. Věděli, že jsme v Kodani, a museli nás sledovat celý večer, jinak by nemohli zaútočit takhle ze zálohy. Co si o tom myslíte?"
Odpověděla bez váhání. „Oceanus?"
Austin souhlasně přikývl. Jak jsem zjistil už na Faerách, Oceanus disponuje hrubou silou, má gangsterské způsoby a je organizovaný. Co se dělo
dál?"
„Pak mě pustili. Jako mávnutím kouzelného proutku. Nakonec utekli a za nimi ti muži, co je honili." Nevěřícně zakroutila hlavou. „Chtěla bych poděkovat našemu andělu strážnému i jim. Neměli bychom to ohlásit na policii?"

„Za normálních okolností bych řekl ano. Ale nejsem si jist, jestli by nám to pomohlo. Stejně by to řešili jako přepadení a pokus o loupež. A vzhledem k vašim vztahům s dánskými úřady byste se tady mohla zdržet déle, než by
se vám líbilo."
„Máte pravdu," připustila Therri. Vypila sklenici do dna. „Asi bych už měla jít. Odlétám zítra poměrně brzy."
Austin ji doprovodil až k jejímu pokoji. Tam se na chvíli zastavili. Jste si jistá, že je vám dobře?"
„Ano, jsem v pořádku. Děkuji za zajímavý večer. S vámi se dívky jistě
nenudí."
„To nic nebylo. Počkejte, co se bude dít na příští schůzce."
Usmála se a zlehka ho políbila na rty. „Už se nemůžu dočkat."
Byl překvapen, jak rychle se Therri z celé události vzpamatovala. Ukázala se jako opravdová žena do nepohody. „Zavolejte mi, kdybyste cokoliv potřebovala."
Přikývla. Popřál jí dobrou noc a zamířil k výtahu. Dívala se za ním, dokud se výtah nezavřel, pak vytáhla klíč ze zámku a vyrazila chodbou k jiným dveřím. Zaklepala. Otevřel Marcus Ryan. Jeho úsměv zmizel, jen co si všiml její ztrhané tváře. „Stalo se něco?" zeptal se starostlivě. Jsi nějaká bledá."
„Trocha make-upu to spraví." Protáhla se kolem něj a svalila se na pohovku. „Udělej mi silný čaj a pak se posaď, budu ti vyprávět, co se stalo."
Když se usadil, vylíčila mu celou historku s přepadením.
Poté co ji Ryan vyslechl, sepnul špičky prstů a zadíval se do prázdna. „Austin má pravdu. Je za tím Oceanus. Jsem si tím jist."
Já taky. Ale už mi není tak jasné, kdo nás zachránil."
„A nevěděl to ani Austin?"
Therri zavrtěla hlavou. „Říkal, že ne."
„A mluvil pravdu?"
„Možná má tušení, o koho šlo, ale netlačila jsem na něj, aby mi to řekl. Kurt na mě nedělá dojem prolhaného člověka."
„Dobrá, dobrá, však on pan přísný mravokárce bude mít taky určitě nějakou slabinu. Ale líbí se ti, viď?" vyzvídal Ryan a pomrkával na ni.
„To nepopírám. Je... jiný." Já jsem taky jiný, to musíš uznat."
„To jsi," připustila s úsměvem. „A proto jsme taky jen kolegové a ne milenci."
Ryan teatrálně vzdychl. „Myslím, že je mi souzeno zůstat navěky družičkou. Nejspíš se nikdy nevdám."
„To proto, že jsi jako nevěsta přísný. A kromě toho jsi už měl plno příležitostí. Vzpomeň si, žes vždycky tvrdil, že SOS je pro tebe na prvním místě."
„A to jsem nelhal. Jsem něco jako osamělý mnich, který bojuje za všechny."
„Kecy! Ty žádný mnich nejsi. Náhodou vím, žes měl holku v každým přístavu."
„Krucinál, Therri, přece víš, že každý mnich musí čas od času z kláštera vypadnout, aby se nezbláznil. Ale bavme se o tvém interesantním Austinovi. Myslíš, že už na něj zapůsobil tvůj šarm natolik, aby ti zobal z ruky?"
„Podle toho, co jsem si stačila všimnout, to vypadá, že Austin hned tak někomu z ruky nezobe." Podezíravě na něho pohlédla „A do jakých pletich mě to vlastně chceš zatáhnout?"
Jen tak uvažuju. Rád bych získal agenturu NUMA na naši stranu. Musíme mít silného spoluhráče, pokud chceme vytáhnout do boje proti Oceánu."
„A když se nám nepodaří získat agenturu na naši stranu?"
Pokrčil rameny. „Pak se do toho budeme muset pustit sami."
Therri zavrtěla hlavou. „Na to nestačíme. Oni nejsou nějaký pouliční gang, se kterým se přetahujeme o dvě ulice. Jsou příliš velcí a mocní. Viděls, jak snadno vyřídili naši loď. Když i

někdo takový jako Kurt Austin je znepokojený, pak bychom se měli mít na pozoru. Nemůžeme si dovolit riskovat další životy."
„Nepodceňuj SOS, Therri. Svaly nejsou všechno. Naše síla může pramenit ze znalosti věcí."
„Nemluv v hádankách, Marcusi."
Usmál se. „Možná máme eso v rukávu. Včera volal Josh Green. Říkal, že narazil na něco opravdu velkého. Týká se to činnosti Oceánu v Kanadě."
Jaké činnosti?"
Josh si nebyl úplně jistý. Dozvěděl se něco od Bena Nighthawka."
„Od toho studenta na praxi v naší kanceláři?"
Ryan přikývl. Jak jistě víš, Nighthawk je kanadský Indián. Dostává podivné dopisy od své rodiny v North Woods. Nějaká společnost tam zabrala obrovské území poblíž jejich vesnice. Josh chtěl Benovi prokázat službu a podíval se do výpisu z listu vlastnictví. Zjistil, že to území patří fiktivní společnosti založené Oceánem." Therri v rozrušení zapomněla na své obavy. „To by mohlo být přesně to,
co hledáme." „Přesně tak, taky mě to napadlo. Proto jsem tam Joshe poslal, aby se trochu porozhlídnul kolem."
„Tys ho tam poslal samotného?"
„Byl právě na cestě do Kanady za Benem, když mi volal. Nighthawk ví, kde přesně to území leží. Neboj se. Budou opatrní."
Therri se při vzpomínce na dnešní drsné přepadení v kodaňské uličce kousla do dolního rtu. Vážila si Ryana z mnoha důvodů, ale někdy jeho zanícení pro věc už hraničilo se zdravým rozumem.
V očích se jí mihl stín obav. „To doufám," zašeptala.
Mohutné kmeny stromů se tyčily jako sloupy antického chrámu. Jejich hustě propletené větve překážely slunečním paprskům, takže lesní podrost tonul v takřka umělecky nasvíceném přítmí. Hluboko pod jejich vrcholky se šinul otlučený pick-up, a jak překonával zkroucené kořeny a nepoddajné kameny, kolíbal se a nadskakoval jako loďka na rozbouřeném moři.
Joshua Green seděl na místě spolujezdce a kodrcání vozu ho vyhazovalo z tvrdého sedadla. Jednou rukou se opíral o střechu, aby chránil svoji lebku před nárazy o tvrdou kapotu. Green byl právní specialista na problematiku životního prostředí a pracoval pro společnost Sentinels of the Sea. Měl pískově světlé vlasy, úzkou tvář s nosem jako zoban a na něm velké kulaté brýle, takže vypadal jako vychrtlý výr. Útrapy cesty snášel bez mrknutí oka až do té chvíle, než malý náklaďák nadskočil a dopadl tak tvrdě, že málem proletěl střechou.
„Připadám si jako kukuřice v mašině na popcorn," utrousil směrem k řidiči. Jak dlouho budu ještě muset podstupovat tohle mučení?"
„Už jen zhruba pět minut, pak vystoupíme a půjdeme pěšky," odpověděl Ben Nighthawk. „Za tu jízdu se omlouvám. A taky za auto. Lepší nám bratranec prostě nemohl opatřit."
Green rezignovaně zamručel a opět se zadíval do lesa, jenž je svíral z obou stran. Než byl vybrán do ústředí SOS, pracoval jako obyčejný pěšák. Častokrát ho zmlátili, stříleli po něm a dokonce strávil i nějaký čas po věznicích, které nebyly o nic lepší než středověké kobky. V terénu si vydobyl pověst neohroženého bojovníka, a ačkoliv vypadal jako profesůrek, měl pořádně tvrdou náturu. Přesto ho prapodivná temnota, jež je teď obklopovala, zneklidňovala víc než cokoliv, co ho až dosud potkalo na moři.
„Ta cesta mi nevadí. Děsí mě ten zatracený les," přiznal Green a dál upíral pohled mezi stromy. Je to zvláštní! Poledne, slunce svítí a tady je tma jako v záhrobí. Připomíná mi to Tolkiena. Nepřekvapilo by mě, kdyby z křoví vyskočil nějaký Ork nebo skřeti. A hele, myslím, že jsem zahlédl Shreka."
Nighthawk se zasmál. „Ty lesy jsou asi trochu strašidelný, když na ně není člověk zvyklý." Díval se dopředu, ale namísto lehkovážného tónu se na jeho kulaté snědé tváři rozhostil výraz úcty. „Když tady vyrůstáš, vnímáš to jinak. Stromy a stíny jsou tvými spojenci, protože ti poskytují

ochranu a útočiště." Odmlčel se, pak zasněně pokračoval: „Skoro pokaždé se v nich můžeš schovat."
O několik minut později Nighthawk zastavil, vystoupili a ocitli se v tichu a přítmí, jaké bývá v chrámu. Kolem hlav se jim rojila mračna much. Intenzivní vůně borovic byla skoro až nepříjemná, ale Nighthawkovi voněly jako ten nejjemnější parfém. Slastně nasával vzduch a rozhlížel se kolem. Když se nabažil, vrátili se s Greenem do auta a vyndali batohy, kde měli fotoaparáty a filmy, nezbytné náčiní pro pobyt v divoké přírodě, vodu a svačinu.
Aniž by se díval na kompas, Nighthawk vykročil. „Tudy," řekl s jistotou, jako by sledoval značenou turistickou stezku.
Vyrazili do ticha. Kráčeli po vysokém koberci z borových šišek, proplétali se mezi kmeny. Bylo horko a dusno, během několika minut propotili košile skrz naskrz. Kromě trsů kapradin a bochánků mechu nebyl pod stromy žádný podrost. Šlo se jim proto dobře, nemuseli se zdržovat obcházením keřů nebo překračováním trnitých šlahounů. Green se hnal v závěsu za Nighthawkem a přemítal, jaká souhra náhod ho to vlastně přivedla až sem - z klimatizované kanceláře do hustého pralesa.
Kromě povinností vyplývajících ze spolupráce s organizací SOS přednášel na poloviční úvazek na Georgetownské univerzitě ve Washingtonu. Ben Nighthawk tam díky státnímu stipendiu studoval a byl jeho posluchačem. Chtěl své vzdělání zúročit při ochraně životního prostředí v okolí North Woods, kterému hrozila devastace překotným průmyslovým rozvojem. Stržen Benovou inteligencí a zápalem, nabídl mu místo asistenta ve výzkumné laboratoři SOS.
Hubený ekolog a urostlý mladý Indián se tak nejen stali kolegy, ale brzy se i spřátelili, možná také proto, že si byli věkově blízcí. Nighthawk si jejich přátelství vážil, protože domů mezi své se dostal jen velice zřídka. Jeho rodina žila na březích velkého jezera v odlehlé a téměř nepřístupné části východní Kanady. Vesničané si společně koupili hydroplán, s nímž jednou týdně létali do nejbližšího města pro potraviny a poštu. Tam se také nacházel lékař a státní úřady.
Nighthawkova matka ho průběžně informovala o nějaké velké stavbě na jezeře. Rezignovaně usoudil, že si tam někdo pravděpodobně buduje luxusní lovecký srub. Když odcházel na univerzitu, byl právě proti takovým projektům rozhodnut vést válku. Ale před týdnem mu matka poslala velmi znepokojující dopis o podivných praktikách, které kolem stavby vládnou, a žádala ho, aby přijel, jak nejrychleji bude schopen.
Green uvolnil Nighthawka na tak dlouhou dobu, jak bude potřebovat. Asi týden poté, co Ben odletěl do Kanady, telefonoval do laboratoře. Byl velice zoufalý. „Potřebuji pomoc," naléhal.
„Jistě," odpověděl Green a myslel si, že ho přítel požádá o peníze. „Kolik bys potřeboval?"
„Nepotřebuju prachy. Mám strach o rodinu!"
Nighthawk mu vzápětí vysvětlil, že se ve městě dozvěděl, že hydroplán se tam už dva týdny neukázal. Místní tedy usoudili, že letadlo má nějakou poruchu a lidé ze vsi se museli do města vypravit přes lesy po svých, aby si obstarali nějaké náhradní díly.
Od příbuzných žijících v městečku si Ben vypůjčil náklaďák a vydal se po téměř nesjízdných cestách do vesnice. Našel ale cesty přehrazené a hlídané nesmlouvavě vyhlížejícími strážci, kteří mu oznámili, že území je teď soukromé. Když jim vysvětloval, že se chce dostat jen do své rodné vsi, pohrozili mu zbraněmi a varovali ho před pokusy se vrátit.
„Tomu nerozumím," řekl Green. „Cožpak tvá rodina nežila v rezervaci?"
„Uzemí vlastnila velká papírenská společnost. Zůstalo tu jen pár našich lidí. Vlastně jsme se tam usadili neoprávněně, ale tolerovali nás. Dokonce jim náš kmen sloužil jako příklad, jak jsou hodní. Pak území prodali a noví vlastníci začali něco stavět na druhé straně jezera."
„Pak je to jejich území a můžou si tam dělat, co chtějí."
Já vím, ale nechtěli mi říct, co je s našimi lidmi."
„Hm. A už jsi mluvil s místními úřady?"
„To byla první věc, kterou jsem udělal. Obrátil jsem se na místní policii. Ti mi řekli, že je kontaktoval městský soudní vykonavatel a oznámil jim, že vesničané byli exekučně vystěhováni."
„Ale kam?"

„Policie se ptala na totéž. Právník jim řekl, že se přesunuli jinam, pravděpodobně na jiný soukromý pozemek. Abys tomu dobře rozuměl, životní styl mých lidí je tu považován za folklórní přežitek. Policie tvrdila, že s tím nemůže nic dělat. Proto potřebuji pomoc."
Během rozhovoru se Green díval do kalendáře. „Vezmu si služební letadlo a zítra tam jsem." Organizace SOS měla pronajaté proudové letadlo. Sloužilo jejím vedoucím představitelům a v současné chvíli bylo k dispozici.
„To myslíš vážně?“
„Proč ne? Teď, když Marcus uvízl v Dánsku, jsem služebně nejvyšší, a abych pravdu řekl, dělá to dobře mému egu. Po všech těch bouřích ve sklenici vody mně tenhle nápad přijde tak akorát přiměřeně šílený. Řekni mi, kde jsi."
A opravdu hned následující den odletěl Green do Quebecu. Tam si našel charterový let do místa, odkud mu volal Nighthawk. Ben už čekal na malinkém letišti, pick-up nacpaný všemožným náčiním pro pobyt v divoké přírodě a zásobami potravin. Hned se vydali na cestu. Jeli vedlejšími cestami a na noc se utábořili v lese.
Green studoval ve světle baterky místní mapu a zjistil, že lesy zabírají obrovské území, které je protkáno rozlehlými vodními plochami jezer. Benova rodina žila na březích, lovila ryby a zvěř pro vlastní obživu a přivydělávala si vybíráním poplatků od sportovních rybářů a lovců.
Green navrhoval, aby si najali hydroplán, který by je zavezl rovnou do vesnice, ale Nighthawk nesouhlasil s poukazem na ozbrojené strážce, kteří mu dali jasně najevo, že po nezvaných hostech budou rovnou střílet. Do vsi ovšem nevede jen jediná cesta, tvrdil Nighthawk. Následující ráno pokračovali a jeli ještě několik hodin, aniž by potkali jiné vozidlo, dokud nenarazili na pěšinu vedoucí do nitra hlubokého lesa.
Nechali náklaďáček na místě a vydali se stezkou dál. Postupovali v přítmí vysokých stromů už dobrou hodinu, když Nighthawk náhle strnul a zvedl ruku. Zůstal stát jako přikovaný, oči přivřené, hlavou pomalu pohyboval ze strany na stranu jako anténa radaru zaměřující blížící se cíl. Vypadalo to, že nepoužívá běžné smysly, jako jsou zrak a sluch, ale jakýsi vnitřní naváděcí systém.
Green ho fascinovaně sledoval. Vzpomněl si na rčení, které říkalo, že Indiána sice můžeš vyhnat z lesa, ale les z Indiána nikoliv. Vzápětí se Nighthawk konečně uklidnil, zalovil v batohu a vytáhl polní láhev. Odšrouboval ji a podal Greenovi. „Nechtěl bych být otravný," začal Green a loknul si teplé vody, „ale jak dlouho ještě musíme šlapat?"
Nighthawk ukázal na okrajovou linii stromů. „Necelých sto metrů tímhle směrem je lovecká stezka, která nás dovede k jezeru."
„Jak to víš?"
Ben si zaťukal na nos. „Není to žádná věda. Ucítil jsem vodu. Zkus to taky."
Po dvou nadechnutích a vydechnutích nosem Green s překvapením zjistil, že zachytil jemný zápach hnijících rostlin a ryb, mísící se s vůní borovic. Nighthawk se také napil a vrátil láhev do batohu. „Teď budeme muset být opatrní," pronesl potichu. „Budeme komunikovat jen posunky."
Green mu hned vztyčeným palcem zasignalizoval, že rozumí, a znovu se vydali na cestu. Skoro vzápětí se tvář lesa začala měnit. Stromy byly poněkud nižší a slabší, půda se stala písčitější. Podrost se změnil a zbujněl. Museli se teď prodírat skrz ostnaté šlahouny, které se jim zachytávaly o oděv.
Korunami stromů začaly probleskovat sluneční paprsky. Pak, jakoby mávnutím kouzelného proutku, se před nimi zaleskla vodní hladina. Nighthawk naznačil rukou, aby klesli na všechny čtyři a tak se doplížili až k okraji jezera. Starý hydroplán Cessna byl uvázán k polorozpadlému molu. Nighthawk letadlo prohlédl a neshledal, že by mu něco scházelo. Odklopil kryt motoru a vzdychl, když nahlédl pod kapotu.
„Koukni se na tohle, Joshi!"
Green se podíval na motor. „Vypadá to, jako by ho někdo spravoval sekyrou."
Přeřezané hadičky a zurážené konektory volně plandaly v prostoru. Motor byl na desítkách míst poničený a zdemolovaný, jako by ho zpracovávalo něco hodně tvrdého.

„Proto odsud nemohl nikdo vzlétnout," konstatoval Nighthawk. Ukázal na vyšlapanou pěšinu vedoucí od mola. „Po ní se jde do vesnice."
Po několika minutách se dostali k okraji mýtiny. Nighthawk zvedl ruku, aby se zastavili. Pak si sedl na bobek a ostřížím zrakem pátravě hleděl skrz křoví. „Nikdo tam není," řekl po chvíli.
„Jsi si jistý?"
„Bohužel ano," odpověděl Nighthawk. Napřímil se a bez obav vykročil do volného prostoru, Green ho váhavě následoval.
Vesnici tvořilo asi deset omšelých roubených domů, většina s verandou před vstupními dveřmi. Táhly se po obou stranách jakéhosi náznaku prašné ulice, která měla připomínat hlavní promenádu malého městečka, a na dovršení této iluze nesla jedna budova v průčelí ceduli s nápisem „Konzum". Green očekával, že se každou chvíli otevřou nějaké dveře, ale jak obchod, tak ostatní domy ve vsi tonuly v hrobovém tichu.
„Tohle je náš dům. Tam jsme s rodiči a sestrou žili," řekl Nighthawk a zastavil se před jedním z větších stavení. Vstoupil na verandu a vešel dovnitř. Po pár minutách vyšel ven a kroutil hlavou. „Nikde nic. Všechno je na svém místě. Jako by právě odešli."
„Mezitím jsem nakoukl do několika dalších domů," řekl Green. „Všude je to stejné. Kolik lidí tady žilo?"
„Přibližně čtyřicet."
„Kam by mohli jít?"
Nighthawk poodešel několik metrů a zastavil se na břehu jezera. Zdálo se, že se zaposlouchal do pravidelného šplouchání vln. Pak ukázal na druhý břeh. „Snad tam?" řekl váhavě.
Green se podíval přes jezero. „A víš to jistě?"
„Matka mi psala, že se tam děje něco zvláštního. Měli bychom se tam podívat."
„Jak to myslela? Co zvláštního?"
„Psala, že tam létaly helikoptéry a celou noc a den něco vykládaly. Když se tam lidi z vesnice vypravili, aby zjistili, o co jde, stráže je odehnaly, jednoho dne přišli do vsi ozbrojení muži a prohledávali to tady. Nikomu nic neudělali, ale matka byla přesvědčená, že se ještě vrátí."
„Nebylo by lepší obrátit se na úřady? Mohli by sem někoho poslat."
„Myslím, že na to není čas," řekl Nighthawk. „Matka mně psala už přede dvěma týdny. Kromě toho cítím, že se ve vzduchu vznáší nebezpečí smrti." Green se zamračil. Trčí bůhvíkde uprostřed divočiny a jediná osoba, která ho odtamtud může zase vyvést, mluví jako šaman ve špatném filmu.
Nighthawk vycítil Greenovu nervozitu. Usmál se. „Neboj se, nejsem proti. Myslím, že bychom to měli oznámit na policii. Ale nejdřív zjistíme, o co jde. Pojďme," rozhodl a zamířili zpět ke svahu, po kterém před chvílí sestoupili. Došli k jakémusi skalnímu převisu. Nighthawk odstranil pár větví, jimiž byl zamaskován. Na jednoduchém kotrči ležela dnem vzhůru kánoe vydlabaná z březového kmene. Nighthawk láskyplně přejel dlaní po jasně bílém povrchu. „Sám jsem ji vyráběl. Používal jsem výhradně tradiční materiály a způsob opracování.
"

Je krásná," řekl uznale Green. Jako z Posledního mohykána."
Je lepší. Přejel jsem na ní celé jezero."
Vytáhli kánoi na písčitý břeh, snědli trochu sušeného hovězího masa a odpočívali, dokud slunce nezapadlo za obzor.
S postupujícím soumrakem naložili batohy do kánoe, spustili ji na vodu a začali pádlovat. Mezitím se setmělo. Drželi se raději při břehu. Najednou o něco zachytili dnem a uvízli na místě.
Nighthawk sáhl pod loď, domníval se, že najeli na kámen. „Je to nějaká kovová klec. Vypadá jako vnadidlo." Bystrýma očima pátral pod hladinou. „Jsou jich tu kolem spousty. A cítím tu ryby, hodně ryb. To musí být nějaká umělá líheň."
Našli mezeru v plující podvodní barikádě a zamířili ke břehu. V kovových klecích se cosi mlelo a voda vřela, což jen potvrzovalo Nighthawkovu teorii o líhni. Konečně dopluli k jakémusi molu na

pontonech, jež osvětlovala zapuštěná světla, která viděli už z druhého břehu jezera. V řadě přístavních kójí kotvilo několik vodních skútrů a silných motorových člunů. Za menším nákladním člunem byl k molu uvázán mohutný katamarán. Mezi oběma plováky vedl dopravní pás, který byl, jak Nighthawk usoudil, používán k přísunu krmiva do umělé líhně.
„Dostal jsem nápad," řekl Green. Velmi systematicky postupoval od jednoho člunu a vodního skútru ke druhému a vytahoval klíčky ze zapalování. Házel je do vody. Pak ukryli kánoi mezi ostatní plavidla, zakryli ji plachtou, kterou našli na jednom člunu, a vystoupili na molo.
Tam, kde molo dosahovalo pevniny, pokračovala tmavá pěšina směrem do vnitrozemí. Rozhodli se postupovat podle ní ve skrytu stromů. Po několika minutách chůze došli k širokému, štěrkem vysypanému průseku, který jako by prohrnul buldozer mířící přímo do hloubi lesa. Postupovali podle průseku dál, až došli k velké budově, snad skladu, vedle níž stály pečlivě vyrovnané nákladní vozy a zemní stroje. Obešli budovu zezadu a vykoukli zpoza rohu. Spatřili před sebou široké prostranství, jež bylo ze všech stran kryto lesem. Jasně ho osvětlovala soustava přenosných halogenových reflektorů. Na jednom konci povrch ještě urovnávaly buldozery, na druhém už velké silniční stavební stroje lily na plochu asfalt. Armáda mužů s lopatami ho uhla-zovala a v záloze čekaly válce.
„Co teď, profesore?" zeptal se Nighthawk.
„Za jak dlouho se začne rozednívat?"
„Tak za pět hodin. Bylo by moudré být tou dobou už na jezeře."
Green si sedl a opřel se o mohutný kmen. „Do té doby budeme pozorovat cvrkot. Mám první hlídku." Krátce po půlnoci ho Nighthawk vystřídal. Green se natáhl na záda a zavřel oči. Prostranství teď bylo téměř liduprázdné vyjma několika ozbrojených strážců pochodujících kolem dokola. Pak Nighthawk nevěřícně zamrkal, natáhl se a jemně Greenem zatřásl.
„Hej, Joshi..."
Green se posadil a pohlédl směrem k prostranství. „Co mě, sakra...?"
Za prostranstvím, oddělen jen několika stromy, se objevil obrovský klenutý dóm, jehož průsvitný plášť se rozzářil namodralým světlem. Zjevil se tak náhle, jako by ho někdo vykouzlil.
„Co to je?" ptal se Ben šeptem. „A odkud se to tu vzalo?"
„To řekni ty mně," opáčil Green.
„Třeba je to hotel."
„To si nemyslím," oponoval Green. „Na hotel to vypadá příliš průmyslově. Ty bys v tom chtěl bydlet?"
„Já jsem vyrostl v malém srubu. Všechno větší mně připadá jako hotel."
„Aniž bych se chtěl dotknout tvého rodiště, vidíš tu někde rybáře a lovce? Tahle věc patří spíš do Las Vegas."
„Člověče, připomíná mi to přerostlé iglú. Copak jsme na severním pólu...?"
Green musel připustit, že stavba má podobný tvar jako eskymácký příbytek, který znal jen z křížovek a z National Geographic. Ale namísto tvrdé krusty sněhu tvořil jeho stěny průsvitný umělý materiál. U paty dómu zela obrovská hangárová vrata obrácená k prostranství, které teď připomínalo rozlehlé náměstí.
Sledovali, co se bude dít. A prostor opravdu ožil novou aktivitou. Za doprovodu dalších ozbrojenců se opět vrátili dělníci a všichni obraceli zraky vzhůru k noční obloze. Zanedlouho se nad jejich hlavami ozval hukot motorů. Vzápětí se na nebi objevil obrovský objekt a zakryl hvězdami posetý průzor mezi korunami stromů.
„Podívej se na iglú," zašeptal Nighthawk.
Na vrcholku dómu se objevil jakýsi šev. Pomalu se rozevíral. Nejprve vznikla úzká klínovitá Štěrbina, nakonec se jako stroužky pomeranče rozevřela celá horní polovina střechy. Zevnitř se vztyčil světelný sloupec, jenž osvítil stříbrný plášť obrovského torpédovitého objektu, který se pomalu přesouval přesně nad otevřený dóm.
„Oba jsme se mýlili," řekl Nighthawk. „Náš lasvegaský hotel je hangár pro vzducholod."

Green pozoroval obrysy obřího monstra. „Viděls někdy ten starý týdeník o vzducholodi Hindenburgy obrovském německém zepelínu ze třicátých let, který zachvácen požárem shořel?"
„Co ale dělá něco podobného tady?"
„Myslím, že se to brzo dozvíme," odpověděl Green.
Sestupující vzducholod zaplula do hangáru, segmenty se za ní zavřely a stavba opět nabyla celistvého tvaru. Po chvíli se otevřela vrata a na prostranství vypochodovala skupinka mužů. Všichni měli snědou, hnědočervenou plet a na sobě černé uniformy. Vedl je člověk s hlavou jakoby přímo vraženou mezi široká ramena.
Chlap přešel celé náměstí a bedlivě zkoumal postup prací. Nighthawk až dosud téměř nevěnoval pozornost dělníkům. Teď si ale všiml, že na rozdíl od uniformovaných mužů jsou oblečeni jen do džínů a pracovních košil a ozbrojené stráže je hlídají.
„Zatraceně," zašeptal.
„Co se děje?" zeptal se Green.
„To jsou lidi z naší vesnice. Vidím otce i bratra. Ale není tam matka ani žádná jiná žena."
Vůdce pokračoval v inspekci a postupoval teď podle okraje prostranství. Muži střežící dělníky sledovali jeho kroky a jejich pozornost trochu ochabla. Jeden z dělníků se toho pokusil využít a popošel blíž k okraji lesa. Pak odhodil lopatu a začal prchat. Při běhu mírně kulhal. Díky tomu ho Nighthawk ihned poznal.
„To je můj bratranec," řekl. „Vidíš, jak běží? Nohu si poranil, ještě když jsme byli děti."
Jeden ze strážců se ale ohlédl a prchajícího Indiána spatřil. Zvedl zbraň a zamířil, ale na pokyn muže s býčí šíjí ji zase sklonil. Ten přiskočil k hromadě nářadí a sáhl po jedné ostře zašpičatělé kovové tyči. Potěžkal ji, pak zaujal postoj jako lovec a mrštil oštěp plnou silou za vzdalujícím se dělníkem.
Zbraň zasvištěla vzduchem. Bylo zjevné, že ji vymrštila zkušená ruka. Mířila před běžce v prudce klesající trajektorii. Špice oštěpu pronikla muži do těla přesně mezi lopatkami. Padl na zem přišpendlen jako motýl ve sbírce. Býčí šíje se otočila a dál se věnovala obhlídce, aniž by se zajímala o dělníkův osud.
Celá scéna - nezdařený útěk a smrt Nighthawkova bratrance - se odehrála v několika vteřinách. Ben vše sledoval a na okamžik zůstal stát jako přikovaný. Pak ale, nehledě na Greenův pokus zadržet ho, vyrazil z úkrytu a běžel k bratrancovu tělu.
Green vyběhl za ním a skokem mu podrazil nohy. Vzápětí ho chytil za krk a snažil se ho zadržet. Dostali se ale už do přímého světla a jejich souboj byl jasně vidět. Nighthawk si všiml, jak se k nim obrátily zbraně. Instinkt mu velel k útěku.
Oba zamířili zpět do lesa. Ozvaly se první výstřely a Green padl. Nighthawk se zastavil, aby svému druhovi pomohl, ale kulka zasáhla Greena přímo do týla a rozdrtila mu lebku. Nighthawk se tedy otočil a prchal sám, zem kolem nohou se mu rozstřikovala pod dopady kulek. Doběhl až do lesa nezraněn, kanonáda ovšem pokračovala a lámala větve nad jeho hlavou. Za krupobití tříštěného dřeva, jehličí a listů se dál prodíral mezi stromy, dokud nedosáhl okraje jezera. Vběhl na molo.
Když uviděl vodní skútry, hořce litoval, že Green neschoval alespoň jedny klíčky pro ně. Nighthawk vytáhl lovecký nůž z pouzdra u pasu a přeřezal uvazovací lana. Pak plavidla odstrkal od břehu, jak nejdál mohl. Uvolnil kánoi, strhl z ní plachtu, naskočil a ze všech sil začal pádlovat. Byl už na otevřené vodní ploše, když se v přístavu objevily první záblesky světel a ozvala se palba z automatických zbraní. Pronásledovatelé stříleli naslepo, jejich kulky naštěstí pleskaly o vodní hladinu stranou od něho.
Kánoe letěla po jezeře doslova jako Šíp. Nighthawk pádloval ze všech sil, jen aby se dostal z dostřelu. Pokud se mu podaří dosáhnout protějšího břehu, dokáže se jim ztratit v hustém lese. Na jezeře nebyla nikdy naprostá tma, na hladině se vždy zrcadlily alespoň ty nejjemnější odlesky, ale teď voda kolem něj začala zářit, jako by byla napuštěna nějakým luminiscenčním roztokem. Otočil se a zjistil, že světlo nevychází z jezera, ale je jen odrazem.

Za ním mířil k nebi silný svazek světelných paprsků. Dóm se znovu otevíral. Vzducholod se zvolna vznášela k obloze. Když dostoupala několik desítek metrů nad vrcholky stromů, zamířila nad jezero. S nasvíceným břichem vypadala jako nějaké obrovské mytické monstrum, které se vynořilo z dávnověku a vydalo na trestnou výpravu. Místo aby vzducholod pokračovala v přímém letu, prudce se obrátila a manévrovala nad rozhraním vody a břehu. Pod jejím trupem se rozsvítil reflektor a světelný kužel se rozběhl po hladině.
Když stroj prohledal první úsek, obrátil se a vydal se zpět paralelně s první trasou, jen o kus hlouběji v jezeře. Nepátrali náhodně po hladině, ale postupovali systematicky jako travní sekačka. Nighthawk pádloval doslova jako o život, ale stejně bylo jen otázkou několika minut, než světlo reflektoru klouzající po jezerní ploše kánoi polapí.
Stroj se znovu obrátil a vyrazil v trase přímo směřující nad Nighthawkovu lod. Jak ho jednou spatří, stane se snadným terčem. Ben pochopil, že má jedinou šanci. Vytáhl lovecký nůž a prorazil dno kánoe. Dovnitř se začala hrnout ledová voda. Nighthawk klesl i s lodí pod vodní hladinu až po krk. V tu chvíli k němu dorazil světelný kužel. Hučení motorů přímo nad jeho hlavou přehlušilo všechny ostatní zvuky.
Nighthawk se chytil potápějící se kánoe a ponořil hlavu pod hladinu. Voda nad ním zabublala a bíle se zpěnila, vzápětí ale opět zčernala. Zůstal pod vodou, jak nejdéle mohl. Když už se musel nadechnout, vystrčil jen hlavu.
Vzducholod se znovu otáčela, aby prohledávala další pás. Nighthawk však zaslechl hukot ještě jiných motorů. Byl to bzukot a pokašlávání vodních skútrů. Museli někde najít náhradní klíčky. Nighthawk se proto rozhodl zapomenout na vesnici a stočil svou trasu v ostrém úhlu ke břehu.
O několik desítek vteřin později viděl, jak se vodní skútry s rozsvícenými reflektory ženou obrovskou rychlostí přes jezero přímo k opuštěné vsi. Nighthawk plaval, dokud pod nohama neucítil měkké bahno. Velmi vyčerpán se přebrodil na břeh, ale odpočíval jen pár okamžiků, když si ždímal košili.
Světlo se teď sunulo po břehu jeho směrem.

Nighthawk se s lítostí v srdci ještě naposledy ohlédl za svou rodnou vesnicí a pak zmizel v lese jako promočený duch.

KDYŽ TAXÍK ZAJEL S CHARAKTERISTICKÝM křupáním na pří-jezdovou cestu vysypanou štěrkem, na Austinově opálené tváři se rozlil blažený úsměv. Byl ve Fairfaxu, ve Virginii. Zaplatil taxikáři za odvoz z Dullesova letiště a vyběhl po schodech staré loděnice vystavěné ve viktoriánském stylu, jež byla součástí nábřežní řady domů podél Potomacu. Naházel zavazadla za dveře a rozhlédl se kolem. Při pohledu na přívětivou kombinaci studovny a pracovny se mu vybavila věta Roberta Louise Stevensona. Vrací se námořník, vrací se z moře.
Stejně jako samotný Austin i jeho byt se vyznačoval spoustou protikladů. Byl mužem činu, jehož fyzická síla, odvaha a rozhodnost z něj dělaly člověka, s nímž se muselo počítat. Přesto vládl intelektem a kritickým myšlením, jemuž byly častou inspirací velké osobnosti historie. Jeho práce vyžadovala, aby byl obklopen nejmodernější technikou, přesto však choval respekt i ke starým vynálezům, což dokumentovaly dvě soubojové pistole nad krbovou římsou. Patřily do jeho sbírky více než dvou set takových párů, které neúnavně sháněl navzdory omezenému platu státního zaměstnance.
Dvojí tvář jeho osobnosti také dokládal tmavý masivní nábytek v koloniálním stylu a bílé hladké stěny jako v newyorské galerii moderního uměni, na nichž visely originály současných umělců. Nekonečné police s knihami se prohýbaly pod vahou stovek svazků, včetně takových rarit, jako byla první vydání knih Josepha Conrada a Hermana Melvilla, a také ohmatanych spisu světových filozofu. Zatímco dokázal trávit dlouhé hodiny studiem úvah Platona nebo Kanta, jeho hudební vkus byl téměř výhradně zaměřen na moderní jazz. Paradoxně nic nenaznačovalo, že většinu dne tráví na moři nebo dokonce v jeho hlubinách, až snad na pár naivních kreseb kliprů a několika

dalších plachetnic, fotografií jeho vlastní malé jachty s napnutými plachtami a model hydroplánu v láhvi, s nímž se zúčastnil jakési soutěže.
Austin přepečlivě proměnil starou loděnici v rezidenci, přičemž většinu práce udělal sám. Jeho poslání v agentuře NUMA a předtím v CIA ho nutilo cestovat po celém světě. Ale když splnil své úkoly, vždy se rád vracel do bezpečného přístavu, skasal plachty a spustil kotvu. Teď mu chyběla už jedině sklenice pořádně silného pití.
Šel do kuchyně, nalil si slušnou dávku tmavého rumu a sáhl po láhvi jamajského zázvorového piva. Otevřel domovní dveře, aby do domu vehnal trochu čerstvého vzduchu, led mu přitom příjemně chrastil v nápoji. Vyšel na zápraží, slastně nasál vlhký říční odér a zahleděl se na líně tekoucí podvečerní Potomac. Všechno zůstalo při starém. Řeka byla klidná a úchvatná jako vždy.
Rozložil si dřevěné zahradní lehátko, natáhl se a pozoroval setmělé nebe, jako by mu hvězdy mohly vyjevit, jaké poselství se skrývalo za událostmi posledních dnů. Jeho nepříjemnosti na Faerských ostrovech a v Kodani byly teď tak vzdálené, jako by se mu jen zdály, nebýt ovšem stehů na hrudníku, kudy mu do těla vnikl nůž, a boule na hlavě, již mu málem roztříštila jakási tyč. Mezi sabotáží na lodi SOS a přepadením v kodaňské uličce existovala přímá spojitost. Temné síly, které plavidlo SOS inspirovalo k záškodnické akci, měly v úmyslu vrhnout na ekologickou organizaci špatné světlo. Když na to Austin přišel, stal se nepohodlným svědkem a dvakrát se ho pokusily vyřadit ze hry - poprvé ve Skaalshavnu a podruhé v Kodani.
Celá záležitost se dala poměrně jednoduše shrnout do jediné věty: kdykoliv se někdo přiblížil ke společnosti jménem Oceanus, hrozila mu smrt. Myšlenkami se vrátil na Faery, na rybí farmu a k nádrži, ve které se skrývalo něco, co ho k smrti vyděsilo. Jako by nad činností Oceánu držel ochrannou ruku sám ďábel. Jak to říkal Jorgensen? Cítím něco neblahého. A pak je tu ten baskický magnát Balthazar Aguirrez a jeho donkichotský boj s větrnými mlýny. Jakou ten v tom hraje roli?
Austin se probíral událostmi minulých dnů, dokud si neuvědomil, že se mu klíží víčka. Dopil zbytek nápoje, vyšel po schodech do ložnice v malé věžičce ve špici mansardové střechy a okamžitě usnul. Spal velmi tvrdě. Ráno se probudil odpočatý, oblékl se a dopřál si šálek silné kávy, která ho příjemně povzbudila. Dal se do práce. Nejprve zavolal starému známému ze CIA, aby si s ním domluvil schůzku, a pak oznámil do agentury, že přijde trochu později.
Na rozdíl od svého kolegy Dirka Pitta, jenž sbíral veterány a vyžíval se v jejich řízení, Austin zůstával netečný ke všemu, co jezdilo po čtyřech kolech. Bez zájmu nasedl do služebního sedanu, který nenesl žádné identifikační znaky snad kromě typické tyrkysové barvy. Vydal se směrem na Langley. Trasu znal téměř zpaměti z doby svého působení u CIA. Zaparkoval mezi desítkami aut vládních úředníků. Bezpečnostní opatření byla ovšem po 11. září velmi přísná. Herman Perez, jemuž předtím volal, ho už očekával v návštěvní místnosti. Perez byl štíhlý muž s olivovou pletí a tmavě hnědýma očima, které ladily s jeho poněkud řídnoucí kšticí. Perezova přítomnost urychlila pečlivou kontrolu ve vrátnici. Vedl ho labyrintem chodeb do své kanceláře, kde se volně nepovalovalo ani jediné lejstro. Na stole stál pouze monitor, telefon a fotografie pohledné ženy s dvěma hezkými dětmi.
„Rád tě zase vidím, Kurte!" zahlaholil Perez a vybídl Austina, aby se posadil. „Opouštíš Sandeckerovu potápějící se loď a vracíš se mezi nás? Velice rádi bychom tě vzali zpátky. Tvoje dobrodružné výpravy se mezitím staly tady v Langley velice populární."
„Myslím, že i admirál Sandecker by k tomu měl co říct. Ale musím připustit, že stále ještě jihnu při vzpomínce na naši poslední společnou a velmi zábavnou operaci."
„Tajné hledání ztracené balistické střely u Gibraltaru," řekl Perez s chlapecky nevinným úsměvem. „No to bylo něco, člověče." „Vzpomínal jsem na to dnes ráno cestou sem. Jak už je to dlouho?" „Až příliš dlouho. Věřil bys, Kurte, že ještě dnes slyším rytmy flamenga a vidím před sebou ty roztomilé tanečnice, kdykoliv se napiju španělského vína?" Perez se na okamžik zasnil. „Komukoliv bych odpřisáhl, že někdy to mělo něco do sebe. Nemám pravdu?" Austin souhlasně přikývl. „Ačkoliv svět se od té doby změnil." Perez se místo odpovědi rozesmál. „Ale ne pro tebe,

kamaráde! To víš, že jsem četl o tvém hrdinském kousku u Faerských ostrovů. Ty ses nezměnil ani trochu, starý mořský vlku. Jsi to pořád ty - frajer Austin."
„Dneska musím ale pro jednu frajeřinku strávit celý den u psacího stolu a sepisovat hlášení," stěžoval si Austin.
„Svatá pravda! Já bych se taky bez papírování obešel, ačkoliv od té doby, co mám děti, mi pracovní doba od devíti do pěti docela vyhovuje. Jsem dvojnásobný otec, věřil bys tomu? Úředničina není zas až tak marná. Možná bys to měl taky zkusit." „Ne, díky. To si radši nechám vyklovat oči."
Perez se zasmál. „No ale určitě jsi sem nepřišel vzpomínat na staré časy. Do telefonu jsi mi říkal, že hledáš nějaké informace o Balthazaru Aguirre-zovi. Proč se o něj zajímáš, pokud ti nevadí, že se na to ptám?"
„Ale vůbec ne. Narazil jsem na Aguirreze na Faerských ostrovech. Jako by byl z jiného světa. Vím o něm, že je významný stavitel lodí a tak dále, ale podezřívám ho, že mi o sobě neřekl všechno."
„Ty ses s ním setkal osobně?"
„Byl na rybách. A já taky."
„No pochopitelně," konstatoval suše Perez. „A mezitím máš jeden malér za druhým."
„V čem je problém?"
„Co víš o baskickém separatistickém hnutí?"
„Trvá už od nepaměti. Každou chvíli vyhodí nějaký baskický terorista do povětří veřejnou budovu nebo zavraždí nevinného státního úředníka."
„Tos vystihl dost přesně," přikyvoval Perez. „Už desítky let se mluví o baskickém autonomním státě, který by vznikl mezi Španělskem a Francií. Nej-radikálnější separatistické hnutí ETA zahájilo boj za samostatnost v roce 1968. Když v roce 1975 zemřel generál Franco, dala nová španělská vláda Baskům větší politickou moc, ale ETA trvá na úplném předání všech výkonných, legislativních i soudních pravomocí do baskických rukou. Za dobu své činnosti už zavraždili více než osm set lidí. Každý, kdo nejde s nimi, je jejich nepřítel."
„To je oblíbená písnička všech režimů..."
„Politickým mluvčím separatistického hnutí je strana, která si říká Bata-suna. Lidi ji srovnávají se severoirskou Sinn Fein, jejíž známou tvář představuje IRA. Když španělská vláda s hrůzou zjistila, že hra na autonomii nefunguje a vede jen k dalším zločinům, protože ETA disponuje obrovským zázemím, Batasunu zakázala a začala proti separatistickému hnutí bojovat."
„A nakolik má ruce od krve Aguirrez?"
„Tvůj instinktivní pocit, že ti o sobě nevyklopil všechno, je správný. Byl hlavním sponzorem Batasuny. Vláda ho obvinila z finančního terorismu."
„Líbil se mi. Nevypadal jako terorista," přiznal Austin při vzpomínce na Aguirrezovy zemité způsoby i řeči o bohulibých činnostech.
„Jasně. A co Stalin, takový milý dědeček?"
Austin si vzpomněl i na posádku, která rozhodně nepřipomínala chlapecký pěvecký sbor. A zbrojní arzenál jachty také nebyl běžný. „Tak jaká je pravda?"
„Otevřeně připouští, že dával Batasuně peníze, ale hájí se tím, že šlo o naprosto legitimní politickou stranu. Vláda ho podezřívá, že do hnutí stále nalévá peníze. Nemají žádné důkazy a Aguirrez má natolik vlivné příznivce, že k soudu se dostanou vždy jen velmi chatrné důkazy."
„A co si o tom chlapovi myslíš ty?"
„Za celou dobu, co jsem žil ve Španělsku, jsem se s ním nesetkal. Proto jsem byl tak překvapený, když jsi říkal, že jsi s ním mluvil osobně. Myslím, že patří k umírněným separatistům a rád by tuhle otázku vyřešil jednáním, ale ETA jeho snahy maří. Obává se ale tvrdého zákroku, který by celý konflikt ještě více rozdmýchal a ohrožoval by i nevinné občany. Asi má pravdu."
„Zdá se, že se tedy pohybuje po velmi tenkém ledě."
„Někteří lidé o něm říkají, že z něho neustálý dak udělal podivína. Mluvíval dokonce i o tom, že chce sjednotit evropské veřejné mínění, aby se postavilo na stranu baskického národa." Perez se na

Austina pronikavě zadíval. „Zmínil se o něčem? Naznačil, co se mu honí hlavou? Jistě jste nemluvili jen
o rybaření."
Jevil se mi jako velice hrdý nositel baskického dědictví - jeho jachta se jmenuje Navarra. O politice neřekl ani slovo. Většinou jsme mluvili o archeologii. Je amatérský archeolog a usilovně hledá své přímé předky."
„Ty z něho děláš adepta na čestný doktorát. Dovol mně, abych tě před ním varoval, kamaráde. Španělská policie by ho nejraději postavila ke zdi. Nemají žádné přímé důkazy, které by ukazovaly na jeho spojitost s terorismem, ale pokud je objeví, nepřál bych ti, aby ses jim připletl do cesty." „Budu to mít na paměti. Díky za vyčerpávající informaci." „To je přece to nejmenší, co můžu pro starýho parťáka udělat." Než mohl Perez opět zavzpomínat na staré časy, Austin se podíval na hodinky. „Už musím běžet. A díky za pomoc."
„Není zač. Pojďme spolu někdy na oběd. Fakt nám tu chybíš. Šéfové doteď Sandeckerovi neodpustili, že tě přetáhl k sobě." Austin vstal. „Třeba se někdy sejdeme u společného případu." „To bych moc rád," usmál se Perez.
Provoz ve Washingtonu už poněkud zesílil, přesto se před Austinem vynořila třicetipatrová budova agentury NUMA skoro vzápětí. V její zelené skleněné fasádě obrácené k Potomacu se odrážely ranní sluneční paprsky. Jen co vešel do své kanceláře, nevrle zavrčel. Jeho přepečlivý sekretář lepil růžové lístečky se vzkazy rovnou doprostřed Austinova pracovního stolu. Ještě než začne sepisovat hlášení o společnosti Oceanus, bude muset volat na spoustu míst a probrat se hromadou e-mailů.
Jak vzrušující život teď čeká frajírka Austina! Přelétl očima všechny e-mai-lové zprávy, polovinu jich rovnou vymazal a pustil se do vzkazů na růžových lístečcích. Měl tam zprávu od Paula a Gamay. Odjeli prověřit zařízení společnosti Oceanus v Kanadě. Zavála mu nechal vzkaz na záznamníku, ze dnes v noci bude doma, ale že bude mít nějaké rande. Takže vše je při starém, pomyslel si Austin a zakroutil hlavou. Washingtonské ženy tedy po jeho pohledném parťákovi nepřestávají toužit. Austin vzdychl a začal ťukat do klávesnice. Stačil napsat jednu řádku, když zazvonil telefon.
„Dobré poledne, pane Austine. Doufala jsem, že vás zastihnu v kanceláři."
Austin se usmál. Byla to Therri. „Už se mi stýská po širém moři. Jaký byl let Concordem?"
„Dobrý, ale nevím, proč jsem vlastně tak spěchala zpátky. Ve schránce mám jen samé účty a reklamy. Ale nevolám kvůli tomu, abych si stěžovala. Ráda bych se s vámi viděla."
„Už jsem ve dveřích. Asi půjdu pěšky. Takže si dáme večeři, něco k pití a pak... kdoví?"
„To kdo ví bychom měli pro tentokrát odložit. Jde zase o práci. Marcus by s vámi rád mluvil."
„Už pomalu začínám mít vašeho přítele po krk. Stále se plete do cesty něčemu, co by mohla být láska století."
„Tohle je důležité, Kurte."
„Dobrá, sejdu se s vámi, ale jen pod jednou podmínkou. Smluvíme si na dnešní večer rande."
„Obchod je obchod."
Nadiktovala Austinovi místo a čas. Therriin šarm byl neodolatelný a navíc se sám ocitl ve slepé uličce, takže si s Ryanem promluví nakonec i docela rád. Třeba se dozví něco nového. Zavěsil, opřel se a založil ruce za hlavu. Velmi záhy se v myšlenkách vrátil k Oceánu. Jak zdvihl ruce, píchlo ho v hrudníku a ostrá bolest mu připomněla všechny souvislosti.
Zajímalo ho, na co přišli Troutovi. Od odjezdu o sobě nepodali žádnou zprávu. Zkusil jim zavolat na mobil, ale nikdo se neozval. Neměl o ně strach. Paul a Gamay byli schopni postarat se sami o sebe. Potom zavolal Rudi Gunnovi, asistentu ředitele agentury, a domluvil si s ním polední schůzku. Rudiho proslulé analytické schopnosti mu možná pomohou proniknout mlhou rozprostírající se kolem záhadné společnosti.
Když si Gunn vyslechl hlášení, zajímal se, zda by mohla existovat nějaká spojitost mezi baskickým terorismem a rázností, s jakou Oceanus bránil své teritorium. Aguirrez se zmínil o svém předkovi jménem Diego. Austin uvažoval o baskické posedlosti vlastní minulostí a měl za to, že Aguirreze

ženou stejné pohnutky. Z vlastní zkušenosti věděl, že minulost je vždy klíčem k současnosti. Potřeboval, aby mu někdo podal historický výklad zahrnující posledních pět století. Okamžitě ho napadlo, že v úvahu přichází pouze jediná osoba. Zvedl telefon a vyťukal číslo.

Světoznámý historik a gurmán St Julien Perlmutter prožíval radost i muka zároveň. Seděl před tři sta let starou toskánskou vilou a ze stinné terasy shlížel na úchvatné rozlehlé vinice, za nimiž se v dálce rozprostírala skvostná renesanční Florencie s dominující kupolí Dómu. Obrovská dubová tabule byla prostřena výdobytky italského kulinářského umění, od pronikavě vonících domácích uzenek až po vysoký steak ze zadního hovězího, jenž nesl jméno nedalekého města. Očím se nabízela tak bohatá podívaná, chuťovým buňkám taková přemíra možností a nos dráždilo tolik vůní, že trpěl při představě, že se bude muset rozhodnout, čím začít.
„Seber se, starouši," brumlal si pod vousy a prohrábl si Šedou bradku, když přehlížel tu nádheru před sebou. „Přece nezemřeš hlady uprostřed hodokvasu."
Perlmutterovi hrozilo, že i při svých sto osmdesáti kilogramech praskne. V Itálii byl už desátý den a prokousával se italskou botou, aby dělal reklamu italsko-americkému kulinářskému časopisu. Plahočil se vinárnami, tratoriemi, udírnami, pózoval v lednicích nabitých celými kýtami šunky a poslouchal vyprávění o kuchařském umění sahající až ke starým Etruskům. Kdekoliv se zastavil, byl nestydatě pohoštěn. Jeho zahlcené smysly teď vypovídaly službu.
V kapse saka mu zazvonil mobilní telefon. S úlevou, že řešení dilematu bude moci ještě odložit, sáhl po přístroji. „Buďte stručný a mluvte k věci.“
„Jste těžko k sehnání, St. Juliene."
V brunátném obličeji radostně zamrkala modrá očka. Hlas Kurta Austina poznal ihned.
„Právě naopak, milý Kurte. Jsem jako Jeníček a Mařenka. Stačí poslouchat, odkud se ozývají mé výkřiky úžasu nad chutným perníkem, a máte mě."
„Bylo snadnější zeptat se vaší domácí. Prozradila mi, že jste v Itálii. Jak se vám na turné daří?"
Perlmutter si pohladil přecpané břicho. „Program je velice vydatný, abych tak řekl. Věřím, že i v Kapitolu a okolí jde všechno jako po másle."
„Pokud vím, ano. Ale vrátil jsem se teprve včera večer z Kodaně."
„Ach, z města Hanse Christiana Andersena a Malé mořské víly. Vzpomínám si, že když jsem tam před lety zavítal, večeřel jsem v takové restauraci.
Austin ho přerušil, dřív než Perlmutter stačil přeříkat celý tehdejší jídelní lístek. „To nechme na jindy. Teď bych od vás potřeboval lekci z dějepisu."
„O jídle a historii hovořím ze všeho nejraději. Tak spusťte." Agentura NUMA často žádala Perlmuttera o odborná stanoviska ke svým zjištěním.
„Slyšel jste někdy o baskickém mořeplavci Diegu Aguirrezovi? Jde o patnácté nebo šestnácté století."
Perlmutter zalistoval ve své encyklopedické paměti. „Ale ano, má něco společného s Písní o Rolandovi, francouzskou epickou básní."
„Chanson de Roland! Bojoval jsem s ní na střední škole v hodinách francouzštiny."
„Pak tu legendu znáte. Roland byl synovec Karla Velikého. S pomocí kouzelného meče Durendalu odrazil útok Saracénů u Roncesvalles. Když umíral, udeřil mečem do skály, aby nepadl do rukou nepřítele. Meč se ale nezlomil. Roland zatroubil na lesní roh, aby přivolal posily. Když ho Karel Veliký zaslechl, ihned přispěchal se svými vojsky na pomoc, ale přišel už pozdě. Roland byl mrtev. Během století se stal z Rolanda baskický národní hrdina, jenž symbolizuje jejich vytrvalost a odvahu."
„Jak souvisí Roland s Aguirrezem?"
„Vybavilo se mi pojednání Aguirrezovy rodiny z osmnáctého století, které vypovídalo o předkolumbovských cestách do Ameriky. Tvrdili v něm, že Aguirrez podnikl mnoho rybářských výprav ke břehům Severní Ameriky dávno před Kolumbem. Bohužel ale upadl v nemilost

španělské inkvizice. Kolovaly totiž neověřené zprávy, že mu byly svěřeny do opatrování Rolandovy relikvie."
„Z toho, co říkáte, usuzuji, že příběh o Rolandovi není jenom legenda. Meč a roh tedy skutečně existovaly?"
„Inkvizice si to zjevně myslela. Obávala se, že relikvie by mohly Basky sjednotit."
„Co se s Aguirrezem a relikviemi stalo?"
„Jaksi obé zmizelo. Nevím, že by se kdy našel vrak jeho lodi. Mohu se zeptat, co je v pozadí vašeho zájmu?"
„Setkal jsem se s potomkem Diega Aguirreze. Hledá stopy po cestě svého dávno zmizelého předka. Ale o posvátných relikviích se mi nezmínil."
„Ani se mu nedivím. Baskičtí separatisté neustále vyhazují do povětří různé cíle v celém Španělsku. Jen Bůh ví, co by se stalo, kdyby se jim do rukou dostaly tak významné symboly."
„Vzpomenete si ještě na něco, co se týká Aguirreze?"
„Takhle zpaměti ne. Ale až se vrátím domů, podívám se do knih." Perl-mutter disponoval jednou z nejlepších knihoven o námořní historii. „V Georgetownu se objevím za pár dní, musím se ještě zastavit v Miláně."
„Velmi jste mi pomohl. Jako obvykle. Ještě si zavoláme. A buon appetito."
„Grazie" poděkoval Perlmutter a zavěsil. Upřel svou pozornost zpět k prostřenému stolu. Už se chystal nabrat pár marinovaných srdíček artyčo-ku, když se ve dveřích objevil hostitel, majitel vily a přilehlých vinic. V ruce nesl láhev vína, pro kterou před chvílí odešel.
V jeho tváři se zračil výraz překvapení. „Vy jste se jídla ještě ani nedotkl? Není vám dobře?"
„Ach ne, signor Nocci. Vyrušil mě telefonát, jenž se týkal jakýchsi historických otázek. Musel jsem hodně vzpomínat."
Bělovlasý Ital přikývl. „Snad vám chuť chingali, masa z divokého kance, zlepší paměť. Omáčka je z lanýžů, které rostou v mém lese."
„Výborný nápad, příteli." Nechutenství bylo to tam a Perlmutter se pustil do jídla s obvyklým gustem. Nocci trpělivě potlačoval svou zvědavost, dokud host nespolkl poslední sousto. Ale jakmile si otřel drobná ústa a odložil ubrousek, řekl: Jsem historik-samouk. Nemohu jím nebýt, když žiju v zemi tak protkané stopami různých kultur. Možná bych vám mohl pomoci."
Perlmutter si nalil další sklenku chianty ročníku 1997 a převyprávěl mu obsah rozmluvy s Austinem. Ital zavrtěl hlavou. „O tom Baskovi nic nevím, ale váš příběh mi připomněl, na co jsem narazil při svých výzkumech v Biblioteca Laurenziana"
„V Laurentinské knihovně jsem byl naposledy před mnoha lety. Ale dodnes vzpomínám na to fascinující množství rukopisů."
„Ano, je tam uloženo více než deset tisíc skvostů," přikyvoval souhlasně Nocci. Jak jistě víte, knihovnu založili Medicejští, aby měli kam uložit svou sbírku listin nedozírné hodnoty. Psal jsem studii o Lorenzu il Magnifico, kterou bych rád jednou publikoval, ačkoliv pochybuji, že by ji kdo četl."
„Buďte si jist, že já ano," ubezpečil ho Perlmutter velkoryse.
„Pak měla má práce smysl," odpověděl ve stejném duchu Nocci. „Nicméně jedním z úskalí takového výzkumu je, že se často odchýlíte od tématu. I já jsem se v knihovně dostal na vedlejší stopu, která mě zavedla až k medicejskému papeži Lvu X. Po smrti krále Ferdinanda roku 1516 se jeho následovník, sedmnáctiletý Karel V., rozhodl vyvinout tlak na oslabení moci inkvizice. V duchu humanistické tradice Medicejů i Lev X. chtěl umenšit sílu inkvizi-torů. Bohužel Karlovi rádci tlačili mladého krále k názoru, že mocná inkvizice posílí i jeho moc, a tak pronásledování trvalo po dalších tři sta let."
„Tohle období patří k temným stránkám lidské historie. Je dobré vědět, že Aguirrez měl odvahu postavit se na odpor, ačkoliv věděl, že bojuje proti mocnému zlu."
„A nebylo zběsilejšího inkvizitora než Španěla jménem Martinez. Poslal králi dopis, v němž ho žádal o podporu inkvizice a posílení její moci. Pokud se mi podařilo zjistit, dopis byl postoupen

Lvu X. s žádostí o jeho vyjádření a dostal se do knihovny spolu s dalšími papežovými písemnostmi." Pokýval hlavou. „Martinez musel být až nepříčetně fanatický mnich. Nenáviděl Basky a nejradši by je úplně vyhladil. Vzpomínám si, že se zmiňoval o Rolandovi, což mi v tomto kontextu připadalo nepatřičné."
„Co bylo podstatou té zmínky?"
Nocci zhluboka vzdychl a ukazováčkem si zaťukal na čelo. „Nemůžu si vzpomenout. Zase další důkaz, jak stárnu."
„Snad se vám to vybaví po další skleničce."
„Vínu věřím víc než vlastní paměti," odpověděl Nocci s úsměvem. „Zástupkyně správce sbírek je moje dobrá přítelkyně. Jestli chvilku počkáte, zavolám jí." Za pár minut byl zpátky. „Říká, že nám list velice ráda ukáže, kdykoliv se nám to bude hodit."
Perlmutter odsunul své mohutné tělo od stolu a vstal. „Myslím, že malý výlet mi udělá jen dobře."
Cesta do Florencie netrvala ani patnáct minut. Nocci jezdil většinou fiatem, ale v očekávání Perlmutterovy návštěvy si pronajal mercedes, jenž byl přece jen pro poněkud rozložitého hosta pohodlnější. Zaparkovali na Piazza San Lorenzo poblíž stánků se suvenýry a koženými oděvy a vešli vchodem vlevo od staré medicejské diecézní kaple.
Pokračovali křížovou chodbou a nechali ruch světského života za sebou. Vystoupali po Michelangelově schodišti do čítárny. Perlmutterova pevná kostra, jež nesla jeho rozložité tělo, dovolovala, aby se pohyboval svižněji, než by se s ohledem na gravitační zákony mohlo zdát možné. Přesto po výstupu těžce oddychoval a s úlevou souhlasil, když mu Nocci navrhl, že půjde najít svou známou. Perlmutter se procházel mezi řadami dřevěných vyřezávaných lavic s rovnými opěradly, matně se lesknoucími ve světle pronikajícím vysokými okny, a vdechoval charakteristickou vůni středověkých archiválií.
Asi za minutu se Nocci objevil v doprovodu pohledné ženy středního věku, kterou mu představil jako Maru Maggiovou, zástupkyni správce sbírek. Měla rezavě blond vlasy a hladkou florentskou pleť, přesně takovou, jakou zobrazoval Botticelli na svých plátnech.
Podali si s Perlmutterem ruce. „Děkuji, že jste nám tak rychle vyšla vstříc, signora Maggiová."
Zářivě se na Perlmuttera usmála. „Není zač. Je nám ctí ukázat naši sbírku tak význačnému vědci, jako jste vy. Pojďte, prosím, za mnou. Dopis, který chcete vidět, mám v kanceláři."
Vedla je chodbou, jež jim umožňovala výhled do zahrady obklopené arkádami, až dorazili do nevelkého předpokoje se stolem a dvěma židlemi. V otevřené, jemným papírem vystlané dřevěné přihrádce leželo několik stránek věkem poznamenaného pergamenu. Nabídla jim pomoc, budou-li potřebovat, a nechala je o samotě.
Nocci opatrně uchopil vrchní list, přidržuje ho za okraje. „Umím španělsky docela obstojně, pokud tedy dovolíte..."
Perlmutter přikývl a Nocci začal číst. Jen zřídka slyšel tolik nenávisti a krvelačnosti, jež z tohoto dopisu přímo čišela. Byl doslova litanií obviňující Basky ze všeho možného, včetně čarodějnictví a satanismu. Dokonce i jedinečnost jejich jazyka sloužila jako důkaz proti nim. Martinez byl zjevně šílenec. Ale mezi bláboly probleskovalo politicky jasně motivované sdělení mladému medicejskému králi: pokud omezí moc inkvizice, oslabí pozici
královského trůnu. „Tady je to," vyhrkl Nocci a postrčil si brýle na nose. „O tomhle jsem se vám zmiňoval. Martinez píše:
Ale jejich náchylnosti k rebelii se bojím ze všeho nejvíce. Upínají se k relikviím. Mají meč a roh, kterýmžto připisují velkou moc. Toto vědomí podporuje jejich odhodlání. Což zas oslabuje autoritu církve i Vaši, můj pane. Je mezi nimi jeden, muž jménem Aguirrez, jenž je srdcem a mozkem jejich rebelování. Slavnostně jsem přísahal, že ho budu pronásledovat až na konec světa, jen abych mu z rukou ony relikvie vyrval. Veličenstvo, pokud nebude našemu svatému poslání přáno až do okamžiku, kdy bude kacířství vymýceno, obávám se, že zvuk rohu bude stále svolávat nepřátele do houfu a čepel meče bude nadále pustošit vše, co je nám svaté.“

„Zajímavé," řekl Perlmutter a mnul si obočí. „Především se zdá být zřejmé, že relikvie skutečně existovaly. A za druhé to vypadá, že tenhle chlapík, ten Aguirrez, je měl v držení. Což by zase potvrzovalo legendu o Rolandově skonu."
Maggiová vstrčila hlavu do dveří a ptala se, zda něco nepotřebují. Nocci jí poděkoval. „Tohle je fascinující dokument. Máte tady ještě něco, co psal sám Martinez?" zeptal se.
„Velice lituji, ale nevím o ničem dalším."
Perlmutter sepjal prsty a řekl: „Martinez se z dopisu jeví jako člověk s obrovským egem. Divil bych se, kdyby si nevedl deník, kam by podrobně zaznamenával své kroky. Bylo by skvělé, kdybychom takovou knihu, pokud ovšem existuje, dostali do rukou. Snad by mohla být ve Státním archivu v Seville."
Maggiová poslouchala jen napůl. Pročítala list papíru, který byl přiložen do krabice s ostatními dokumenty. „Tohle je seznam všech rukopisů ulože ných v téhle krabici. Jeden dokument byl mým předchůdcem zjevně vyňat a odeslán do Státního archivu v Benátkách."
„O jaký druh dokumentu šlo?" zeptal se Perlmutter.
„Zde je zapsán jako Očištění Pána moři" od anglického kapitána Richarda Blackthorna. Měl se už vrátit, ale mají tam více než devadesát kilometrů archiválií, jež zachycují tisíce let historie lidstva, takže čas od času jim něco proklouzne mezi prsty, jak říkáte vy Američané."
„Strašně rád bych si Blackthornův spis přečetl. Zítra musím do Milána, tak bych to snad mohl vzít přes Benátky," uvažoval Perlmutter.
„Možná to ani nebude nutné." Odnesla seznam do kanceláře a vzápětí uslyšeli tiché klapání klávesnice. Za chvilku byla zpátky. „Spojila jsem se s benátským státním archivem a požádala jsem je, aby dokument vyhledali. Jakmile ho najdou, naskenují ho a mailem nám ho pošlou."
„Skvělé!" zaradoval se Perlmutter. „Přijměte můj nejvřelejší dík."
Signora Maggiová ho políbila nejprve na jednu, pak na druhou lesklou tvář a rozloučila se s nimi. Zanedlouho už Nocci projížděl předměstím Florencie. Perlmutter, unavený celodenní vyčerpávající prací, si na chvíli zdříml, aby se probudil přesně na večeři. Pojedli s Noccim opět na terase. Chuťové buňky měl už zase v pořádku, takže mu nečinilo potíže spořádat porci tele-cího a špaget. Poté, co večeři zakončili špenátovým salátem a jako sladkou tečkou čerstvým ovocem, sledovali západ slunce a v tichém rozjímání upíjeli Umoncello.
Zazvonil telefon a Nocci ho šel zvednout, zatímco Perlmutter zůstal sedět u stolu a v šeru nasával vůni půdy a vinic, již mu pod nos přinášel lehký večerní vánek. O několik minut později se Nocci vrátil a pozval Perlmuttera do malého, poslední počítačovou technikou vybaveného budoáru.
Jakmile si všiml hostova povytaženého obočí, dodal: „I tak bezvýznamná obchodní činnost, jako je ta moje, vyžaduje neustálou komunikaci nejmodernějšími prostředky, aby odolala tlaku globalizace trhu. Volala signora Maggiová," poznamenal, zatímco si sedal před obrazovku. „Omlouvala se za zpoždění, ale dokument, který jste chtěl vidět, musel být vyžádán až z Museo Storico Návale, námořního muzea, kde zapomenut chřadl. Tady ho máme," řekl a vstal, aby Perlmutterovi uvolnil robustní dřevěnou židli.
Když se do ní Perlmutter těsnal, židle s vrzáním protestovala. Přelétl očima titulní stránku, na níž autor upozorňoval, že ve spisu půjde o „vyprávění vlažného žoldáka ve službách španělské inkvizice".
Perlmutter poposedl blíž k obrazovce a pustil se do textu, jenž byl napsán před pěti stoletími.

Nákladní vůz s pivem projel ostrou zatáčkou a řidič dupl na brzdy, aby nenarazil do těžce pomláceného vraku, který se před ním objevil na silnici. Auto leželo na boku pár metrů od krajnice a vypadalo, jako by se zřítilo z velké výšky. Další dva vraky spočívaly na dně srázu o několik desítek metrů níž. Řidič vyskočil z náklaďáku a spěchal k autu. Nakoukl do okénka a s překvapením zjistil, že lidé uvnitř ještě žijí.
Zavolal pomoc. Posádka hasičského vyprošťovacího vozu musela použít speciální nůžky na plech, aby se vůbec k Troutovým dostala. Pak byli převezeni do malé, ale dobře vybavené místní

nemocnice. Paula bolelo zlomené zápěstí, Gamay měla otřes mozku a oba byli pořádně potlučení. Přes noc je sledovali, ráno je znovu prohlédli, načež byli shledáni natolik v pořádku, že mohli nemocnici opustit. Právě podepisovali propouštěcí listiny, když do recepce vtrhli dva muži ve zmačkaných oblecích a představili se jako policisté z místního okrsku. Žádali Troutovy, zda by si s nimi mohli promluvit.
Posadili se do prázdné čekárny a chtěli, aby jim Paul a Gamay popsali celou událost. Starší policista se jim představil jako MacFarlane. Podle už klasického schématu MacFarlane představoval toho hodného, kdežto jeho kolega jménem Duffy vystupoval jako nekompromisní muž zákona a snažil se v jejich vyprávění najít slabá místa.
Po několika zvlášť nepříjemných otázkách se Gamay, ač nebyla žádná skleníková květinka, na Dufřyho zpříma podívala a s úsměvem se ho zeptala: „Možná se mýlím, pane, a zdá se mi to, ale jako byste nás z něčeho obviňovali?"
MacFarlane si žmoulal ruce. „Ale to ne, madam, jenže podívejte se na to z našeho pohledu. Zničehonic se objevíte ve městě. Neuběhne ani čtyřiadvacet hodin a rybář, se kterým jste byli viděni, zmizí i se svou lodí. A pak se při dost neobvyklé nehodě zabijí čtyři lidé." „Kdybych to měl shrnout, je to zatraceně hodně nebožtíků," zavrčel Duffy.
„Všechno jsme vám řekli," odpověděl Paul. „Byli jsme na dovolené a vyjeli jsme si s rybářem Mikem Nealem, kterého jsme potkali v restauraci u přístavu, na moře. Můžete si to ověřit u barmana. Pan Neal byl bez práce a nabídl nám, že nás vezme na projížďku."
„Ta vás přišla pěkně draho," zasyčel Duffy. „V doku říkali, že jste za Neala zaplatili účet za téměř tisíc dolarů."
„Oba jsme vědci, zabýváme se mořem profesionálně. Když jsme se dozvěděli o problémech, které tu rybáři mají s poklesem stavu ryb, požádali jsme pana Neala, aby nás vzal na svého druhu výzkumnou výpravu."
„A co následovalo?"
„Přespali jsme v podnájmu. Ráno jsme se dozvěděli, že pan Neal i loď zmizeli. Pokračovali jsme v cestě, když jsme se dostali mezi dvě velká terénní auta, která řídili dva velmi špatní řidiči."
„Podle toho, co říkáte," ozval se znovu Duffy a ani se nenamáhal skrýt pochybovačný tón, „to vypadá, že vás ti chlapi vzali do presu a snažili se vás vytlačit ze silnice."
„Vypadalo to tak."
„To je právě to, co nám na celé věci nesedí," pokračoval Duffy a mnul si zarostlou bradu. „Proč by se pokoušeli zabít párek nevinných turistů?"
„To se budete muset zeptat jich."
Duffy zbrunátněl a už otevíral ústa, aby něco odpověděl. MacFarlane ale zvedl ruku a jeho partner se zarazil. „Tyhle lidičky nejsou ve stavu, abychom jim kladli takové otázky," pronesl s mdlým úsměvem. „Ale jak jistě chápete, situace představuje určitý problém, protože jste to byla právě vy, mladá dámo, kdo se v obchodním domě vyptával na rybí farmu, a pak zahynou čtyři muži, kteří jsou shodou okolností jejími zaměstnanci."
„Jsem mořská bioložka," namítla Gamay. „Můj zájem o vše, co souvisí s rybami, není nic neobvyklého. Já vám nechci mluvit do vaší práce," řekla tónem, který ale jasně naznačoval, že právě o to se snaží, „ale neměli byste se obrátit taky na někoho z rybí farmy?"
„To je další zvláštní věc," utrousil Duffy. „Farma je zavřená."
Gamay skryla své překvapení za pokrčení ramen. Byla připravená na další nepříjemné otázky, když zazvonil MacFarlaneův telefon a zachránil je od křížového výslechu. Policista se omluvil a odešel telefonovat mimo doslech do haly. Za pár minut byl zpátky.
„Díky za váš čas, lidičky, můžete jít, oznámil jim namísto vysvětlení.“
„Nemám v úmyslu být dotěrný, pane, ale nechtěl byste nám říct, o co tu jde?" zeptal se Paul. „Ještě před chvílí jsme byli hlavní podezřelí."
MacFarlaneův unavený výraz vystřídal přátelský úsměv. „Volali ze stanice. Mezitím jsme si ověřovali pár věcí z vizitek, které jsme našli ve vašich peněženkách. Právě jsme dostali odpověď z

Washingtonu. Vypadá to, že jste docela velký zvířata z agentury NUMA. Připravíme protokoly o výslechu, doplníte, co budete chtít, a pak je podepíšete. Můžeme vás někam odvézt?" Zdálo se, že se mu ulevilo, když se celá ošemetná situace vyřešila.
„Prozatím by stačilo k půjčovně aut," navrhla Gamay.
„A celé bych to zakončil v hospodě," dodal Paul.
Cestou k půjčovně odhodil Duffy masku tvrďáka a poradil jim, kde je levná restaurace se slušným pivem a dobrým jídlem. Policisté, kterým končila služba, se k nim nenuceně přidali. Po druhém půllitru se docela rozpovídali. Řekli jim, že vyslechli majitele penzionu, kde Troutovi spali, a že mluvili i s několika místními u přístavu. Mike Neal byl stále nezvěstný a muž jménem Grogan také zmizel. Nikdo nemá telefonní číslo na rybí farmu, tak zkoušejí kontaktovat mezinárodní kancelář Oceánu, ale stále bez úspěchu.
Když policisté odešli, Gamay objednala další piva. Odfoukla pěnu a vyčítavým tónem řekla: „To je naposled, co jsem si s tebou vyjela do přírody."
„Aspoň že nemáš nic zlomeného. Já musím zvedat půllitr levou. A jak si mám teď vázat motýlka?"
„A jaká víra ti zakazuje nosit ty na gumičce? Podívej, jaké mám kruhy pod očima. Když jsem byla malá, říkali jsme jim bicykly."
Paul se k ní nahnul a lehce ji políbil na tvář. „Ale sluší ti, vypadáš exoticky."
„Lepší něco než nic," řekla Gamay a mile se usmála. „Co podnikneme teď? Nemůžeme se vrátit do Washingtonu a ukázat jen pár boulí a účet za opravu už neexistující lodě."
Paul se napil piva. Jak se jmenoval ten vědec, kterého se pokoušel Mike Neal kontaktovat?"
„Throckmorton. Neal říkal, že pracuje na McGillově univerzitě."
„Montreal! Proč za ním nezajet, dokud jsme takříkajíc, co by kamenem dohodil?"
„Vynikající nápad!" souhlasila nadšeně Gamay. „Na zdraví, ty hlavičko! Já zas zasvětím do našich plánů Kurta."
Vzala si mobil a odešla do relativně klidného kouta hospody telefonovat. Austin v agentuře nebyl, tak mu alespoň nechala vzkaz, že sledují stopu Oceánu v Kanadě a že se budou pravidelně hlásit. Požádala Austinovu sekretářku, zda by jí nevyhledala telefon na Throckmortona a nepodívala se na nějaký vhodný spoj do Montrealu. Za několik minut jim sekretářka volala zpět, že sehnala jak požadované číslo, tak rezervaci na let ještě dnes odpoledne.
Gamay zavolala Throckmortona. Představila se jako mořská bioložka z agentury NUMA a žádala ho, zda by si nenašel trochu času, aby si mohli pracovně popovídat. Byl polichocen a zjevně potěšen a řekl, že bude mít čas, jakmile přednese poslední přednášku. Troutovi využili služeb Air Canada a přistáli v Montrealu uprostřed odpoledne. Odvezli svá zavazadla do hotelu Queen Elizabeth a taxíkem se nechali dopravit k McGillově univerzitě, temně šedému seskupení starších žulových budov, jež ze strany Mont Royal doplňovalo několik modernějších staveb.
Profesor Throckmorton právě končil přednášku. Okamžitě jim vyrazil vstříc, doprovázen hloučkem studentů. Zhodnotil Gamayiny nádherné rezavé vlasy a Paulovu vysokou postavu, odehnal studenty a jal se věnovat nově příchozím vzácným hostům. „Pan a paní Troutovi, předpokládám," hlaholil a vřele jim potřásal rukama. „Děkujeme, že jste si na nás udělal čas tak záhy," řekla Gamay. „Vůbec neděkujte," odpověděl přátelsky. Je mi ctí setkat se s vědci z agentury NUMA. A váš zájem o moji práci mi lichotí."
„Cestovali jsme po Kanadě, a když se Gamay dozvěděla o zaměření vašeho výzkumu, rozhodla se pro malou zajížďku," řekl Paul.
„Doufám, že jsem nezpůsobil nějaký manželský konflikt," ptal se Throckmorton starostlivě a tázavě zvedl husté obočí. „Vůbec ne," uklidnila ho Gamay. „Oba máme Montreal moc rádi." „Tak dobrá. A když už jste tady, proč rovnou nezajít do laborky omrknout si vzorky, jak se říká." „Takhle to říkali v Rocky Horror Picture Show, že?" zeptala se Gamay. „Správně! Někteří moji kolegové mě začali dokonce přezdívat po tom šíleném vědci Franku N. Furterovi."
Throckmorton byl poněkud nižší postavy, spíš baculatý než obtloustlý, a zaoblenost jeho postavy korespondovala s tvarem jeho kulatého obličeje a dioptrickými lennonkami na nose. Přesto k

laboratoři pádil jako sprinter. Nasměroval Troutovy do dveří, za nimiž se jim otevřel pohled na rozlehlou, svedou místnost. Throckmorton je posunkem vybídl, aby se posadili. Po celé laboratoři bylo rozptýleno množství počítačů. V řadě nádrží rozmístěných podél delší strany místnosti bublaly okysličovače a vzduch byl prosycen zápachem ryb a slané vody. Throckmorton nalil do tří laboratorních kádinek ledový čaj a usedl za stůl.
Jak jste se o mé práci doslechli?" zeptal se, když usrkl ze své sklenice. „Četli jste něco v odborném tisku?"
Troutovi si vyměnili pohledy. „Abych pravdu řekla," začala Gamay, „nevíme přesně, čím se právě zabýváte."
Když viděli Throckmortonův zmatený výraz, ujal se slova Paul. „Dozvěděli jsme se o vás od rybáře Mikea Neala. Říkal, že se na vás obrátil na popud kolegů. Jejich úlovky se snížily a oni si myslí, že by to mohlo souviset s jedním zvláštním druhem ryby, jenž se místním rybářům začal objevovat v sítích."
„Ach tak, pan Neal! Jeho hovor byl přepojen do mé kanceláře, ale nikdy jsem s ním osobně nemluvil. Když volal, byl jsem v cizině, a jakmile jsem se vrátil, měl jsem tolik práce, že jsem se mu už sám neozval. Znělo to dost zajímavě. Říkal něco o nějaké ďábelské rybě. Snad bych mu mohl ještě dnes večer zavolat."
„Popravdě řečeno nevím, jestli se mu tam, kde teď je, dovoláte," poznamenal Paul. „Neal je totiž mrtev."
„Zahynul při výbuchu člunu," upřesnila Gamay. „Policie neví, co bylo její příčinou."
Throckmorton se zdál být zaskočen. „Ubožák." Odmlčel se, pak pokračoval. „Doufám, že to nebude znít cynicky, ale mrzí mě, že se tak asi už nic nedozvím o té jeho podivné ďábelské rybě."
„Velmi rádi vám řekneme, co jsme zjistili my," ubezpečila ho Gamay.
Když mu Paul a Gamay Líčili výlet s Nealem, Throckmorton pozorně naslouchal. S každým novým detailem jejich vyprávění ztrácela Throckmor-tonova tvář barvu. S vážným výrazem těkal pohledem z jednoho na druhého. Jste si naprosto jisti vším, co mi říkáte? Jste si jisti velikostí a zvláštní bílou barvou té ryby? Byla opravdu tak agresivní?"
„Přesvědčte se sám," vybídl ho Paul a vytáhl videokazetu se záběry natočenými na Nealově rybářském člunu.
Poté co Throckmorton zhlédl záznam, vstal a s ustaraným obličejem začal s rukama za zády pochodovat po místnosti. Znovu a znovu mručel: „To není dobré, to není vůbec dobré."
Gamay přerušila jeho monolog odzbrojujícím úsměvem. „Profesore, řekněte nám, prosím, co není dobré."
Zastavil se a znovu si sedl. Jako mořská bioložka musíte mít povědomost o transgenických rybách, jedincích, v jejichž genetické výbavě jsou obsaženy chromozomy různých inkorporovaných druhů, obecně mutantech. První taková ryba byla stvořena v podstatě na vaší mateřské půdě, v Biotechnologickém institutu na univerzitě v Marylandu."
„Četla jsem o tom spoustu článků, ale musím přiznat, že se v tomhle oboru nevyznám. Pokud vím, geny jsou vpravovány do rybího vajíčka proto, aby ryba rychleji rostla."
„Přesně tak. Geny pocházejí z jiných druhů, dokonce i ze hmyzu a z lidí."
„Z lidí?"
„Já ve svých experimentech lidské geny nepoužívám. V tomto ohledu souhlasím s Číňany, kteří jsou v biogenetických výzkumech ryb velmi daleko a užití lidských genů považují za neetické."
„Jak jsou takové geny používány?"
„Produkují neobyčejné množství růstového hormonu a posilují u ryb chuť k jídlu. Pracuji na výzkumu transgenické ryby ve spolupráci s Federálním ministerstvem rybolovu a vodního hospodářství ve Vancouveru. Takto pěstovaní lososi musí dostat nažrat dvacetkrát za den. Průběžné dokrmová-ní je základní otázkou. Lososi jsou naprogramování tak, aby rostli osmkrát rychleji a aby během prvního roku života dosáhli až čtyřicetinásobné hmotnosti, než je běžné. Umíte si představit,

jaký by to byl zázrak pro chovatele ryb? Byli by schopni dodat na trh mnohem větší úlovek, a za zlomek času, který je potřeba dnes."
„Což zase znamená vyšší zisk."
„To tedy rozhodně. Snahám, které se pokouší vrhnout na trh biologicky upravené ryby, se mezi námi říká Modrá revoluce. Její propagátoři sice připouštějí, že jim jde o vyšší zisk, ale zároveň poukazují na bohulibé motivy. Tvrdí, že ryby s pozměněnou DNA se díky množství a velikosti stanou levnější a dostupnější potravou i pro ty nejchudší národy světa."
„Myslím, že tytéž argumenty zazněly i na podporu geneticky upravených obilnin," poznamenala Gamay.
„A z pochopitelných důvodů. Geneticky upravené ryby jsou jen logickým důsledkem trendu biotechnologicky upravovaných potravin. Jestliže smíte upravovat kukuřici, proč byste totéž nemohli dělat s vyššími živými organismy? Ačkoliv tady jde o daleko kontroverznější téma. Už se ozývají první protesty. Oponenti říkají, že transgenicky upravené ryby zasáhnou do přirozeného životního prostředí druhů, zničí rybářství, což vezme mnoha lidem zdroj obživy. Výsledky biotechnologických pokusů nazývají Frankensteinovy ryby.11
„Příhodné jméno," poznamenal Paul, který se zájmem naslouchal. „S takovým renomé by moc ryb neprodali."
„Na čí straně stojíte vy, profesore?" zeptala se Gamay.
Jelikož jsem několik takových ryb stvořil, cítím obzvláštní zodpovědnost. Je třeba ještě mnoha studií, než budeme moci tyhle organismy pěstovat na rybích farmách ve velkém. Starosti mi dělá tlak na komercionalizaci naší práce. Potřebujeme přesně vědět, co dáváme v sázku, abychom nespustili řetězec přírodní katastrofy."
„Zdá se, že máte vážné obavy," řekla Gamay.
„Zajímá mě, co ještě nevíme, nikoliv to, co už známe. Věci se poněkud vymykají kontrole. Desítky komerčních laboratoří se snaží vrhnout na trh vlastní modifikované ryby. Existují už více než dvě desítky druhů ryb vyvinutých z lososa. Potenciál je obrovský, ačkoliv někteří chovatelé se už od transgenicky upravených ryb začínají odklánět, protože výsledky jsou nejednoznačné. Zato velké korporace se do toho jen hrnou. V USA a Kanadě existují už desítky patentovaných vzorců genetických mutací."
„Takový ekonomický i vědecký potenciál, který se zde ukrývá, bude těžké zastavit, jakmile se věci dají jednou do pohybu."
„Někdy si připadám jako středověký král Canute, který se snažil zastavit příliv a odliv." V jeho hlase zaznělo zřetelné zklamání. „Ve hře jsou miliardy dolarů, tudíž tlak je obrovský. I z tohoto důvodu kanadská vláda podporuje transgenicky výzkum. Tuší, že musí mít náskok, protože v opačném případě nás ostatní převálcují. Jinými slovy chceme být připraveni, až to vypukne."
„Když jde o tolik peněz a existuje takový tlak, co ještě brání tomu, aby se ledy hnuly?"
„Obava z nevole veřejného mínění. Dovolte, abych vám uvedl jeden příklad. Novozélandská společnost jménem King Salmon vyvinula geneticky upravenou rybu, ale rozšířily se zvěsti o dvouhlavém a jinak znetvořeném živočichovi. A když tisk rozdmýchal doslova davové šílenství, společnost King Salmon musela ukončit experimenty a zničit všechny vzorky a exempláře, protože veřejnost se obávala, že by upravené - Frankensteinovy - ryby mohly uniknout do volného moře a prolnout s přirozenou populací."
„A je vůbec něco takového možné?" zeptala se Gamay.
„Pokud jsou takové ryby chovány v kontejnerech, pak nikoliv. Ale nepochybuji o tom, že pokud by byly vzorky pěstovány v klecích na otevřeném moři, pak by nějací jedinci jistě unikli. Jsou agresivní a lační. Jsou jako vězni toužící po svobodě, cestu by si jistě našli. Vládní laboratoře ve Vancouveru jsou střeženy jako pevnost ve Fort Knox. Máme tam elektronický poplašný systém, ostrahu, dvouplášťové nádrže, aby ryby nemohly za žádných okolností uniknout. Ale soukromá společnost by nemusela být tak opatrná."

Gamay přikývla. „V amerických vodách jsme už našli spousty cizorodých exemplářů. Můžeme dokonce hovořit o invazi, jež by mohla mít zhoubné důsledky. V několika státech jsme objevili asijského úhoře původně žijícího v močálech. Je to žravý druh, který je schopný přeplazit se z místa na místo dokonce po souši. V Mississippi byl zachycen asijský kapr a místní vodohospodáři se obávají, že se dostane až do Michiganského jezera. Dorůstá až sto dvaceti centimetrů a kolují zvěsti, že je schopen vyskočit z vody a srazit člověka z člunu. Nicméně reálně ohrožuje plankton, který polyká jako nějaký podvodní vysavač. Pak tady máme ropušnici. Je to skutečná fešanda, která má ale jedovaté ostny, jež jsou dokonce i člověku nebezpečné, a kromě toho se pere o potravu s přirozeně se vyskytujícími druhy."
„Uvedla jste skvělý příklad, ale situace s transgenicky upravovanými rybami, jež dokresluje soutěžení o potravu, je ještě o něco složitější. Někteří moji kolegové se snad ještě více obávají efektu trojského genu. Samozřejmě tím narážejí na legendu o trojském koni."
„Na pověst o dřevěném koni, který ve svých útrobách ukrýval řecké vojáky?" nechápal Paul. „Trojané se domnívali, že jde o dar, vtáhli ho dovnitř městských hradeb a tím nastal konec slavné éry Troje."
„V tomto případě jde o naprosto případnou analogii," přikyvoval Throck-morton.
Poklepal prstem na desky tlustého pořadače ležícího na stole. „Tohle vydali v English Nature, skupina vědců radí britské vládě, aby postupovala velmi konzervativně. Text obsahuje výsledky dvou studií. V důsledku jejich zjištění English Nature doporučuje nevyvíjet transgenicky upravované ryby, pokud by nebyly zároveň učiněny neplodnými, a sněmovna lordů chce na základě této studie navrhnout zákaz vývoje a pěstování geneticky mutova-ných exemplářů. První studii vypracovali na Purdueově univerzitě. Tamní vědci zjistili, že transgenicky vyvinutí jedinci samčího pohlaví jsou jako objekty vhodné k vytření vyhledáváni čtyřnásobně častěji než jejich přirození konkurenti. Rybí samice dávají přednost větším samcům."
„Kdo tvrdí, že na velikosti nezáleží?" pronesl s naprosto vážnou tváří Paul.
„U ryb je to velice důležitý aspekt. Vědci činili pokusy s malou japonskou sladkovodní rybou Oryzias latipes, jejíž transgenicky upravení samci byli o dvaadvacet procent větší než jejich přirození sourozenci. Velcí samci se vytřeli v osmdesáti případech ze sta, kdežto menší uspěli jen z dvaceti procent."
Gamay se zamračila. „To by v konečném důsledku znamenalo katastrofu pro přirozenou populaci."
„Bylo by to horší než katastrofa. Šlo by o apokalypsu. Kdybyste nasadila jednu geneticky modifikovanou rybu do stotisícového hejna přirozené populace, mutanti by tvořili padesát procent této populace už v šestnácté generaci."
„Což u ryb není vůbec dlouhá doba," konstatovala Gamay.
Throckmorton přikývl. „A s čísly si můžeme hrát i dál. Počítačové modely ukazují, že v případě vsazení šedesáti jedinců s modifikovanou DNA do šedesátitisícového hejna by trvalo jen čtyřicet generací, než by byl původní přirozený genotyp zcela vymazán z povrchu zemského."
„Mluvil jste o dvou studiích."
Throckmorton sepjal ruce a promnul si je.
„Ach ano, v té druhé je to dokumentováno ještě lépe. Výzkumníci z univerzit v Alabamě a v Kalifornii implantovali růstový hormon lososa sumci žijícímu v chladných amerických a kanadských vodách. Zjistili, že takto geneticky upravená ryba lépe odolává svým přirozeným nepřátelům než její přirození soukmenovci."
„Stručně řečeno, domníváte se, že jediná z těchto superryb, která by unikla do volné přírody, populačně přeroste a přežije přirozené druhy a velice rychle je vyhladí."
„Přesně tak."
Paul nevěřícně kroutil hlavou. „Vzhledem k tomu, co jste nám teď pověděl," uvažoval, „jak si může vůbec někdo, ať už vláda nebo nějaká soukromá společnost, dovolit zahrávat si s takovou genetickou výbušninou?"

„Vím, jak to myslíte, ale na druhou stranu třaskavina v rukou odborníků může přinést i mnoho užitku." Throckmorton vstal. „Pojďte se na něco podívat. Pracovní stůl doktora Frankensteina je tímhle směrem."
Vedl je na druhý konec laboratoře. Ryby plující v nádržích se pohybovaly ve velikostním rozmezí od několikacentimetrových až po zhruba půlmetrové. Zastavil se před jednou rozměrnější kádí. Stříbřitá ryba s tmavou linkou na hřbetu plavala pomalu z jednoho konce nádrže ke druhému.
„Tak co říkáte našemu poslednímu geneticky modifikovanému monstru?"
Gamay se naklonila blíž, takže nos měla jen několik centimetrů od skla. „Vypadá jako jeden z dobře živených lososů, které můžeme běžně spatřit v Atlantiku. Možná má jen trochu nadprůměrný obvod přes břicho."
„Vzhled může být zavádějící. Jak myslíte, že je tenhle fešák starý?"
„Odhadovala bych tak rok."
„Ve skutečnosti byl ještě před několika týdny takhle malou jikrou."
„To není možné."
„Taky bych tomu nevěřil, kdybych nestál u jeho porodu. Díváte se na Otesánka s ploutvemi. Zvýšili jsme výkon jeho metabolismu. Kdyby se tenhle exemplář dostal do volné přírody, velmi rychle by kolem sebe sežral všechno živé. Jeho omezený mozek mu dává pořád dokola jen jediný příkaz - nakrm mě, mám hlad! Dívejte se."
Throckmorton otevřel chladicí box, vyndal kbelík drobných krmných rybek a hodil jich hrst do nádrže. Losos se vrhl na potravu a během okamžiku všechny rybky spořádal. Pak vyluxoval i zbytky vznášející se ve vodě.
„Ten poroste ještě v rybářském člunu," řekl Paul s vytřeštěnýma očima. „Viděl jsem žraloka spolknout tresku na udici, viděl jsem mladé lososy sledovat návnadu až na pláž, ale něco podobného jsem ještě nezažil. Víte jistě, že jste do tohohle batolete nevpravil nějaké geny z pirani?"
„Neudělali jsme nic zas až tak světoborného, ačkoliv jsme zasáhli také do jeho fyziologie. Losos má křehké a málo účinné zuby, tak jsme tomuhle exempláři dopomohli k ostřejšímu a odolnějšímu chrupu, který mu dovoluje žrát rychleji."
„Působivé," vydechla Gamay konsternovaná tím, co viděla.
„Tato ryba byla modifikována poměrně mírně. Vyvinuli jsme ale i několik skutečných stvůr, opravdových Frankensteinových potomků. Zjistili jsme, že jsme schopni kontrolovat jejich velikost, ale starosti mi dělala jejich agresivita, ačkoliv na pohled vypadaly docela normálně. Samozřejmě že jsme je okamžitě zlikvidovali, abychom předešli nebezpečí, že by unikly do volné přírody."
„Ryba, kterou jsme viděli my, byla agresivní a zároveň abnormálně veliká," řekla Gamay.
Throckmorton se zase začal tvářit ustaraně. „Z toho plyne jen jediný závěr. Vaše ďábelská ryba byl mutant stvořený v nějaké laboratoři. Někdo pracuje na výzkumu, který se vymkl kontrole. Místo aby takové mutanty likvidoval, nechal je uniknout do volné přírody. Mrzí mě, že se ryba, kterou jste chytili, nedochovala. Mohu jen doufat, že šlo o sterilního jedince."
„Co by se stalo, kdyby se ryba, kterou jsme viděli, začala rozmnožovat?"
„Biotechnologicky vypěstovaná ryba je vlastně cizorodý druh, jakýsi vetřelec. Neliší se od mimozemských živých forem, které by se sem mohly dostat kupříkladu z Marsu a včlenit se do našeho genetického prostředí. Došlo by k rozpadu našeho biologického i ekonomického systému v nedozírném měřítku. Takový mutant by zničil rybolov ve smyslu, v jakém ho dosud známe, a přivodil by ekonomický úpadek, jaký na vlastní kůži a v omezeném měřítku zažil pan Neal a jeho kolegové. Naprosto by rozvrátil ekologickou rovnováhu v pobřežních vodách a v oblastech s největší hojností rybí populace. O dlouhodobých dopadech nechci spekulovat, protože si je ani neumím představit."
„Dovolte, abych si zahrála na ďáblova advokáta," ozvala se Gamay po chvilce přemýšlení. „Předpokládejme, že by tyto takzvané superryby opravdu nahradily přirozenou populaci. Jejich

komerční chovatelé by se stali stvořiteli i katy zároveň, protože by museli jejich množství držet na uzdě a regulovat ho. Tak by tady pořád existovala ryba, která by sytila trh, jen by byla větší a masitější."
„A zpotvořenější," dodal Paul.
„Ve hře je ale ještě tolik neznámého, že bych to v tuto chvíli neriskoval," řekl Throckmorton. „V Norsku unikl hybridní losos, úspěšně se zkřížil s přirozeným druhem, ale ve volné přírodě se ukázal jako méně odolný. Takže by se mohlo stát, že by superryba sama vyhynula jako druh, když by předtím vyhladila přirozenou populaci."
„Chcete ty ubohé lidi vystrašit vašimi šílenými vizemi, drahý Throckmortone?" ozval se za nimi uštěpačný hlas.
Stál tam muž v pracovním plášti a s širokým úsměvem ve tváři, který se potichu přikradl do laboratoře a teď je pobaveně pozoroval. „Fredericku!" zahlaholil profesor a také on se přátelsky usmál. Obrátil se k Troutovým a řekl: „To je můj vážený kolega doktor Barker. Fredericku, to jsou pan a paní Troutovi z agentury NUMA." Jakoby stranou, ale záměrně slyšitelně Throckmorton zamumlal: Jestliže mně říkají doktor Frankenstein, tak jemu doktor Divnoláska."
Oba muži se zasmáli vtipu, kterému rozuměli nejlépe sami. Barker si s nimi potřásl rukama. Bylo mu kolem padesáti, měl impozantní postavu, oholenou hlavu a sluneční brýle, které mu zakrývaly oči. Jeho pleť byla v kontrastu s tmavými brýlemi bílá jako tvaroh.
Je mi velkou ctí setkat se s lidmi z agentury NUMA. Nevěřte, prosím, Throckmortonovi a nenechte se vystrašit. Kdybyste ho poslechli, už nikdy si nedáte lososa v mandlové omáčce. Co vás přivádí na McGill?"
„Byli jsme tu na dovolené a doslechli jsme se o práci profesora Throck-mortona," vysvětlovala Gamay. Jako mořskou bioložku mě napadlo, že bychom se tady mohli dozvědět něco užitečného, jak osobně, tak pracovně."
„Pracovní dovolená! Dovolte mi tedy, abych se mohl hájit před pomluvami. Jsem zapálený přívrženec transgenicky vyvíjených ryb, což ze mě v očích mého přítele dělá velmi podezřelou osobu."
„Tady doktor je víc než jen přívrženec. Spolupracuje s mnohými biotechnologickými společnostmi, jež usilují vrhnout tato stvoření na trh."
„Mluvíš o tom jako o tajném spiknutí s temnými úmysly, Throckmorto-ne. Můj přítel vám zapomněl říct, že požívám plné důvěry kanadské vlády, což je zase spojeno s její finanční podporou."
„Doktor Barker by rád navrhl proměnlivého lososa, aby tak lidé mohli každý den v týdnu jíst maso s odlišnou chutí."
„To není vůbec špatný nápad, Throckmortone. Nevadilo by ti, kdybych si ho vypůjčil?"
Jen když poneseš plnou odpovědnost za stvoření takové příšery."
„Náš profesor je hrozný strašpytel." Ukázal směrem k nádrži. „Tady ten mladík je dobrou ukázkou toho, že transgenicky vyvinutý jedinec nemusí mít obří rozměry. A jak kolega říkal, biotechnologicky pěstovaná ryba není nutně ve volné přírodě odolnější. Navíc je dost snadné sterilizovat ji, takže nebude schopná se množit."
„Ano, ale sterilizační technika není stoprocentně spolehlivá. Nebudeš mluvit už tak lehkovážně, když si poslechneš, s čím za mnou Troutovi přijeli."
Throckmorton požádal Troutovy, aby převyprávěli svůj příběh a znovu přehráli videozáznam. Když skončili, zeptal se: „Co řekneš teď, Fredericku?" Barker zakroutil hlavou. „Obávám se, že bych se měl cítit trochu provinile. Měl jsem od Neala na záznamníku vzkaz, sháněl mě. Ale neozval jsem se mu."
„A co si o tom myslíš?"
Barker se přestal usmívat. „Nevěřil bych tomu, kdyby mně svědectví nepředložili dva kvalifikovaní pozorovatelé a svá zjištění nedoložili videozáznamem. Podle všech znaků to vypadá, že tady se transgenicky experiment vymkl kontrole."

„Kdo byl tak nezodpovědný a nechal takovou rybu uniknout do volné přírody? A zjevně není jediná, pokud můžeme věřit výpovědím rybářů. Musíme okamžitě poslat někoho do terénu."
„Naprosto s tebou souhlasím. Je zjevné, že ta bílá ďábelská ryba už soupeří s ostatními přirozenými konkurenty o potravu. Zda je schopná se množit a šířit tak své geny, je další otázka."
„To je to, co mě na celé záležitosti znepokojuje nejvíc. Nepředvídatelnost vývoje," konstatoval Throckmorton.
Barker se podíval na hodinky. „Moji přednášku ovšem předvídat mohu, měla by za okamžik začít." Lehce se uklonil a podal Paulovi a Gamay ruku. „Omlouvám se, ale musím už běžet. Rád jsem vás poznal."
„Váš kolega je velmi zvláštní," řekla Gamay, když odešel. „Vypadá spíš jako profesionální zápasník než jako genetik."
„To ano, Frederick je takový typ. Studentky ho zbožňují. Po městě jezdí na motorce, což jim velmi imponuje."
„Má něco s očima?"
„Aha, všimli jste si pochopitelně jeho slunečních brýlí. Frederick je albín. Jak jste viděli, má velmi světlou pleť a musí se vyhýbat slunci. Také oči má vůči svedu přecitlivělé. Jeho handicap mu ovšem nebrání v úspěšné vědecké práci. Všechno, co jsem řekl o jeho schopnostech, je pravda, ačkoliv na rozdíl ode mne předává své poznatky soukromému sektoru. Pravděpodobně z něj bude brzy milionář. Nicméně i jeho jménem vám děkuji za upozornění na tento problém. Okamžitě začnu sestavovat tým, který se vydá do terénu."
„Připravili jsme vás o spoustu času," omlouvala se Gamay.
„Ale vůbec ne. Ten rozhovor byl nesmírně užitečný. Doufám, že se nevidíme naposledy."
Throckmorton je požádal, zda by si mohl pořídit kopii videozáznamu. Několik minut nato už Paul s Gamay seděli v taxíku a mířili do hotelu.
„Zajímavé odpoledne," řekl Paul.
„Dokonce víc, než si myslíš. Zatímco jsme s Throckmortonem kopírovali videonahrávku, zeptala jsem se ho, kdo je Barkerovým zaměstnavatelem. Myslela jsem si, že nemůže škodit mít další stopu, po které bychom se mohli vydat. Řekl, že společnost jménem Aurora."
„Hezké jméno," řekl Paul a zívl. „Co ti o ní stačil povědět?"
Gamay se záhadně usmála. „Řekl, že Aurora je součástí větší společnosti."
Paul zpozorněl. „Neříkej mi, že..."
Přikývla. „Oceanus."
Paul chvíli přemýšlel. „Na celou záležitost jsem se zkoušel dívat, jako bych kreslil počítačový graf. Ale je to složitější, spíš mi připomíná dětskou skrývačku, kdy máš tužkou spojovat jednotlivé body. Barker představuje jeden bod, chlapi, co nás chtěli smést ze silnice, druhý. Když tyhle dva body spojíme, může se nám začít rýsovat obrázek. Takže náš první tah je velmi jednoduchý."
„Co z toho nakonec může vyjít?" zeptala se Gamay s obavami v hlase.
Paul se nevesele pousmál. „To budeme muset ještě pár bodů pospojovat."
Místo, které Ryan pro setkání vybral, se nacházelo jen několik minut od budovy ředitelství agentury NUMA. Austin jel podél George Washington Parkway až k tabuli s nápisem THEODORE ROOSEVELT ISLAND. Zaparkoval a vydal se přes most pro pěší, jenž se klenul nad úzkým kanálem jménem Little River, a dál se držel cesty vedoucí k Roosevelt Memoriál, rozlehlému náměstí s nízkými lavičkami po obvodě. Ryan stál zády k bronzové soše prezidenta a zjevně Austina vyhlížel.
Když ho uviděl, zamával. „Díky, že jste přišel, Kurte."
Ryan se pootočil a ukázal nahoru na sochu. Theodor Roosevelt stál rozkročen, s pěstí majestátně vztyčenou. „Všechno má vlastně na svědomí starý Teddy. Vyhlásil miliony akrů za federálně chráněná území, jen aby uchránil ohrožené druhy ptáků před choutkami lovců, a z Grand Canyonu udělal národní park. Když považoval něco za obecně prospěšné, nebál se sáhnout do zákonů,

protože věděl, že jedná v zájmu všech. Vždycky když pochybuji o tom, co dělám, vzpomenu si na tohohle muže a na to, jak tady teď civí na vypasené kočky."
Austin si nemohl pomoci, ale vždycky když Ryana viděl, měl pocit, že neustále pózuje pro objektivy fotoaparátů. „Člověk by těžko uvěřil, že někdy o něčem vůbec pochybujete, Marcusi."
„Ale to víte, že pochybuji, věřte mi. Zvlášť když přemýšlím o úkolu, který jsem si pro sebe dobrovolně zvolil: chránit světové oceány a živočichy, jež v nich přebývají."
Jestli se nemýlím, mytologie říká, že místo boha všech moří je posledních pár tisíc let stále obsazené."
Ryan se afektovaně uculil jako dítě, které chce dát najevo, že ví o svém provinění. Jistě, někdy to zrn až příliš sebevědomě. Ale mytologie nás také poučila, že bohové se do svého postavení často dosadili sami."
„Budu si to pamatovat pro případ, že bych někdy přišel o místo v agentuře. Therri mi říkala, že se mnou chcete mluvit o něčem velmi důležitém."
„Ano," připustil Ryan a díval se Austinovi přes rameno. „Tamhle právě přichází. O kom se mluvívá..."
Therri kráčela po náměstí doprovázena mladíkem, kterému mohlo být podle Austinova odhadu tak dvacet. Měl rudohnědou pleť, širokou tvář a vysoko posazené lícní kosti.
„Ráda vás zase vidím, Kurte," řekla Therri a podala mu ruku. Před ostatními muži se k němu chovala poněkud odměřeně, ale její oči prozrazovaly, že nezapomněla na kodaňský polibek na dobrou noc, nebo v to alespoň doufal. „To je Ben Nighthawk. Ben je student na praxi v naší kanceláři."
Ryan navrhl, že by mohli poodejít od sochy. Jen co se ujistil, že se ocitli z doslechu náhodných chodců, přešel rovnou k věci. „Ben zjistil něco zajímavého. Týká se to společnosti Oceanus," řekl.
Ryan kývl a mladý Indián začal vyprávět.
„Pocházím z malé vesničky v severní Kanadě. Leží na hodně odlehlém místě na břehu jezera. Obyčejně tam nepotkáte živáčka. Před několika měsíci mně ale matka napsala, že někdo koupil obrovské území na protějším břehu. Velká společnost, psala. Až dokončím studia, chtěl bych pracovat jako krajinný ekolog, abychom předešli nekontrolovanému drancování kanadské divočiny, takže mě to začalo velice zajímat, zvlášť když matka tvrdila, že u jezera pracují ve dne v noci. Každou hodinu tam přistávaly helikoptéry nebo hydroplány. Požádal jsem matku, aby mě průběžně informovala o vývoji událostí. Naposledy mi napsala přede dvěma týdny. Dělala si velké starosti."
„Čeho se bála?" zeptal se Austin.
„To mi neřekla, jen vím, že to mělo nějakou spojitost se stavbou na druhé straně jezera. Takže jsem se o ně začal bát a vydal se domů, abych se přesvědčil na vlastní oči. Ale moje rodina byla pryč..."
„Říkáte, že zmizela?"
Nighthawk přikývl. „Všichni obyvatelé vesnice se vypařili."
„Kanada je velká, Bene. Kde leží vaše vesnice?"
Nighthawk pohlédl na Ryana. „Popořadě, Kurte," zarazil ho Ryan. „Pověz panu Austinovi, co se stalo potom, Bene."
„Vydal jsem se rodinu hledat," pokračoval Nighthawk. „Zjistil jsem, že je násilně zadržují na druhé straně jezera. Chlapi se zbraněmi hlídali muže z mé vesnice, kteří pro ně museli pracovat. Dělali nějaké terénní úpravy kolem velké budovy." „Víte, co jsou zač?"
„Nikdy předtím jsem je neviděl. Měli na sobě černé uniformy." Podíval se na Ryana, jako by hledal oporu, pak pokračoval. Je to šílený, ale když jsme se dostali až k nim..." „Kdo my?"
„Bena doprovázel Josh Green, můj první zástupce," vstoupil opět do hovoru Ryan. „Neboj se panu Austinovi říct všechno, cos viděl, bez ohledu na to, jak nepravděpodobně to bude znít."
Nighthawk pokrčil rameny. „Tak dobře. Nejdřív jsme neviděli nic než les a mýtinu, kterou právě čistili. Pak se zničehonic vynořila obrovská budova." Odmlčel se a čekal, jestli se mu Austin nezačne smát.
Austin se ale nesmál. „Pokračujte," řekl, aniž by hnul brvou, modrozelené oči upřené na Bena.

„Stála tam. Místo stromů jsme viděli gigantický dóm. S Joshem jsme se shodli, že vypadá jako eskymácké iglú, ale mnohosetkrát větší. Zatímco jsme na něj nevěřícně zírali, vršek se začal takhle odklápět." Rukama naznačil otevírající se lasturu. „Změnilo se to na hangár pro vzducholod."
„Něco jako reklamní balon od Goodyearu?" zeptal se Austin. Nighthawk se zamyslel a našpulil rty. „Ne. Větší a delší. Vypadalo to spíš jako kosmická lod. Dokonce jsem na směrovém kormidle přečedjejí jméno. Nietzsche" Jako ten německý filozof?"
„Myslím že ano," přikývl Ben. „Viděli jsme tu věc snášet se do hangáru. Střecha se za ní zase zavřela a pak se před vraty objevila skupinka lidí. Můj bratranec zrovna pracoval poblíž a chtěl využít rozruchu k útěku, ale jeden z těch hajzlů ho zabil." Nighthawk polykal slzy. Ryan mu položil ruku na rameno. „Pro tuhle chvíli to stačí, Bene." „Chtěl bych vám pomoct," řekl Austin. „Ale potřeboval bych znát víc podrobností." „Rádi vám je poskytneme," řekl Ryan, „ale informace něco stojí." Austin povytáhl obočí. „Dneska s sebou nemám žádné drobné, Marcusi." „Nezajímají mě peníze. Chceme, aby SOS a NUMA spolupracovaly na zničení Oceánu. O informace se budeme dělit, zúčastníme se společně veškerých akcí."
Austin se usmál. „To byste se měl raději spojit s námořní pěchotou, Ryane. NUMA je vědecká instituce s posláním shromažďovat informace. Není to žádná vojenská organizace."
„No tak, Kurte, začínáte se vykrucovat," zatvářil se znalecky Ryan. „Zjistili jsme si, co v agentuře děláte. Tým pro zvláštní úkoly, který vedete, se už zabýval pěkně ožehavými případy. Netvrďte mi, že vaše protivníky mlátíte po hlavě vědeckými spisy."
„Přeceňujete mě, Marcusi. Nemám oprávnění uzavřít s vámi dohodu o společném postupu. Váš návrh bych musel postoupit na vyšší místa."
Ryan považoval jeho odpověď za nevyřčený souhlas. Já jsem věděl, že se nakonec dohodneme," hlaholil triumfálně. „Velice vám děkuji."
„Šetřete slovy díků. Nemám vůbec v úmyslu tím šéfy zatěžovat."
„Proč ne?"
„NUMA nebude riskovat svou reputaci spoluprací s tak radikální organizací, jako je SOS. A naopak kdybyste pracovali pod záštitou agentury, získali byste body u veřejnosti. Lituji. To je jednostranný obchod."
Ryan si přihladil vlasy. „Neřekli jsme vám všechno, Kurte. I já mám na věci osobní zájem. Zavražděn byl nejen Benův bratranec, ale i Josh Green."
„Byla to moje chyba," ozval se Ben. „Vyběhl jsem z úkrytu a Josh se mě snažil zadržet. Zastřelili ho."
„Na vašem místě by se tak zachoval každý," řekl Ryan. „Josh byl statečný muž."
„Mluvíte teď o dvou vraždách, oznámili jste to policii?" zeptal se Austin.
„Ne. Chceme si to vyřídit sami. A je tady ještě něco, co možná změní váš názor na věc. Zjistili jsme, kdo je novým vlastníkem území u Benova jezera. Jakási fiktivní realitní společnost... založená Oceánem."
„Víte to jistě?"
„Naprosto. Jdete teď s námi?"
Austin zavrtěl hlavou. Ještě než odjistíte kolty a vyrazíte, dovolte mi, abych vám připomněl, proti komu stojíte. Oceanus má peníze, je perfektně organizovaný, a jak jste viděli, neváhá sáhnout k chladnokrevným vraždám. Umlátí vás i každého z SOS kloboukem. Je mi líto Benova bratrance a vašeho přítele, kteří byli zavražděni, ale to jen potvrzuje má předchozí slova. Vystavíte vlastní lidi podobnému nebezpečí." Významně se podíval na Therri.
„Kvůli ochraně životního prostředí jsou ochotni riskovat cokoliv," kontroval Ryan. „Agentuře NUMA je to zjevně fuk."
„Počkej, Marcusi," vstoupila do debaty Therri. Všimla si, že Austin se jen stěží ovládá. „Kurt má pravdu. Možná bychom mohli najít kompromis. SOS by mohla spolupracovat s agenturou NUMA skrytě."
„Promluvila jste jako typický právník," setřel ji Austin.

Therri nebyla připravená na tak příkrou reakci. Jak jste to myslel?" zeptala se se špetkou jedovatosti v hlase.
„Myslím, že nejde ani tak o velryby, mrože a mrtvé kamarády, ale o ego vašeho přítele." Obrátil se zpátky k Ryanovi. „Pořád vás užírá ztráta Sea Sen-tinelu. Byla to vaše chlouba a potěšení. Chtěl jste si před televizními kamerami večerního zpravodajství hrát na ukřivděného, ale Dánové vás přelstili a v tichosti vypoklonkovali ze země." „To není pravda," řeklaTherri. „Marcus je..."
Ryan ji umlčel mávnutím ruky. „Neplýtvej slovy. Je jasné, že Kurt je přítelem, jen když se mu to hodí."
„I to je lepší než nic," odsekl Austin. Ukázal na sochu Roosevelta. „Možná byste se měl vrátit a přečíst si znovu jeho krédo. Po nikom nechtěl, aby si v jeho jménu nechal setnout hlavu. Je mi líto vašeho bratrance, Bene, a taky Joshe Greena. Rád vás zase uvidím, Therri."
Austin už měl dost Ryanova velikášství. Svitla mu naděje, když slyšel Nighthawkův příběh, ale naštvalo ho, že Ryan přibouchl dveře ještě dřív, než se mohl nové stopy chytit. Vracel se pěšinou k autu, když za sebou uslyšel kroky. Therri ho doběhla a lehce ho uchopila za paži. „Kurte, zvažte to, prosím, znovu. Marcus opravdu potřebuje vaši pomoc." „To vidím. Ale nemůžu souhlasit s jeho podmínkami." „Nějak bychom se dohodli," naléhala.
„Pokud vy a Ben potřebujete, aby vám NUMA pomohla, pak se distancujte od Ryana."
„To nemůžu udělat," řekla a podívala se na něho svýma krásnýma očima, jak nejprosebněji uměla.
„Myslím, že můžete," odpověděl, a i on vložil do svého pohledu veškeré své umění. „Sakra, Austine," povzdechla si, „vy jste ale paličák." Austin se spokojeně usmál. „Znamená to snad, že se mnou nejdete na večeři?"
Therriin pohled potemněl, zlostně se otočila na podpatku a odkráčela. Austin se za ní díval, dokud nezmizela za zatáčkou. Zavrtěl hlavou. Jaké oběti musím přinášet na oltář agentury, pomyslel si. Opět se vydal směrem k parkovišti, ale za necelou minutu zase zastavil. Zpoza stromu se vynořila postava. Byl to Ben Nighthawk.
„Vymluvil jsem se, že si potřebuju odskočit," vyhrkl bez dechu. „Potřebu-ju s vámi mluvit. Nevadí mi, že nechcete spolupracovat s SOS. Marcus chce strhnout veškerou publicitu na sebe. Myslí si, že je Wyatt Earp. Ale já jsem viděl ty chlapy na vlastní oči zavraždit bratrance a Joshe. Taky jsem se mu snažil vysvětlit, proti komu chce jít, ale jako by mě neposlouchal. Jestli se do toho vloží SOS, povraždí moji rodinu."
„Povězte mi, kde jsou, a já udělám, co bude v mých silách."
„Obtížně se to vysvětluje. Musel bych vám nakreslit mapu. A... do háje..."
Na pěšině se objevil Ryan a mířil k nim, fotogenickou tvář měl zkřivenou zlostí. „Zavolejte mi," řekl Austin.
Ben přikývl a zamířil Ryanovi vstříc. Zastavili se a vypadalo to, že mezi nimi probíhá prudká výměna názorů. Ryan pak vzal Bena kolem ramen a vedl ho zpět k pomníku. V jednom okamžiku se ohlédl a probodl Austina zlostným pohledem. Ten pokrčil rameny a napotřetí vyrazil k autu.
Dvacet minut nato už vcházel do Muzea letectví a astronautiky na Inde-pendence Avenue. Vyjel výtahem do druhého patra a mířil do knihovny, když ze dveří jakési kanceláře vyšel muž středního věku, v pomačkaném světle hnědém obleku.
„Kurt Austin, a jak vidím, celý!" zahlaholil.
„Říkal jsem si, že na tebe narazím, Macu."
„Není divu. Prakticky tady bydlím. Jak si vede slovutná NUMA?"
„Díky, dobře. A jak se daří antitezi St. Juliena Perlmuttera?"
MacDougal se upřímně zasmál. Vysoký a hubený, s jemnými blond vlasy a orlím nosem, jenž výrazně čněl z jeho úzké tváře, byl protipólem zavalitého Perlmuttera. Ale to, co mu scházelo na figuře, bohatě vyvažovaly jeho encyklopedické znalosti historie letectví. V tomto ohledu se mohl bez uzardění srovnávat s významem Perlmuttera v oboru námořních dějin.
Jméno St. Juliena Perlmuttera má v oboru historie jaksi větší... ehm... váhu než moje," připustil a lišácky zamrkal šedýma očima. „Co tě přivádí do poklidných vod archivu?"

„Zajímá mě jistá věc z historie vzduchoplavectví. Doufal jsem, že v knihovně něco najdu."
„Není nutné nořit se do archiválií. Jdu sice na nějakou schůzku, ale cestou si můžeme pohovořit."
„Narazil jsi někdy na zmínku o vzducholodi jménem Nietsche?" zeptal se Austin.
„No samozřejmě. Jen jedna vzducholod se tak jmenovala - ta, která se ztratila na tajné polární expedici v roce 1935."
„Pak tedy o ní něco víš, že?"
Přikývl. „Říkalo se, že ji Němci vyslali k severnímu pólu s tajným posláním. Kdyby se mise zdařila, měla vyděsit Spojence a potvrdit nadřazenost německé Die Kultur v propagandistické válce. Němci neúspěch popírali, ale nedokázali vysvětlit zmizení jejich dvou nejznámějších průkopníků letectví, Heinricha Brauna a Hermana Lutze. Ale blížila se válka a na jejich osud se zapomnělo." „A tím to všechno skončilo?"
„Ale ne. Po válce byly objeveny dokumenty, které jasně dokazovaly, že se let opravdu uskutečnil, a to vzducholodí podobnou GrafZeppelinu. Údajně poslední rádiová zpráva, kterou odvysílali, říkala, že se přiblížili pólu a na ledě objevili něco zajímavého." „Neřekli co?"
„Ne. Určití lidé se domnívají, že je to celé výmysl. Možná dokonce zaran-žovaný samotným Josephem Goebbelsem." „Ale ty si to nemyslíš."
„Možné to bylo. Technologicky by to rozhodně dokázali." „Co by se takové vzducholodi mohlo stát?"
„Existuje spousta možností. Selhání motoru. Náhlá bouře. Námraza. Lidská chyba. Graf Zeppelin byl velice úspěšný stroj, ale v tomhle případě mluvíme o letu v extrémních podmínkách. Další vzducholodě měly podobný osud. Mohla narazit do ledové kry, plout na ni mnoho kilometrů nepředvídatelným směrem, a když led roztál, klesnout ke dnu." Najednou se rozzářil. „Snad ne...! Neříkej mi, žes po ní našel v moři nějaké stopy?"
„Bohužel ne. Někdo se mi o ní zmínil..., a moje profesionální deformace mi nedala spát."
„Vím přesně, o čem mluvíš." Zastavil se u jedněch dveří. „Tady mám tu schůzku. Přijď zas a popovídáme si víc." „Určitě. A děkuju za pomoc."
Austin si oddychl, že se ho Mac už dál na nic nevyptával. Nerad lhal starým kamarádům.
MacDougal se zastavil s rukou na klice. Je vlastně ohromná náhoda, že se spolu bavíme o Arktidě. Dneska večer se koná velká recepce u příležitosti vernisáže výstavy eskymácké kultury a umění Lidé ze zmrzlého severu, nebo tak nějak. Hlavním bodem večera jsou závody psích spřežení." „Závody psích spřežení ve Washingtonu?"
„Reagoval jsem stejně jako ty, ale zřejmě to tak bude. Nechceš se tam taky podívat?" „A víš, že možná jo?"
Při odchodu z muzea se Austin zastavil u informačního pultu a vzal si brožurku vydanou u příležitosti výstavy. Ve skutečnosti se jmenovala Obyvatelé mrazivého severu. Večerní vernisáž byla jen pro zvané. Přelétl očima text a došel až ke jménu sponzora: Oceanus.
Zastrčil leták do kapsy a vrátil se do své kanceláře. Zavolal na několik míst a za chvilku už také patřil mezi pozvané. Chvíli pracoval na zprávě pro Gunna, pak se vydal domů. Když kráčel podél police s knihami ve svém obývacím pokoji kombinovaném s knihovnou, jel prstem po hřbetech úhledně seřazených svazků. Jako by k němu hlasy Aristotela, Danta a Locka opět promlouvaly.
Austinova fascinace velkými filozofy sahala až do dob jeho studií na univerzitě, kde ho silně ovlivňovaly a povzbuzovaly i provokující myšlenky profesorů. Později mu filozofie umožňovala odpoutat se od jeho práce a s větší erudicí nahlédnout do temných zákoutí lidské duše. V důsledku svého povolání a poslání musel Austin zraňovat a dokonce zabíjet ostatní lidi. Jeho smysl pro povinnost a spravedlnost a také vlastní pud sebezáchovy ho uchránily na jedné straně před šílenstvím a na druhé straně, poněkud diskutabilně, před přílišným sebezpytováním. Ale Austin nebyl necitlivý člověk a filozofie mu sloužila jako jakýsi morální kompas, s jehož pomocí se orientoval, když pochyboval o správnosti svého konání. Vytáhl tlustý svazek, pustil si hudbu, vyšel na verandu a uvelebil se v křesle. Ze saxofonu Johna Coltranea se linuly podmanivé tóny. Austin

rychle listoval, dokud nenašel citát, na který myslel od setkání s MacDougalem a rozhovoru o vzducholodi Nietzsche.
Kdokoliv, kdo vyzve stvůru k boji, nechť si je vědom, že sám se stvůrou nestává. A když nahlížíš do pekla, věz, že peklo tě také vidí.
Chvíli jen tak hleděl do prázdna a uvažoval, jestli už do pekla nahlédl, nebo, což bylo ještě důležitější, kdo přitom pozoroval jeho. Pak zavřel knihu, vrátil ji na polici a šel se připravit na vernisáž.
Nad vchodem do budovy Národního přírodopisného muzea visel obrovský transparent s nápisem Obyvatelé mrazivého severu. Aby snad návštěvník neváhal, co je předmětem výstavy, byl podmalován postavami zahalenými do tradičního oděvu s kapuci lemovanou kožešinou, ženoucími psí spřežení neutěšenou arktickou krajinou na pozadí ledové kry zařezávající se do pevniny.
Austin prošel mezi dvěma sloupy lemujícími vstupní portál a ocitl se v rozlehlé osmistěnné rotundě. Uprostřed pětadvacetimetrové haly se tyčil mistrovský kousek preparátorského umění, africký slon pádící imaginární savanou. Pod dvacetitunovým kolosem se vztyčeným chobotem se krčila drobná hosteska.
„Dobrý večer," pozdravila mladá žena a usmála se. Podala Austinovi program. Měla na sobě vzdušnější repliku tradičních eskymáckých šatů. „Vítejte na výstavě Obyvatelé mrazivého severu. Projděte támhletěmi dveřmi a sledujte směrovky do zvláštních výstavních prostor. V kinosále Imax se bude každých dvacet minut promítat film o eskymácké kultuře. Ukázka psího spřežení a soutěž ve vrhání oštěpů se budou konat asi za patnáct minut u vstupu. Bude to jistě vzrušující podívaná!"
Austin poděkoval a následoval ostatní návštěvníky do zvláštní výstavní haly. Pečlivě osvětlené vitríny představovaly eskymácké rukodělné výrobky, řezbář-ské umění, nástroje na lov a rybolov, dokonale vydělané kůže a kožešiny, z nichž ušité Šaty a boty dovolují jejich nositelům přežít i v těch nejtěžších podmínkách nízkých arktických teplot, sáně z naplaveného dříví, kánoe a čluny, ve kterých Eskymáci loví velryby. Z reproduktorů rozmístěných v prostoru se linuly monotónní liturgické zpěvy za doprovodu tamtamů.
Hučící zástup tvořila typická směs washingtonských politiků, úředníků a novinářů. I přes svůj celosvětový význam jako by byl Washington stále maloměstem. Austin hned poznal spoustu známých tváří. Povídal si právě s jedním historikem z Námořního muzea, jenž se ukázal být znalcem kajaků, když uslyšel své jméno. Angus MacDougal z Muzea letectví a astronautiky se prodíral davem hostů. Uchopil Austina za paži.
„Pojďme tamhle, Kurte. Chci tě někomu představit."
Vedl ho k důstojně vypadajícímu muži, jehož mu představil jako Charlese Gleasona, kurátora výstavy.
„Povídal jsem tady Chuckovi o tvém zájmu o Eskymáky," vysvětloval MacDougal.
„Vlastně jsou raději, když se jim říká Inuité, což znamená Lidé," poznamenal Gleason. „Eskymáky je nazývali Indiáni. A to zas znamená Požírači syrového masa. Sami si ale říkají Nakuruk, neboli Dobří." Usmál se. „Omlouvám se za tu přednášku. Dlouhá léta jsem učil na univerzitě, takže ze mě stále promlouvá pedagog."
„Neomlouvejte se," řekl Austin. „Vždycky se rád dozvím něco nového."
‚Jste velice laskavý. Zajímá vás ještě něco, co se týká výstavy?"
„Především sponzor," odtušil Austin. Přečetl si cedulku, na které stálo, že vystavené předměty zapůjčila společnost Oceanus, a rozhodl se k výstřelu do prázdna. „Slyšel jsem, že Oceanus vede člověk jménem Tunuk."
„ Tunuk?"
„Přesně tak."
Gleason se na něj podíval s určitou nedůvěrou. „To myslíte vážně?"
„Naprosto. Rád bych se s tím džentlmenem poznal."

Gleason reagoval zvláštní grimasou a napůl udiveně, napůl pobaveně se zasmál. Pak se neudržel a propukl v hlasitý smích. „Promiňte," vypravil ze sebe po chvilce, „ale stěží bych Tunuka nazval džentlmenem. Tunuk je inu-itské jméno pro ducha zla. Je považován za stvořitele i ničitele."
„Tvrdíte tedy, že Tunuk je mytologické jméno?"
Jistě. Inuité věří, že žije v moři, v zemi i ve vzduchu. Pokaždé, když se ozve nějaký nečekaný hluk, například když praská kra pod nohama, může za to Tunuk, jenž si vyhlíží kořist. Když skučí meluzína jako smečka hladových vlků, je to taky Tunuk."
Austina to zaskočilo. Tunuk bylo jméno, které mu prozradila Therri. Tvrdila, že je šéfem Oceánu.
„Vidím, že vás moje otázka pobavila," usmíval se rozpačitě Austin. „Musel jsem se asi přeslechnout."
„Můžete se spolehnout, že pokud se Inuitů týče, já se nemýlím," ujistil ho Gleason. „Když cestují sami, neustále se po Tunukovi rozhlížejí. Nosí s sebou kostěný nůž a mávají s ním kolem sebe, aby ducha zla zahnali."
Austin pohlédl Gleasonovi přes rameno. „Vypadá ten nůž jako tamhleten dranžírák ve vitríně?"
Gleason ukázal sklenicí na bílou kostěnou ornamentálně vyřezávanou čepel. „To je velmi zvláštní a neobvyklý kousek."
„V jakém smyslu?"
„Většina inuitských nožů slouží jako nástroje ke stahování zvířat a vydělávání kůží. Tenhle nůž byl vyroben za jiným účelem: k zabíjení lidských
bytostí."
„Zvláštní," odtušil Austin. „Vždycky jsem slýchával, jak jsou Eskymáci mírumilovní a dobrosrdeční lidé."
„Svatá pravda. Žijí v uzavřených společenstvech, uprostřed drsné přírody a náročných životních podmínek, kde se tíha, která na nich leží, může snadno zvrtnout v nějaký krutý čin. Vědí, že jen spolupráce vede k přežití, a proto vytvořili celou soustavu rituálů a obyčejů, jež mají za úkol uvolňovat agresivitu."
„Tenhle nůž už vypadá agresivně sám od sebe."
Gleason souhlasně přikývl. „V Inuitech dřímají stejně temné síly jako v celém lidském rodu. Tvůrci této zbraně patří k větvi, která porušila normy. Domníváme se, že v prehistorických časech přišli ze Sibiře a usídlili se v severním Quebecu. Mají sklony ke znásilňování, loupení a drancování, k hrdelním zločinům... Velmi ohavné. Před mnoha lety se ostatní komunity sjednotily a zapudily je. Nazvaly je Kiolya."
„Pořád jsem vedle."
„To je inuitský název pro polární záři, kterou tito lidé považují za pozdrav ďábla. Skutečné jméno toho kmenu nikdo nezná."
„Co se s nimi stalo?"
„Putovali Kanadou. Mnoho z nich zakotvilo ve městech. Jejich potomci stále plní kriminalistické statistiky. Většinou jsou nájemnými vrahy a vyma-hači různých pohledávek. Někteří si dlouho udržovali staré kmenové obyčeje, jako třeba vertikální tetování na lícních kostech. Dokud nepochopili, že to policii usnadňuje jejich identifikaci."
„Moje zvědavost je nekonečná. Jak výstavy, jako je tato, vznikají?"
„Různými cestami. V tomto případě oddělení styku s veřejností společnosti Oceanus oslovilo naše muzeum a zeptalo se, zda bychom byli ochotni přehlídku uspořádat. Řekli, že sponzor má obrovský zájem představit veřejnosti inuitskou kulturu a že celou výstavu zorganizuje a uhradí veškeré
náklady. Tomu jsme samozřejmě nemohli odolat. Je to fascinující ukázka jejich kultury, nemyslíte?"
Austin hleděl na kiolský nůž, jenž byl totožný se zbraní, která mu nedávno na rybí farmě na Faerských ostrovech pronikla mezi žebra. Vzpomínal také na vertikální tetování na tváři člověka, jenž s nožem pracoval. „Ano, je fascinující," hlesl.

„Ačkoliv vám nemůžu osobně představit Tunuka, možná byste se rád setkal alespoň se zástupcem Oceánu?"
„On je tady?"
„Před několika minutami jsem s ním hovořil v dioramatické expozici. Pojďte se mnou."
Světla v dioramě svítila tlumeně, aby navodila dojem arktické noci. Lasery promítaly na strop plynoucí mraky polárního nebe. Stranou od postav v životní velikosti, jež představovaly lovce tuleňů v akci, stál osamělý urostlý muž s oholenou hlavou. Na očích měl sluneční brýle.
Gleason k němu přistoupil a řekl: „Doktore Barkere, rád bych vám představil Kurta Austina. Pan Austin pracuje v Národní agentuře pro podmořský výzkum. Určitě jste o ní už slyšel."
„Musel bych žít na jiné planetě, abych o agentuře neslyšel."
Potřásli si rukama. Austin měl dojem, že stiskl kus mraženého hovězího.
„Doufám, pane Austine, že vám nebude vadit, když se s naším přítelem podělím o naši žertovnou příhodu," obrátil se Gleason ke Kurtovi. „Pan Austin si totiž myslel, že šéf společnosti Oceanus se jmenuje Tunuk."
„Pan Gleason byl tak laskavý a vysvětlil mně, že Tunuk není člověk, ale duch zla," dodal Austin.
Barker hleděl na Austina skrz tmavé brýle. Je to ještě poněkud složitější," připustil. „Tunuk je v inuitské mytologii považován za zlo. Zosobňuje ho tato hra světelných paprsků na stropě. Ale stejně tak jak tomu bylo u jiných historických národů, i obyvatelé severu to, čeho se nejvíce obávají, uctívají."
„V tom případě je Tunuk něco jako bůh."
„Někdy. Ale můžete si být jist, že šéf společnosti Oceanus je skutečný člověk."
„To jste mě uklidnil. Jestliže se tedy nejmenuje Tunuk, jaké je jeho pravé jméno?"
„Raději drží svou pravou identitu v tajnosti. Pokud mu ovšem chcete říkat Tunuk, klidně to dělejte. Jeho rivalové ho nazývali i horšími jmény. Zůstává skryt v ústraní a je na jeho zaměstnancích, jak ho budou reprezentovat. Já například pracuji pro společnost Aurora, která je dceřinou firmou Oceánu."
‚Jakým oborem se v Auroře zabýváte, pane Barkere?"
Jsem genetik."
Austin se rozhlédl po místnosti. „Tohle je ovšem genetice na hony vzdáleno."
„Rád občas vypadnu z laboratoře. Navrhl jsem Oceánu, aby tuto výstavu sponzoroval. Mám o Kioly mimořádný zájem. Můj prapraděd byl kapitán velrybářské lodi v Nové Anglii. Zůstal s kmenem žít, aby odvrátil hrozbu vyhubení mrožů, kteří byli v té době houfně vybíjeni."
„Pan Gleason mi právě řekl, že ostatní Eskymáci Kioly zapudili, protože byli zloději a vrahy."
„Dělali, co mohli, aby přežili," odpověděl Barker.
„Velmi rád bych pokračoval v této diskusi," vložil se mezi ně Gleason, „ale musím se omluvit. Zahlédl jsem svého asistenta, který si žádal moji pozornost. Zavolejte mi někdy, pane Austine, můžeme si pohovořit déle."
Když Gleason odešel, Austin se obrátil k Barkerovi. „Řekněte mi, doktore, jakou činností se Oceanus zabývá, když využívá služeb genetika?"
Barkerovi okamžitě zmizel úsměv z tváře. „No tak, Austine. Jsme tu sami, tak už si nemusíme hrát na schovávanou. Víte moc dobře, čím se Oceanus zabývá. Vloupal jste se do našeho zařízení na Faerách, způsobil téměř katastrofu a zabil jednoho z mých mužů. To vám nezapomenu."
„Propána," řekl Austin. „Teď jste mě poněkud zmátl. Jistě si mě musíte s někým plést."
„To si nemyslím. Dánské noviny otiskly váš snímek, kde se dalo. Jste pro ně něco jako národní hrdina, víte? Zachránil jste přece jejich námořníky po té nehodě."
„Po nehodě, kterou vaše společnost zaranžovala," upřesnil Austin a rezignoval na přetvářku.
„A která by proběhla tak, jak měla, kdybyste se do toho nenamontoval." Příjemný a kultivovaný hlas se změnil ve zlostný štěkot. „Ale teď je konec. Zkřížil jste mé obchodní plány naposledy."
„Vaše obchodní plány? Myslel jsem, že jste řadový zaměstnanec Oceánu, doktore Barkere..., nebo vám mám říkat Tunuku?"

Barker si sundal brýle a pohlédl na Austina svýma světle šedýma očima. Mihotající se světelné efekty se odrážely v jeho popelavé tváři a dodávaly mu bizarního vzezření. „Kdo jsem, není důležité. Co ale představuji, má přímý dopad na vaši budoucnost. Představuji nástroj vaší smrti. Otočte se."
Austin se ohlédl přes rameno. Dva chlapi s rudohnědou pletí mu blokovali cestu ke dveřím. Museli je zavřít, protože do místnosti neproudili žádní návštěvníci. Austin uvažoval, co mu skýtá větší naději, zda prohodit Barke-ra prosklenou vitrínou nebo zamířit přímo mezi oba pohůnky a snažit se prorazit k východu. Usoudil, že ani jedna možnost není dost dobrá, a právě uvažoval o třetí, když někdo zaklepal na dveře. MacDougal vstrčil hlavu do místnosti.
„Ahoj, Kurte," zavolal. „Omlouvám se, že vás ruším, ale hledám Charlieho Gleasona."
„Vůbec se neomlouvej," odpověděl Austin a připadalo mu, že v MacDougalovi právě přispěchal generál Custer s celou sedmou kavalerií.
Gorily pohlédly na Barkera a čekaly na pokyny. Barker si opět nasadil sluneční brýle a mrazivě se usmál: „Dříve nebo později se znovu setkáme," řekl a zamířil ke dveřím. Stráž se rozestoupila a nechala ho projít. Vzápětí se všichni tři muži vmísili mezi návštěvníky.
Austin nepobyl s MacDougalem dlouho. Jeho spasitel spatřil mezi ostatními starého kamaráda - senátora a vyrazil za ním, aby z něho vymámil sponzorský dar. Austin se potuloval mezi hosty až do chvíle, kdy rozhlas oznámil, že za okamžik bude zahájen závod psích spřežení. Mířil zpět do rotundy, když zahlédl kaštanové vlasy spadající na nahá ramena. Therri musela jeho pohled vycítit. Otočila se a podívala se jeho směrem.
„Kurte, to je ale milá náhoda," usmála se mu v ústrety. Podali si ruce. Prohlédla si ho od hlavy k patě. „Ve smokingu vám to docela sluší."
Austin vzhledem k poněkud ostřejší výměně názorů u Rooseveltova pomníku nečekal tak přátelské přivítání. „Díky," odpověděl. „Doufám, že není příliš cítit naftalínem."
Urovnala mu jednu klopu, jako by se chystal na promenádu na maturitním plese. „Abych řekla pravdu, voníte celkem příjemně."
„Vy také. Znamená tahle voňavá výměna komplimentů, že jsme zase kamarádi?"
„Nikdy jsem se na vás nezlobila. Jenom mě to rozladilo, nic víc." Ušklíbla se, ale v očích se jí zaplály ohýnky. Ledabylé způsoby holky odvedle nemohly zakrýt záblesk smyslnosti.
„Takže příměří. Začínáme znovu?"
„Ráda bych." Therri se rozhlédla kolem. „Zajímalo by mě, co vás přivedlo na vernisáž?"
„Totéž co vás. Určitě vám neuniklo, že sponzorem výstavy a majitelem vystavovaných předmětů je Oceanus."
„To je hlavní důvod, proč jsme tady." Therri se podívala směrem ke stěně rotundy, kde postával Ben Nighthawk. V černém smokingu byl celý nesvůj, nevěděl kam s rukama a nejistě přešlapoval z nohy na nohu. Mávla na něj, aby k nim přišel.
„Pamatujete se na Bena?" uvedla ho Therri.
„Rád vás zase vidím," řekl Austin a potřásli si rukama. „Slušný kvádro."
„Díky," odpověděl nevesele Nighthawk. Je z půjčovny." Podíval se po ostatních hostech. „Tohle zrovna není moje gusto."
„Buďte bez obav," uklidňoval ho Austin. „Většina z těchto lidí je tady proto, aby se najedla a dozvěděla se nějaké drby."
„Ben souhlasil, že mě doprovodí," řekla Therri. „Marcus se domníval, že by se Benovi v tomhle inspirujícím prostředí mohl vybavit nějaký detail."
„A vybavil se?"
„Ano," hlesl Ben s kyselým úsměvem. „Uvědomil jsem si, že podceňujete nebezpečí, před nímž jsem vás varoval."
„To je stará písnička," odpověděla mu Therri s trpělivostí chůvy, pro niž je Ben jen neodbytným dítětem. Austin si všiml Therriina bojovného pohledu a uvědomil si, že by bylo ztrátou času snažit se odvést její myšlenky jiným směrem.

‚Jdu se podívat ven na závody psích spřežení. Přidáte se ke mne? zeptal se.
„Děkujeme," řekla Therri a zavěsila se do Nighthawka. „Také jsme tam chtěli jít."
Hosteska je směrovala ven. Provoz v Madison Drive byl zastaven, aby návštěvníci mohli nerušeně přejít na National Mali. Byla krásná noc. Za travnatým pásem širokým dobrých dvě stě padesát metrů byly ve světle slavnostního nasvícení zřetelně vidět červené pískovcové věžičky Smithsonova institutu. Za Potomacem se k nočnímu nebi vzpínala bílá špice washingtonského obelisku.
Velká část travnaté plochy byla ohraničena žlutými policejními páskami a jasně osvětlena přenosnými reflektory. Oranžové sloupky vymezovaly uvnitř vyznačeného území obdélník. Stovky hostů vernisáže ve večerních róbách se spolu s náhodnými kolemjdoucími, přivábenými neobvyklou podívanou, seskupily okolo osvětleného kolbiště. Kolem postávalo i několik hlídačů parku v uniformách. Z protější strany závodní dráhy, kde stálo v řadě několik kamionů, se rozléhaly zvuky, jež se ozývají z psího kotce v době krmení. Vzápětí byly hlasité povely a štěkot psů přehlušeny místním rozhlasem.
„Vítejte na výstavě Obyvatelé mrazivého severu, dámy a pánové," hlaholil vzrušeně hlasatel. „Před vámi je nejdramatičtější podívaná celého večera, závody psích spřežení. Je to víc než závod. Jeho účastníci, příslušníci dvou různých inuitských komunit žijících v Kanadě, vám předvedou dovednosti, bez nichž by v Arktidě nemohli přežít. Lovci musí vyvinout vražedné tempo a mrštit harpunou s neomylnou přesností. Jak jistě víte, tento rok ve Washingtonu však příliš nesněží." Počkal, aby nechal odeznít smích. „Takže závodníci budou mít na saních místo ližin kola. Dobře se bavte!"
Postavy rozptýlené kolem kamionů se rozdělily do dvou skupin, obě tlačily své sáně do vymezeného prostoru. Sáně, jedny modré, druhé ohnivě rudé, se postavily na startovní čáru vedle sebe. Psi, kteří vypadali spíš jako vlci, byli vyvedeni z kotců a navlečeni do postrojů.
V předtuše běhu se netrpělivá zvířata ještě více rozdivočila. Štěkot přehlušil vše ostatní, haskyové se vzpínali v popruzích. Když byla devítičlenná spřežení - osm psů v párech a jeden v čele - zapojena před sáně, smečka předvedla svou obrovskou sílu. I když stroje byly zabrzděny a pomocníci je drželi, přesto se centimetr po centimetru sunuly vpřed.
Dva muži, zjevně vodiči, se oddělili od ostatních a nastoupili na sáně. Vteřinu nato zazněl výstřel ze startovací pistole. Jezdci vykřikli povely, psi zabořili tlapy do trávy a opřeli se do popruhů, sáně vystřelily vpřed jako dvě rakety. Smečky okamžitě uháněly jako o život. Vodiči si však nebyli úplně jistí, jak se bude travnaté závodiště pod koly chovat, proto před první zatáčkou viditelně zpomalili. Sáně se trochu smýkaly, ale zatáčku projely úspěšně a vyvedeny na rovný úsek zamířily bok po boku ke druhé obrátce.
V místech, kde stáli za žlutou páskou Austin, Therri a Ben, už spřežení letěla opět plnou rychlostí. Vodiči poháněli psy hlasitým pomlaskáváním. Vzhledem k vlahému večeru nebyli oblečeni do teplých bund lemovaných kožešinou, ale měli na sobě jen přiléhavé kalhoty zastrkané do vysokých bot. Na širokých plecích se jim leskly krůpěje potu.
Sáně byly vyrobeny z ocelových trubek a podobaly se kolečkovým lyžím, které používají trénující běžci při nedostatku sněhu. Hlavní plošina mezi čtyřmi gumovými nafukovacími koly byla asi dva metry dlouhá a zhruba metr široká. V přední příčné trubce obdélníkového rámu bylo malé kolečko, jehož pomocí se celé spřežení řídilo. Vodiči stáli široce rozkročeni na úzkých ocelových stupátkách vyčnívajících z hlavní plošiny a krčili se, aby zmenšili odpor vzduchu a snížili těžiště. Jak se od kol odrážela světla reflektorů, tváře závodníků se proměnily v rozmazanou šmouhu.
Oba soupeři jeli stále bok po boku a blížili se ke třetí zatáčce, červené sáně na vnitřní straně. Vodič chtěl využít kratší poloměr a zatočil v sevřeném oblouku. Sáně ale lehce zahranily, kola na vnitřní straně ztratila kontakt s povrchem a ocitla se několik centimetrů nad zemí. Vodič velmi šikovně vyrovnal náklon přenesením váhy těla dovnitř oblouku a lehkým přibrzděním. Kola opět dopadla na zem. Modré sáně mohly využít širokého oblouku a vodič opravdu zatáčku mistrně vybral. Když vjeli opět na rovinku, měl náskok čtvrt délky.

Zástup nadšeně řičel a povyk ještě zesílil, když modré spřežení zvýšilo svůj náskok na polovinu délky. Chybělo jen několik desítek centimetrů a modrý by mohl předjet červeného úplně, blokovat mu cestu vpřed, a kontrolovat tak průběh závodu. Modrý se ohlédl přes rameno a čekal na příležitost. Ta se mu naskytla u čtvrté, poslední obrátky.
Vedoucí sáně vjely do zatáčky na vnější straně obloku, v přiměřené rychlosti a v úhlu, který by jistě dovolil, aby zcela předstihly druhého závodníka. Ale červený vodič náhle vybočil doprava a jeho pravé přední kolo zachytilo levé zadní vedoucího soupeře. Modrý byl vyhozen z přímého směru a vodič se snažil situaci zvládnout. Psi ucítili nejisté pohyby, a snad aby je vyrovnali, zrychlili. Avšak odstředivá síla byla silnější a povoz příliš lehký.
Modré sáně se nejprve postavily na dvě kola a pak se převrátily. Vodič byl vymrštěn do vzduchu jako cirkusový klaun, jehož vystřelili z kanónu. Tvrdě dopadl na trávu, několikrát se překulil a zůstal nehybně ležet. Psi běželi dál a táhli převrácené sáně, dokud to šlo. Pak se zastavili a začali se mezi sebou rvát. Psovodi podlezli žlutou policejní pásku a spěchali je uklidnit, zatímco ostatní utíkali za potlučeným řidičem.
Červený hnal sáně dál plnou rychlostí, a ačkoliv byl už jistým vítězem, zpomalil, teprve když protnul cílovou pásku. Spřežení ještě jelo, ale vodič už seskakoval a vytahoval harpunu z toulce. Aniž by se na chvilku zastavil, aby zamířil, vrhl špičatý hrot proti lukostřeleckému terči. Špice se zabodla přesně do středu. Od opasku odepjal sekyrku a vrhl ji rovněž na terč. Znovu do černého.
Vodič zvedl pěst do vítězného gesta a vydal divoký skřek na oslavu svého triumfu, pak se otočil k divákům, ústa roztažená do širokého úsměvu. Jeho tvář připomínala krutou masku vyřezanou z duté tykve. Jeho arogantní chování vyvracelo jakékoliv pochybnosti, že by ke střetu sání došlo pouhou náhodou. Ze zkamenělého zástupu se ozvalo ojedinělé zabučení, postupně ho však přibývalo, aby se pak slilo v jednotný chorus, který dával najevo opovržení nad vítězovou taktikou. Znechucení diváci se začali pomalu trousit zpět do muzea.
Vodič gestikuloval směrem k odcházejícím, jako by je vyzýval, aby se mu postavili v boji. Klouzal očima po zástupu a vyhlížel, zda se najde někdo natolik odvážný nebo hloupý, kdo jeho výzvu přijme, když jeho pohled padl na Austina. Temné oči se zúžily do úzkých čárek. Austin zkoprněl. Jen několik metrů od něho stál člověk, v němž teď rozpoznal muže, který po něm u východu z Mořské panny hodil ruční granát a vyhodil jeho člun do povětří. Poznal ho nejen podle vertikálního tetování na lícních kostech a rozdrcené placky, kterou měl místo nosu. Stačilo všimnout si nezaměnitelného nenávistného pohledu čišícího z jeho krutých očí, a Austin věděl, s kým má tu čest.
Masité rty v široké a temné tváři vyslaly do tmy jediné, potichu vyřčené slovo. Austin.
Kurta zamrazilo při pomyšlení, že ten člověk zná jeho jméno, ale snažil se nedat překvapení najevo.
„Dlouho my nevidět, Nanuku," řekl co nejposměšněji. „Dlužíš mi za plastickou operaci, kterou jsem ti vylepšil tvůj ksicht."
Vodič postoupil až k Austinovi, dělilo je snad dvacet centimetrů a žlutá policejní páska. Austin cítil jeho páchnoucí dech.
„Jmenuju se Umealiq," zavrčel. „Zapamatuj si moje jméno, protože mě ještě budeš prosit o odpuštění."
„To máš z toho, že strkáš nos do cizích věcí," pokračoval Austin klidně. „I když v tvém případě mi plastika nedala zas až tolik práce. Když mi doplatíš za zničený člun, myslím, že budeme vyrovnaný."
„Jediný, co si zasloužíš, je smrt," syčel Umealiq.
Sjel rukou k opasku a tlustými prsty hmátl po kostěném noži. Začal ho vytahovat z pochvy. Ačkoliv většina diváků už odešla, pořád jich bylo okolo dost. Austin přesto cítil, že mezi nimi není dost bezpečný, protože tenhle člověk se nebude rozpakovat zabít ho i před desítkami svědků. Sevřel proto ruku v pěst a byl připraven praštit ho do rozmláceného nosu, což by ho jistě na chvíli vyřadilo z boje.

Pak koutkem oka zahlédl nenadálý pohyb. Na vodiče se vrhl Ben Night-hawk. Ale Indián byl příliš lehký a jeho zásah málo účinný, takže Eskymákovi nezpůsobil větší újmu. Ten jen zavrčel a bez problémů se zase postavil na nohy. Rozkročil se a mocným máchnutím Nighthawka odhodil stranou.
Znovu sáhl po noži a postoupil vpřed. Od útoku ho odvrátil jen nenadálý rozruch. Přes trávník k němu mířil vodič modrých saní, doprovázen několika rozzlobenými druhy. Tvář měl zkrvavenou a špinavou. Umealiq se obrátil k příchozím. Vztekle na sebe začali křičet, pravděpodobně se hádali o způsobu vedení boje. Vodič červených sání se ještě zlostně otočil na Austina, ale pak zamířil klubkem postav zpět ke kamionům.
Therri klečela na kolenou a skláněla se k Nighthawkovi. Austin ji obešel, aby se také podíval, jak na tom Indián je. Měl jen modřinu pod okem. Když mu pomáhali na nohy, vyrazil ze sebe: „To je ten chlap, co mi zabil bratrance."
„Jsi si jistý?" zeptala se Therri.
Nighthawk umíněně přikývl. Očima probodával postavu kráčející přes trávník a měl cukání se za ní vydat. Austin si všiml, co se mu honí hlavou, a zastoupil mu cestu. „On by vás se svými kumpány zabil."
„To je mi jedno."
„Teď není ten správný okamžik," pronesl Austin tónem, jenž nepřipouštěl diskusi. Nighthawk viděl, že se přes urostlého Austina nedostane. Zaklel a vydal se po promenádě k muzeu.
„Díky, že jste Bena zarazil," řekla Therri. „Měli bychom zavolat policii."
„To není špatný nápad. Ale má to jeden háček."
Od muzea se k promenádě hrnula skupinka lidí, vysoká postava doktora Barkera v čele. Mával na Austina jako na starého kamaráda, se kterým se vždycky rád vidí.
Jsem rád, že jste ještě tady, pane Austine. Jdu za vámi, abych se s vámi rozloučil."
„To je od vás laskavé, ale já nikam neodcházím."
„Ale ano, odcházíte. Umealiq na vás a vaši přítelkyni čeká. Chce vám ukázat, proč se jmenuje po oštěpu s kamenným hrotem, kterým Inuité lovili“.
Barker ukázal směrem, kde uprostřed závodiště stál Zjizvenec. Pak odešel v doprovodu dvou goril k přistavené limuzíně, ostatní muži zůstali na místě.
Další se začali trousit z míst, kde parkovaly kamiony. Austin rychle odhadl jejich počet, mohlo jich být kolem dvaceti. Vyhlídky tedy nebyly růžové. Nezlepšily se ani poté, kdy potemněly přenosné reflektory, jež do té doby osvětlovaly závodní dráhu.
Z promenády se stalo tmavé a opuštěné prostranství. Nejbližší policista stál na Madison Drive a zastavoval auta, aby se hosté mohli vrátit do muzea. Poslední návštěvníci přecházeli ulici a mířili zpět na recepci, náhodní přihlížející se vydali za svými původními cíly. Austin bedlivě sledoval stíny, které se sunuly po trávě v klasickém manévru. Obklíčily je.
Austin vzal Therri za loket a vykročil směrem k muzeu, ale Barkerovi muži mu zastoupili cestu. Opakovala se situace z Kodaně, tentokrát však nebylo nikde při ruce víko od popelnice, které by mohl použít jako štít a zbraň. Austin zpozoroval několik chodců a dokonce i pár hlídačů Národního parku, všichni však byli zabráni do hovoru a o nadcházejícím dramatu neměli ani ponětí. Přesto se rozhodl nevolat o pomoc, protože by každého, kdo by je zaslechl, vystavil bezprostřednímu nebezpečí.
Zůstal svítit jediný reflektor. Osvětlen jako herec na pódiu stál v jeho záři Umealiq. Ruku měl položenou na pochvě nože. Muži okolo nich začali stahovat kruh. Austin neměl na vybranou. Uchopil Therri za ruku a pomalu se vydal vstříc jisté smrti.
Nehledě na přízrak smrti se v Austinově mysli rozhostil podivuhodný klid. Jako by mu v takových chvílích mozek pracoval výhradně racionálně, nikoliv emocionálně. Této vlastnosti si byl vědom a cílevědomě ji rozvíjel. Zatímco jeho synapse doslova jiskřily, jakýsi vnitřní hlas zpomaloval samotný myšlenkový proces a v poklidu ho zásoboval detaily, jež mu pomáhaly formulovat plán úniku.

Kráčel s Therri vstříc osudu, jenž se mohl naplnit dvěma způsoby. buď je muži sunoucí se po jejich bocích na znamení svého vůdce rozsekají sekyrkami, nebo - což je mnohem pravděpodobnější - si je vezme do práce sám Zjizvenec, jak nakonec i slíbil. Austin ale uvažoval o třetí možnosti, což ovšem jejich eskorta netušila. Rozhlížel se ustrašeně kolem, aby v náhončích vzbudil dojem, že propadá zmatku a panice, zatímco ve skutečnosti chladně uvažoval o možné únikové cestě a hodnotil jejich vyhlídky na úspěch.
Therri mu stiskla ruku, až ho zabolely klouby. „Co budeme dělat, Kurte?" zeptala se s jen slabým záchvěvem strachu v hlase.
Otázka vyvolala v Austinovi pocit úlevy. Jasně ukázala, že i Therri se nevzdává naděje a zkouší najít řešení jak uniknout z obtížné situace. Její odhodlání naznačovalo, že se necítí být v koncích. Má skryté rezervy, které bude možná ještě potřebovat, říkal si Austin.
„Prostě pojďte. Představujte si, že se jen procházíme parkem."
Therri se rozhlédla na obě strany po výhružně mlčícím doprovodu. „Divná procházka. Divný park. Tolik legrace jsem si neužila od našeho kodaňského rande."
Náznak humoru byl dobré znamení. Udělali ještě několik kroků.
„Až řeknu hyjé, dělejte všechno po mně," zamumlal Austin.
„Říkal jste hyjé?"
„Přesně tak. Držte se u mě. Klidně mně pošlapejte nohy jako v tanečních. Bez ohledu na to, kam půjdu, stůjte těsně u mě."
Therri přikývla, postupovali vpřed hlemýždím tempem. Přiblížili se ke Zjizvencovi už tak blízko, že mu viděli do očí. Byly kruté a černé a pod krátce zastřiženou ofinou se třpytily jako dva diamanty. Ostatní nespěchali, zdálo se, že záměrně protahují utrpení zajatců na nejdelší možnou míru. V černých hábitech vypadali jako smuteční hosté v pohřebním průvodu. Austin v nich viděl jen obtížný hmyz, který musí buď zničit, nebo před ním uniknout. Jeho pozornost se teď upírala doleva. Psí smečka červených zůstala bez dozoru. Psi uvolněně leželi nebo seděli na trávě, oči napůl přivřené, tlamy pootevřené. Austin se zhluboka nadechl. Správné načasování bude rozhodující. Postoupili zase o krok blíž k smrti.
Zjizvenec byl už připravený. Rukou uchopil rukojeť kostěného nože zasunutého v pochvě, ústa roztáhl do krutého úsměvu jako někdo, kdo se chystá zakrojit do krvavého bifteku. Promluvil neznámým jazykem. Řekl jen několik slov, pravděpodobně šlo o škodolibou poznámku, nicméně všichni muži se na ně podívali. Austin sevřel Therriinu ruku. „Připravená?" zašeptal. Odpověděla mu stiskem.
Austin vyrazil doleva, prakticky Therri utrhl ze země a hnal se do mezery mezi dva chlapy. Náhončí okamžitě reagovali na jejich pohyb jako obránci amerického fotbalu, kteří chtějí sestřelit soupeře s míčem. Srazili ramena k sobě, aby jim uzavřeli cestu. Austin na poslední chvíli změnil směr. Therri strhl s sebou a celou vahou se opřel do žaludku chlapa po své levici. Chlap vydal zvuk jako porouchaný parní stroj a padl na záda.
Druhý na ně vyrukoval se sekyrkou. Austin využil energie, která ho po prvním nárazu vrhla zpět, a vrazil do něj druhým ramenem. Náraz povalil Eskymáka na zem. Sekyrka odlétla do trávy.
Therri se ho držela jako klíště. Několik skoků a dostali se k sáním. Psi zaregistrovali jejich pohyb a nastražili uši. Austin pevně uchopil svislé vodicí madlo. Nechtěl, aby mu ho psí smečka vytrhla z rukou. Aniž by jí něco musel říkat, Therri vyskočila na ocelovou plošinu mezi koly a okamžitě se posadila, nohy natáhla dopředu, rukama se chytila rámu před sebou. Austin uvolnil brzdu. „Vpřed!" zavelel zvučným, autoritativním hlasem.
Vodič sání, na něhož byli psi zvyklí, jim pravděpodobně dával povely v inuitském jazyce, ale z Austinova tónu smečka pochopila, co se po ní chce. Psovodi jistě nepoužívají ani povelu „hyjé", když chtějí zvířata dostat na nohy. Slovo zní příliš měkce. Austin byl člověk zrozený na moři, který se nikterak nebránil různým dovednostem suchozemců, ale řízení psích spřežení k nim bohužel nepatřilo. Párkrát to sice zkoušel, když byl na lyžích a chtěl se trochu rozptýlit, ale jelikož skoro vždycky skončil v závějích, usoudil, že vedení spřežení nebude tak snadné, jak vypadá. Vodič musí

balancovat na stupátkách, která mu připadala úzká jako čepel nože, a zároveň dirigovat smečku zvířat, jež se teprve před několika generacemi oddělila od vlčích předků. Psi se na první pohled zdáli být malí, ale pokud byli správně vycvičeni, dokázali vyvinout tak ohromnou sílu, jako by měli v krátkých nohách dynamit.
Austin také věděl, že vodič psího spřežení musí před zvířaty vystupovat jako vůdce, aby ho i nejodbojnější psi uznávali jako autoritu, protože jinak by jeho povely nerespektovali. Smečka byla na nohou dřív, než jim mohl dát další příkaz. Postroj spojující psy se sáněmi se napjal a řídicí páka mu téměř vyletěla z rukou. Austin popoběhl podle saní, aby jim pomohl v rozjezdu, pak naskočil a ostatní už nechal na psech. Hlasitě štěkali a byli šťastní, že mohou dělat to, co jim jde nejlépe - štvát se vpřed.
Od chvíle, kdy se chopil saní, uběhlo jen několik vteřin. Zjizvencovi pohůnci se pokusili odříznout spřežení cestu. Psi však byli rychlejší. Škodolibě štěkali, když se mezera mezi jejich pronásledovateli začala zvětšovat. Jakmile se ocitli na volném prostranství, začal Austin zkoušet různé povely. S úlevou zjistil, že na „čehý" a „hot" zatáčejí psi doleva nebo doprava, a že tedy smečka rozumí oběma jazykům. Směrové kolečko reagovalo jen na lehký dotyk řídicí páky. Zvlášť citlivé bylo v zatáčkách. Kdyby zatočil příliš prudce, sáně by je vyhodily ze sedla jako divoký býk, ačkoliv pod vahou dvou lidí přece jen všechna čtyři kola lépe seděla.
Dvojnásobná zátěž je však také zpomalovala, ale Austin si z toho nedělal těžkou hlavu, protože měl za to, že i tak jim běžící člověk nemůže stačit, zvlášť pak statný Zjizvenec se svou dvounohou tlupou. Jeho předpoklad vzal za své, když se ohlédl. Umealiq stál na druhých saních a hnal se za nimi. Austin zamířil z trávníku na asfalt. Na hladkém povrchu spřežení zrychlilo. Ocitl se však na chodníku, což mělo i své nevýhody. Musel kličkovat jako slalomář. Jen těsně minul mladý pár, pak téměř srazil muže venčícího trpasličího pudla, který začal na Austina ňafat. Ženu na kolečkových bruslích zahnal až na trávník. Za to mu uštědřila několik šťavnatých nadávek. Pokřik a zloba ho provázely, i když hnal psy, jak nejrychleji dovedl.
Zkoušel odhadnout, jak dlouho vydrží smečka běžet v plném tempu. Psi byli přece jen zvyklí pohybovat se v severském podnebí a na sněhu, takže se v huňatých kožiších a teplém washingtonském večeru brzy přehřejí. Rozhlédl se, aby zjistil, kde vlastně jsou. Mířili po promenádě na opačnou stranu, než bylo muzeum. Blížili se k prostranství před budovou Smithsonova institutu. Ohlédl se. Umealiq byl rychlejší a zůstávalo jen otázkou času, kdy je dostihne. „Volně," zavelel psům a začal brzdit, aby zesílil účinek povelu. Zpomalili. „Co to děláte?" divila se Therri. „Seskočte!" „Cože?"
„Seskočte a utíkejte na světlo mezi lidi u institutu. S vámi mu neujedu. Stejně chce jenom mě."
Therri váhavě potlačila svůj vrozený sklon k neposlušnosti. Uvědomovala si nebezpečnost situace a skulila se ze sání. Pak vyskočila a uháněla pryč. Austin zavelel psům do běhu. Smečka znovu vyrazila jako o život. Zabočil prudce doprava na vedlejší pěšinu. Lehčí sáně se snadněji ovládaly a jely rychleji než předtím. S úlevou zjistil, že Zjizvenec ho stále pronásleduje. Therri tak byla v bezpečí, ale zpomalení, aby mohla vyskočit, stálo Austina další metry náskoku.
Austinovi se řinul pot z čela a stékal mu do očí. Otřel si jej rukávem smokingu a ohlédl se. Zjizvenec zkrátil ztrátu o polovinu. Austin se vyhnul dalšímu chodci a podíval se před sebe. V dálce uviděl bílou špici washingtonského památníku. U obelisku by mohla stát ozbrojená stráž, ale až tam se určitě nedostane. Psi začínali umdlévat. Cítil, jak poněkud zvolnili, a sáně se začaly chovat jako auto, když mu dochází palivo. Poháněl spřežení hlasitým mlaskáním, které odposlouchal od závodníků.
Na ulici, ke které se blížil, vládl čilý provoz. Bude-li mít štěstí, trefí se mezi auta, která pak zdrží jeho pronásledovatele. Sáně vyjely z promenády na chodník. Austin se rozhodl, že se zkusí protáhnout mezerou mezi dvěma vozy. Doufal, že se dostane na druhou stranu ulice dřív, než se přiblíží druhý vůz. Psi zaváhali, ale Austin je poháněl. Tlapy vůdce smečky se už dotkly vozovky, když se odkudsi vynořila dlouhá limuzína, kterými se to ve Washingtonu jen hemží, a odřízla jim cestu.

Austin vzal za řídicí páku. Pes zaregistroval nebezpečí ještě dřív, sám zabočil a strhl ostatní zvířata i sáně stranou. Vydali se vpravo, sáně se naklonily jako plachetnice při náporu větru. Austin vyvážil pohyb tělem a vozík dopadl zpět na všechna čtyři kola. Psi zatáhli, sáně vyrazily po chodníku. Zjizvenec si nadejel a už zaostával za Austinem jen o několik metrů.
Dvě spřežení uháněla ulicí jako válečníci v Benu Hurovi. Psi obíhali chodce. Austin rezignoval na řízení, protože pochopil, že psi sami nejlépe vědí, co mají dělat. Jen se držel, aby nevypadl. I kdyby byl v bůhvíjaké formě, na zkušenosti a um druhého jezdce by nestačil. Sáně už uháněly bok po boku, téměř se dotýkaly. Pak Zjizvenec vytáhl pistoli a ze vzdálenosti několika desítek centimetrů na Austina namířil.
Austin měl pocit, že má na hlavě namalovaný terč. Ale přesně trefit nebylo zas až tak snadné. Zjizvenec držel řídicí páku v levé a pistoli v pravé ruce. Bez pevného vedení oběma rukama sáně kličkovaly ze strany na stranu. Zjizvenec pomalu zjišťoval, že není schopen zamířit. Zkusil tedy vystřelit naslepo.
Kulka prosvištěla Austinovi nad hlavou. Trochu se uklidnil, protože takováhle divoká střelba mu dávala šanci přežít. Zjizvenec bude pálit tak dlouho, dokud nevystřílí všechny náboje. Ale když netrefí Austina, může zranit nebo zabít někoho jiného. Spíš instinktivně než uváženě zatáhl prudce za brzdu. Eskymákovy sáně byly rázem o kus vpředu. Poučen Umealiqovou závodnickou taktikou, Austin vybočil doprava. Přední kolo sání narazilo do levého zadního kola jeho soka. Zjizvenec se musel chopit řízení.
Manévr byl sice riskantní, ale úspěšný. Protože Eskymák držel řízení jen jednou rukou, navíc jistě zpocenou, nepodařilo se mu kolizi ustát. Přední kola se ve smyku zakousla do asfaltu. Sáně se naklonily a nakonec převrátily, Zjizvenec byl katapultován do vzduchu, pistole mu vyléda z ruky a dopadla na chodník. Jeho spřežení se hnalo dál a táhlo za sebou převrácené sáně, dokud nezjistilo, že je nikdo nevede.
Austin ale také ještě neměl vyhráno. Jeho smečka se hnala směrem ke Constitution Avenue. Zakřičel povel, dupl na brzdu, ale bez úspěchu. Psi byli vyplašeni střelbou a zmateni Austinovým nevyzpytatelným řízením, že mu vypověděli poslušnost. Bez rozmýšlení se vrhli na rušnou ulici mezi auta.
Sáně přeletěly obrubník, chvíli plachtily, pak dopadly na všechna čtyři kola tak prudce, až Austinovi cvakly zuby. Ozvalo se kvílení brzd, které znělo jako zpěv smrti. Na Austina se řítil náklaďák velký jako dům. Masivní chromované nárazníky ho minuly o několik centimetrů. Jediné, čeho si všiml, byly řidičovy hrůzou vytřeštěné oči zírající na muže ve smokingu, ženoucího se se psím spřežením po nejrušnějším washingtonském bulváru.
Austin neměl jinou volbu než svírat pevně madlo a snažit se udržet sáně na kolech. Byl ohlušen skřípěním brzd, pak zaslechl tupé bouchnutí plechu o plech, jak někdo narazil do prudce brzdícího auta před ním. Vzápětí se v řetězové reakci ozvalo ještě několik takových žuchnuti. Vzduch se naplnil pachem spálené gumy. Jako zázrakem se dostal na druhou stranu ulice, psi zamířili na chodník. Sáně se teď pohybovaly natolik pomalu, že mohl seskočit ještě dřív, než narazily do obrubníku. Smečka byla vyčerpaná a unavená nezvyklým teplem, psům se už nechtělo táhnout. Jednoduše zalehli tam, kde zastavili. Boky se jim prudce zdvíhaly, z vyplazených jazyků se řinuly sliny jako z nedotažených kohoutků.
Austin se podíval na spoušť, která po něm na Constitution Avenue zůstala. Provoz na jeho straně stál, naštvaní řidiči vylézali z aut a vyměňovali si čísla pojistek a řidičských průkazů. Zjizvenec trčel na protějším chodníku, krev mu crčela z obličeje. Z pochvy u opasku vytáhl nůž. Přitiskl si ho na prsa a sestoupil z obrubníku. V okamžiku, kdy se ozvaly sirény, zaváhal. Pak Austin spatřil jeden z kamionů, které stály u závodní dráhy. Prudce zabrzdil a Eskymák se mu na několik vteřin ztratil z dohledu. Když se náklaďák zase rozjel, Zjizvenec tam už nestál. Austin se sklonil k těžce oddychujícím psům a každého pohladil po hlavě. „Budeme si to muset někdy zopakovat, ale nesmíme to takhle přehánět." Oprášil si kolena a lokty, ale bylo mu jasné, že v takhle uváleném smokingu vypadá jako flamendr, který se právě vrací z tahu. Odevzdaně pokrčil rameny a vydal se

zpět k muzeu. Therri stála na Constitution Avenue u čtyřpatrové kamenné budovy a rozhlížela se. Jen co Austina spatřila, viditelně se jí ulevilo. Rozeběhla se k němu a objala ho.
„Díky Bohu, že jste v pořádku," vydechla a dál se k němu pevně tiskla. „Co se stalo s tím zloduchem?"
„Pohltil ho washingtonský provoz a zmizel někde v dálce. Omlouvám se, že jsem vás tak nešetrně vykopnul."
„To je v pořádku. Jsem na to od chlapů zvyklá, i když, pravda, z rozjetých sání to bylo poprvé."
Therri mu převyprávěla, co se dělo poté, co tak potupně vystoupila - našla policejní hlídku parkující poblíž Smithsonova institutu, oznámila jim, že jejího přítele se pokusili na promenádě zavraždit, a ačkoliv se na ni dívali jako na šílence, alespoň si to poznamenali. Pak se vydala k muzeu, aby se podívala po Benovi, ale jako by se do země propadl. Když přemýšlela co dál, zaslechla sirény, vrátila se na hlavní ulici a zahlédla Austina, jak míří směrem k ní. Vzali si taxík, který je dovezl k jejich autům, políbili se na rozloučenou a slíbili si, že se zítra uvidí.
Před Austinovým domem parkoval tyrkysově modrý služební vůz agentury NUMA. Domovní dveře byly odemčené. Vešel dovnitř a slyšel, jak se z jeho věže line „Také Five" od Davea Brubecka. V Austinově oblíbeném černém koženém křesle seděl se skleničkou v ruce Rudi Gunn, druhý muž agentury. Gunn byl nevysoký šlachovitý chlapík s úzkými rameny a hubenými boky. Byl expert na logistiku, absolvent Annapolisu a bývalý fregatní kapitán válečného námořnictva.
„Doufám, že ti nevadí, že jsem se ti vloupal do domu," řekl Gunn.
„Ale vůbec ne. Proto jsem ti dal číslo kódu."
Gunn ukázal na sklenici. „Trochu ti ubyla Highland, tvá oblíbená značka skotské sladové whisky," pronesl s typickým nevinným úsměvem.
„Zmíním se sklepmistrovi," opáčil Austin. Poznal knihu, kterou držel Gunn v ruce. „Nevěděl jsem, že si libuješ v Nietzschem."
„Našel jsem ji na stolku. Dost těžká věc."
‚Je možná lehčí, než si myslíš," řekl Austin a odešel si k baru namíchat Dark and Stormy.
Gunn odložil knihu a sáhl po tlustých deskách. „Díky za zprávu, kterou jsi mi poslal. Připadá mi daleko zajímavější než spisy pana Nietzscheho."
„V to jsem doufal," řekl Austin a uvelebil se v sedačce.
Gunn si zvedl silné brýle s kostěnou obroučkou na čelo a začal listovat složkou. „V takových chvílích si vždycky uvědomím, jak nudný život jsem vedl," vzdychl. „Minul ses povoláním. Měl bys psát scénáře k videohrám."
Austin se pořádně napil a vychutnával těžkou vůni tmavého rumu říznutého jamajským zázvorovým pivem. „No, tohle by bylo už trochu přitažený za vlasy."
„Dovolím si s tebou nesouhlasit, kamaráde. Řekni mi, co je za vlasy přitaženého na záhadné společnosti, která potápí lodě pomocí dálkového ovládání? Na zapomenuté soustavě jeskyní na Faerských ostrovech s dosud neobjevenými malbami? Na příšeře jako z Čelistí, která ti málem ukousne prdel?" Gunn ho pozoroval a Jcoutky úst mu pobaveně cukaly. „Existuje alespoň jeden jediný důkaz?"
„Nic, kromě důvěry, kterou ve mě chováš," připustil Austin.
Gunn se znovu sklonil nad desky a listoval dál. „Výčet pokračuje. Vraždící Eskymáci, kteří neloví tuleně, ale lidi. No a samozřejmě právnička spojená s radikální ekologickou skupinou." Zvedl oči od papírů. „Samozřejmě předpokládám, že má velmi dlouhé nohy."
Austin zauvažoval. „Průměrně, řekl bych, ale docela pěkně tvarované," konstatoval na účet Therriiny postavy.
„No, nemůže mít všechno, že?" Gunn odložil desky na klín a prohlédl si Austina od hlavy k patě - zablácené boty, posunutého motýlka, díru na koleně u smokingových kalhot. „Vyhodili tě snad z vernisáže v muzeu? Vypadáš... no, poněkud nekonvenčně."
„Vernisáž ušla. Ale zjistil jsem, že Washington a tažní psi nejdou dohromady."

„Nic nového pod sluncem. Doufám, že ten smoking nebyl půjčený," ujišťoval se Gunn. „Bohužel ne," odpověděl Austin. Je můj vlastní. Možná mi dá NUMA na
nový." „Zmíním se admirálu Sandeckerovi," pronesl mnohoznačně Gunn. Austin dolil sklenice. Pak mu pověděl o setkání s Marcusem Ryanem a převyprávěl příběh dnešního večera.
Gunn si vše mlčky vyslechl, poté poklepal na desky s hlášením. „Napadá tě, jak tvoje jízda na psech souvisí s touhle divočinou?"
„Honí se mi hlavou spousty úvah, ale nemám je pospojované. Všechno, co vím, můžu shrnout do jediné věty. Lidé, kteří vládnou Oceánu, nemilosrdně zametou s každým, kdo se jim připlete do cesty."
„Vzhledem k tomu, co od tebe vím, bych dospěl ke stejnému závěru." Gunn se na okamžik odmlčel, obočí svraštěné. Uměl uvažovat jasně a chladně jako počítač. Dovedl vmžiku zpracovat spousty informací a oddělit zrno od plev. „Co bys řekl o tom Baskovi?" zeptal se po chvíli přemýšlení.
„Aguirrez je zajímavý chlapík. V téhle partii pokeru představuje neřízenou střelu. Pozeptal jsem se na něho kamaráda ze CIA. Aguirrez může i nemusí být ve spojení s baskickým separatistickým hnutím. Perlmutter pátrá po historii jeho rodiny. V tuhle chvíli vím jen, že je buď baskický terorista, nebo amatérský archeolog. Vyber si."
„Možná bychom se mu mohli podívat na zoubek. Velká škoda, že s ním nejsi v kontaktu."
Austin odložil sklenici, vyndal z kapsy peněženku a vytáhl vizitku, kterou mu Aguirrez dal, když ho propouštěl z jachty. Podal ji Gunnovi, jenž si všiml telefonního čísla ručně dopsaného na rubu.
„Proč to nezkusit?" zeptal se a podal mu ji zpátky.
Austin sáhl po telefonu a vyťukal číslo. Po večerním extempore byl unavený a ani pořádně nevěděl, co by měl říkat. Takže ho docela zaskočilo, když se ve sluchátku ozval známý bas.

Jsem nesmírně potěšen, že vás zase slyším, pane Austine. Pořád jsem si říkal, že bychom si měli ještě promluvit."
„Doufám, že jsem vás nevyrušil."
„Ale vůbec ne."
Jste pořád na Faerách?"
Jsem pracovně ve Washingtonu."
„Ve Washingtonu?"
„Ano, rybaření na Faerách nedostálo své pověsti. Co pro vás mohu udělat, pane Austine?"
„Volám vám, abych vám poděkoval, že jste mě vytáhl z té šlamastyky v Kodani."
Aguirrez se ani nepokoušel popírat, že to byli jeho lidé, co zahnali tyčemi ozbrojené bandity, kteří na něj a Therri Weldovou zaútočili. Jen se zasmál a řekl: „Máte zvláštní dar dostávat se do nezáviděníhodných situací, příteli."
„Většina mých problémů souvisí se společností jménem Oceanus. Doufal jsem, že bychom si o ní mohli ještě trochu popovídat. Možná byste mi také mohl prozradit, jak jste pokročil ve svých archeologických výzkumech."
„Velmi rád," souhlasil Aguirrez. „Zítra dopoledne mám jednání, ale odpoledne vám mohu být k dispozici."
Domluvili se na čase a Austin si poznamenal adresu, na které ho bude Aguirrez ve Washingtonu očekávat. Zavěsil a chystal se Gunnovi stručně převyprávět obsah rozhovoru, když zazvonil telefon. Byl to Zavála, jenž se právě vrátil z Evropy. Joe opravil Sea Lamprey a přeplul k Faerským ostrovům s Beebe-, kterou Dánové přizvali, aby se spolu s Thorem zúčastnila výzkumného projektu v tamních vodách.
„Chtěl jsem ti jen říct, že už jsem doma. Sednu do corvetty a zajedu si na skleničku s jednou pěknou babou," plánoval si Zavála. „Udalo se něco nového od té doby, co jsme se neviděli?"
„Všechno při starém. Zrovna dneska v noci mě honil šílený Eskymák se psím spřežením po promenádě a chtěl mě zabít. Jinak nic, nuda jako vždycky."

Na druhém konci bylo chvíli ticho. Pak se Zavála ozval znovu. „Děláš si srandu, že jo?"
„Nedělám. Je tady Rudi. Stav se a povím ti to celé od začátku."
Zavála bydlel v nevelkém domě v Arlingtonu, kde kdysi sídlila místní knihovna. Já snad to rande zruším," řekl. „Budu tam za pár minut."
Jo a ještě něco. Máš pořád tu láhev tequily, co jsme chtěli ztrestat na Faerách?"
Jasně, mám ji v batohu."
„Myslím, že bys ji měl vzít s sebou."
Druhý den ráno se Austin cestou do agentury zastavil v Národním přírodopisném muzeu. Zastihl Gleasona ve výstavních prostorách. Nevypadal zrovna šťastně. Hosté, hudba i pohoštění byly pryč, ale na tom by nebylo nic zvláštního. Upoutaly ho prázdné vitríny. Ani transparent nezůstal na svém místě.
Gleason byl celý bez sebe. „To je příšerné, absolutně příšerné," hořekoval.
„Vypadá to tady jak po výprodeji," konstatoval Austin.
Je to ještě horší. Úplná katastrofa. Sponzor odvolal výstavu."
„To mohou?" Austin si uvědomil absurditu své otázky, jen co mu vylétla z úst.
Gleason lomil rukama. „Ano, díky jedné větičce ve smlouvě, na které trvali. Směli výstavu stáhnout, kdykoliv by to uznali za vhodné, a nám by vyplatili směšnou finanční náhradu."
„Proč expozici zrušili?"
„Čert ví proč. Firma, která to všechno organizovala, řekla, že jen plní příkazy."
„A co doktor Barker?"
„Zkoušel jsem se s ním spojit, ale jako by se po něm zem slehla."
„Znáte Oceanus lépe než většina lidí," řekl Austin a snažil se dostat k pravému důvodu, proč se do muzea vypravil. „Co víte o doktoru Barkerovi?"
„Obávám se, že velmi málo. Znám spíš jeho předka."
„Toho kapitána velrybářského člunu, o němž se zmiňoval?"
„Ano, Fredericka Barkera seniora. Jeden z kiolských nožů, které jste viděl ve vitríně, patřil původně jemu. Byl více než sto let starý. Strašlivá věc, ostrá jako břitva. Už jen při pohledu na ni se mi svíral žaludek."
„Kde bych našel nějaké informace o kapitánu Barkerovi?"
„Můžete začít u mě v kanceláři." Gleason vrhl žalostný pohled na prázdné výstavní prostory. „Pojďme odsud. Stejně s tím už nic neudělám."
Vedl ho do administrativní části muzea. V kanceláři mu nabídl židli a z police vytáhl tlustý svazek. Titul hlásal Velrybáři z New Bedfordu. Otevřel knihu na založené straně a položil ji před Austina.
„Vyhledal jsem ji v naší knihovně, když se o výstavě začalo jednat. Tohle je kapitán Barker. Velrybáři z Nové Anglie byli tvrdí hoši. Mnozí se stali kapitány už ve dvaceti. Vzpoury, ničivé bouře, nepřátelsky naladění původní obyvatelé - všechno dohromady znamenalo dennodenní boj o přežití. Taková nepřízeň osudu z některých udělala zlé a z jiných dobré lidi."
Austin si prohlížel černobílou zrnitou fotografii. Barker měl na sobě tradiční domorodý oděv a bylo obtížné rozeznat jeho rysy. Z kožešinové bundy s kapuci mu koukal jen obličej, oči mu zakrývaly kostěné brýle s vodorovnými štěrbinami, jež sloužily jako průzory. Bradu zdobilo bílé strniště.
„Zajímavé brýle."
„Ty jsou proti slunci. Eskymáci se obávali sněžné slepoty. Pro Barkera byly asi dost důležité, protože byl pravděpodobně také světloplachý. V Barkero-vě rodině se dědí albinismus. Tvrdí, že proto strávil tolik zim v mrazivém severském podnebí - chtěl se vyhnout přímému slunečnímu svitu."
Gleason dále vysvětloval, že v roce 1871 Barkerova loď Orient ztroskotala a kapitán byl jediný, kdo katastrofu přežil. „Domorodci mu darovali život a Barker strávil celou zimu v eskymácké vesnici. Popisuje, jak mu náčelníkova žena sundala boty a jeho na kost promrzlé nohy zahřívala ňadry."
„Umím si představit i méně příjemné způsoby zahřívání. Proč se přidal zrovna ke kmeni Kiolů?"

„Protože ho zachránili."
„To příliš nekoresponduje s jejich krvežíznivou pověstí, o níž jste mi vyprávěl. Čekal bych, že cizince zavraždí."
„To by taky v normálním případě udělali. Ale nezapomínejte, že Barker nevypadal jako obyčejný velrybář. S jeho čistě bílými vlasy, světlou pletí a bledýma očima jim musel připadat jako nějaký sněžný bůh."
„Snad dokonce Tunuk."
„I to je možné. Kvakeři z New Bedfordu by jistě nesouhlasili, kdybychom jednoho z jejich členů považovali za boha. Nicméně tato zkušenost ho změnila."
„V jakém smyslu?"
„Stal se z něj neochvějný zastánce ochrany životního prostředí. Když se vrátil domů, naléhal na své soukmenovce, lovce velryb, aby přestali plenit mrože. Kiolové zabírali loviště jako nějaký drogový pouliční gang, který bojuje o své území. Dokonce kradli i ženy a nástroje těm, které přemohli. V důsledku toho jiné inuitské kmeny doslova hladověly, dokud se nesjednotily a nevyhnaly Kioly pryč. Barker o tomto konfliktu s lovišti mrožů věděl a chtěl ho ukončit. Byl Kiolům zavázaný a myslel si, že když budou mroži chráněni, změní se i jejich nájezdnické způsoby."
„A změnily se?"
„Podle mého byl Barker naivní. Myslím, že kromě brutální síly nebylo prostředku, který by jejich chování změnil."
Austin o jeho odpovědi přemýšlel. Jako ctitel filozofie byl velký přívrženec teze, že současnost je žitá minulost. Kiolové by mohli být klíčem k rozmotání záhady, jež obestírá Oceanus.
„Kde bych se mohl o kmenové historii dozvědět víc?"
„Především v kanadských policejních archivech, řekl bych. Z jejich diaspory neuniká příliš informací, ale narazil jsem na šílenou historku, jež dokládá to, co jsem vám vyprávěl o jejich vnímání nadpřirozena." Chvíli se přehraboval ve skříni s různými papíry, až nakonec vytáhl výstřižek z The New York Times z roku 1935, vložený do průhledných desek. Zpráva pocházela z Hudson Bay. Austin si příběh rychle přečetl:
Arktický sever vydal další záhadný příběh ze seriálu o dobývání pólu, když se z ledové tundry vynořil napůl šílený Němec a tvrdil, že je jediný, který přežil katastrofu vzducholodi.
Kanadské úřady potvrdily, že Němec se představil jako Gerhardt Heinz a že ho přivedla skupina neznámých Eskymáků, kteří ho zjevně zachránili a pomohli mu přežít. Timesy objevily pana Heinze v nemocniční péči, kde zanedlouho zemřel. V rozhovoru pan Heinz řekl:
„Šlo o tajnou misi k severnímu pólu, jež měla Německo ještě více proslavit. Pólu jsme dosáhli, avšak při zpáteční cestě jsme spatřili vrak člunu uvězněný v ledu. Kapitán trval na přistání a rozhodl se pro ledovou kru, abychom mohli člun prozkoumat. Šlo o historické plavidlo, pravděpodobně stovky let staré. Vyzvedli jsme zmrzlé tělo, jež jsme umístili do chladicího boxu na palubě vzducholodi, a ještě několik neobvyklých předmětů.
Po určité době od opětovného startu jsme zaznamenali jakési mechanické problémy a museli jsme znovu přistát. Někteří se rozhodli přejít na pevninu po ledu, já jsem však zůstal, abych hlídal zepelín. Byl jsem už blízko smrti, když mě objevili místní obyvatelé a vrátili mě zpátky do života."
Pan Heinz dále uvedl, že jeho zachránci nemluvili anglicky, ale pochopil, že si říkají Kiolyau. Prý si mysleli, žeje bůh, který sestoupil z nebe, a když se posunkovou řečí dožadoval, aby ho dopravili do nejbližšího obydleného místa, vyhověli mu.
Německé úřady na dotaz Timesů uvedly, že jim o panu Heinzovi ani o jakékoliv vzduchoplavecké výpravě k severnímu pólu není nic známo.
Austin požádal Gleasona o kopii článku a poděkoval za čas a poskytnuté informace. „Opravdu mě mrzí, že výstava tak náhle skončila," řekl, když se loučili.
„Děkuji." Gleason mu potřásl rukou. „Nejde mi jen do hlavy, proč exponáty stáhli v takovém chvatu. Mimochodem slvšel íste o senátoru Grahamovi? To je další pohroma. Jeden z našich nejvlivnějších přívržencú."

„Myslím, že jsem Grahama zahlédl včera na recepci."
„Ano. A když se vracel domů do Virginie, vytlačil ho ze silnice nějaký kamion. Je v kritickém stavu. Viník nehody ujel."
„To je mi velice líto."
„Zatraceně," bědoval Gleason, „doufám, že neplatí to staré přísloví do třetice všeho zlého."
„Možná existuje jednodušší vysvětlení pro vaši smůlu," řekl Austin.
„A jaké?"
Austin ukázal k nebi a zcela vážně pronesl: „Tunuk."
St. Julien Perlmutter vešel do svého prostorného domu v Georgetownu a pohledem zálibně spočinul na stovkách svazků, starých i nových, které zaplňovaly vahou prohnuté police, kam jen oko dohlédlo, a hrnuly se jako veletok slov sycený dalšími vydatnými přítoky z každé místnosti.
Normální člověk postavený před úkol v této změti něco najít by jistě rezignoval. Perlmutter však blaženě těkal z jedné hromádky knih na druhou. Mohl by zpaměti vyjmenovat všechny tituly, pokud by z nich necitoval celé pasáže, které ve své úplnosti představovaly kompletní sbírku literatury týkající se historických lodí, jež neměla na světě obdoby.
Během útrpného přesunu přes Atlantik mu pořádně vyhládlo. Se stísněným prostorem v letadle se už vypořádal - kupoval si dvě letenky, aby mohl obsadit dvě sedadla. Ale z kulinářského pohledu, alespoň měřeno Perlmut-terovýma očima, byla nabídka v první třídě srovnatelná s hrachovou kaší nabízenou při dobročinných akcích v kostele. Zamířil do kuchyně jako ter-movizí naváděná inteligentní střela a s potěšením zjistil, že hospodyně uposlechla jeho pokynů a nakoupila vše, co požadoval.
Ačkoliv bylo ještě poměrně brzy, zdálo se mu, že od večeře, kdy spořádal nadívané jehněčí po provensálsku s brambory jemně ochucenými tymiánem a spláchl je prostým, leč vyváženým bordeaux, už uběhla celá věčnost. Z těchto myšlenek, kdy si ubrouskem utíral koutky úst a věhlasnou šedou bradku, ho vyrušil telefon.
„Kurte!" řekl, když poznal hlas ve sluchátku. Jak jste, u všech svatých, věděl, že už jsem doma?"
„Ve zprávách na CNN říkali, že v Itálii došly špagety. Tak jsem vydedukoval, že se musíte někde najíst."
„Houby," zahřímal Perlmutter. „Ve skutečnosti jsem se vrátil proto, že mi chybělo popichování jednoho nevychovaného mladého floutka. Asi budete vědět, o kom mluvím."
„Máte podezřele dobrou náladu, St. Juliene. Výlet se tedy vydařil?"
„To ano, mám pocit, že jsem opravdu vyjedl celou Itálii. Ale to víte, doma je doma."
„Rád bych věděl, jestli jste pro mě něco zjistil?"
„Chtěl jsem vám dnes stejně volat. Našel jsem fascinující materiály. Můžete se u mě zastavit? Uvařím výtečnou kávu a můžeme si o mých nálezech popovídat."
Jsem tam za pět minut. Právě se blížím k Georgetownu."
Jen co se Austin objevil ve dveřích, Perlmutter už servíroval dva obrovské hrnky café latte. Sundal kunu knih, aby uvolnil Austinovi židli a další odsunul z mohutné sedačky, aby se měl sám kam posadit.
Perlmutter usrkl ze šálku. „Tak a do práce... poté co jste mi volal do Florencie, jsem mluvil o Rolandových relikviích s mým hostitelem, signorem Noccim. Vzpomněl si, že o nich kdysi četl nějakou zmínku v dopise medicejskému papeži, který mu psal jistý Martinez. Martinez byl fanatickým přívržencem španělské inkvizice zvlášť zaměřeným proti Baskům. Pan Nocci mně zprostředkoval setkání se zástupkyní správce sbírek v Laurentin-ské knihovně. Vyhledala rukopis psaný Martinezem, který překypoval nenávistí k muži, o němž jsme spolu mluvili, k Diegu Aguirrezovi."
„Neboli prapředkovi Balthazara, se kterým jsem měl tu čest já. Výborná práce."
Perlmutter se usmál. „To je teprve začátek. Martinez kategoricky prohlašoval, že Aguirrez má Rolandův meč a roh a že ho bude, cituji: .pronásledovat až na konec světa, aby mu ty předměty sebral."

Austin tichounce hvízdl. „To potvrzuje, že Rolandovy relikvie skutečně existovaly a že je měla v držení Aguirrezova rodina."
„Ano, mohlo by to zdánlivě potvrzovat pověsti, že Diego meč i roh opravdu měl."
Perlmutter zvedl jakési desky. „Tohle je kopie rukopisu ze Státního archivu v Benátkách. Byl nalezen v námořním muzeu ve složce o válečných galérách."
Austin si přečetl nadpis. „Očištění Pána moří". Na první stránce stálo datum 1520. Předmluva spis uváděla jako „Vyprávění Richarda Blackthorna, vlažného žoldáka ve službách španělské inkvizice, poslušného námořníka, jenž vždy bránil jméno Jeho Veličenstva, ve kterém dokazuje, že špinavosti, jež mu byly Připisovány, jsou podlé nepravdy, a varuje kohokoliv a každého, aby nikdy nevěřili zrádným vrahům Španělským.
Pohlédl na Perlmuttera. „Blackthorne byl jistě mistrem dlouhých souvětí, ale co to má společného s Rolandem a nebožtíkem Aguirrezem?"
„Všechno, můj drahý. Všechno" Pohlédl na dno hrnku. „Když už jste na nohou, byl byste tak laskav, příteli, a doplnil mi šálek? Po té cestě jsem celý rozlámaný. A nalijte si taky."
Austin neměl vůbec v úmyslu vstávat, ale zvedl se a zamířil pro konvici s kávou. Věděl, že s Perlmutterem je lepší pořízení, když jí a pije.
Perlmutter se napil a dlaněmi pohladil kopii rukopisu, jako by byla vytištěna slepeckým písmem. „Můžete si spis ve volném čase prostudovat, ale teď ho stručně shrnu do několika vět. O Blackthornovi se zjevně začalo povídat, že až příliš ochotně slouží nenáviděným Španělům, a tímto si chtěl očistit pověst." „To už bije do očí z preambule."
„Blackthorna tížilo pošpinění jména. Pocházel z vážené rodiny obchodníka v Sussexu. Na moře odešel jako mladík a vypracoval se z posluhy, jakéhosi stevarda, až na kapitána obchodní lodi plavící se po Středozemním moři. Byl však zajat barbarskými piráty, kteří ho uvrhli do otroctví na alžírskou galéru. Ta ale ztroskotala a Blackthorna zachránili Janované, kteří ho předali Španělům."
„Nikdy se nenech zachránit Janovany."
„Blackthorne představoval horkou bramboru. Podle inkvizičního práva byli Angličané kacíři, a tudíž pouhé objekty hodné mučení, věznění a poprav. Angličtí a holandští námořníci se vyhýbali španělským přístavům obloukem, protože mohli být kdykoliv uvězněni. Pokud jste byl dopaden s anglickým překladem bible, takzvanou Biblí krále Jakuba, nebo s nějakým antickým klasikem též považovaným za kacíře, stali jste se, obrazně řečeno, nepřáteli inkvizice na život a na smrt."
Austin pohlédl na desky s kopií rukopisu. „Ale Blackthorne přežil. Nebo to vyprávění sepsal jeho duch?"
„Připomínal kočku. Měl devět životů, ten náš kapitán Blackthorne. Jednou se mu podařilo Španělům utéct, ale byl znovu dopaden. Nakonec ho vytáhli z temné cely a v železech postavili před soudní tribunál. Veřejný žalobce ho nazval nepřítelem víry a tituloval ho i dalšími hanlivými přídomký, jak píše. Byl odsouzen k smrti a už mířil na popraviště, když nečekaně zasáhl osud v podobě El Brasera"
„Nejmenuje se tak mexická restaurace ve Falls Church?"
„To se ptáte nesprávného člověka. Spojení slov mexický a restaurace do jednoho sousloví mně vždycky připadalo jako protimluv typu inteligentní voják. El Brasero znamená ve španělštině koš na oheň. Dostal takovou přezdívku kvůli zálibě upalovat kacíře."
„Člověk by ho asi neměl zvát na opékání selete."
„To ne, ale Blackthorna zachránil. Imponoval Martinezovi důvtipem a schopností domluvit se španělsky, ale snad nejdůležitější bylo, že rozuměl válečným galérám a plachetnicím."
„To jen dokazuje, kam až byl Martinez ochoten dojít, jen aby dopadl Aguir-reze. Dokonce kvůli tomu omilostnil odsouzence."
„Přesně tak. Z jeho rukopisu víme, že Aguirrez byl pověřen spravováním Rolandových relikvií, a hrozilo, že by je mohl použít ke sjednocení krajanů, jež by vedlo k povstání proti Španělům. Když Aguirrez unikl před uvězněním na lodi, Martinez se ho vydal stíhat. Blackthorne vedl Martinezovu vlajkovou loď. Aguirreze dostihli u pobřeží Francie. To se psal rok 1515. Ačkoliv Martinez byl na

boj připraven, měl více mužů i výzbroje, Aguirrez dokázal dvě jeho galéry potopit a jeho samotného zahnat na útěk."
„Čím víc toho o našem Diegovi vím, tím víc se mi líbí."
Perlmutter přikývl. „Aguirrezova strategie byla brilantní. Mám v úmyslu zahrnout tento střet do publikace o klasických námořních bitvách, kterou připravuji. Martinez ale bohužel vládl sítí informátorů, od nichž věděl, že Aguirrez se vždy zastavuje na Faerských ostrovech, aby si spolu s námořníky před pokračováním plavby ke břehům Severní Ameriky odpočinul."
Austin téměř vyskočil ze židle. „Skaalshavn," vyhrkl.
Jak to víte?"
„Před pár dny jsem ve Skaalshavnu byl."
„Nedovolím si tvrdit, že bych o tom místě věděl něco víc."
„Nebudu vám nic nalhávat, je to konec světa. Jde o malou pitoreskní rybářskou vesnici s přírodním přístavem. Poblíž je zajímavý jeskynní systém." Jeskyní systém?" Perlmutterovy modré oči zajiskřily vzrušením.
Je docela spletitý. Byl jsem tam. Podle maleb na stěnách bych řekl, že byl obydlen ve starověku. Plus minus. Baskové či další lidé mohli jeskyně užívat stovky, možná i tisíce let."
„Blackthorne se ve svém rukopisu o jeskyních zmiňuje. Vlastně v jeho vyprávění sehrály důležitou roli."
„V jakém smyslu?"
„Aguirrez mohl svým pronásledovatelům lehko uniknout a zamířit do Severní Ameriky, kde by ho Martinez nikdy nedopadl. Baskové byli v té době jediní námořníci, kteří byli schopni přeplout Atlantik. Ale Diego věděl, že Martinez by tyranizoval jeho rodinu. A také mu bylo jasné, že i kdyby ukryl relikvie v Severní Americe, po návratu do Evropy by ho Martinez pronásledoval znovu."
„Možná se rozhodl vyřešit situaci jednou provždy a to z jednoduchého důvodu," uvažoval Austin. „Chtěl se pomstít muži, jenž mu převrátil život vzhůru nohama a zničil rodinné štěstí."
„S tím lze jen souhlasit. Brasero měl před sebou jediný cíl - dokončit práci, kterou započal. Vyměnil svou galéru za válečnou loď dvakrát větší, než byla Diegova karavela. Blackthorna ustanovil kapitánem. Plavidlo vybavil takovou palebnou silou, jež by s Basky udělala krátký proces. Ale Diego dostal zprávu od svého informátora na Braserově lodi a prozíravě svou plachetnici od jeskyní odvezl. Potom zformoval skupinku mužů, která čekala u pobřeží a měla se nechat Braserem spatřit. Až by ji začal pronásledovat, měla uniknout do jeskyní a nalákat pronásledovatele dovnitř."
„V tom tuším past,"
„Prokázal jste větší postřeh než Martinez, ačkoliv je třeba přiznat, že jeho zajímala především podívaná, která se mu, jak doufal, naskytne, až bude Diego spolu s celou posádkou hořet na hranici."
„O podobné vidině by mohl vyprávět i generál Custer. Mimochodem, ten jeskynní systém je docela složitý labyrint. Perfektní místo pro útok ze zálohy."
„Pak vás nepřekvapí, až uslyšíte, co se tam odehrálo. Strategický plán sestával ze dvou částí. Karavela se vrhla na válečné plavidlo a zasypala posádku kanonádou z děl. Pak Diegovi muži vzali loď útokem a obsadili ji. Mezitím Diego opustil úkryt. Jeden kanón vtáhl do jeskyní, aby nenechal útočníky na pochybách, kdo je pánem situace." Perlmutter zašermoval macatou pěstí ve vzduchu, jako by byl sám účastníkem bitvy. „Brasero byl zkušený šermíř, ale Aguirrez byl lepší. Nezabil ho však hned a chvíli si s ním pohrával. Pak konečně zhasil jeho planoucí pochodeň navždy."
„Kde byl po celou tu dobu Blackthorne?"
Jeden z Braserových mužů se vydal za Diegem, aby ho zastřelil. Blackthorne ho zabil. Diego nařídil svým mužům, aby Blackthorna přivedli. Angličan mu vylíčil celý svůj osud. Diego potřeboval zkušeného námořníka, který by dokázal vést válečnou lod, a tak uzavřeli obchod.

Blackthorne dostane loď a za to dopraví jeho muže bezpečně domů. O několik týdnů později, podle Blackthornova vyprávění, se tak skutečně stalo a on se svou výslužkou zakotvil na Temži."
„Co se stalo s Rolandovými relikviemi?"
„O tom se Blackthorne ani slovem nezmiňuje. Ale s odvoláním na jeho vyprávění, Diego kolem sebe seskupil malou kohortu věrných, ostatní odeslal s Blackthornem. Diego už nepotřeboval ládovače mušket a dělostřelce, jen dobré námořníky. I když byl Brasero mrtev, věděl, že relikvie nebudou v bezpečí, dokud bude inkvizice u moci. Pokračoval tedy dále na západ a pak už o něm nikdo nikdy neslyšel. Oceán tuto záhadu tají dodnes."
„Možná ne," pronesl k Perlmutterovu překvapení Austin. A předložil mu výstřižek se zprávou o ztroskotaném zepelínu.
Perlmutter si ho přečetl a zvedl oči. „Neobvyklé předměty, o nichž se Heinz zmiňuje, by mohly být ony nadlouho ztracené relikvie."
„Přesně to mě napadlo. Což znamená, že je má v rukou Oceanus."
„A vydali by je?"
Austinovi se před očima vybavily všechny peripetie, které už s bandity z Oceánu absolvoval. „To asi sotva," řekl s potutelným úsměvem.
Perlmutter ho pozoroval přes sepnuté prsty. „Zdá se, že celý příběh je složitější, než je mi známo."
„Setsakramentsky složitější. Rád vám všechno objasním při další dávce vaší znamenité kávy."
Austin zdvihl hrnek. „Když už jste na nohou, byl byste tak laskav, příteli, a doplnil mi šálek? A nalijte si taky."

Austin přijel na schůzku s Aguirrezem o tři minuty dřív, než měli dohodnuto. Poté co odešel od Perlmuttera, vydal se po Embassy Row. Pánbůh nebyl zase jednou doma a Austinovi se podařilo najít volné parkovací místo bez dlouhého popojíždění. Kráčel po Pennsylvania Avenue, až došel k hranaté několikapatrové budově s tmavými skly, vtěsnané mezi starou washingtonskou zástavbu. Přečetl si cedulku vedle vchodových dveří a nabyl dojmu, že si spletl adresu. Vzhledem k problematickým vztahům, jež mezi Aguirrezovou rodinou a španělským státem po staletí přetrvávají, by neočekával, že se s Balthazarem setká na španělském velvyslanectví.
Austin se prokázal ozbrojené stráži a byl vpuštěn do recepce. Recepční zmáčkla tlačítko intercomu a s někým španělsky hovořila. Poté se usmála a s roztomilým přízvukem, jenž v Austinovi vyvolal vzpomínku na zvuk kastanět, pravila: „Pan Aguirrez je právě u pana velvyslance. Přijde za vámi za okamžik."
Za pár minut se Aguirrez objevil v hale. Tentokrát na sobě neměl modrou teplákovou soupravu a baret, ale elegantní tmavě šedý oblek, jenž jistě stál minimálně týdenní Austinovu gáži. Ale ani nejlepší krejčí by nedokázal zamaskovat Aguirrezovy mozolnaté tlapy a hromotluuckou postavu. Rozmlouval s bělovlasým mužem, jenž kráčel vedle něho s rukama za zády a s hlavou mírně skloněnou, a pozorně naslouchal, co mu Bask povídá. Když Aguirrez Austina spatřil, mávl na něj. Muži dokončili rozmluvu a vřele a s úsměvem si potřásli rukama. Aguirrez pak zamířil k Austinovi a vzal ho kolem ramen.
„Pane Austine," zahlaholil rozšafně. Jak rád vás opět vidím. Omlouvám se, že jsem vás nepředstavil velvyslanci, ale spěchal na nějakou schůzku a už měl beztak zpoždění. Pojďme tudy."
Vedl ho chodbou do přijímacího pokoje v jedné z původních budov, jež byla součástí velvyslanectví. Salonu dominoval obrovský mramorový krb, jejž doplňovaly přepychové koberce spolu s masivním nábytkem z tmavého dřeva. Pocit velice komfortního místa dotvářely olejomalby s bukolickými motivy od španělských mistrů.
Aguirrez si musel všimnout Austinova zmateného výrazu, protože ještě než se usadili, zeptal se: Jste překvapen, příteli?"
Austin nechtěl chodit kolem horké kaše. „Ano, nečekal jsem, že se s vámi setkám tady. Jste obviňován z příslušnosti k baskickému separatistickému hnutí a z terorismu a pohybujete se mezi zdmi španělské ambasády."

Aguirrez se neurazil. „Evidentně jste se o mně informoval, což jsem koneckonců očekával, takže jistě víte, že tato obvinění jsou nepodložená."
„Přesto jste si nevzal svůj černý baret."
Aguirrez vybuchl smíchy. „Na důkaz úcty k hostiteli jsem se tradiční pokrývky hlavy vzdal, ale věřte, že mi chybí. A taky si myslím, že by se někteří lidé v této budově mohli obávat, že mám pod čepicí bombu, přičemž tato nervozita by nás odváděla od práce."
„A to jest?"
„Vyřešit baskický problém mírovou cestou jednou provždy."
„To je ambiciózní požadavek po těch dlouhých staletích bojů."
Jsem přesvědčen, že se mi to může podařit."
„A jak dopadlo hledání vašeho předka?"
„Minulost a přítomnost jsou v tomto případě nedělitelné. Baskičtí separa-tisté touží po vlastní zemi. Španělská vláda experimentovala s autonomií, což se ukázalo jako liché. Pokud bych našel relikvie, po kterých pátrám, jejich objevení by mohlo rozpoutat vášně baskických nacionalistů. Znám svůj národ. Znamenalo by to definitivní rozchod se Španělskem."
„Takže pro španělskou vládu jste náhle velice důležitý člověk."
Přikývl. „V Madridu jsem se setkal s vysoce postavenými zmocněnci vlády, jež mě požádali, abych o celé záležitosti informoval vaše ministerstvo zahraničí a ujistil nejvyšší místa, že nejsem terorista. Dohodli jsme se, že v okamžiku, kdy relikvie najdu, ponechám si je v opatrování."
Jaká existuje záruka, že své slovo neporušíte?"
Bask se zamračil, v temných očích se mu mihl nebezpečný výraz. „To je logická otázka a španělská vláda mi ji také položila. Odpověděl jsem jim, že budu ctít odkaz svého předka, jenž byl vybrán za strážce těchto relikvií. Na oplátku španělská vláda podnikne jednoznačné a zásadní kroky, aby Baskicko mohlo získat úplnou autonomii."
„Používáte relikvie jako donucovací prostředek?"
Pokrčil rameny. „Raději tomu říkám řešení, které naplní naše společné zájmy."
„Není to špatný obchod, zvlášť když uvážím, že relikvie nemáte."
„To je jen technická otázka," mávl rukou a sebevědomě se usmál. „Získal jsem spolehlivý zdroj informací, který popisuje námořní trasy do Nového světa. Baskové přistávali na Faerských ostrovech už od roku 875. Poté, co se tam zastavil i Diego, zamířil k Newfoundlandu nebo Labradoru. Mám dobré důvody domnívat se, že to nemohlo být jinak. Moji lidé lovili tresky a velryby u břehů Severní Ameriky už od středověku."
„Kdysi jsem četl o Cabotově domněnce, že některé výrazy užívané Indiány by mohly původně pocházet z baskičtiny."
„O tom není pochyb!" vyhrkl, tvář mu plála vzrušením. „Moje výzkumy naznačují, že poblíž Channel-Port aux Basques na Newfoundlandu existuje neprozkoumaný jeskynní systém. Jen co tady dokončím svá jednání, vyrazím tam se svojí jachtou. A jsem přesvědčen, že zanedlouho bude Rolandův meč i roh v mých rukách."
Austin chvíli mlčel a uvažoval, jestli mu má nebo nemá sdělit nová zjištění, kterých se dopátral on. Pak se rozhodl. „Možná se vyskytl malý problém," začal.
Aguirrez se na Austina ostražitě podíval. „Co tím myslíte?"
Austin vytáhl obálku s kopií Blackthornova rukopisu. „Podle tohoto dokumentu by relikvie nemusely být tam, kde předpokládáte." A převyprávěl mu celý příběh, jak mu ho vylíčil Perlmutter. Zatímco Aguirrez poslouchal, obočí se mu hrozivě naježilo.
„Během mých výzkumů jsem se se jménem St. Juliena Perlmuttera už setkal, jde o vysoce renomovaného námořního historika."
„Neexistuje člověk, který by o tomto oboru věděl víc."
Aguirrez praštil pěstí do dlaně. Já to věděl! Věděl jsem, že Brasero Diega nikdy nedostal. Musel s relikviemi uniknout!"

„To není všechno," pokračoval Austin. Podal mu kopii článku podrobně informujícího o trosečníkovi z zepelínu.
„Nerozumím," řekl Bask, když si ho přečetl.
„Oceanus má v rukách zepelín, jenž našel loď vašeho předka uvězněnou v ledu."
Aguirrez okamžitě pochopil. „Domníváte se, že Oceanus vlastní i relikvie?"
„Skoro bych se vsadil, když uvážíte všechny souvislosti."
„Myslíte si, že by Oceanus v této věci spolupracoval?"
„Myslím si, že Oceanus by nespolupracoval v žádné věci," ušklíbl se Austin.
„Pamatujete si na moji nehodu na člunu? Musím se vám k něčemu přiznat. Stráže rybí farmy vyhodily moji loďku do povětří ručním granátem."
„A já se vám taky musím k něčemu přiznat. Vaší historce o nahromaděných benzinových výparech jsem nikdy nevěřil."
„Když se tak vzájemně svěřujeme," řekl Austin, „snad byste mi mohl vysvětlit, proč mě vaši lidé sledovali v Kodani?"
„Preventivně. Mám-li být upřímný, nebyl jsem si jist, co si o vás mám myslet. Podle vaší průkazky jsem věděl, že pracujete pro agenturu NUMA, ale nebylo mi jasné, proč slídíte kolem rybí farmy. Usoudil jsem, že máte za úkol cosi zjistit. Byl jsem zvědavý, o co jde, tak jsem vás nechal sledovat. Dal jste si velkou práci, abyste své kroky zamaskoval. Moji muži byli náhodou poblíž, když jste byl napaden. Jak se mimochodem daří té mladé dámě, která vás doprovázela?"
„Díky přičinění vašich lidí se jí daří dobře."
„Pak mi tedy nemáte za zlé, že jsem vás nechal sledovat?"
„Vůbec ne. Ale zvyk by se z toho stát nemusel."
„Rozumím." Aguirrez se odmlčel, o něčem uvažoval. „Pokud tomu rozumím správně, lidé, kteří vás v Kodani napadli, to udělali na pokyn Oceánu?"
„Podle všeho nepochybně. Útočníci se velmi podobali strážcům, které jsem viděl na rybí farmě Oceánu na Faerách."
„Oceanus se vás tedy pokusil zabít dvakrát. Buďte opatrný, příteli, mohou se o to pokusit znovu."
„Už se stalo."
Aguirrez se nevyptával na podrobnosti a bylo jasné, že se mu honí hlavou jiné věci. Vstal a začal přecházet po místnosti s Blackthornovým rukopisem v ruce. „Tito lidé," začal a rozhlédl se významně kolem, „se o tomto materiálu nesmí dozvědět. Bez relikvií by španělská vláda ztratila zájem ve věci bas-kické autonomie cokoliv podnikat. Ale existují i jiné než politické aspekty," pronesl slavnostně. „Znesvětil bych památku mého předka Diega, kdybych relikvie nenašel."
„Třeba stále existuje určitá naděje."
Aguirrez se zastavil a pozorně se na Austina zadíval. Jak to myslíte?"
„Oba máme důvod podívat se Oceánu na zoubek. Pojďme si o tom promluvit s ohledem, jak jste předtím říkal, na naplnění našich společných zájmů."
Aguirrez povytáhl mohutné obočí, nicméně tvářil se jako hráč pokeru. Vzápětí se vydal k barové skříňce a vrátil se s láhví zelenožlutého likéru a dvěma malými odlivkami. Naplnil je až po okraj a jednu podal Austinovi, jenž okamžitě ucítil povědomou vůni Izzary.
Hodinu nato se Austin vrátil k vozu a usedl za volant. Uvažoval, jestli udělal dobrý obchod a zda se nakonec neobrátí proti němu. Ale věřil svým instinktům. Vycítil, že Aguirrez je sice nevyzpytatelný, ale zásadový člověk, a jelikož usilují o totéž, byl by blázen, kdyby jejich spojenectví zradil.
Zapnul si mobil a zjistil, že mezitím zmeškal dva hovory. První byl od Troutových. Ulevilo se mu, že se ozvali. Za dobu, co s nimi v týmu pro zvláštní úkoly spolupracoval, věděl, že se o sebe umějí postarat, ale zároveň si uvědomoval, že se motali kolem Oceánu, aniž by znali jeho pravou a nebezpečnou tvář.

Ozvala se Gamay. Před několika hodinami přiletěli s Paulem z Kanady a odvezli si zavazadla domů. Pak jeli do agentury na schůzku se Zavalou, který je informoval o nejnovějším vývoji událostí.
„Dostali jste se do areálu Oceánu?" zeptal se Austin.
„Ne," odpověděla Gamay, „ale narazili jsme na několik lidí od nich."
Gamay mluvila poněkud lehkomyslným tonem. „ Taky jsem měl tu čest narazit na pár lidí z Oceánu a z vlastní zkušenosti vím, že tyhle srážky jsou pěkně nebezpečné. Jste oba v pořádku?"
Jo, jsme. Až na můj lehký otřes mozku a Paulovo zlomené zápěstí. Řezné rány a modřiny se úspěšně hojí."
Austin v duchu zaklel a vyčítal si, že vystavil své kolegy takovému nebezpečí.
„Nevěděl jsem, do čeho vás posílám. Mrzí mě to."
„Neomlouvej se. Jen ses ptal, co víme o Oceánu. Bylo to naše rozhodnutí letět do Kanady a strkat nos tam, kam jsme neměli. Ale nebyl to zbytečný výlet. Alespoň jsme se dozvěděli o ďábelské rybě."
O ďábelské rybě slyšel Austin jedině v souvislosti s obrovským tropickým rejnokem, živícím se planktonem. Jsi si jistá, že ten otřes mozku ustupuje?"
„Nikdy jsem se necítila lépe, Kurte. Za celou svoji praxi mořské biologžky jsem neviděla něco podobného. Paul té rybě říká Bílá smrt."
Austinovi přeběhl mráz po těle při vzpomínce na setkání s obrovskou zubatou příšerou v nádrži rybí farmy na Faerách. „Všechno mi řekneš, až se uvidíme."
Zavěsil a vyťukal Gunnovo číslo. „Ahoj, Rudi," spustil bez zbytečných zdvořilostních frází. „Myslím, že přišel ten správný okamžik na schůzku se Sandeckerem."

Obrovská obrazovka v zasedačce na okamžik modře zablikala, pak naskočil obraz. V síti se mihly stříbřitě bílé šupiny a ozval se hlas Mikea Neala: Jděte dál, lidičky, je-li vám život milý!" Viděli zuřivě se zmítající rybu, která narážela do boku člunu a chňapala kolem sebe, dokud nepřekousla dřevěnou tyč s hákem na konci. Roztřesená kamera zachytila i okamžik, kdy ryba dostala ránu do hlavy baseballovou pálkou. V pozadí se ozývaly užaslé hlasy Troutových.
Paul Trout zastavil dálkovým ovládáním obraz. Světla se rozsvítila a z auditoria se ozval řízný a autoritativní hlas: „Zdá se, že Čelisti mají vážnou konkurenci."
Admirál James Sandecker, výkonný ředitel agentury NUMA, seděl u dlouhého jednacího stolu s doutníkem v ruce, hlavu zahalenou v oblaku těžkého dýmu.
„Ta věc na obrazovce je sama o sobě tak jedinečná, admirále, že nesnese srovnání s ničím," řekla Gamay, která seděla u stolu spolu s Austinem, Zavalou a Rudi Gunnem. „Velký bílý žralok útočí, jen když má hlad nebo když se brání. Živočich, na kterého se díváme, se chová spíš jako Jack Rozparovač - je to naprostý šílenec."
Sandecker vyfoukl oblak kouře a rozhlédl se po osazenstvu. „Teď když jste upoutali moji pozornost nejkratším hororem, jaký filmová věda zná, řekněte mi, co se vlastně stalo a jak tahle příšera souvisí se sádrou na Paulově zápěstí."
Slova se ujali Gamay s Paulem a vylíčili jejich kanadské dobrodružství, počínaje návštěvou rybí farmy Oceánu a rozhovorem s genetiky na McGillově univerzitě konče.
„Říkáte Frederick Barker?" přerušil je Austin.
„Ano," přitakala Gamay. „Znáš ho?"
„Seznámili jsme se včera. Jeho lidé se mě poté pokusili zabít."
Austin dal k dobru stručnou verzi svého setkání s Barkerem a divoké honičky na psích spřeženích po washingtonských ulicích.
„Gratuluji, Kurte. Dopravní zácpu, kterou jste způsobil, líčí The Washington Post na titulní stránce." Sandecker se na okamžik zamyslel. „Dovolte mi to celé shrnout. Kontrolujte mě, jestli rozumím dobře tomu, co říkáte. Jste přesvědčen, že Oceanus zinscenoval srážku a potopení dvou lodí u břehů Faerských ostrovů, aby odvrátil pozornost od svého tajného projektu, jejž řídí muž

jménem Barker a který souvisí s chovem mutovaných ryb." Ukázal směrem k obrazovce. „Tedy podobných ryb, s nimiž se Paul a Gamay setkali v Kanadě. A že vám příslušníci jakéhosi prohnilého eskymáckého kmene usilovali o život na Faerách, v Kodani i ve Washingtonu."
„Kdyby mi to někdo vyprávěl, taky bych mu nevěřil," zavrtěl hlavou Austin.
„Baron Prášil by to nesvedl lépe. Máte štěstí, že Paul s Gamay potvrdili existenci toho vraždícího eskymáckého kmene." Obrátil se na Gunna. „Co si o té dobrodružné historce myslíte, Rudi?"
„Dřív než odpovím, rád bych se zeptal Gamay, co by se stalo, kdyby se tyto uměle vytvořené superryby dostaly na volné moře a začaly se množit?"
„Podle doktora Throckmortona, Barkerova kolegy, by se za určitých okolností mohly stát biologickou časovanou bombou," odpověděla Gamay. „Mohly by nahradit přirozené druhy ryb během několika generací."
„A co je na tom špatného?" vzal na sebe roli ďáblova advokáta Sandecker. „Rybářům by stačilo ulovit jen pár větších ryb místo veletuctů malých."
„To ano, ale nejsou nám známy dlouhodobé dopady. Nevíme, co by se stalo, kdyby se ukázalo, že tyto Frankensteinovy ryby jsou jako potravina pro člověka nevhodné. Co kdyby vznikl nějaký nečekaný mutant? Co by se stalo, kdyby superryba nebyla schopná přežít ve volné přírodě? Neexistovaly by pak ani přirozené druhy, ani mutované. Ekologická rovnováha oceánů by byla narušena. Rybáři, zpracovatelé a prodejci ryb po celém světě by byli bez práce. Rozvrátilo by to celé komunity, jejichž výživa je závislá na bílkovinách získaných z ryb. Také průmyslově vyspělé národy by byly smrtelně zasaženy."
„To je poněkud katastrofická vize," namítl Sandecker.
„Bývám ve svých hodnoceních konzervativní. V téhle rovnici existuje příliš neznámých. Víme, že pro genetickou modfíikaci je využíváno více než dvacet pět druhů ryb. V případě, že by unikly do moře, znamenalo by to katastrofu nepředstavitelných rozměrů."
„Předpokládáme, že monstrum, jež jsme viděli na záznamu, z výzkumné laboratoře uniklo? řekl Rudi. „Lze si představit, že bylo, a ne samo, vypuštěno do moře úmyslně?"
Gamay se na Rudiho podívala, jako by řekl sprosté slovo. „Proč by někdo riskoval zánik druhů? To je příšerná a absurdní představa."
Gunn zavrtěl hlavou. „Všem se to tak jevit nemusí."
„Co tím naznačujete?" vstoupil do debaty Sandecker.
Jen to, že ryby zmizí z oceánů, ale ne ze sádek. Oceanus bude držitelem mezinárodního genového patentu pro daný druh ryb. DNA těchto druhů budou uschovány v genetické bance Oceánu."
„To je velice chytré, Rudi," konstatoval Sandecker. „Oceanus by se stal monopolním výrobcem hlavního světového zdroje bílkovin."
„Takový monopol by měl hodnotu miliard dolarů," přisadil si Paul.
Jeho hodnota je penězi nevyčíslitelná," řekl Sandecker. „Rybí protein je hlavním zdrojem výživy pro velkou část světové populace. A potrava představuje moc."
„To vysvětluje, proč má Oceanus neustále tasené kolty," řekl Austin. „Kdyby unikly informace o jejich snaze zdecimovat mořský život, odmítavá reakce veřejnosti by je udolala."
„Celé to teď zní věrohodněji," konstatoval Gunn. „Máš-li umělé Líhně superryb vybudované po celém světě, můžeš v jejich blízkosti bleskově vybudovat rybí farmy."
„Ani by nebylo potřeba velkého množství takových ryb," řekla Gamay. „Každý mutovaný samec vypuštěný do volného moře je schopen oplodnit desítky samic. Ale chtěla bych zdůraznit ještě něco - vypouštění ryb do volného moře není trestné."
Jsou zodpovědní za potopení lodí a smrt několika lidí, to vše jen proto, aby udrželi svou špinavou hru pod pokličkou," argumentoval Austin. „Drží v zajetí lidi z indiánské vesnice. A pokud se v poslední době něco nezměnilo, mám za to, že vraždy a únosy trestné jsou."
„Ale pokud nemůžeme jednoznačně dokázat, že za vraždami a dalšími trestnými činy stojí Oceanus, je třeba jednat obezřetně," řekl Sandecker. „Nemůžeme použít obvyklé postupy. Ani kanadská vláda nemusí vědět o naší operaci. Oceanus by proti nám mohl vyrukovat s právními

kličkami. Tým pro zvláštní úkoly byl ustanoven proto, aby konal bez vědomí oficiálních míst, což nahrává našemu plánu."
„Nevěděl jsem, že už máme plán," divil se Zavála.
„Jeví se mi to jednoznačně," pokračoval admirál. „Potopíme Oceanus i s jejich krvavými plány, jako by byli piráti. Uvědomuji si, že to nebude lehké. Nighthawkova rodina ani ostatní vesničané nesmějí být vystaveni nebezpečí. Fakt, že se objevíme na scéně, může Oceanus přimět věci uspěchat."
„Je tady ještě jeden faktor, který bychom neměli přehlížet," přerušil ho Austin. „Marcus Ryan touží vtáhnout do hry SOS. Mohli by narušit náš plán a vystavit zajatce vážnému nebezpečí."
„To vyřešíme," odmítl jeho obavy Sandecker. „Vyrazíme okamžitě. Musíme proniknout přímo k srdci té obludy, která leží v kanadských lesích. Kurte, udal vám ten mladý Indián alespoň přibližnou polohu jejich vesnice?"
„Ryan mu to vlastně zakázal. Ben se někam vypařil, ale pokusím se ho vystopovat."
„Nemůžeme čekat dlouho." Sandecker se podíval na poněkud ledabyle oblečeného muže, který se během diskuse potichu vkradl do místnosti a posadil se do kouta. „Hirame, máte pro nás něco?"
Hiram Yeager byl ředitelem počítačového centra, jež zabíralo celé desáté poschodí agenturní budovy. Centrum zpracovávalo a spravovalo největší množství digitálních dat týkajících se světových moří, která se kdy shromáždila pod jednou střechou. Všechny mozky, které tuto obrovskou digitální knihovnu nezměrné hodnoty obhospodařovaly, se oblékaly stejně - do levisek, bílého trička a pracovního pláště. Na nohou měl kovbojské boty, jako by se právě vrátil z Boot Hillu. Dlouhé vlasy nosil stažené do ohonu a šedé oči schovával za babičkovskými brýlemi s drátěnou obroučkou.
„Rudi po mně chtěl, abych z Max vytáhl seznam míst, kde došlo k významnému úbytku ryb, a pokud možno ho porovnal s nám známými lokalitami rybích líhní nebo farem."
„Chtěl byste, abychom schůzku přesunuli do počítačového centra?" zeptal se ho Sandecker.
V Yeagerově tváři se mihlo vzrušení. „Zůstaňte, kde jste. Předvedu vám to na přenosné Max."
Sandecker zrovna nejásal. Už by byl nejraději, aby se jeho oddíl vydal do terénu, a Yeagerovy experimenty zrovna nemiloval. Chtěl znát rovnou výsledky. Ale vzhledem k respektu, který k počítačovému géniu choval, mu vyhověl. Ze stejného důvodu projevoval neobvyklou shovívavost k jeho nedbalému stylu oblékání, takže Yeager si mohl dovolit ignorovat zavedené agenturní předpisy.
Yeager pomocí různých kabelů propojil svůj laptop s obrazovkou video-přehrávače. Stiskl startovací tlačítko. Kdo by očekával suchý výčet údajů, neznal Hirama Yeagera. Na obrazovce se objevila žena. Měla olivově zele-nozlaté oči a kaštanové vlasy, které jí spadaly na ramena až k prvnímu náznaku oblin ňader.
Těžko uvěřit, že toto roztomilé stvoření na obrazovce byla jen virtuální podoba, umělý inteligentní systém, výsledek nepředstavitelně složité soustavy elektronických obvodů. Yeager nahrál svůj hlas, digitálně ho pozměnil, aby mu dodal ženský témbr, a do programu přenesl podobu své manželky, úspěšné umělkyně. Počítačová Max měla tendenci chovat se stejně nedůtklivě a podrážděně, jako se chovala její živá jmenovkyně.
Když Yeager pracoval v počítačovém centru, seděl u mohutného ovládacího panelu a Max se mu promítala na obrovský 3D monitor. „Když mám přenosnou Max, nemusím se namáhat až do hlavního stanu. Můžu se ptát odsud, laptop je připojen k hlavnímu okruhu, takže mohu jít, kam se mi zachce. Je to tak, Max?"
Za normálních okolností odpovídala Max na úvodní otázku okouzlujícím úsměvem, ale žena na obrazovce se teď tvářila, jako by kousla do kyselého jablka. Yeager zahýbal konektory a zkusil to znovu.
„Ahoj, v pořádku?“
Oči se sklopily ke spodnímu okraji obrazovky. „Připadám si tak trochu... plochá."
„Odsud vypadáš dobře," řekl Yeager.

„Dobře?"
„Ne, doslova báječně!"
Sandeckerova trpělivost byla u konce. „Snad abyste poslal mladé dámě kytici růží."
„U mě to vždycky zabralo," dodal Zavála.
Sandecker ho probodl pohledem. „Děkuji, Joe, že jste se s námi podělil o své bohaté zkušenosti. Nezapomeňte to uvést ve vašich pamětech. Hirame, mohl byste, prosím, tu hru zkrátit?"
Max se usmála. „Zdravím vás, admirále Sandeckere."
„Nazdar, Max. Hiram má pravdu, když říká, že vypadáte náramně. Ale myslím, že bychom ten přenosný experiment měli ukončit. V budoucnu za vámi budeme chodit do datového centra."
„Prosím za prominutí, admirále. Co pro vás mohu udělat?"
„Ukažte nám, prosím, údaje, které po vás chtěl Hiram."
Tvář náhle zmizela. Na jejím místě se objevila mapa světa. Maxin hlas vysvětloval: „Tato mapa ukazuje, kde se vyskytl jak velký úbytek ryb, tak i chovné zařízení. Ke každé lokalitě vám dodám přesnější údaje."
„Tím se teď nezdržujte. Ukažte nám, prosím, ta zařízení, která vlastní Oceanus."
Několik puntíků zmizelo, ale převážná část zůstala.
„Teď pojďme do Kanady," řekl Sandecker.
Na mapě se objevila oblast Cape Bretonu.
„Bingo!" vykřikl Paul Trout. „Přesně tam jsme se s Oceánem utkali."
Austin řekl: „Max, mohla byste nakreslit přímou spojnici mezi tímto zařízením společnosti Oceanus a nejbližším jezerem v severní Kanadě?"
Na mapě se objevila čára spojující farmu na pobřeží s vnitrozemím, ale jezero se ukázalo být příliš malé a leželo příliš blízko obydlených území. Po několika pokusech spojila Max farmu s jediným jezerem, které bylo dostatečně velké a odpovídalo Nighthawkovu popisu.
„Můžeme si nechat poslat pár satelitních snímků, ale instinkt mně napovídá, že to je to správné místo," řekl Austin.
„Děkuji vám, Max. Teď se můžete vypnout," požádal Sandecker počítač.
Obrazovka potemněla. Sandecker, který se cítil Maxinou poslušností téměř osobně polichocen, se obrátil na Závalu. „Právě jste viděl, jak se má zacházet se ženami," natřásal se. Vzápětí zvážněl. „Myslím, že bychom se měli pustit do práce, řekl.
Zavála zvedl ruku a odkašlal si.
„Tahle krajina je docela divoká. Předpokládáte, že je najdeme bez problémů? A máme na ně rovnou skočit?"
Sandecker se na něho podíval, jako by ho svými otázkami překvapil. „Čekám na vaše návrhy."
Jeden bych měl. Spojme se s kanadskou královskou jízdní policií."
Jsem si jist, že to zvládnete i bez jejich pomoci." Sandecker se usmál jako krokodýl. „Máte volnou ruku."
Já bych radši měl tu jízdní policii," odpověděl Zavála. Jestli toho mají moc, mohli bychom povolat alespoň jednotku rychlého nasazení."
„Ani se nedivím, že má Joe určité pochybnosti," přispěchal kolegovi na pomoc Austin. Jak se přesvědčili Troutovi a nakonec i já, Oceanus nejdřív střílí a teprve pak se ptá."
„Trvalo by příliš dlouho, než bychom dostali souhlas ke spolupráci s kanadskou policií nebo armádou. A stejně tak je to s jednotkou rychlého nasazení. K operaci na kanadské půlce hřiště bychom potřebovali prezidentův souhlas. To se mi nezdá průchodné."
„V tom případě bych chtěl něco navrhnout," řekl Austin. Informoval je o rozhovoru s Aguirrezem.
Sandecker zamyšleně zabafal z doutníku. „Řekněte mi, vy chcete, aby NUMA využila Aguirrezových prostředků a možností ke krytí vlastní operace v zahraničí, i když nevíme, zda je nebo není terorista?"
„Když nemůžeme využít americkou námořní pěchotu ani kanadskou jízdní policii, pak je to to jediné, co máme."

„Hmm," uvažoval Sandecker. Je důvěryhodný?"
„Můžeme se spolehnout, že udělá všechno pro to, aby ty relikvie získal. A pak už jen vím, že mi dvakrát zachránil život."
Sandecker si mnul precizně zastřižený plnovous. Nápad využít Baskových služeb zabrnkal na jeho oblíbenou strunu, protože rád postupoval nekonvenčně, ale zároveň se obával, aby nad situací neztratil kontrolu. Na druhou stranu Austinovi a jeho týmu naprosto důvěřoval.
„Rozhodněte se podle svého," řekl nakonec.
„A ještě něco," ozval se znovu Austin. Pověděl jim o nočním stažení washingtonské výstavy a o nehodě senátora Grahama.
„Grahama já přece velmi dobře znám," kroutil hlavou Sandecker.
Gunn přikyvoval. „Hádejte, čím se jeho obchodní výbor nedávno zabýval? Přípravou legislativního návrhu, který by odstranil mezery v zákoně o zákazu dovozu geneticky upravovaných ryb na americký trh."
„To je docela náhodička, že? Zvlášť když si uvědomíme, že se vracel z vernisáže pořádané Oceánem," ušklíbl se Austin.
„Naznačujete," ptal se Sandecker, „že výstava byla jen zástěrkou pro řádění party hrdlořezů?"
„Vypadá to tak. Bez Grahama nebude legislativní návrh možná vůbec přednesen."
„V tom s vámi souhlasím. Kolem Kongresu se jistě motá plno hochů s naditými obálkami v kapse," řekl Sandecker, o němž bylo známo, že nemá o kongresmanech valné mínění.
„Oceanus se zbavil hlavní překážky. Myslím, že se chystá k činu," uvažoval Austin.
Sandecker vstal a svýma chladnýma modrýma očima si změřil všechny přítomné. Je nejvyšší čas, abychom se k činu odhodlali i my," řekl.
Když se Austin vrátil do své kanceláře, měl na záznamníku vzkaz od kapitána agenturní výzkumné lodi William Beebe, která teď spolupracovala s Dány u Faerských ostrovů. „Volejte okamžitě," ozvalo se ze záznamníku. Pak následovalo telefonní číslo.
„Domníval jsem se, že by vás to mohlo zajímat," řekl kapitán když se ho Austin dovolal. „Stala se tady nehoda. Výzkumná lod, na níž pracoval dánský vědec jménem Jorgensen, neočekávaně vybuchla. Pohřešují osm lidí včetně profesora."
Austin na Jorgensenův plán vydat se na průzkum okolí rybí farmy zapomněl. Sice ho varoval, ale asi málo důrazně.
„Děkuju vám, kapitáne. Tuší někdo, jak mohlo k explozi dojít?" zeptal se.
Zachránila se jediná žena, která říkala něco o nějaké helikoptéře, která nad nimi kroužila. Ale nedávalo to smysl. Vlastně ona chtěla, abych vám zavolal. Zdá se, že byla na člunu jako profesorův host. Jmenuje se Pia..."
Je to moje známá. Jak se jí daří?
Utrpěla nějaké zlomeniny a taky popáleniny. Ale doktoři říkají, že se dá dohromady. Vypadala jako ženská z tuhýho těsta."
Taky že jo. Mohl byste jí něco vyřídit?"
„Samozřejmě."
Řekněte jí, že se na ni přijedu podívat, jen co se trochu zotaví."
„Spolehněte se."
Austin kapitánovi poděkoval a zavěsil. Pevně stiskl rty, jeho modrozelené oči hleděly do prázdna. Jen diamant byl tvrdší než jeho pohled. Vzpomínal na Jorgensenův koňský úsměv, na Piinu nezištnost. Ať už Barker nebo Tunuk, v každém případě se dopustil životního omylu. Tím, že zabil profesora a zranil Piu, posunul celou věc do osobní roviny.

Jednomotorový hydroplán vypadal ve srovnání s kanadskou divočinou jako dětská hračka. Therri Weldová seděla vedle pilota na předním sedadle a měla bohužel dobrý výhled na tisíce ostrých špicí stromů, které by rozpáraly břicho letadélka raz dva.

První část letu se odehrála v mlze, jež by se dala krájet. Neuklidnily ji ani dvě plyšové kostky houpající se pod střechou kokpitu. Ale jak let pokračoval a vše probíhalo hladce, musela připustit, že pilot, obrovský chlap s tlapami jako medvěd, asi ví, co dělá. Jmenoval se Bear.
„Až sem se nedostanu moc často," překřikoval hluk motoru. „Pro většinu sportovců, kteří sem jezdí na lov zvěře nebo chytat ryby, je to už moc daleko. Jejich představa divočiny končí u srubu s teplou vodou." Bear ukázal průzorem směrem k nekonečným dálavám. „Už jsme skoro tam. To jezero se jmenuje Zrcadlo. Jsou to vlastně dvě jezera spojená krátkým kanálem. Místní jim říkají Dvojčata, ačkoliv jedno je větší a druhé menší. Na menším za pár minut přistaneme."
„Vidím jen stromy a zase stromy," ozval se Marcus Ryan ze sedadla za pilotem.
Jo, taky nic jinýho než stromy tu nenajdete," řekl Bear a spokojeně se zasmál. Podíval se na Therri, jestli jeho vtipnou odpověď ocenila. Usmála se, ale veselo jí nebylo. Cítila by se mnohem bezpečněji, kdyby s nimi byl i Ben Nighthawk. Volala mu domů, ale nezvedal telefon. Chtěla to zkoušet dál, ale Marcus byl jako na trní, jen aby už vyrazili.
„Můžeš to vzdát, jestli chceš," řekl tehdy Ryan. „My tam s Chuckem poletíme klidně sami, ale hlavně se už rychle rozhodni, protože letadlo čeká." Therri si stačila sotva sbalit a Ryan už stál přede dveřmi. Zanedlouho již seděli v pronajatém letadle i s Chuckem Mercerem, bývalým prvním lodním důstojníkem na Sea Sentinelu. Protože jeho loď ležela na dně moře, byl do akce celý žhavý.
Therri by naopak byla mnohem zapálenější, kdyby se jí poslední dobou nezdálo, že Marcus mění strategii, jak se mu zrovna hodí. Díky Benovým informacím věděl, kam má letět. Ben mu prozradil jméno a polohu jezera. A byl to opět Ben, kdo mu doporučil, aby se obrátil na Beara.
Venkovský pilot býval pašerákem drog a byl vyhlášený tím, že za peníze pracuje pro kohokoliv, aniž se moc vyptává. Ani nemrkl, když se Marcus vytasil s přitroublou povídačkou, že připravuje dokumentární film o kultuře původních obyvatel a chce si obhlédnout Benovu vesnici, aniž by byl spatřen.
Bear býval obvykle diskrétní, ale protože se pohyboval mezi lidmi, kteří beztak znali jeho minulost, byl občas trochu neopatrný. Když tankoval palivo, mimoděk se mezi řečí zmínil o letu pro SOS. Netušil, že ho poslouchají velmi pozorné uši a že velmi pozorné oči sledují start jeho letadla mířícího do vnitrozemí.
Náhle se před nimi objevilo jezero. Therri zahlédla třpytící se hladinu v paprscích pozdně odpoledního slunce. O pár vteřin později se letadlo propadlo, jako by ho nasál jakýsi spodní vír. Když hydroplán klesal, měla srdce až v krku. Ale za chvilku už mířil k jezerní hladině v docela přijatelném úhlu. Vodu nejprve rozčeřily plováky, pak dosedlo celé letadlo. Zvolna zpomalilo.
Bear manévroval blíž ke břehu. Když dostal hydroplán skoro až k písečné pláži, široké jen několik desítek centimetrů, vylezl z kokpitu na plovák, seskočil a po pás ve vodě uvázal lano k oku pod letadlem. Druhý konec provazu si přehodil přes rameno a táhl stroj ještě blíž ke břehu. Připevnil ho k pahýlu a pomohl jim vyložit několik menších balíků a jeden velký. Rozvázali ho a pomocí bombičky se stlačeným kysličníkem uhličitým bleskově nafoukli necelé tři metry dlouhý gumový člun. Bear pak se založenýma rukama se zájmem sledoval, jak Ryan zkouší tichý, bateriemi napájený závěsný motor.
„Tak zítra jsem tady," řekl. „Kdyby něco, máte vysílačku. Zlomte vaz."
Hydroplán přeplul jezero na druhou stranu, obrátil se a odstartoval ve směru, kterým přiletěli. Therri sledovala, jak Ryan s Mercerem kontrolují zavazadla. Mercer rozbalil balíček s výbušninou a zkoumal rozbušky.
Jako za starých časů," pravil zjihle a usmál se.
Jsi si jistý, že to zvládneš, Chucku?"
„Bavíš se s chlapem, co potopil islandskou velrybářskou loď prakticky jednou rukou."
„Ak to je už pár let. Dneska jsme o dost starší."
Mercer potěžkával rozbušku. „Zmáčknout knoflík nedá moc práce," řekl. „Dlužím to těm parchantům za naši lod." Mercer úplně zuřil, když se dozvěděl, že lodě Oceánu byly opravovány ve stejném doku na Shetlandách jako jejich Sea Sentinel. Tam pravděpodobně došlo k sabotáži.

„A nesmíme zapomenout na Joshe," přitakal Ryan.
Já na Joshe taky myslím, ale opravdu neexistuje žádný jiný způsob než tenhle?" zeptala se Therri.
„Kéž by existoval," řekl Ryan. „Rozhodli jsme se hrát tvrdě."
„Nezpochybňuji nutnost něco udělat, ale prostředky. Co bude s Benový-mi lidmi? Ohrožujete jejich životy."
„Nic nás nemůže odradit od splnění našeho hlavního úkolu. Od našich lidí z okolí senátora Grahama víme, že Oceanus pokračuje v experimentech s transgenicky upravovanými rybami, které se nám podařilo zastavit na Novém Zélandu. Musíme tyto nečisté úmysly překazit dřív, než se rozšíří."
„Nečisté úmysly? Ty mě děsíš, Marcusi. Mluvíš jako biblický prorok."
Ryan zbrunátněl, ale udržel se. „Vůbec nemám v úmyslu přivést Benovy lidi do neštěstí. Oceanus bude mít plné ruce práce s našimi dárečky a nestačí podniknout nic dalšího. V každém případě se spojíme s úřady, jen co tady budeme hotovi."
„Na povraždění Indiánů bude stačit pár dávek z automatické pušky. Proč nechceš zavolat posily hned?"
„Protože by to trvalo dlouho. Mluvím o příkazu k domovní prohlídce a běžném postupu vyšetřování. Na to nemáme čas. Vesničané mohou být mrtví dřív, než se kanadská jízdní policie rozhodne věc vyšetřovat." Odmlčel se. „Vzpomeň si, jak jsem se do toho snažil zapojit agenturu NUMA a jak Austin odmítl."
Therri se musela přemáhat, aby nevybuchla. Její loajalita k Ryanovi byla velká, ale nikoliv nekonečná.
„Nesváděj vinu na Kurta. Nebýt jeho, jedl bys hrachovou kaši v dánském vězení."
Ryan nasadil široký úsměv. „Máš pravdu. Trochu jsem to přehnal. Ale pořád je ještě čas zavolat Beara, aby tě odsud odvezl."
„Ani za nic, Ryane."
Mercer mezitím připravil zavazadla. Připnul si pouzdro s pistolí k opasku a podal ho i Ryanovi. Therri zbraň odmítla. Přenesli zásoby do nafukovacího člunu, odrazili od břehu a nastartovali. Motor zahučel a oni vyrazili po hladině sice ne závratnou, ale obstojnou rychlostí. Sledovali břeh, dokud nedorazili až ke spojovacímu průlivu do většího jezera.
Ryan se řídil podle mapy, kterou opatřil poznámkami na základě Beno-vých informací. V jednu chvíli se zastavili a pozorovali protější břeh dalekohledem. Rozeznávali molo a čluny, ale neviděli žádnou stavbu odpovídající Nighthawkovu popisu.
„To je zvláštní, žádnou kupoli nevidím. Ben říkal, že čněla až nad stromy."
„Co budeme dělat?" zeptala se Therri.
„Pojedeme do Benovy vesnice a tam počkáme. Pak přeplujeme jezero a necháme naše navštívenky na místech, kde vykonají mnoho dobrého. Nastavíme spínače na pozdní dopoledne, kdy už budeme na zpáteční cestě."
Opět vyrazili. Slunce už zapadalo za vrcholky stromů, když uviděli mýtinu a asi deset domků. Benova vesnice tonula v mrtvolném tichu, které narušovalo jen slabé šumění větru v korunách stromů a šplouchání vln. Zastavili asi padesát metrů od břehu. Pak Ryan a postupně i ostatní prozkoumali vesnici pomocí brýlí pro noční vidění. Když nespatřili nic podezřelého, přirazili ke břehu a vystoupili.
Ryan byl opatrný a trval na tom, že musejí zkontrolovat všechny domy i obchod. Vesnice však byla opuštěná, přesně jak říkal Ben. Udělali si něco k jídlu. Když dojedli, byla už úplná tma, až na černomodré odlesky na hladině jezera a jako špendlíkové hlavičky drobné světelné tečky na protějším břehu. Střídali se na hlídce, zatímco druzí dva spali. Asi o půlnoci všichni vstali a připravili se na výpravu. Pak vklouzli do člunu a odrazili od břehu.
Když dopluli doprostřed jezera, Ryan se opět rozhlédl brýlemi pro noční vidění a vykřikl: „Prokrista!"

Obloha nad protějším břehem se rozsvětlila. Podal Therri dalekohled, ale i prostýma očima viděla tlumený modrozelený přísvit stavby, jež čněla nad korunami stromů. Jako by spadla z vesmíru.
Ryan přikázal Mercerovi, aby s člunem zajel blíž ke břehu, stranou od mola. O několik minut později přirazili k pláži, vytáhli člun z vody a zamaskovali ho. Pak se vydali podél písčitého břehu k molu. Po několika desítkách metrů odbočili ostře do vnitrozemí a narazili na cestu, po které museli jít i Ben s Joshem Greenem, když objevili obrovský hangár. Blátivá vyježděná cesta, jak ji Ben popisoval, byla už mezitím vyasfaltována.
Hledali konkrétní stavení a našli jej. Z nitra budovy zněl tlumený hukot. Mercer si pomocí malého autogenu rychle poradil s visacím zámkem.
Velké skleněné nádrže se táhly po celé délce místnosti, vzduch byl prosycen rybím zápachem a bzučením motorů vodních pump. Uvnitř bylo šero, ale přesto tu a tam zahlédli ve skleněných nádržích pohyb. Mercer se dal hned do práce. Umisťoval trhavinu na strategická místa. Lepil hmotu podobnou tmelu na pumpy a elektrické rozvody, protože tam napáchá nejvíc škod. Zbylé nálože umístil na vnější strany nádrží.
Pracovali rychle, umístění trhavin a nastavení spínačů jim trvalo sotva třicet minut. Za celou dobu viděli jen několik postav v dálce, ale Ryan nechtěl pokoušet štěstí. Na zpáteční cestě k jezeru také nepotkali živou duši. Ryan dokonce pocítil lehké znepokojení, ale pak ho zapudil. Jestliže půjde všechno podle plánu, Bear je vyzvedne ještě před prvním výbuchem.
Bohužel všechno podle plánu nešlo. Nejdřív zjistili, že jejich člun zmizel. V domnění, že potmě špatně odhadli vzdálenost, poslal ostatní prohledávat břeh, zatímco sám zůstal hlídkovat. Když uběhlo pět minut a Mercer s Therri se nevraceli, vydal se za nimi. Za okamžik je spatřil. Stáli bok po boku a hleděli kamsi na jezero.
„Našli jste ho?" zeptal se.
Neodpověděli. Ani se nepohnuli. Když došel blíž, pochopil proč. Měli za zády svázaná zápěstí, ústa přelepená lepicí páskou. Než je mohl osvobodit, z houštin na pláži se vynořilo asi deset statných postav a rozestoupilo se kolem nich.
Jeden z mužů odebral Ryanovi pistoli, druhý předstoupil a kužel světla si namířil na ruku. Držel v ní rozbušky, které Ryan rozmístil v sádkách. Muž je hodil do jezera a posvítil si do tváře, aby si byl Marcus jist, s kým má tu čest. Viděl tetované Lícní kosti a divoký škleb.
Muž vytáhl nůž s bílou čepelí a přitiskl jej Ryanovi pod bradu tak silně, až mu ostrá špička pronikla kůží. Po noži steklo několik kapek krve. Vzápětí vyštěkl jakýsi nesrozumitelný povel a zasunul nůž do pouzdra u opasku. Všichni se pak pěkně pospolu vydali k hangáru.

Austin si prohlédl satelitní snímek pod zvětšovacím sklem a zakroutil hlavou. Posunul fotografii a lupu před Závalu. Zavála se nad snímkem chvíli skláněl, pak řekl: „Vidím jezero, na jedné straně mýtinu s několika domy. To by mohla být Nighthawkova vesnice. U druhého břehu je molo, pár člunů, ale žádný hangár pro vzducholoď. Možná je zamaskovaný."
„Možná není zamaskovaný a my jen podléháme bláznivým iluzím, kamaráde."
„A bylo by to poprvé? Podívej se na to z druhé strany, Max řekla, že tohle je to místo, a Max má vždycky pravdu. Věřím jí."
„Nic jiného ti ani nezbývá." Austin se podíval na hodinky. „Detailní plán bude hotový za pár hodin, nejvyšší čas, abychom šli balit."
„Balit? Ještě jsem ani nestačil vybalit," řekl Zavála. „Uvidíme se na letišti."
Austin rychle proběhl domem a už mířil ke dveřím, když si všiml blikajícího světýlka na telefonním záznamníku. Váhal, zda si má zprávu ještě poslechnout, ale když to udělal, nelitoval. Volal Ben Nighthawk a nadiktoval mu na záznamník svoje telefonní číslo.
Austin odložil batoh a rychle sáhl po telefonu. „Člověče, to jsem rád, že vás slyším," spustil Nighthawk. „Sedím tu jak na trní a jen čekám, až mi zavoláte."
„Už jsem se s vámi několikrát zkoušel spojit."

„Omlouvám se, že jsem se zachoval tak blbě. Ten chlapík by mě byl zabil, kdybyste nezasáhl. Teď jsem sbíral síly po kamarádech a litoval se. Když jsem se vrátil domů, měl jsem na záznamníku vzkaz od Therri. Říkala, že SOS do toho jde na vlastní pěst. Myslím, že ji do toho uvrtal Ryan."
„To jsou šílenci! Podepsali si rozsudek smrti."
„Taky si myslím. A bojím se o rodinu. Musíme nějak zasáhnout."
„Pokusím se, ale potřebuji vaši pomoc."
„Máte ji mít."
„Za jak dlouho byste mohl vyrazit?"
„Třeba hned."
„Beru vás za slovo. Vyzvednu vás cestou na letiště."
„Budu připraven."
Když Zavála odešel z agentury, nasedl do corvetty z roku 1961 a zamířil domů do Arlingtonu ve Virginii. Zatímco nahoře byl jeho dům bez jediného smítka, jak by se dalo u člověka, který běžně pracuje s mikroskopickou přesností, očekávat, v suterénu to vypadalo jako v ponorce kapitána Nema a zároveň jako u venkovské benzinové pumpy. Sklepení bylo doslova zavalené modely podmořských plavidel, různými kovoobráběcími stroji a stohy výkresů s otisky prstů umazaných od vazelíny.
Jedinou výjimkou mezi tou veteší byla zamčená plechová skříň, kde měl Zavála svůj zbrojní arzenál. Byl sice inženýr, ale jeho zařazení k týmu pro zvláštní úkoly někdy vyžadovalo, aby vládl palebnou silou. Na rozdíl od Austina, jenž upřednostňoval na zakázku vyrobený revolver Bowen, Zavála nepohrdl žádnou zbraní, která měla dostatečně spolehlivý smrtící účinek. Přehlédl celou kolekci a uvažoval, jaká zbraň - kromě neutronové bomby, kterou neměl - by mohla účinně konkurovat bezohledné nadnárodní organizaci disponující soukromou armádou. Sáhl po opalkovací brokovnici Ithaka-model 37, nejoblíbenější zbrani jednotek SEAL ve Vietnamu. Vyhovovalo mu, že z této brokovnice bylo možné pálit téměř jako z automatické pušky.
Pečlivě uložil brokovnici do kufříku, přibalil i pořádnou dávku munice a zanedlouho už uháněl k Dullesovu letišti. Jel se staženou střechou a jízdu si doslova vychutnával, protože mu bylo jasné, že si na další projížďku svojí milovanou korvetičkou bude muset počkat až po návratu z akce. V hangáru zajel do nejvzdálenějšího kouta, kde nehrozil téměř žádný provoz. Mechanici dělali na agenturním stroji ještě poslední úpravy. Políbil corvettu na blatník, smutně se za ní ohlédl a nastoupil do letadla.
Studoval právě letový plán, když se přihnal Austin s Benem Nighthawkem v patách. Austin je představil. Nighthawk se rozhlížel kolem, jako by něco hledal.
„Buďte bez obav," uklidňoval ho Austin, když si všiml napjatého výrazu v Indiánově tváři. Joe vypadá sice jako mafián, ale s letadlem opravdu létat umí."
„To je fakt," přitakal Zavála a zvedl hlavu od desek. „Všechno jsem se dokonale naučil v korespondenčním kurzu. Nešlo mi jen přistávání."
Poslední, co si Austin v tuhle chvíli přál, bylo, aby Ben vzal do zaječích. Joe samozřejmě žertuje," snažil se o nenucený tón.
„Toho se nebojím, ale... jak bych... to je všechno? Chci říct, to už jsme všichni?"
Zavála se usmál. „Už o nás pochybovalo hodně lidí," řekl a vybavila se mu Beckerova malověrnost, když se vydávali na záchranu dánských námořníků. „Začínám mít komplex méněcennosti."
„Nejsme sebevražedné komando," ujistil ho Austin. „Cestou nabereme na váze. Mezitím si udělejte pohodlí. V téhle termosce je káva. Já jdu pomoct joeovi do pilotní kabiny."
Za chvilku už byli připraveni k odletu. Letadlo zamířilo na sever. Letovou rychlostí okolo osmi set kilometrů za hodinu dosáhli Zálivu Svatého Vavřince za tři hodiny. Přistáli na malém letišti u pobřeží. Když Rudi Gunn plánoval cestu, zjistil, že v místních vodách pracuje jedna z průzkumných lodí agentury NUMA. Přes kanadské úředníky prošli bez problémů a zanedlouho už Austin, Zavála a Ben nastupovali do člunu, který na ně čekal v přístavu. Podle předchozí dohody bude asi deset námořních mil od pobřeží čekat Navarra.

Když dorazili k jachtě, Zavála se na štíhlé elegantní plavidlo s uznáním zadíval. „Hezká," řekl. „A podle tvaru bych odhadoval, že i rychlá. Ale nevím, jestli na setkání s Oceánem není příliš křehká."
Jen počkej," usmál se Austin záhadně.
Navarra pro ně poslala člun. Aguirrez je očekával na palubě, na hlavě nezbytný černý baret žoviálně posunutý na stranu. Za ním stáli dva statní hoši. Byli to ti samí, kteří Austina vytáhli z vln u Mořské panny, a když se zotavil, eskortovali na břeh.
„Rád vás opět vidím, pane Austine," řekl Aguirrez na uvítanou a mocně mu stiskl ruku. Jsem potěšen, že vás s vašimi přáteli mohu přivítat na své lodi. Tohle jsou moji dva synové, Diego a Pablo."
Teď se poprvé za celou dobu usmáli a Austin si všiml jistých společných rysů. Představil jim Závalu a Nighthawka. Ve chvíli, kdy je jejich hostitel vedl do přepychového salonu, se dala jachta do pohybu. Bask je vybídl, aby se posadili, a jen co dosedli, objevil se stevard s teplými nápoji a sendvičem. Aguirrez se jich zdvořile vyptal na cestu a nechal je v klidu dojíst. Pak vzal do ruky dálkové ovládání, stiskl tlačítko a část stěny se odsunula. Za ní se objevila obrovská obrazovka. Znovu stiskl tlačítko a na monitoru naskočil jakýsi letecký snímek. Byla na něm vidět vodní plocha obklopená lesy.
Nighthawk vydechl. „To je naše jezero, moje vesnice."
„Využil jsem souřadnice, které mi poskytl pan Austin, a nakrmil jsem jimi komerční satelit," řekl Aguirrez. „Nicméně jsem trochu zmaten. Jak jistě vidíte, po hangáru pro vzducholoď tam není ani stopy."
„Na satelitním snímku, který jsme měli k dispozici my, jsme taky nic neviděli," připustil Austin. „Ale náš počítačový model jednoznačně určil tohle místo."
Nighthawk vstal a přistoupil k obrazovce. Ukázal do míst, kde les dosahoval až k jezeru. Je to tady, vím to. Koukněte se, tady byl les vykácený a v těchhle místech je molo." Byl zjevně zaskočený. „Ale tam, kde by měl být ten obrovský hangár, vidím jen stromy."
„Vyprávějte nám znovu, co jste tenkrát v noci viděl?" vybídl ho Austin.
„Ta kupole byla obrovská jako u nějakého chrámu, ale nevšiml jsem si jí až do okamžiku, kdy se objevil ten zepelín. Povrch hangáru byl zakrytý takovými segmenty."
Jakými segmenty?" zajímal se Zavála.
„No vypadalo to jako planetárium nebo ta hala, kterou vybudovali pro olympiádu v Montrealu. Ze stovek dílků."
Zavála přikývl. „Nevěděl jsem, že adaptivní kamufláž je už tak technologicky dokonalá."
„Vypadá to, že mluvíme spíš o něčem, co je neviditelné," řekl Austin směrem k obrazovce.
„Nejsi tak daleko od pravdy. Adaptivní kamufláž je nová maskovací technika. Povrch, jejž chcete zakrýt, se pokryje plochými panely, které reagují na okolní krajinu a světelné podmínky. To, co sejmou senzory v okolí, je na panely přenášeno. I kdyby ses díval ze země, neviděl bys nic jiného než stromy, tak dokonale by hangár splynul s okolním lesem. Někdo zřejmě vytvořil dokonalou kamufláž i proti satelitnímu snímkování. Nebude zas až tak složité promítat na střechu koruny stromů."
Austin zakroutil hlavou. „Ty mě snad nikdy nepřestaneš udivovat. Co ty všechno nevíš...?"
„Myslím, že jsem o tom četl v Popuar Mechanics."
„Nicméně asi jste tu záhadu rozluštil," přidal se Aguirrez. „V noci mohou být panely, o nichž mluvil pan Zavála, naprogramovány na tmu odpovídající okolnímu prostředí. Pan Nighthawk viděl víc, než v co mohl doufat, když se před ním dóm otevřel. Ale je tady ještě něco, co by vás mohlo zajímat. Uchoval jsem si fotografii, kterou jsem ze satelitu stáhl už dřív." Aguirrez zapátral v uložených položkách a na monitoru se objevil jiný letecký snímek. „Tahle fotografie byla nad oblastí pořízena včera odpoledne. Tamhle v tom rohu můžete vidět obrys malého letadla. Zvětším ho ve výřezu."
Celou obrazovku teď vyplnil hydroplán. Na břehu jezera byly vidět čtyři postavy. „Letadlo zmizelo chvíli potom, co byl tento záběr pořízen, ale podívejte se na tohle." Objevil se další snímek, na

němž bylo možné rozeznat malý člun se třemi pasažéry. Jeden z nich, žena, se díval k nebi, jako by věděl, že je odtamtud právě něco pozoruje.
Baskovým citlivým uším neuniklo Austinovo tiché zaklení. Tázavě povy-táhl obočí.
„Myslím, že vím, kdo jsou ti lidé," uvedl Austin na vysvětlenou. „A jestli se nepletu, mohlo by nám to zkomplikovat situaci. Za jak dlouho tam budeme?"
„Míříme k místu u pobřeží, odkud bude možné postupovat nejkratší přímou trasou. Poplujeme ještě zhruba dvě hodiny. Mezitím vám mohu ukázat, co máme k dispozici."
S oběma syny uzavírajícími procesí je Aguirrez vedl úzkou chodbou do jasně osvětleného hangáru v podpalubí. „Máme dvě helikoptéry," řekl. „Civilní na zádi používáme pro běžnou dopravu. Tuto SeaCobru si držíme jako rezervu pro případ, kdybychom museli nečekaně zvednout kotvy. Španělské námořnictvo si jich objednalo poměrně velký počet a mně se podařilo díky jistým kontaktům získat jednu z nich. Je vybavena obvyklou výzbrojí." Aguirrez to říkal jako obchodník s automobily, který vychvaluje přednosti představovaného modelu.
Austin zhodnotil námořní verzi bojového stroje s kryty raket a hlavněmi lehkých kulometů pod krátkými pahýly křídel. „Tahle obvyklá výzbroj by nám měla stačit."
„Výborně," odtušil Aguirrez. „Moji synové budou vás a vaše přátele doprovázet v civilním stroji a SeaCobra poletí za vámi, aby vám v případě potřeby kryla záda." Svraštil obočí. „Obávám se, že někdo, kdo je schopen pořídit si tak dokonalou kamufláž, bude mít i detekční zařízení na nejvyšší úrovni. Mohli by vás přivítat s plnou parádou a pak by byla i ta nejlepší helikoptéra hodně zranitelná."
„Souhlasím s vámi," řekl Austin. „Z toho důvodu tam taky půjdeme po zemi. Vybudujeme si zázemí v opuštěném dřevorubeckém táboře a Ben nás dovede k cíli lesem. Domnívám se, že budou nezvané hosty očekávat z druhé strany jezera, tak jako to udělal Ben poprvé. My se k nim proto přiblížíme zezadu. Stejnou cestou se hodláme i s Benovou rodinou a ostatními přáteli stáhnout. Alespoň v to pevně doufám."
„To se mi líbí. Je to jednoduché a jasné. Co uděláte, až se dostanete k cíli?" zeptal se Aguirrez.
„Těžko říct," odpověděl Austin. „Moc toho nevíme, mám k dispozici pouze Benův popis a družicový snímek oblasti. Budeme muset improvizovat, ale nebude to poprvé."
Nezdálo se, že by odpověď Aguirreze příliš znepokojila.
„Tak dobrá, dejme se do toho." Kývl na Diega. Ten přistoupil k telefonu vedle řady spínačů, pronesl do něj pár slov a pak začal mačkat tlačítka jedno po druhém. Ozvalo se bzučení motorů, začal houkat výstražný klakson a poklop na stropě se pomalu odsunul. Potom se dala do pohybu podlaha a stoupala vzhůru. O chvilku později byli i s helikoptérou vyzdviženi na palubu, kde už mezitím začala pohotová posádka chvatně připravovat SeaCobru k akci.

Plavidlo, které doktor Throckmorton získal pro svoji výzkumnou cestu, byl krátký trauler s useknutou zádí, který používal kanadský rybářský svaz. Asi třicet metrů dlouhý Cormorant kotvil nedaleko místa, kde byl kdysi uvázán i člun Mikea Neala při první návštěvě Troutových.
„Kdybych měl citovat slavný výrok Médi Bédi, řekl bych: Je to jako dějá vu, pořád dokola," řekl Paul, když s Gamay kráčel po lávce spojující molo s palubou výzkumné lodě.
Gamay se rozhlédla po ospalém přístavu. Je to zvláštní pocit být znova tady. To místo vypadá tak klidně."
„Asi jako hřbitov," dodal Paul.
Throckmorton se naklonil přes zábradlí a mával na ně s obvyklou dávkou přehnaného nadšení. „Pan a paní Troutovi! Jaká čest, že vás mohu přivítat na palubě. Jsem tak rád, že jste se ozvali. Po našem rozhovoru v Montrealu by mě ani ve snu nenapadlo, že se uvidíme tak brzy."
„Ani nás," řekla Gamay. „Vaše zjištění poněkud rozčeřila poklidné vody agentury. Díky, že jste nás vzal s sebou i přes tak stručné vysvětlení."

„Není zač, není zač." Ztišil hlas. „Zlanařil jsem dva své studenty, aby nám trochu pomáhali. Hocha a dívku. Úžasná děcka. Ale jsem rád, že jsou se mnou na palubě i dva dospělí kolegové z oboru, pokud rozumíte, jak to myslím. Vidím, že máte stále sádru. Jak se vám to hojí?"
„Docela dobře," odpověděl Paul. Rozhlédl se. „Nikde nevidím doktora Barkera."
„Nemohl se zúčastnit," řekl Throckmorton. „Nějaké osobní důvody. Možná se k nám zkusí připojit později. Doufám, že se objeví. Mohl by mi pomoci s genetickým rozborem."
„A bez něho by to nešlo?" zeptala se Gamay.
„Právě naopak, jde to výborně, ale já jsem na tomto poli spíš mechanikem v depu, mohu-li si dovolit takový příměr. Umím opravit podvozek i karoserii, ale je to Frederick, kdo formuli řídí."
„Ani to nejdražší auto nebude jezdit věčně, pokud se o jeho motor nepostará zručný mechanik," řekla Gamay s úsměvem.
Jste velmi milá. Ale tohle je komplexní záležitost a je tady pár věcí, které mě matou." Zamračil se. „Vždy jsem považoval rybáře za nejlepší pozorovatele toho, co se v moři děje. Jak víte, místní rybářská flotila se přesunula do hojnějších lovišť. Ale mluvil jsem s několika starousedlíky, kapitány, kteří sledovali, jak ubývá rybích hejn a jak je nahrazuje to, čemu říkáme ďábelská ryba. Teď už skoro vymizely i ty. Hynou a já nevím proč."
„Velká škoda, že jste žádnou nechytil."
„Ne, ne, to jsem nikdy neřekl. Pojďte, něco vám ukážu."
Throckmorton je vedl skrz „suchou laboratoř", kde byly umístěny počítače a jiná zařízení napájená elektrickým proudem, až do „mokré laboratoře", kterou představovala malá místnost s dřezy, tekoucí vodou, nádržemi a jakýmsi pitevním stolem, kde se odebíraly vzorky pro výzkum. Natáhl si rukavice a sáhl do obrovské lednice. S pomocí Troutových z ní vytáhl asi metr a čtvrt dlouhého zmrazeného lososa a položil ho na stůl.
„Podobá se rybě, kterou jsme chytili my," připustil Paul a sehnul se, aby se zblízka podíval na téměř bílé šupiny.
„Chtěli jsme tento vzorek udržet živý, ale nebylo to možné. Roztrhal síť na cucky a zlikvidoval by i zbytek lodě, kdybychom ho nechali řádit."
„Teď když vidíte jedno z těch stvoření na vlastní oči, co si o tom myslíte?" zeptala se Gamay.
Throckmorton se zhluboka nadechl a nafoukl své už beztak kulaťoučké tváře. Je to tak, jak jsem se obával. Soudě podle neobvyklé fyzické mohutnosti bych rozhodně řekl, že jde o geneticky modifikovaného lososa. Laboratorně vyrobeného mutanta, jinými slovy. Patří ke stejnému druhu, jaký jsem vám předvedl u sebe v laboratoři."
„Ale vaše ryba byla menší a vypadala mnohem normálněji."
Throckmorton přikývl. „Obě byly naprogramovány prorůstovými geny, ale troufnu si odhadnout, že zatímco můj experiment byl držen v přiměřených mezích, tady zjevně někdo neměl snahu omezit exemplář v růstu. Naopak to vypadá, jako by kdosi chtěl vědět, co se stane. Ale přílišná velikost a zuřivost vedly do záhuby. Jakmile ta stvoření zdecimovala a nahradila přirozenou populaci, obrátila se proti sobě."
„Jinými slovy nestačila se rozmnožit, protože se sežrala?"
„Je to možné. Nebo byla navržena prostě tak, že měla problém s adaptací ve volné přírodě, stejně tak jako velký strom nedokáže odolat bouřce a vyvrátí se, zatímco malá křivolaká a osamocená borovice přežije. Příroda má sklon zbavit se mutantů, kteří se vymykají řádu věcí."
„Třeba je tu ještě jedna možnost," uvažovala Gamay. „Vzpomínám si, že doktor Barker říkal něco o bezpohlavní rybě, která není schopná se množit."
„Jistě, to je také možné, ale to by vyžadovalo zásah velmi vyspělého biologického inženýrství."
„Jak bude váš výzkum pokračovat?" zeptal se Paul.
„Uvidíme, co se nám podaří chytit v několika příštích dnech, pak odvezu tyto a další vzorky, které ještě posbírám, do Montrealu, kde zmapujeme jejich genetickou strukturu. Možná se budou shodovat s některou, co mám uloženou v počítačích. Třeba se nám podaří zjistit, kdo je nakloňoval."

„A to je možné?"
„Ale jistě. Genetický program je téměř stejně průkazný jako podpis. Poslal jsem doktoru Barkerovi zprávu o tom, co jsem zjistil. Frederick je v těchhle záležitostech doslova kouzelník."
„Mluvíte o něm s velkým uznáním," řekl Paul.
„Je skvělý, jak už jsem se zmínil. Jen bych si přál, aby nebyl tolik zapojen do komerčních projektů."
„Když už mluvíme o komerčních projektech, slyšeli jsme, že tady někde u pobřeží leží nějaká rybí farma. Nemohlo by to s naší záležitostí nějak souviset?"
„V jakém smyslu?"
„Nevím. Znečištění například. Jako ty dvouhlavé žáby, které se občas najdou v silně znečištěných vodách."
„Zajímavá úvaha, ale nepravděpodobná. Možná byste zachytili nějaké deformované nebo mrtvé ryby, ale takováhle monstra ani náhodou. A pozorovali bychom deformace i u jiných druhů, což se v tomto případě nestalo. Ačkoliv víte co? Vypneme motory, spustíme kotvu poblíž rybí farmy a zůstaneme tam přes noc. Ráno několikrát rozhodíme sítě. Jak dlouho se můžete na lodi zdržet?"
„Tak dlouho, dokud nás tu snesete," řekl Paul. „Nechceme být na obtíž."
„Nebudete na obtíž ani v nejmenším." Schoval lososa zpátky do mrazáku. „Možná se rozhodnete dobrovolně zkrátit pobyt na lodi, až uvidíte kajuty." Kajuta byla opravdu sotva větší než na jednu palandu. Když je Throck-morton opustil, aby se mohli zabydlet, Paul se pokusil složit své dvoumetrové tělo na dolní lůžko, ale nohy mu přečnívaly přes pelest.
„Uvažovala jsem o tom, co nám pověděl doktor Throckmorton," řekla Gamay a snažila se vyšplhat na horní postel. „Představ si, že jsi doktor Barker a pracuješ pro Oceanus na vývoji tohohle mutanta. Stál bys o to, aby někdo testoval genetický materiál, který by ho dovedl před tvoje dveře?"
„Ani náhodou. Oceanus nezná slitování, když má pocit, že ho někdo špe-huje."
„Máš nějaký návrh?"
„Jistě. Můžeme navrhnout, aby Throckmorton našel jiné noční kotviště, nebo předstírat bolest zubů..."
„To ale nemyslíš vážně, že ne?"
„Jak si jistě vzpomínáš, nebyl jsem nadšený, že sem nahoru nemůžu jet v jednom týmu s Kurtem a Joem."
„Ani mi to nepřipomínej. Kňučel jsi jako malé dítě, které nevybrali do školního fotbalového týmu."
"Doktor Throckmorton je sice fajn chlapík, ale nenapadlo mě, že se o něho budu muset starat jako chůva a tahat ho z problémů..."
„... protože se akce možná odehraje na našem dvorečku."
Paul přikývl. „Panna nebo orel?" zeptal se. Gamay vydolovala kanadskou dolarovou minci.
„Panna."
Paul ji vyhodil do vzduchu a přiklopil na sádru. „Panna. Prohrál jsem. Můžeš si vybrat, jestli chceš první nebo druhou hlídku."
„Dobře, nech si první dvouhodinovou směnu, jen co zbytek posádky půjde na kutě."
„Souhlasím." Vyhrabal se z lůžka. „Stejně toho moc v tomhle mučidle nenaspím." Zvedl ruku se sádrou a zašermoval s ní ve vzduchu. „Možná ji použiju jako zbraň."
„Nebude potřeba," řekla Gamay s úsměvem. Zalovila v batohu a vytáhla sportovní dvaadvacítku. „Vzala jsem si ji s sebou pro případ, že bych si zase chtěla zatrénovat ve střelbě na pohyblivý cíl."
Paul se usmál. Otec ji jako holku učil střílet na asfaltové holuby, takže mířit uměla velice dobře. Vzal si od ní pistoli a zjistil, že když si druhou rukou podepře sádru, dokáže také zamířit.
Gamay sledovala jeho roztřesenou mušku. „Možná bychom měli na hlídce zůstat spolu."
Lod spustila kotvu asi jednu námořní míli od pobřeží. Na skalnatém kopci se rýsovaly obrysy střech nižších staveb, jež patřily k zařízení Oceánu. Rádiová věž v jejich sousedství přehlížela okolí a monitorovala pohyby na vodě. Troutovi povečeřeli s Throckmortonem, studenty a několika

dalšími členy posádky v nevelké jídelně. Čas příjemně plynul, povídali si o Throckmortonově práci a zkušenostech Troutových. Kolem jedenácté se rozloučili.
Paul a Gamay se odebrali do kajuty a počkali, dokud loď neztichne. Potom se vykradli na palubu a usadili se tak, aby měli výhled na pobřeží. Noc byla chladná. Nemrzli jen díky teplým svetrům, jež si navlékli pod větrovky, a dekám, které si přinesli z kajuty. Vodní hladina byla rovná jako zrcadlo, lodí pohupovaly jen dlouhé, líné vlny. Paul seděl zády ke kajutám, Gamay ležela na palubě vedle něho.
První dvě hodiny se nic nedělo. Gamay vystřídala Paula a ten se natáhl na její místo. Připadalo mu, že spal jen pár minut, když jím Gamay zatřásla. Okamžitě se probral a posadil se. „Co se děje?"
„Potřebuju, aby ses na něco podíval. Zahlédla jsem na hladině nějakou tmavou skvrnu. Myslela jsem, že jsou to řasy, ale přibližuje se to."
Paul si promnul oči a zadíval se směrem, kterým ukazovala. Nejdřív neviděl nic než jen modročernou temnotu. Po chvilce ale spatřil jakousi temnější skvrnu, skutečně se pohybovala jejich směrem. A navíc zaslechli i tlumené hlasy. „To je poprvé, co slyším, jak si trsy mořských řas povídají. Co je tak trošku poškádlit výstražnou ranou před příď?"
Posunuli se k okraji paluby, Gamay zaujala palebnou pozici s podepřenými lokty, pistoli svírala oběma rukama. Paul se chvíli potýkal s baterkou, ale nakonec zalehl vedle ní. Na Gamayino znamení namířil paprsek na moře a rozsvítil. Silný kužel světla dopadl na rudohnědé tváře čtyř mužů. Byli oděni do černého a seděli ve dvou kajacích. Dřevěná pádla strnula uprostřed pohybu. Jejich mandlově šikmé oči zamžikaly překvapením. Prásk!
První výstřel přerazil pádlo na prvním člunu. Další rána a třísky z pádla druhého plavidla se rozletěly kolem. Zadáci na obou kajacích začali zuřivě zabírat, muži vpředu jim pomáhali alespoň rukama. Obrátili loďky a vyrazili zpátky k pobřeží. Gamay jim ale nemínila návrat usnadňovat. Kajaký se už téměř dostaly z dosahu baterky, přesto rozstřílela i dvě zbylá pádla. „Dobrá muška, Mary Lue," pochválil ji Paul. „Dobré světlo, kapitáne Kide. To je na chvíli zaměstná." Výstřely nebyly samy o sobě nijak hlasité, ale v nočním tichu, které panovalo kolem, musely znít jako rány z kanónu. Doktor Throckmorton a pár členů posádky se objevili na palubě.
„Hola hej," zavolal, když uviděl Troutovy. „Slyšeli jsme hluk. Bože můj...," vykřikl, když v Gamayiných rukách spatřil pistoli. „Říkala jsem si, že bych si mohla trochu procvičit střelbu."

Zaslechli hlasy ozývající se z vody. Jeden z námořníků se naklonil přes zábradlí a naslouchal. „Zní to jako volání o pomoc. Asi bychom měli spustit člun."
„Na vašem místě bych to nedělal," varoval ho Paul svým typicky nenuceným tónem, nicméně nepřipouštějícím žádnou diskusi. „Ti se už o sebe postarají."
Throckmorton zaváhal, pak se obrátil k námořníkovi: „V pořádku. Chtěl bych si teď s Troutovými promluvit."
Když ostatní odešli do kajut, Throckmorton řekl: „A teď mi, prosím, povězte, o co tady ve skutečnosti jde."
Gamay se obrátila k Paulovi. Jdu udělat kafe, tenhle večírek se asi protáhne." O pár minut později se objevila se třemi kouřícími hrnky. „Našla jsem láhev skotské, tak jsem nám tu kávu trochu vylepšila," řekla. „Myslím, že to nemůže škodit."
Vypověděli zhruba celý příběh, včetně podezření, které vůči Oceánu chovají, a předložili důkazy z několika různých zdrojů.
„To je velice vážná situace," řekl nakonec Throckmorton. „Máte nějaký nezvratný důkaz, že mají opravdu tak děsné plány?"
Jeden z nich leží ve vaší lednici," odpověděla Gamay. „Máte ještě nějaké otázky?"
„Ano," pronesl Throckmorton po chvilce přemýšlení. „Zbylo tam ještě trochu té whisky?"
Gamay hmátla do kapsy a obezřetně vytáhla plochou stříbrnou láhev. Poté, co si znovu přilepšili, Throckmorton řekl: „Frederickova dvojí tvář mi vždycky vadila, ale předpokládal jsem -jak vidím, bohužel příliš optimisticky -, že jeho vědecký zájem vždy převládne nad komerčním."

„Celé to podstupujeme kvůli obavám, aby ďábelská ryba nevyhubila přirozenou populaci," vysvětlovala Gamay. „Dovolte mi, abych vám položila zásadní otázku. Je to opravdu možné?"
„Rozhodně. A pokud by to někdo mohl dokázat, pak právě doktor Bar-ker. Tohle je výmluvné. Stále se zdráhám uvěřit, že se dal dohromady s takovouhle bandou. Je ale pravda, že se choval divně." Zamrkal, jako by si na něco právě vzpomněl. „A co ta střelba, kterou jsem slyšel? Někdo se pokoušel dostat na naši lod?"
„Už to tak vypadá," přitakala Gamay.
„Snad by bylo lepší odplout a informovat policii!"
Jenže nevíme, jak tohle zařízení do celé skládačky zapadá," řekla Gamay s typicky ženskou kombinací rozhodnosti a schopnosti člověka ukonejšit.
„Kurt se domnívá, že to může být důležité, a chce, abychom to tady hlídali, dokud jejich akce neskončí."
„A není to pro lidi na lodi nebezpečné?"
„Ne bezpodmínečně," řekl Paul. „Alespoň pokud hlídkujeme. Přesto bych doporučoval, aby byl kapitán připraven rychle zvednout kotvy. Ale pochybuji, že se ti hoši ještě vrátí, když jsme je připravili o okamžik překvapení."
„Dobře," souhlasil Throckmorton. Zatvářil se odhodlaně. „Co mohu udělat?"
„Vyčkat," odpověděl Paul, vzal Gamayinu láhev a nalil profesorovi další
dávku, aby mu uklidnil zjitřené nervy.

Neúspěšná Četa SOS klopýtala lesem a její hlídači neprojevovali sebemenší slitování. Therri se pokusila trochu si je prohlédnout a ohlédla se přes rameno. Strážce ji ale udeřil zbraní do zad takovou silou, až jí rozsekl kůži. Bolestí jí vytryskly slzy. Skousla si ret, aby potlačila touhu vykřiknout.
Les byl temný, jen tu a tam mezi stromy probleskovala světla. Postupně řídl, až se najednou ocitli před budovou, jejíž obrovská vrata byla zvenčí osvětlena reflektory. Strážci je zavedli dovnitř, uvolnili jim svázaná zápěstí, zabouchli za sebou a zvenčí vrata zajistili.
Vzduch byl cítit benzinem a na podlaze se matně leskly olejové skvrny, z čehož usoudili, že budova slouží jako obrovská garáž. Uvnitř sice nepar-kovaly žádné stroje, ale prostor nebyl ani zdaleka prázdný. U protější stěny se tísnilo více než třicet lidí - mužů, žen i dětí. Vypadaly jako vystrašené loutky. Jejich utrpení se jim vepsalo do ztrhaných tváří a z nově příchozích měli zcela zřetelný strach.
Obě skupiny na sebe ostražitě hleděly. Po chvilce se muž, který seděl na zemi se zkříženýma nohama, postavil a vykročil jim v ústrety. Měl vráscitý obličej zmačkaný jako starý pergamen, tmavé kruhy pod očima, dlouhé šedé vlasy svázané do ohonu a špinavé oblečení, přesto z něho vyzařovala určitá důstojnost. Když promluvil, Therri si uvědomila, proč jí ten muž připadal tak povědomý.
Jsem Jesse Nighthawk," řekl a podal jim ruku.
„Nighthawk?" zvedla Therri obočí. „To musíte být Benův otec."
Překvapením otevřel ústa. „Znáte mého syna?"
„Ano, pracuji s ním v organizaci SOS ve Washingtonu."
Stařec se zadíval Therri přes rameno, jako by někoho vyhlížel. „Ben tady byl. Viděl jsem ho utíkat do lesa. Byl tady ještě s jedním mužem, kterého ovšem zabili."
„Ano, já vím. Ben je v pořádku. Nedávno jsem s ním mluvila ve Washingtonu. Říkal nám, že jste v nesnázích."
Ryan postoupil vpřed a řekl: „Přišli jsme vás vysvobodit."
Jesse Nighthawk se na Ryana podíval jako na komiksovou postavičku, která chce zastavit západ slunce. Pokýval hlavou: „Zdá se, že jste to mysleli dobře. Ale je mi to líto, protože jste se vystavili velkému nebezpečí."
„Byli jsme zajati, jen co jsme přistáli," řekla Therri. Jako by věděli, že se tady objevíme."

„Mají zvědy všude," přitakal Nighthawk. „První ďábel mi to říkal."
„První ďábel?"
„Obávám se, že se s ním setkáte. Je jako zlý duch z těžkého snu. Zabil Benova bratrance oštěpem." Do očí mu vstoupily slzy. „Celé dny i noci mýtíme les. Dokonce i ženy a děti..." Hlas se mu zlomil únavou.
„Co je to za lidi?" zeptal se Ryan.
„Říkají si Kiolové. Myslím, že to jsou Eskymáci. Nevím to jistě. Začali stavět na opačném břehu jezera, než leží naše vesnice. Moc se nám to nelíbilo, ale žijeme tu vlastně nelegálně, takže jsme proti tomu nemohli nic dělat. Jednou přišli přes jezero se zbraněmi a vzali nás s sebou. Celou dobu jsme jen káceli stromy a odtahovali je pryč. Nevíte, co se to tady děje?"
Než mu mohl Ryan odpovědět, zařinčela vrata. Do garáže vpochodovalo šest chlapů, automatické pušky položené přes předloktí, prsty na spouštích. Všichni měli podobné temné tváře s vysoko posazenými lícními kostmi a tvrdýma, mandlově šikmýma očima. Jejich kruté obličeje však vypadaly jako nevinnost sama v porovnání s rysy sedmého muže, který právě vstoupil do dveří. Měl krátkou, silnou šíji jako býk, hlava mu seděla přímo mezi mohutnými rameny. Jeho okrově rudá kůže byla poseta jizvami, ústa roztažená do krvelačného šklebu. Vertikální tetování na lícních kostech lemovalo oteklý a znetvořený nos. Kromě nože zastrčeného za opaskem byl neozbrojený.
Therri nevěřila vlastním očím. Stál před ní tentýž člověk, jenž pronásledoval Austina na psím spřežení. Nemohla se mýlit, jeho zjizvená tvář a postava jakoby napumpovaná steroidy byly nezaměnitelné. Už chápala, komu Jesse Nighthawk říkal První ďábel. Chvíli si měřil nové vězně. Chladné, antracitově černé oči se zastavily na Therri. Jesse Nighthawk spolu s ostatními vesničany instinktivně ucouvl.
Když viděl, jaký strach v nich vyvolal, mihl se mu ve tváři brutální úšklebek. Zavrčel nějaký rozkaz. Stráže vyvedly Therri, Ryana a Mercera z budovy a hnaly je lesem. Therri byla naprosto dezorientovaná. Vůbec netušila, jakým směrem leží jezero. I kdyby chtěla utéct, nevěděla by, kam má běžet.
Její zmatek se ještě prohloubil o pár okamžiků později. Mířili pěšinou do hlubokého jedlového lesa, který se proti nim tyčil jako temná a neprostupná stěna. Silné kmeny a hustě rostoucí větve odrážely jen šedé nebo ještě tmavší odstíny. Když byli jen pár metrů od nejbližších stromů, část lesa zmizela. Místo ní se objevil oslepující, bíle zářící obdélník. Therri si zaclonila oči. Když se za okamžik rozkoukala, viděla jím procházet lidi. Jako by přestupovali do jiné dimenze.
Vstrčili je dveřmi do obrovského, jasně osvětleného a desítky metrů dlouhého prostoru, završeného vysokým kulatým stropem. Therri se ohlédla, a když obdélník lesa zmizel, uvědomila si, že se nachází v budově maskované inteligentní kamufláží. I když samotná stavba jí svou velikostí a způsobem, jakým se před nimi zjevila, brala dech, doslova jí ho vyrazila obrovská stříbřitě bílá vzducholod, jež vyplňovala většinu prostoru hangáru.
Jako u vytržení hleděla na torpédovité monstrum delší než dvě fotbalová hřiště. Na zužujícím se konci měl zepelín čtyři trojúhelníkové stabilizační ploutve, jež mu dodávaly, nehledě na jeho mimořádnou velikost, vzezření výkonného stroje. Pod břichem visely na nosné konstrukci čtyři masivní kapotované motory. Vzducholod odpočívala na složitém systému pevných i mobilních podpěr. Kolem ní se rojily desítky mužů v pracovních kombinézách. Prostor byl vyplněn zvuky různých nástrojů a přístrojů. Stráže je vedly stále dál až pod tupě oblý nos zepelínu, který v nich vyvolával tísnivý pocit, že jim každou chvíli spadne na hlavu. Therri napadlo, že takhle se asi cítí mravenec, když se na nej z nebe řítí bota.
Po obvodě úzké řídicí kabiny umístěné pod trupem vzducholodi kousek za oblou špicí se táhla řada oken. Prostorný interiér připomínal kapitánský můstek na lodi, včetně paprskovitého kormidelního kola a kompasnice. Muž stojící uvnitř dával příkazy několika dalším lidem. Na rozdíl od strážců, kteří si byli podobní jako vejce vejci, byl vysoký a jeho kůže zářila, jako by byla vypraná v silném bělicím roztoku. Hlavu měl dokonale oholenou. Otočil se k nově příchozím a chvíli je pozoroval skrz tmavé sluneční brýle. Pak odložil digitální palmtop.

„Nuže, jak příjemné překvapení. SOS na záchranné výpravě." Usmál se, ale jeho úsměv byl vřelý asi jako lednový severák.
Ryan mu odpověděl, jako by nepostřehl jeho ironii. „Jmenuji se Marcus Ryan a jsem ředitelem Sentinels of the Sea. Toto jsou Therri Weldová, naše právní poradkyně, a Chuck Mercer, operační důstojník SOS."
„Nemusíte se obtěžovat. Nezajímají mě vaše občanská jména, funkce a rodná čísla. Vím přesně, kdo jste," ujistil je. „Ale neplýtvejme časem. Ve světě bílého člověka se nazývám Frederick Barker. Moji lidé mi říkají Tunuk."
„Jste Eskymáci?" zeptal se Ryan.
„Ignoranti nám tak říkají, ale my jsme Kiolové."
„Nevypadáte ale jako typický Eskymák."
„Zdědil jsem geny velrybářského kapitána z Nové Anglie. Co se zpočátku zdálo ponižujícím handicapem, mi nakonec pomohlo úspěšně se včlenit do jejich světa bez zbytečných otázek, což slouží Kiolům ke cti."
„Co je to za věc?" zeptal se Ryan a pohlédl ke stropu.
„Nádhera, že? To je Nietzsche, tajně zkonstruovaný pro německou výpravu k severnímu pólu. Měli v plánu používat ho pro komerční lety. Všechno bylo navrženo tak, aby se normální cestující mohli cítit jako skuteční polární badatelé. Pak byli ochotní zaplatit cokoliv. Když ztroskotal, moji lidé si mysleli, že je to dar z nebes. Svým způsobem měli pravdu. Utratil jsem miliony za jeho opravu. Upravili jsme motory a nosnost. Nádrže na plyn jsme nahradili novými, které pojmou statisíce kubických metrů vodíku."
„Domníval jsem se, že vodík se od katastrofy Hindenburgu nepoužívá," řekl Mercer.
„Německé vzducholodě bezpečně nalétaly tisíce kilometrů i s vodíkem. Zvolil jsem ho kvůli váze nákladů, které přepravuji. Vodík má dvakrát vyšší vztlakovou účinnost než hélium. A mimochodem s tímto atomem, jenž patří mezi nejjednodušší, spojují svůj osud i Lidé polární záře."
„Mluvíte trochu v hádankách," řekl Ryan.
„Ale vůbec ne. Legenda vypráví, že Kiolové vystoupili z polární záře, jíž se ostatní inuitské kmeny obávají jako nositelky smůly a neštěstí. Vy i vaši přátelé se bohužel brzy na vlastní kůži přesvědčíte, že tato jejich reputace je opodstatněná."
„Máte v úmyslu nás zabít, že?"
„Kiolové nedrží zajatce, pokud jim už nejsou užiteční."
„A co lidé z vesnice?"
Jak jsem řekl. Nedržíme zajatce."
„Když už je o našem osudu rozhodnuto, proč byste neukojil naši zvědavost a neřekl nám, na co je tenhle aviatický exponát dobrý?"
Po bledých rtech přeběhl mrazivý úšklebek. „Naši hrdinové apelují na zlosynovu ješitnost a přitom plni naděje doufají, že jejich osvoboditelé si už klestí cestu lesem. Nic takového! Budete žít jen tak dlouho, dokud vás budu potřebovat."
„A to vás ani nezajímá, co víme o vašich plánech?"
Místo odpovědi Barker něco nesrozumitelně zavrčel, šéf strážců předstoupil a podal mu jeden balíček výbušniny C-4, který Mercer tak umně připravil. „Měli jste v úmyslu zakládat důl?"
Ryan okamžitě zareagoval. „K čertu, ne! Měli jsme v plánu vyhodit do povětří vaši stanici, jako vy jste potopili naši lod."
Jako vždy neomalený a útočný Ryan. „Myslím ale, že si tady nebudeme hrát na Den nezávislosti, z vašeho soukromého ohňostroje nic nebude," řekl a z jeho slov čišelo opovržení. Hodil výbušninu poskokovi. „A co tedy víte o našich plánech?"
„Víme vše o vašich experimentech s biologicky upravovanými rybami."
„To je pouze jedna část mého grandiózního plánu," ujistil je Barker. „Dovolte mi, abych vám nastínil, jak bude vypadat budoucnost. Dnes v noci se vzducholod vznese k nebi a zamíří k východu. Nádrže na její palubě budou plné geneticky modfíikovaných ryb několika druhů.

Vypustím své výtvory do moře, jako když rolník zasévá zrno. Během několika týdnů a měsíců nebude po původních druzích ani památky. Pokud tento zásadní projekt uspěje, a já jsem přesvědčen, že ano, podobné setby se uskuteční i v jiných částech světa a v jiných mořích. Za čas bude většina ryb na světovém trhu pocházet z produkce naší genové banky. Budeme mít téměř stoprocentní monopol."
Ryan se zasmál. „Vy si opravdu myslíte, že tenhle šílený plán bude fungovat?"
„Není na něm nic šíleného. Všechny počítačové modely nám předpovídají totální úspěch. Ostatně přirozený stav rybí populace klesá díky znečištění moří a příliš intenzivnímu rybolovu. Já prostě jen uspíším okamžik, kdy se z oceánů chtě nechtě budou muset stát obrovské rybí farmy. A to nejlepší na závěr: vypouštění ryb do moře žádný zákon nezakazuje."
„Ale zakazuje zabíjení lidí," zavrčel Ryan vzpurně. „Zavraždil jste mého kolegu a přítele Joshe Greena."
Therri se už nedokázala udržet. Josh nebyl jediný. Zabil jste i televizního reportéra, který byl na palubě Sentinelu. Vaši pohůnci zastřelili jednoho z vlastních lidí v Kodani. Zavraždil jste i bratrance Bena Nighthawka a pokusil se zabít senátora Grahama. Držíte lidi jako otroky."
„Podívejme, jak vaše právní poradkyně rozvázala!" Barkerovy rysy ztvrdly a jeho konverzační tón sklouzl k nenávistnému štěkání. „Škoda, že jste se takhle nezastávala Kiolů, když doslova umírali hlady, protože bílý člověk zdecimoval mrože. Nebo když byl kmen vyhnán ze svých původních lovišť, rozprášen po celé Kanadě a přestěhován do měst daleko od svých domovů."
„Nic z toho vám nedává právo vraždit lidi nebo zaneřádit oceány pro vlastní profit," odpověděla mu Therri se stejně neskrývanou nenávistí. „Můžete terorizovat ubohé Indiány a nás předhodit vlkům, ale pak budete mít co dělat s agenturou NUMA."
„Už se celý třesu z té Sandeckerovy bandy šašků a poseru."
„Ale Kurt Austin vám nejde z hlavy, co?" kontroval Ryan.
„Ano, Kurt Austin je nebezpečný člověk. Ale mám své informace. NUMA považuje SOS za nezákonnou organizaci. Ne, přátelé, tady po vás ani pes neštěkne. Ještě nikdy v životě jste nebyli tak sami."
Barkerův tetovaný vrchní pochop něco řekl jejich jazykem. „Umealiq mně připomněl, že byste se jistě rádi podívali na mé drobečky."
S ostrahou v zádech je Barker zavedl k postrannímu východu. Za chvilku se ocitli v budově, kde už jednou byli a kam umisťovali výbušniny. Tentokrát byl však interiér jasně osvětlen.
Barker se zastavil před jednou z nádrží. Ryba, kterou viděli plavat v kádi, měřila asi tři metry. Barker nachýlil hlavu jako malíř, jenž si prohlíží své plátno.
„Začínal jsem s lososy," vysvětloval Barker. „Bylo poměrně snadné stvořit obry, jako je tenhle. Ačkoliv pak jsem byl spíš hrdý na dvacetikilovou sardinku, která vydržela několik měsíců."
Popošli k další nádrži. Při pohledu na stvůru v tanku zalapala Therri po dechu. Byl to losos asi o polovinu menší než exemplář v první kádi, ale z jednoho těla mu vyrůstaly dvě identické hlavy.
„Tenhle se trochu odchýlil od mých plánů. Ačkoliv musíte připustit, že je docela zajímavý."
Ryba v další nádrži byla deformovaná ještě víc. Tělo měla pokryté jakýmisi bradavicemi, jež jí dodávaly odporného houbovitého vzhledu. V následující kádi plaval exemplář s vyboulenýma očima velikýma jako cibule. Obdobné deformace se vyskytovaly i u dalších druhů - u tresek a sleďů.
„To je odporné," řekl Ryan.
„Krása je subjektivní záležitost." Barker se zastavil před nádrží se stříbřitě bílou, asi metr a půl dlouhou rybou. „Tohle je jeden z raných experimentů. Zjistil jsem, že jeho růst a agresivita se mi během vývoje vymkly z rukou. Vypustil jsem jich pár do volné přírody, abych viděl, co se s nimi stane. Když vyplenili místní přirozenou populaci, začali se bohužel požírat navzájem."
„To nejsou experimenty, to jsou zrůdy," řekl Ryan. „Proč je necháváte žít?"
„Není vám jich snad líto? To je u SOS neočekávané. Něco vám o tomhle divochovi povím. Je moc šikovný. Hodili jsme tělo toho Indiána i vašeho přítele do nádrže. Během okamžiku je ohlodal až na

kost. Nechali jsme ostatní domorodce, aby tu podívanou sledovali. Věřte nebo ne, od té chvíle jsme s nimi neměli jediný problém."
Ryan se přestal ovládat a vrhl se na Barkera. Držel ho za krk, když Barkerův první pochop vytrhl jednomu ze strážců pušku a praštil Ryana přes hlavu. Jak padal na zem, zasáhl Therri gejzírem krve.
Sevřel se jí žaludek. Už chápala, proč se v očích Jesse Nighthawka zračil takový strach. „Pokud jsou panu Ryanovi a jeho kolegům ryby tak blízké, mohli bychom později uspořádat společnou hostinu," zaslechla ještě Barkera.
Pak je stráže zamkly.

Eurocopter s Austinem, Zavalou, Benem Nighthawkem a oběma Basky na palubě se odlepil z heliportu Navarry a obletěl loď v širokém oblouku. O minutku později se ke kroužícímu stroji připojila i SeaCobra. Bok po boku se pak oba vrtulníky vydaly na západ, vstříc odpoledním slunci. Austin měl ze sedadla vedle pilota dobrý výhled na smrtonosnou siluetu druhého vrtulníku, jenž je následoval ve vzdálenosti několika desítek metrů. Bojová helikoptéra nesla výzbroj, která by dokázala zničit malé město. Ale Austin nepodléhal iluzím. Oceanus bude tvrdý oříšek.
Letovou rychlostí okolo dvou set třiceti kilometrů v hodině brzy přeletěli skalnaté pobřeží a nechali moře daleko za sebou. Pohybovali se nad hustými jedlovými lesy, drželi se těsně při sobě a téměř se dotýkali vrcholků stromů v naději, že podletí radary Oceánu. Austin zkontroloval, zda je jeho Bowen nabitý, a pak se opřel, zavřel oči a přehrával si v hlavě jejich plán.
Zavála někdy Austina popichoval, že věci promýšlí, až když jde do tuhého. Popravdě řečeno něco na tom bylo. Austin však věděl, že veškeré plány jsou platné jen při příznivém vývoji situace. Protože vyrůstal na moři a v jeho těsné blízkosti, díval se na věci očima zkušeného mořského vlka. Věděl, že celá akce připomíná situaci, kdy se člun žene záměrně do špatného počasí. Když se věci mají pokazit, tak ať se pokazí opravdu pořádně. Dobrý námořník se vždycky drží vytyčené trasy a plechovku na vylévání vody má při ruce.
Byl velkým vyznavačem principu, že se má všechno dělat co nejjednodušším způsobem. Jelikož hlavním úkolem bylo odvést do bezpečí Benovu rodinu a ostatní zajatce, SeaCobra nemohla slepě zaútočit a smést ze zemského povrchu všechno, co se jí postaví do cesty. Austin věděl, že by potřeboval nějaký zázračný skalpel, který ovšem nemá. Jejich palebnou sílu bude muset využívat s rozmyslem, což zase oslabí psychologický účinek. Zamračil se, když si uvědomil, jak mu ten fanatický idiot Marcus Ryan svázal ruce. Ani náklonnost k Therri Weldové nemohla zmenšit jeho rozhořčení.
Civilní helikoptéra snížila otáčky, stroj zpomalil, změnil náklon a hledal místo pro přistání. Ben, sedící se Zavalou a bratry Aguirrezovými za Austinem, signalizoval pilotovi, aby sestoupil. Pilot zavrtěl hlavou a trval na tom, že nemá kde přistát.
Pablo se podíval z okýnka. „Důvěřujete tomu Indiánovi?"
Austin shlížel na lesní porost, kam se hodlali snést. Viditelnost nebyla nejlepší a v zapadajícím slunci dokázal rozeznat jen zelený pás země. Byli však v království Bena Nighthawka. Je to jeho země. Já to tady neznám."
Pablo přikývl, pak něco řekl pilotovi. Ten sice brblal, ale sáhl po radiovy-sílačce a informoval posádku druhé helikoptéry o jejich záměru. SeaCobra se oddělila a nad celou lesní zónou začala systematicky křižovat, aby pomocí infračervené kamery zjistila, zda je z úkrytu nesledují nějací lidé. Detektory nikoho neobjevily a SeaCobra souhlasila s přistáním.
První helikoptéra se zanořila mezi stromy. Všichni kromě Bena čekali, kdy se listy vrtule zaseknou do silných kmenů, a byli překvapeni, že se nakonec ozvalo jen praskání suchých spadaných větví, když stroj měkce dosedl na zem. Benovy bystré oči byly schopné rozeznat, že to, co ostatní považovali za souvislý hustý les, je mýtina porostlá jen typickým podrostem a nízkými keříky. SeaCobra přistála kousek od nich.

Austin si uvědomil, že po celou dobu sestupu zadržoval dech. Hlasitě vydechl a vyskočil. Za ním i Zavála a Aguirrezové. Bez ohledu na výsledky průzkumu infračervenou kamerou okamžitě zaujali bojové postavení s odjiš-těnými zbraněmi. Když vrtule dorotovaly, rozhostilo se naprosté ticho. Nakonec vystoupil i Ben a rozhlédl se po ostatních, kteří ostražitě mířili automatickými puškami do lesa.
„Tady nikdo není," ujišťoval je. „Sem nikdo nechoďil, ani když jsem byl malý. Tamhle tím směrem je řeka." Ukázal někam mezi stromy, kde se v ubývajícím světle daly jen vytušit zbytky jakýchsi sotva rozeznatelných budov. „To byla pila a ubytovna pro dělníky. Nešťastné místo. Můj otec říkal, že se tu stalo hodně nehod. Dole na řece postavili jiný závod, odkud se jim dřevo lépe dopravuje do města."
Austinovi se ale honily hlavou jiné starosti. „Stmívá se. Měli bychom sebou hodit."
Vzali si batohy a rozdělili se do dvou skupin. Útočnou jednotku tvořili Austin se Zavalou, Ben a oba Aguirrezové. Svalnatí Baskové se pohybovali se zřejmou jistotou, která napovídala, že nejsou na tajné misi žádnými nováčky.
Piloti, kteří byli bezesporu také dobře vyzbrojeni, budou čekat na zavolání a okamžitě jim vyrazí krýt záda. Ben je zavedl do lesa. Pod stromy se během okamžiku šero změnilo v naprostou tmu. Kromě posledního v řadě nesl každý malou halogenovou baterku, kterou si svítil pod nohy. Následovali Bena, jenž se pohyboval lesem tiše a lehce jako lesní duch. Na měkké půdě pokryté jehličím se jim šlo dobře. Pochodovali několik kilometrů a střídali chůzi a klus. Pak je Ben zarazil. Byli teď v temném borovém lese. Těžce oddychovali, pot se jim řinul po tvářích.
Ben natáčel hlavu, poslouchal. Jsme od nich sotva kilometr a půl," řekl po chvíli.
Zavála si sundal pušku z ramene. „Nadešel správný okamžik ujistit se, že nám nezvlhnul střelný prach."
„Strážců se nemusíte obávat," řekl Ben. „Všichni jsou u jezera. Nikdo nečeká, že přijdeme odsud."
„Proč ne?" zeptal se Zavála.
„Uvidíte. Dávejte pozor a držte se všichni za mnou," řekl Nighthawk a bez dalšího vysvětlování vyrazil. Asi po deseti minutách zvolnil. Znovu je nabádal k opatrnosti, aby je pak náhle zastavil na okraji prudkého srázu. Austin posvítil na svislé stěny, potom zamířil kužel světla dolů za zvukem proudící vody. Na dno však nedohlédl, řeka byla ještě hlouběji, než dosáhl paprsek baterky.
„Myslím, že už vím, proč stráže nejsou na téhle straně," připustil Zavála. „Někde jsme blbě zahnuli a dostali jsme se k severní stěně Grand Canyonu."
„Tady se tomu říká Skok mrtvého muže," vysvětloval Ben. „Pokud jde o vymíšlení jmen, nejsou místní lidé moc vynalézaví."
„Vystihli to velice dobře," konstatoval Austin.
Zavála se podíval doprava, pak doleva. „Můžeme ten dolíček někudy obejít?“
„Museli bychom pochodovat dalších patnáct kilometrů hustým lesem," odpověděl Ben. „Tady je nejužší místo, k jezeru je to necelý kilometr."
„Vzpomínám si, jak se Indiána Jones dostal přes rokli po neviditelném mostě," žertoval Zavála.
„Tvé přání je pro mě rozkazem," řekl Austin a vytáhl z batohu cívku s nylonovým lankem a skládací hák ve tvaru kotvy.
Zavála vytřeštil oči. „Ty mě překvapuješ, amigo. A já si myslel, bůhvíjak nejsem vybavený, když jsem si přibalil švýcarský kapesní nůž s vývrtkou. Vsadím se, že máš v kouzelné torně i láhev vybraného vína."
Austin vyčaroval i kladku a upínací postroj. „Dřív než mi udělíte bobříka odvahy, měl bych se vám přiznat, že mě Ben upozornil, že před dobytím hradu budeme muset překonat vodní příkop."
Austin všechny odehnal, aby měl kolem sebe dostatečný prostor, stoupl si až k okraji srázu, roztočil kotevní hák nad hlavou a vrhl ho do prostoru. První pokus byl příliš krátký, kotva narazila na kolmou protilehlou stěnu. Další dva pokusy dolétly až na druhou stranu, ale háky se nezachytily. Počtvrté kovové špice uvízly ve štěrbině mezi dvěma skalními výčnělky. Austin pak omotal druhý

konec provazu kolem stromu a vyzkoušel, jestli kotva unese zátěž. Pak nasadil kladku a upínací postroj na lano, zhluboka se nadechl a stoupl si na hranu srázu.
Jako by byl katapultován ze stíhačky, vmžiku byl na druhé straně. Nízké keříky zbrzdily jeho dopad. Zavála přitáhl pomocí záložního lanka postroj s kladkou zpět, připnul k němu Austinův batoh a poslal jej za ním na druhou stranu. Když takhle přemístili i zbytek zavazadel a výzbroje, překonali rokli i Zavála s Benem, následováni oběma Basky.
Jakmile zas všechno sbalili, vyrazili hustým lesem dál. Klusali, dokud mezi stromy nezahlédli první probleskující světla. Jako by se blížili k nějakému kempu nebo tábořišti kočujících cikánů. Zaslechli vzdálené hučení těžkých strojů.
Ben je zastavil. „Teď pozor. Tady už stráže jsou," zašeptal.
Zavála a Baskové sundali pušký z ramen, Austin si rozepnul přezku na pouzdře s pistolí, které měl připevněné u opasku. Vytáhl satelitní snímek a snažil se co nejlépe zorientovat, i když hangár s zepelínem na něm nebyl vůbec vidět. Ben se mu díky své zkušenosti snažil pomoct.
Dóm ležel někde poblíž jezera a obklopovala ho síť pěšin a silnic, jež vedly k dalším menším budovám ukrytým v lese. Požádal Bena, aby mu ukázal místo, odkud hangár viděl. Zatímco ostatní čekali, Indián ho vedl lesem až k okraji hrubě vyasfaltované cesty slabě nasvícené přízemními reflektory. Když zjistili, že cesta je opuštěná, rychle ji přeběhli a pokračovali dál mezi stromy na druhé straně.
Ben se náhle zastavil. Natáhl ruce před sebe jako náměsíčník a vykročil směrem ke kmenům, jež jim stály v cestě. Znovu se zarazil a zašeptal, aby ho Austin stejným způsobem následoval. Ten předpažil a šel, dokud jeho ruce nenarazily na překážku. Čekal, že ucítí drsnou kůru stromů, ale místo toho se dotkl něčeho hladkého a studeného. Zaposlouchal se a uslyšel tlumený hukot, který se ozýval zpoza stěny. Poodstoupil a znovu uviděl jen kmeny stromů. Adaptivní kamufláž má před sebou skvělou budoucnost, pomyslel si.
Rychle se vrátili k ostatním. Austin navrhl, aby prozkoumali okolí budov. Znovu se sejdou za patnáct minut.
„Dejte pozor, ať neminete žádného Eskymáka schovaného za stromem," varoval je Zavála, než zmizel ve tmě.
Pablo zaváhal. „Co když nás někdo zahlédne?"
„Pokud to půjde, co nejtišeji ho zneškodněte," řekl Austin. „Když se to nepodaří a budeme prozrazeni, ustupujte cestou, kudy jste přišli."
„A co já?" zeptal se Ben.
„Už jste udělal dost, že jste nás sem dovedl. Teď si odpočiňte."
„Nemůžu odpočívat, dokud je moje rodina v nebezpečí."
Austin chápal, že Ben touží co nejrychleji osvobodit své blízké. „Pojďte tedy se mnou." Vytáhl pistoli z pouzdra a počkal, dokud všichni nezmizeli ve tmě. Pak mávl na Bena, aby ho následoval, a obezřetně vyrazili po pěšině ve skrytu stromů.
Od jezera se ozýval ruch, ale v jejich okolí byl vzduch čistý. Zanedlouho dorazili k dlouhé nízké budově. Nebyla střežená.
Jdeme?" zeptal se Austin Bena. Vešli dovnitř. Stavení zjevně sloužilo jako skladiště. Rychle ho obhlédli a spěchali zpět na schůzku s ostatními. Zavála se objevil jen pár minut po nich.
„Prohledali jsme nějaký sklad," informoval ho Austin. „Narazils na něco zajímavého?"
„Bohužel ano," řekl Zavála. „Už nikdy si nedám ryby s hranolky. Myslím, že jsem vrazil přímo do lůna Frankensteinovy dílny."
Popsal podivně deformované živočichy, jež spatřil v budově, do které pronikl. Závalu z klidu jen tak něco nevyvedlo, ale tentokrát se zdálo, že ho monstra v nádržích vyděsila. „Vypadá to, že příšery s ploutvemi, které jsi měl tu čest spatřit, představují prototypy," řekl Austin.
Zmlkli, protože se z lesa ozval šramot. Jak se ukázalo, vracel se Pablo. Říkal, že narazil na něco, co vypadalo jako prázdná garáž, která ale bez pochyb sloužila jako ubytovna. Uvnitř našel zbytky

jídel, vědra s odpadky, deky jako provizorní lůžka. Podal Austinovi jakýsi předmět. Byla to dětská panenka.
Čekali, až se vrátí Diego. Když se objevil, pochopili, co ho zdrželo. Kráčel v předklonu, na ramenou vláčel těžký náklad. Zastavil se a omráčený strážný dopadl na zem. „Říkal jste, abychom co nejtišeji zneškodnili každého, kdo se nám připlete do cesty, ale podle mě by tohle hovado mohlo být užitečnější živé."
„Kde jste na něho narazil?"
„V ubikacích pro strážné. Bylo tam tak sto až dvě stě postelí. Tenhle si dával dvacet."
„Vsadím se, že to bylo naposledy, kdy si při práci zdříml," řekl Austin. Klekl si na koleno a posvítil hlídači do tváře. Vysoko posazené lícní kosti a široký obličej byl od ostatních stráží, které předtím viděl, k nerozeznání, jenže tenhle měl na čele bouli. Vstal a odšrouboval uzávěr polní láhve. Napil se, pak trochu chrstl strážnému na obličej. Ten sebou cukl a otevřel oči. Málem mu vylezly z důlků, když uviděl, že mu na hlavu míří několik automatických pušek.
„Kde jsou zajatci?" zeptal se Austin. Vrazil mu panenku před obličej, aby strážný pochopil, o co mu jde.
Muž se na ně nenávistně zašklebil, z černých očí mu sršely blesky. Něco zachrchlal v neznámém jazyce. Diego trochu přitvrdil. Položil mu těžkou botu do rozkroku, hlaveň mu opřel o kořen nosu. Drzý škleb zmizel, ale Austin pochopil, že strážce je fanatik, který vydrží všechny výhrůžky i nátlak, jakého jsou schopni.
Diego viděl, že výslech nikam nevede, a změnil postup. Opřel se botou o Eskymákův obličej a pažbou ho udeřil mezi nohy. Chlap jen vytřeštil oči a něco si zamumlal.
„Mluv anglicky," houkl Diego a udeřil ho znovu a razantněji.
Strážný zalapal po dechu. „Jezero," zaskučel. „V jezeře."
Diego se usmál. „I to nejdivočejší prase si chrání svoje cojones" řekl.
Pozvedl zbraň, sundal mu nohu z hlavy a pažbou ho do ní udeřil. Strážný zvadl jako panenka v Austinových rukách.
Austin se otřásl, nicméně lítost nepociťoval. V hlavě se mu honily děsuplné obavy o životy zajatců.
„Šťastné sny," popřál nezúčastněně a pokrčil rameny.
„Veďte nás," vyzval ho Pablo.
„Myslím, že je vhodný okamžik povolat posily, jelikož nás počtem poněkud převyšují," řekl Zavála.
Pablo sáhl po vysílačce a přikázal pilotovi SeaCobry, aby se přiblížil na dva kilometry. Austin si zasunul panenku pod košili. Potom, následován ostatními, vyrazil k jezeru s úmyslem vrátit hračku právoplatnému majiteli.

Marcus Ryan PRávě potichu rozmlouval s Jessem Nighthawkem, když do garáže vtrhly stráže ozbrojené holemi. Uvažoval o možném útěku a vyptával se Indiána na cestu neznámým lesem. Ovšem s příchodem nejméně deseti chlapů vzaly jeho naděje za své. Mlátili zajatce hlava nehlava a hnali je do houfu. Většině Indiánů vzalo bití chuť k odporu. Nahnali je ke vzdálenější stěně. Ryan se trochu opozdil a na hlavu a ramena se mu snesla sprška ran.
Therri si v tu chvíli hrála s malou dívkou jménem Rachael. Provizorní vězení se v okamžiku naplnilo křikem a svištěním holí. Rachael bylo pět a ve skupině byla nejmladší. Stejně jako mnoho dalších vesničanů patřila do Benovy rozvětvené rodiny. Therri si stoupla mezi útočníka a malou dívku a bránila ji před údery vlastním tělem. Strážný se zarazil zmaten nenadálým gestem odporu. Sklonil napřaženou tyč a pohlédl na Therri očima neznajícíma soucitu. „Za tohle půjdeš s tou holku první."
Zavolal ještě jednoho drába a uchopil Therri za vlasy. Strhl ji obličejem k zemi, tyč jí přitlačil na krk. Svázal jí ruce za zády, drát se jí bolestivě zařízl do zápěstí. Pak ji postavili. Viděla, že Marcus i Chuck krvácejí po ranách holí na hlavě i v obličeji.

Jakmile byli všichni vězni svázáni jako prasata jdoucí na porážku, stráže je nahnaly do houfu a vytlačily ze dveří. Pochodovali lesem, dokud nezačala mezi stromy probleskovat jezerní hladina. Ačkoliv to bylo jen pár hodin, co padli do zajetí, jako by uběhlo několik dnů.
Nacpali je do malé boudy u břehu a odešli. Osamoceni stáli v temném přístřešku, děti fňukaly, starší lidé se snažili jít mladším příkladem a se stoickým klidem čekali na svůj osud. Nicméně mučivý pocit z neznáma byl horší než jakékoliv bití. Po chvíli se otevřely dveře a v nich se objevil Barker v doprovodu hloučku svých všeho schopných strážců. Sundal si sluneční brýle a Therri poprvé uviděla jeho podivně bledé oči. Mají barvu jako břicho chřestýše, pomyslela si. Několik strážců drželo v rukou zapálené pochodně a v Barkerových zřítelnicích ďábelsky tančily odlesky plamenů. Usmál se jako sám Satan.
„Dobrý večer, dámy a pánové," promluvil s rozšafností průvodce turistů. „Děkuji, že jste přišli. Za několik minut už budu vysoko nad vámi a zahájím první fázi historické cesty do budoucnosti. Chtěl bych vám všem poděkovat, že jste i vy přispěli ke zdaru tohoto projektu. Ty z vás, kteří patří k organizaci SOS, lituji, že se neocitli pod mojí kuratelou již dříve, aby se i oni mohli zaslouženě radovat z úspěchu tohoto brilantního plánu, jenž se zrodil z potu ostatních."
Ryan se už vzpamatoval z bití. „Sklapni. Co s námi chcete udělat?"
Barker se na Ryana a jeho zkrvavenou tvář podíval, jako by ho viděl poprvé. „Čím to, že pan Ryan vypadá poslední dobou nějak přepadle? Jako by to ani nebyl ten nafoukaný seladon."
„Neodpověděl jste mi na otázku."
„Právě naopak, odpověděl jsem vám na ni už tenkrát, co jste ke mně byl předveden poprvé. Řekl jsem vám a vašim přátelům, že zůstanete naživu jen do chvíle, dokud nám budete užiteční." Opět se usmál. „Už mi užiteční nejste. Dám na vaši počest slavnostně rozsvítit celý dóm. To bude také poslední obraz, který se vám uloží do paměti."
Therri zamrazilo až do morku kostí. „Co uděláte s dětmi?" zeptala se.
„Co s nimi?" Barker se podíval na zajatce jako na stádo dobytka jdoucí na porážku. „Myslíte si, že mi na někom z vás záleží? Na mladém nebo na starém? Neznamenáte pro mě víc než sněhová vločka. Nikdo po vás ani neštěkne, jakmile si svět uvědomí, že nevýznamný eskymácký kmen ovládá významnou část oceánů. Lituji, ale už musím jít. Náš harmonogram vyžaduje přesnost."
Otočil se na podpatku a zmizel do tmy. Vězni byli dostrkáni ke dveřím a vyhnáni ven. Postupovali k jezeru a za chvíli už jejich kroky duněly na dřevěném molu. Celý přístav tonul ve tmě až na jakési plavidlo, připomínající nákladní člun s dvojím trupem, jaký mívá katamarán. Když došli ještě trochu blíž, Therri uviděla dopravní pás, vedoucí ze zásobního kontejneru na přídi k otvoru v useknuté zádi. Uvědomila si, že plavidlo asi slouží jako jakási pohyblivá krmná stanice. Krmivo bylo nejprve nasypáno do kontejneru, pak po pásu transportováno k zádi, ze které ho na příslušném místě shazovali do klece s rybami. Napadla ji hrozivá myšlenka. „Chtějí nás naházet do vody!" vykřikla.
Také Marcus i Chuck viděli nákladní člun. Po jejích slovech se vrhli na stráže. Dosáhli pouze toho, že se na ně snesla další sprška ran holemi. Kdosi Therri drsně uchopil a tlačil ji ke člunu. Zakopla a padla na palubu. Stačila se trochu přetočit, takže nedopadla přímo na obličej, ale náraz zachytila pravá paže a rameno. Také koleno ji děsivě bolelo. Neměla ale čas myslet na svá zranění. Přes ústa jí nalepili izolační pásku, aby nemohla křičet. Spoutali jí kotníky, na pouta na zápěstích přivázali nějaké závaží. Dotáhli ji až na konec člunu a položili napříč transportéru.
Vedle sebe ucítila další, mnohem drobnější tělo. Pootočila hlavu a s hrůzou zjistila, že další obětí má být malá Rachael, děvčátko, se kterým se spřátelila. Pak přišli na řadu její kolegové a nakonec ostatní zajatci. Přípravy hromadné popravy pokračovaly, dokud všichni vězni neleželi na transportním pásu jako koroptve při výřadu. Vzápětí zaburácely lodní motory.
Uvazovací lana byla uvolněna a člun vyplul na jezero. Therri neviděla, jakým směrem se vydali, ale dokázala otočit tvář k dítěti, aby se ho pokusila uklidňovat alespoň pohledem, ačkoliv věděla, že i její oči jsou naplněny děsem. V dálce zahlédla osvětlený dóm vypínající se nad koruny stromů. I v tomhle dodržel Barker slovo. Přísahala, že jestli bude mít někdy příležitost, osobně ho zabije!

Motory běžely jen chvíli, potom ztichly. Ozvalo se šplouchnutí kotvy spouštěné do vody. Therri bojovala s pouty, ale zbytečně. Strnula a čekala na nejhorší. To nastalo asi za minutu. Naskočil motor transportního pásu. Dopravník se dal do pohybu a pomalu ji sunul do chřtánu výsypky, do černé chladné vody pod ní.
Austin vedl svoji nevelkou bojovou jednotku lesem po okraji jakéhosi potemnělého náměstí, využíval stínu stromů a tlumeně nasvícených pěšin, jež jim zhruba ukazovaly cestu. Pohyboval se velice obezřetně, než došlápl, vždycky se ujistil, zda na zemi neleží suchá větvička nebo šiška.
Pomalé tempo postupu mu šlo pořádně na nervy, ale ačkoliv nikde neviděl jediného strážce, měl neustále vtíravý pocit, že tu nejsou sami. Jeho intuice ho opět nezklamala, protože vzápětí se celý dóm rozzářil jako obrovský lampión a z náměstí se ozval tlumený šum.
Austinovi muži zkameněli jako solné sloupy. Vzápětí, avšak přece jen s mírným zpožděním, zareagovali a vrhli se k zemi, zbraně namířené před sebe v očekávání spršky kulek. Ta se však nedostavila. Místo toho šum nabýval na síle, aby se postupně slil v jednu řeku ohlušujícího ryku. Vycházel z hrdel stovek mužů - Kiolů, jejichž široké tváře byly obrácené vzhůru k namodralému světlu, jejich oči stvůry se v jakémsi vytržení upínaly k Bar-kerovi, jenž vystoupil na vyvýšené pódium před dómem.
Pak se náměstím rozezvučel monotónní zvuk tamtamů a řev davu se proměnil v jednotný chorál:
„Tunuk... Tunuk... Tunuk..."
Barker se vyhříval v jejich přízni jako zmije na slunci, nechal se jí oblívat a pil ji plnými doušky jako životodárný elixír, aby pak pozdvihl ruce k nebi. Zpěv i dunění bubnů ustaly, jako by je někdo vypnul otočením knoflíku. Barker promluvil jazykem, kterým odedávna mluvil lid zrozený kdesi na vzdálených sněhových pláních za svitu polární záře. Začal zvolna, jeho hlas však nabýval na síle.
Zavála se doplížil k Austinovi. „O co jde?"
„Vypadá to, jako by naši přátelé zahajovali středoškolskou olympiádu."
„Hm, ty jejich mažoretky by nevyhrály soutěž krásy, ani kdyby porota byla slepá," řekl Zavála.
Bylo to barbarské představení. Musel dát Benovi za pravdu, dóm skutečně připomínal obrovské iglú. Barker jim vlastně prokazoval službu, protože poutal pozornost celé party hrdlořezů. Jeho soukromá armáda upínala zraky jen k němu a nemohla si tak všimnout, že se jim po lese pohybuje hrstka nezvaných hostů. Austin se postavil a gestem naznačil ostatním, ať ho napodobují. Přikrčeni postupovali lesem, dokud se nedostali k otevřenému prostoru na břehu jezera.
Okolí doku se zdálo být liduprázdné. Austin usoudil, že všichni Barkerovi pochopové se shromáždili u iglú, aby si vyslechli vůdcův projev. Nechtěl ale nic ponechat náhodě. Přístřešek u břehu byl dost velký na to, aby se v něm skrývalo nebezpečné množství Barkerových zločinců. Připlížil se k budově a postupoval podél stěny až k rohu. Vykoukl a uviděl otevřené dvoukřídlé dveře. Vedly k vodě a zdálo se, jako by je poslední nestačil ve spěchu zavřít.
Zatímco Zavála s Basky hlídkoval, Austin vlezl dovnitř. Posvítil si baterkou a rozhlédl se. Přístřešek byl až na nějaké dráty, kotvy, boje a podobné drobnosti prázdný. Už se chystal svoji bleskovou prohlídku ukončit, když ho Ben zarazil. „Počkejte."
Indián upíral zrak na betonovou podlahu. Austin neviděl nic než jen kousky bláta, které dovnitř nanosil někdo, kdo boudu užíval. Ben si však klekl a ukázal na otisk malé dětské boty. Austin zbystřil a šel pro Závalu a Basky. Dívali se na jezero. V dálce se na vodní hladině pohupovala nějaká světla. Austinovi se navíc zdálo, že slyší zvuk motoru. Vítr sem zanášel i útržky Barkerovy řeči. Sáhl do batohu a vytáhl dalekohled pro noční vidění. Je tam něco, co vypadá jako člun. Je hranatý a má nízké boky."
Podal dalekohled Benovi. „To je katamarán, který jsem viděl, když jsem tu byl poprvé," řekl Ben po chvilce.
„Nepamatuju se, že byste se o něm zmiňoval."
Je to možné, promiňte. Tehdy se toho udalo tolik... Když jsme sem s Joshem Greenem na kánoi dopluli, byl uvázaný k molu. Nepřipadalo mně to nijak důležité."
„To může být velice důležité. Povězte mi o něm."

Ben pokrčil rameny. „Řekl bych, že člun byl víc než patnáct metrů dlouhý. Připadal mi jako nákladní, ale měl dva trupy jako katamarán. Od přídě, kde byl nějaký kontejner, se táhl transportní pás k nízké zádi. Říkali jsme si, že tím asi krmí ryby."
„Krmí ryby," opakoval polohlasně Austin.
„Pamatujete si, co jsem vám říkal o klecích s rybami, které jsem viděl?"
Austin sice uvažoval o klecích s rybami, ale Benova slova mu připomněla i něco jiného - zvyk mafie zalévat své soky do betonu a shazovat do East River. Říkají, že jdou „nakrmit rybičky". Připomněl si také kruté chování Kiolů k zajatcům, jež je znepřátelilo s ostatními eskymáckými kmeny. I Barker si nadělal plno nepřátel, kterých se musel nějak zbavit.
Austin spěchal na konec mola. Zastavil se a znovu si přiložil k očím noční dalekohled. Díky Benovu popisu člunu měl teď lepší představu, na co se dívá. Nízký nákladní člun se pomalu pohyboval po hladině a mířil doprostřed jezera. Byl jen slabě osvětlen, ale Austin přesto rozeznal, že se po palubě pohybuje několik lidí. Nevěděl, co mají za lubem, ale něco ho napadlo.
Právě k němu došel Pablo. „Co to je?" ptal se a upíral zrak k pohybujícím se světýlkům na hladině.
„Problém," odpověděl Austin. „Volejte SeaCobru."
Pablo odepnul vysílačku od opasku a španělsky vydal rozkaz.
Jsou na cestě," řekl. „Co mají dělat, až se tu objeví?"
„Řekněte jim, ať pro začátek vyhodí do povětří to velké iglú."
Pablo se usmál a tlumočil požadavek.
Austin přivolal Závalu a krátce spolu mluvili. Zatímco Zavála odcházel kamsi po molu, Austin svolal ostatní. „Chci, abyste šli do Benovy vesnice na druhé straně jezera a tam na nás počkali. Jestli nám začne hořet půda pod nohama, až ten ohňostroj začne, zmizte do lesa."
Jsou moji lidé na tom člunu?" zeptal se Ben znepokojeně.
„Myslím, že ano. Podíváme se s Joem trochu blíž."
„Chci jít s vámi."
Je mi to jasné. Ale budeme potřebovat vaše znalosti, abyste nás odsud vyvedl." Když viděl Benův neústupný výraz, dodal: „Čím déle se tady budeme dohadovat, tím větší nebezpečí vašim lidem hrozí."
Zavála se zatím věnoval jednomu z kotvících plavidel. Vzápětí se ozvalo tiché vrnění. Od poslední Benovy návštěvy si Barkerovi muži dávali pozor a nenechávali klíčky v zapalování. Zavála by si ale s lodním motorem poradil i ve spánku. O chvíli později se chrchlavý zvuk vodního skútru ozval vedle nich. „Neříkal jsem, že se mi můj švýcarský vojenský nůž bude ještě hodit?" holedbal se.
Austin s obavami pohlédl na jezero a seskočil z mola na vodní skútr. Zavála přesedl dozadu, snad aby mohl lépe střílet. Odrazili od mola. Za pár vteřin se už hnali osmdesátikilometrovou rychlostí za vzdalujícími se světly.
Austin měl k vodním skútrům dvojznačný vztah. Na jedné straně silně znečišťovaly vodu, byly strašně hlučné a neměly snad jiný účel než ničit podmořský život a rušit návštěvníky pláží a jachtaře, na druhou stranu musel připustit, že řídit vodní skútr bylo požitkem. Za chvilku už byli schopni rozeznat obrysy nákladního katamaránu i bez nočního dalekohledu. Zdálo se, že člun zastavil. Posádka už zaslechla zvuk rychle se blížícího stroje a viděla chochol zpěněné vody, který nechával za sebou. Rozsvítila pátrací reflektor.
Austin byl na okamžik oslepen ostrým světlem, přesto se intuitivně sklonil nad řídítka. Věděl ale, že zareagoval příliš pozdě. Doufal, že se jim podaří dostat se ke člunu blíž. Teď byli prozrazeni, protože i krátký pohled na jeho bělošské rysy a světlé vlasy stačil, aby posádka pochopila, že nepatří do jejich tlupy a je tedy zákonitě nepřítel. Prudce zatočil. Vytryskl za ním mohutný gejzír zpěněné vody. Reflektor ho vzápětí opět vypátral. Zatočil na opačnou stranu. Neměl v úmyslu předvádět vodní akrobacii do nekonečna. Houkl přes rameno.
„Mohl bys to světlo konečně zhasnout?"
Jen co se na chvilku uklidníš," odpověděl mu Zavála.

Austin tedy zvolnil a postavil skútr bokem ke katamaránu. Věděl, že se tak stává snadným terčem, ale bylo mu jasné, že v tuhle chvíli musí riskovat. Zavála si zapřel brokovnici o rameno a stiskl kohoutek. Ozvala se ohlušující rána. Světlo svítilo dál a okamžitě je vypátralo. Ještě mu zvonilo v uších z prvního výstřelu, když se ozval druhý. Reflektor potemněl.
Muži na člunu vytáhli baterky. Vzápětí úzké kužele světla začaly klouzat po jezerní hladině sem a tam. Austin zaslechl i charakteristické cvakání a chrastění krátkých automatických zbraní. Udržoval tedy skútr z dosahu baterek a zpomalil, aby podle brázdy na hladině nepoznali, kde přesně jsou. Kulky pálené naslepo pleskaly do vody v bezpečné vzdálenosti. Katamarán zvedl kotvu a dal se znovu do pohybu.
Austinovi bylo jasné, že tohle setkání neodradí posádku člunu od jejich ďábelského záměru. Naopak ho uspíší. Věděl také, že když se pokusí u člunu přistát, jak by to udělala říční policie, vmžiku budou jako řešeto. Drahocenné vteřiny ubíhaly, mozek mu pracoval na nejvyšší obrátky. Vzpomněl si, co o katamaránu říkal Ben, a dostal nápad. Vysvětlil ho Zavalovi.
„Začíná mi to dělat starosti," řekl Zavála.
„Nebudeme si nic nalhávat. Je to riskantní."
„Ne, ty jsi mi nerozuměl. Ten plán se mi líbí. Proto mi to dělá starosti."
„Až se vrátíme, domluvím ti schůzku s agenturním psychiatrem. Mohl bys to do té doby nějak vydržet?"
Zavála přikývl a namířil brokovnici na muže, který měl ten špatný nápad, že si stoupl před míhající se baterky, jež vykreslily jeho siluetu. Zahřměl výstřel, muž rozhodil ruce a složil se jako plechová kachnička na střelnici.
Austin přidal plyn a změnil pozici. Na místo, kde byli před okamžikem, dopadla sprška střel. Brokovnice opět promluvila a další chlap se poroučel. Muži na palubě konečně pochopili, že jsou snadným terčem, a zhasli baterky. Přesně takovou reakci Austin očekával.
Katamarán začal zrychlovat. Austin také přidal a chvíli jel zároveň s ním, aby pak obloukem odbočil, až se ocitl několik desítek metrů za zádí. S očima upřenýma na dvojici brázd táhnoucí se za oběma trupy katamaránu prudce přidal plyn a skútr nabral rychlost.
Předek skútru narazil s dutým žuchnutím na záď člunu a pak s příšerným skřípěním klouzal po pozvolně stoupající ploše výsypky, jež sloužila ke shazování krmiva do vody. Jeden z členů posádky, který slyšel přibližující se motor, si stoupl na záď a s připravenou automatickou puškou čekal, co se bude dít. Než však stačil zareagovat, kulatý předek vodního skútru mu zajel přímo mezi rozkročené nohy. Ozvalo se křupnutí kosti a chlap přeletěl celou palubu téměř až na příď. Zavála seskočil, ještě než se skútr zastavil. Austin ho vzápětí následoval a sáhl po bowenu.
Skútr se zastavil natočen mírně bokem k ose člunu, takže jim poskytoval částečnou ochranu. Austin chvatně zamířil na postavu pohybující se ve tmě a vystřelil. Minul, ale během záblesku, jenž na okamžik osvětlil palubu, se mu naskytl úděsný pohled. Napříč transportéru ležela lidská těla - nemohl říct, zda živá nebo mrtvá - a pás je pomalu sunul ke svažující se zádi, ze které by sklouzla do jezera.
Zakřičel na Závalu, aby ho kryl. Brokovnice zaburácela v rychlém sledu celkem třikrát. Podle odezvy na druhé straně člunu se alespoň jednou neminula cílem. Austin schoval revolver do pouzdra, přiskočil k prvnímu zmítajícímu se tělu a strhl ho z pásu. Po transportéru mířícím do smrtícího chřtánu černé vody k němu přijelo další, menší tělo. Austin ho stáhl stranou a uviděl dítě.
Blížila se k němu další těla. Uvažoval, jak dlouho bude moci bezpečně pokračovat, ale byl rozhodnut vydržet co nejdéle. Uchopil postavu za nohy, podle váhy to byl muž. Hekal námahou, ale stáhl ho do bezpečí. Držel za kotníky dalšího, když se pás zastavil. Narovnal se. Pot se mu řinul z čela, těžce oddychoval. Ve starém zranění na hrudi ho bodalo. Zvedl hlavu a viděl, jak se k němu blíží postava s baterkou v ruce. Sáhl po bowenu.
„Nestřílej, amigo," ozval se povědomý hlas kolegy.
Austin sklonil pistoli. „Myslel jsem, že mi kryješ záda."

„Taky že jo. Ale když už je nebylo krýt před kým, nechal jsem toho. Pár chlapů jsem pochytal, zbytek skočil přes palubu. Našel jsem vypínač a vypnul jsem to."
První tělo, které Austin stáhl z pásu, vydávalo zpod izolační pásky huhňavé zvuky. Austin si půjčil od Zavály baterku a vzápětí zjistil, že se dívá do nezaměnitelně fialkových očí Therri Weldové. Opatrně jí strhl pásku z úst a uvolnil ruce a nohy. Poděkovala mu a okamžitě se vrhla k holčičce, která ji měla doprovodit do hlubin. Rozvázala ji, Austin vytáhl zpod košile panenku a dívka ji k sobě okamžitě přitiskla.
Společně rychle osvobodili i ostatní. Ryan nasadil úsměv a začal Austina vynášet až do nebes. Austin už měl toho sobeckého aktivisty po krk. Měl zlost, že jim zkomplikoval záchrannou akci a že riskoval Therriin život. Kdyby se na něho Ryan jen trošičku křivě podíval, hodil by ho přes palubu.
„Teď sklapněte," řekl. Rian viděl, že to Austin myslí vážně a opravdu zmlknul. Poslední zajatci byli osvobozeni, když Austin zaslechl motor člunu. Sáhl po bowenu a spolu se Zavalou se skryli za transportér. Slyšeli, jak motor ztichl a člun přirazil k trupu. Austin vstal a rozsvítil baterku. Kužel světla dopadl na ustaranou tvář Bena Nighthawka.
Jen račte," zavolal Austin. „Tady jsou všichni v pořádku."
V Benově tváři se mihl výraz úlevy. Vystoupil s bratry Aguirrezovými na katamarán. Pablo byl nahrbený a zdálo se, že se těžko pohybuje. Ostatní mu pomáhali. Nad loktem měl zkrvavený rukáv.
„Co se stalo?" zeptal se Austin.
Diego se usmál. „Když jste odešli, nějaká hlídka si všimla, že si půjčujeme jejich člun," řekl. „Chtěli po nás zálohu. Tak jsme jim ji dali. Pablo se zranil, ale oba parchanty zabil." Rozhlédl se po nákladním člunu a všiml si, že kolem leží nejméně tři mrtvoly. „Vidím, že jste taky nezaháleli."
„Bylo tady rušněji, než bych si byl přál." Austin se podíval k přístavu, kde se rojila světla. „Vypadá to, že jste rýpli do vosího hnízda."
„A do pořádnýho," odpověděl Pablo. Zvedl hlavu a otočil se za zvukem blížící se helikoptéry. „Ale my máme taky žihadla."
Austin spatřil klouzat temný stín na modročerné noční obloze. SeaCobra přiletěla na poslední chvíli. Zamířila k zemi jako šíp. Když se ale přiblížila k Barkerovu komplexu, místo očekávané kanonády, jež by zničila iglú, zpomalila a začala kroužit. Hledala cíl a nemohla ho najít. Adaptivní kamufláž byla opět zapnuta a obrovská budova se rozplynula v tmavém lese.
Tento okamžik nerozhodnosti se stal pro posádku osudným. Světlomety naskočily a upřely své oči k nebi. Helikoptéra uvízla v paprscích jako německý bombardér nad Londýnem. Když posádka pochopila, že byla objevena, vyslala střelu alespoň na náměstí. Příliš pozdě. Střela shromaždiště sice zasáhla a zabila hrstku Barkerových věrných, ale ve stejném okamžiku se zablesklo i v opačném směru. Střela země-vzduch nemohla minout tak blízký cíl. Zasáhla helikoptéru v oblasti výfuku. Na nebi se objevil jasný žlutý a červený záblesk a stroj explodoval. Žhavé trosky dopadly do jezera.
Všechno se událo tak rychle, že lidem na katamaránu chvíli trvalo, než pochopili dosah události. Jako by celá kavalerie, jež jim spěchala na pomoc, padla do léčky a přestala existovat. Dokonce i Austin, jenž dobře věděl, že bitvy se rozhodují v jediném okamžiku, nevěřícně zíral na nebe. Rychle se však vzpamatoval. Nesměli marnit čas. Barkerovi vražděí soukmenovci k nim dorazí za pár minut. Zavolal Bena. Dal mu za úkol převézt lidi z nákladního člunu na břeh, kde se mohou ukrýt v lese.
Přišel Ryan. „Podívejte se, já vím, že jsem vám zas něco dlužen." "Už se stalo, ale jestli ještě jednou někoho přivedete do maléru, vlastnoručně si to s vámi vyřídím."
„Možná bychom to mohli smazat podáním ruky."
„Možná bychom to mohli smazat, když odsud vypadnete. Postarejte se, aby Therri a ostatní dorazili bezpečně ke břehu."
„A co budete dělat vy?" zeptala se Therri, jež se vynořila za Ryanem.
„Mám v úmyslu trochu si popovídat s panem Barkerem, nebo Tunukem, chcete-li."

Nevěřícně na něho zírala. „Teď mi řekněte, kdo se chová nezodpovědně. Byl jste to právě vy, kdo mi vynadal, že se vystavuju smrtelnému nebezpečí. Oni vás zabijí."
„Neodepisujte naši večeři tak snadno."
„Večeři? Jak můžete v tak nebezpečné situaci myslet na něco takového? Zbláznil jste se?"
Jsem docela v pořádku, snažím se jen zařídit, aby nás při naší romantické schůzce konečně nikdo nevyrušoval."
Trošičku se uklidnila, dokonce se i lehce pousmála. „To bych si taky přála. Tak buďte opatrný."
Lehce ji políbil na ústa. Pak dostrkali se Zavalou vodní skútr zpět na hladinu. Během záchranné akce utrpěl pár šrámů a na několika místech byl prostřílený, ale motor vypadal nepoškozený. Zavalovi se ho opět podařilo nastartovat. Když Austin nasměroval stroj vstříc všudypřítomné esenci nenávistné a brutální síly, uvědomil si, že neví, co chce dělat, až se s doktorem Barkerem setká. Ale byl si jist, že už ho něco napadne.

Přirazili ke břehu, vystoupili na pláž několik set metrů od přístavu a vydali se směrem ke shromaždišti, kde naposledy Barker hovořil ke své bandě hrdlořezů. Náměstí bylo prázdné. Mnoho lidí se jistě rozuteklo do lesa, když SeaCobra zaútočila. Austin se Zavalou obešli kráter, kolem něhož se válelo několik mrtvol.
Elektronická adaptivní kamufláž opět zamaskovala dóm tak, že nebyl vidět, kromě osvětleného obdélníku dveří, které někdo nechal otevřené a které jako by trčely z lesa. Nikdo jim nebránil ve vstupu. Austin se Zavalou tedy vešli dovnitř a poprvé na vlastní oči spatřili úžasné stříbrné torpédo zepelínu, jež zabíralo většinu hangáru. Silné reflektory svítily na hliníkovou slupku obrovského tělesa, jejíž odlesky by uhranuly oči každého. V o to větší tmě tonul zbytek hangáru. Vklouzli do stínu a schovali se za mobilní lešení na kolečkách, odkud měli dobrý přehled.
Kolem zepelínu pobíhali lidé a zjevně dokončovali poslední předletové přípravy. Jejich postavy ještě zvýrazňovaly obří rozměry vzducholodi. Posádka, jež měla na starost vypuštění lodi, cedila krev u kotevních lan. Lidé vypadali jako loutky ve válečném kusu maňáskového divadla. Vysoko nad hlavami se začal dóm pomalu otevírat, rozšiřující se skulinou bylo možné spatřit hvězdy. Austin si prohlížel celý dlouhý zepelín a chladnokrevně si do paměti zapisoval každý detail, tupým nosem počínaje a zužujícím se ocasem konče. Jeho oči na okamžik spočinuly na trojúhelníkové ploutvi s nápisem Nietzsche. Vzducholod byla nádhernou ukázkou jednoty formy a funkce, ale estetický rozměr tohoto díla byl alespoň v Austinových očích až na druhém místě.
Řídicí kabina visela jen několik metrů nad zemí, ale hlídaly ji stráže. Znovu si prohlédl vzducholod a našel, co hledal. Ukázal na nejbližší zavěšený motor, jenž se ukrýval pod kapotou, a rychle Zavalovi nastínil svůj záměr. Joe přikývl. Zavolal vysílačkou Diegovi a vysvětlil mu, že se chystají na palubu zepelínu. Střecha se už odsunula natolik, že vzducholod mohla téměř startovat. Za pár vteřin začnou muži uvolňovat kotevní lana.
Zepelín ležel na kónických podpěrách, které připomínaly staré naftařské těžní věže. Austin se Zavalou v patách opatrně přecházel od jedné podpěry ke druhé, až se konečně dostali ke konstrukci podpírající zadní pravý motor. Austin se rozhlédl. Obsluha měla co dělat, aby udržela kotevní lana, která jim rval nedočkavý zepelín z ruky. S úlevou, že je nikdo nezpozoroval, vyšplhal k vrcholku věže.
Vejčitý kryt motoru byl tak velký, že by se do něj schoval celý náklaďák. K nosné konstrukci byl připevněn kovovými vzpěrami. Rotor měl průměr dvou dospělých postav. Austin se chytil jedné ze vzpěr, přitáhl se a vyšplhal na kryt. Skrz podrážky cítil vibrace, jež dávaly tušit, jakou má motor sílu. Otáčky rotoru se zvýšily, vznikl podtlak a Austin měl co dělat, aby ho ne-sfoukl. Natáhl se, aby Zavalovi, jenž se teprve škrabal nahoru, podal ruku, když kotevní lana povolila a zepelín začal stoupat. Závalový nohy plandaly v prostoru, jak se marně pokoušely zachytit za oblý kryt motoru. Austin ho držel jednou rukou. Musel napnout veškeré síly, aby ho vytáhl nahoru.
Tou dobou už byl zepelín v polovině cesty ke střeše. Protože stáli na horní straně kapoty, pohledům zespodu zůstali skryti. Avšak situaci jim teď komplikoval sací tah rotoru, jenž se dostal do ještě

vyšších otáček. Bylo stále obtížnější udržet se na hladkém oblém povrchu krytu. Austin uviděl nad hlavou obdélníkový otvor, kterým probíhaly svislé vzpěry upevňující motor ke konstrukci vzducholodě. Volal na Závalu, ale vítr mu rval slova od úst, takže jen gestikuloval. Zavála mu cosi odpověděl. Ačkoliv ho také neslyšel, byl si jist, že říkal: „Až po tobě."
Austin začal šplhat. Na vzpěrách byly příčle, jež sloužily technikům, aby se dostali k motoru, když ho potřebovali opravit. Avšak za chodu a při stou-pacím manévru představovalo i těch několik desítek centimetrů heroický výkon. Austin nepostupoval lehce, ale nakonec se mu podařilo vsoukat do břicha vzducholodi.
Jakmile se ocitl mimo přímý nápor sání rotoru, ohlédl se pod sebe. Zavála stál na žebříku těsně pod ním. Zepelín dokončil prostup střechou a ta se začala pomalu zavírat. Lidé dole v dómu vypadali jako mravenci. Mezitím co se Zavála škrabal do trupu, střecha se zavřela úplně. Když už se rozhodli cestovat načerno, neměli na vybranou. Museli pokračovat vzhůru do temného nitra.
Nietzsche byl zázrakem vzduchoplavectví. Dvakrát delší než JL byl Boeing 747 Jumbo Jet byl zkonstruován bez pomoci počítačů a materiálů kosmického věku. Vycházel z Graf Zeppelinu, dvě stě třicet pět metrů dlouhého stroje navrženého v roce 1928 průkopníkem vzduchoplavectví Hugo Eckenerem. Do Nietzscheho už ale byly zakomponovány určité inovační prvky, které pak využil i Hindenburg. V Graf Zeppelinu se sekce pro pasažéry nacházela za pilotní kabinou. Ale tady byla obytná zóna od velitelského můstku oddělena.
Jakmile Austin se Zavalou krkolomně dostoupali do trupu, zjistili, že se ocitli v malé místnosti. Na stěně viselo nářadí, náhradní díly a dlouhé kožené kabáty jako z dob počátků vzduchoplavectví. Komora nebyla vytápěná a kabáty mohly těm, kdo v místnosti pracují, prokazovat neocenitelnou službu. Austin si jeden zkusil a kupodivu mu i padl.
„Připomínáš mi Rudého barona, toho německého legendárního pilota Manfreda von Richthofena," řekl Zavála.
Austin si natáhl na hlavu koženou kuklu. „Raději bych se považoval za mistra převleků." Protože v Závalově tváři postřehl jisté pochybnosti, dodal: Jak sis určitě všiml, vypadáme trochu jinak než ti eskymáčtí džentlmeni, s nimiž se tu a tam setkáváme. Pokud nám tenhle směšný hábit zajistí i třeba jen zlomek vteřiny navíc, pak ho možná doceníš."
„Pro agenturu jsem schopen jakékoliv oběti," brblal Zavála, když hledal vhodný kabát.
Jednokřídlé dveře vedly na dlouhou chodbu. Podlahu pokrýval plyšový koberec, na stěnách visely různé fantaskní výjevy mužů v kuklách podobných Austinově, pokoušejících se ovládat podivně tvarované horkovzdušné balony a létající stroje. Pod stropem se pohupovaly starožitné broušené lustry. Na konci chodby se po obou stranách nacházely komfortně zařízené dvoulůžkové kajuty, pokaždé s jiným květinovým vzorem tapety.
Po několika krocích narazili na elegantní jídelnu. Bylo v ní asi deset malých hranatých stolků, na každém bílý ubrus s naaranžovanými ubrousky. U každého stolku stály dvě polstrované židle s mahagonovými nohami a područkami, mírně poodtažené a připravené k pohodlnému usazení, jako by hosté měli každou chvíli dorazit.
Vysoká okna se závěsy poskytovala stolujícím úchvatný výhled na krajinu pod nimi. Vedle jídelny byl bar se skutečným barovým pultem a pódiem pro kapelu i s nezbytným tanečním parketem s dokonale naleštěnou dřevěnou podlahou. Stejně jako jídelnu i bar zdobily geometrické motivy ve stylu art deco. Na stěně za barem visely fotografie zepelínu.
Kromě lehounkého hučení motorů panovalo v baru naprosté ticho. Zavála se zvědavě rozhlížel kolem. „Připadám si tu jak na starém zaoceánském parníku."
„Tak se modli, aby to nebyl Titanic" řekl Austin.
Austinovy další kroky vedly do místnosti vybavené koženými pohovkami a křesly. Jeho znalost němčiny byla omezená, ale z nápisu na stěně si troufl odhadnout, že místnost sloužila jako kuřácký salon. Opustili ho a pokračovali do rozlehlejšího prostoru, jenž byl pravděpodobně pracovní zónou. Viděli velké, účelně zařízené stoly s počítači, halogenová svítidla a několik spíš nepohodlných židlí. Jedna část místnosti tonula ve tmě. Austin našel na stěně vypínač a rozsvítil. Temný kout se

rozzářil a oba muži strnuli, když zjistili, že tam nejsou sami. U protější stěny stály dvě postavy. Zavála španělsky zaklel. Austin koutkem oka zahlédl, jak přikládá brokovnici k líci.
„Počkej!" vyhrkl.
Zavála sklonil zbraň, a když si postavy pořádně prohlédl, ušklíbl se. Dívali se do tváří dvěma mumifikovaným tělům, jež na ně shlížela z kovových podstavců. Stála v přirozeném postoji, paže svěšené podél těla. Jejich pleť měla ebenově hnědou barvu a kůže těsně kopírovala lebku a obličejové kosti. Oční důlky měly prázdné, ale tváře byly evidentně ošetřovány s největší péčí. Austin se Zavalou postoupili blíž, aby si mumie lépe prohlédli.
„To asi nebudou Blues Brothers, že?" zauvažoval Zavála.
„Myslím, že to bratři nejsou ani náhodou. Soudě podle oblečení patří každý do jiné doby."
Jeden měl na sobě košili a kalhoty z hrubého materiálu. Tmavé vlasy mu spadaly až k ramenům. Vyšší muž měl krátké blond vlasy, na sobě předválečný kožený kabát podobný tomu, jaký si oblékli Austin a Zavála. Nad oběma mumiemi visel velký plát hliníku se zubatými okraji. Bylo na něm jediné slovo - Nietzsche.
Vedle mumií stála skleněná vitrína, stejná, jaké jsou k vidění v muzeích. Uvnitř byl vystaven fotoaparát Leica 35 mm a několik objektivů, kamera značky Zeiss, mapa severní polokoule a kniha v kožené vazbě. Austin otevřel vitrínu a listoval knihou. Zápisky byly v němčině, končily rokem 1935. Zastrčil knihu do kapsy. Prohlížel si vitrínu s eskymáckými harpunami a noži, když ho zavolal Zavála.
„Kurte, pojď se na něco podívat."
Vedl ho k dlouhé ebenové truhle, která ležela na podstavci sahajícím jim po pás. Na truhle ležel roh byl podle všeho vyrobený ze slonoviny. Nástroj byl posázen drahokamy a ozdoben zlatými pásky. Austin ho vzal opatrně do rukou a podal ho Zavalovi, jenž užasl nad jemně vyřezávaným reliéfem znázorňujícím válečné výjevy.
Austin otevřel truhlici a odložil víko. Uvnitř ležel na purpurovém sametu meč zasunutý v pochvě. Austin uchopil kožené pouzdro, vyndal ho z truhly a studoval pozlacený jílec a ochranný koš. V trojúhelníkovité hrušce meče byl vsazen obrovský rubín. Spletenec koše byl zdoben květinovou gravurou. Žasl nad protimluvem nádhery dekorace a smrtícího potenciálu zbraně.
Potěžkal dvojbřitý meč a všiml si, jak je skvěle vyvážený. Pak ho vytáhl z pochvy. Jako by mu paží projel elektrický proud. Je to skutečně Durendal, bájný meč, jímž Roland stínal hlavy Saracénům? Čepel byla na dvou místech poškozená. Hlavou mu táhly obrazy, jak Roland zatíná meč do skály, aby nepadl do rukou nepřátel.
Zavála hvízdl. „Ta věc musí mít neskutečnou hodnotu."
Austin uvažoval, kolik času a peněz stálo Balthazara Aguirreze usilovné pátrání po předmětu, který teď držel v rukách. „Řekl bych, že ještě větší," přemítal.
Rozepnul si kabát a upevnil si pás s pochvou k pasu. Udělal několik zkušebních kroků a zjistil, že mu pochva pleská o nohu. Široký kožený opasek si také překážel s pouzdrem revolveru. Zkusil si ho tedy připnout jinak. Přehodil si postroj přes rameno, takže meč mu visel po levé ruce. Znovu se oblékl do kabátu.
„Hodláš šermovat?" zeptal se Zavála.
„Možná. Musíš uznat, že tvůj švýcarský armádní nožík na něj nemá."
„Můj kapesní nůž má vývrtku," připomněl mu Zavála. „Co s tou přerostlou polnicí?"
„Měli bychom ji tu nechat. Nechtěl bych, aby upozornila na to, že pod kabátem pašuju meč."
Pečlivě naaranžovali roh na víko truhlice a přešli na druhou stranu místnosti ke stolu, na němž byla rozprostřená mapa světa. Austin se nad mapu naklonil a zjistil, že jsou na ní červenou tužkou vyznačena pobřežní území. Ke každé oblasti bylo připojeno datum a seznam různých druhů ryb. Velká hvězda označovala jezero, nad kterým se teď vznášeli na palubě zepelínu. Prstem sledoval čáru vedoucí od hvězdy k východnímu atlantickému pobřeží. Čára byla nadepsána dnešním datem.
Napřímil se. „Musíme vzducholod zastavit, dřív než se dostane nad oceán," řekl. „Tohle není zahřívací kolo."

„Nejsem proti. Ale možná bych ti měl připomenout, že ten stroj měří téměř tři sta metrů a je plný po zuby ozbrojených hrdlořezů, kteří mají možná jiné plány."
„Nemusíme ovládnout celou loď, stačí pilotní kabina."
„Proč jsi to neřekl hned? To je hračka."
„Vsadím se, že umíš řídit i tohle, ty umělče."
„To nemůže být tak těžké," řekl Zavála. „Přidáš plyn a natočíš čumák tam, kam chceš letět."
I přes nepřesvědčivou odpověď Austin nepochyboval, že to Zavála zvládne. Letěl s kolegou už téměř ve všem, co se odlepilo od země, a strávil na místě druhého pilota stovky hodin. Austin uvažoval, ve které části zepelínu teď mohou být. Odhadoval, že tak v polovině jeho délky. Budou-li postupovat vpřed a dolů, měli by se dostat do pilotní kabiny.
Vyšli z místnosti a podivné muzeum zanechali svému osudu. Postupovali labyrintem chodeb, jež se naprosto lišily od těch, ve kterých se ocitli zpočátku. Tyhle byly novější a méně okázalé. Narazili teď na schody vedoucí dolů. Austin se domníval, že už došli nad pilotní kabinu, ale změnil názor, když ucítil závan slané vody a rybího pachu. Připomnělo mu to nepříliš příjemný pocit, který se ho zmocnil po prvním nadechnutí v sádkách Oceánu na Faerských ostrovech.
Na chvilku zaváhal, pak sáhl po bowenu a začal pomalu sestupovat do temnoty. Zaslechl hučení motorů a bublání okysličovačů, což ho utvrdilo v přesvědčení, že jeho odhad byl správný. Došel asi do poloviny schodiště, když se rozsvítila světla a Austin spatřil, že dole nečíhají jen rybí mutanti.
Pod posledním schodem stál doktor Barker, díval se vzhůru a jeho úzkou tvář zdobil vřelý úsměv. Jako obvykle měl oči schované za tmavými slunečními brýlemi.
„Vítám vás, pane Austine," řekl. „Už jsme vás čekali. Nepřipojíte se k nám?"
Odmítnout pozvání nebylo dost dobře možné už jen kvůli gorilám, které s kamennou tváří stály za Barkerovými zády, krátké automatické pušky namířené vzhůru. Kdyby i jen jediný prst stiskl kohoutek, z Austinovy a Závalový tělesné schránky by se stala krvavá kaše. Ještě výhrůžněji však vypadala tvář Barkerova zjizveného pochopa, který se už několikrát pokusil Austina zabít. Jeho játrově hnědé rty byly zkrouceny do jízlivého šklebu, jenž Austinovi připomněl, že je pro něho stále nepřítelem číslo jedna.
„Byl bych blázen, kdybych odmítl tak vřelé pozvání," řekl Austin, když sestupoval po několika zbývajících schodech.
„Teď odhoďte zbraně," řekl Barker.
Austin se Zavalou udělali, o co byli žádáni. Stráže je sebrali. Jeden chlap přistoupil k Zavalovi a prohledal ho. Zjizvenec si vzal na starost Austina. Spěšně mu přejel rukama po přední části koženého pláště.
„S radostí budu přihlížet vaší smrti," zavrčel.
Durendel jako by pálil Austina na žebrech. „Znám jednoho zubaře, co by si smlsnul na tvém chrupu," oplatil mu stejnou mincí.
Zjizvenec ho přestal prohledávat a chytil ho za klopy. Povolil až na Bar-kerův přímý rozkaz.
„Není vhodné našim hostům vyhrožovat," řekl Barker. „Předpokládám, že vy jste pan Zavála."
Zavála se pousmál, mírný výraz jeho hnědých očí vyvažoval mrazivý tón: „A vy jste, předpokládám, doktor Barker, schopný vědec s pomatenou hlavou. Kurt o vás často mluvil."
Jsem si jist, že jen v dobrém," opáčil Barker. Pohlédl zpět na Austina, zdálo se, že se dobře baví. „Chystáte se na maškarní bál?"
„Vlastně ano. Kdyby vám to nevadilo, šli bychom si tedy po svých," přijal Austin nenucený tón konverzace.
„Neodcházejte tak nahonem. Vždyť jste sotva dorazili."
„Když na tom trváte. Pro začátek bychom snad mohli dát ruce dolů, jestli nemáte nic proti."
„Máte pravdu, ale snažně vás prosím, nedávejte mým mužům záminku, aby vás museli zastřelit."
„Díky za upozornění." Austin se rozhlédl. Jak jste zjistili, že jsme na palubě? Máte tady skryté kamery?"

„Nic tak převratného na téhle starožitnosti není. Jen z bezpečnostních důvodů jsme na loď nainstalovali senzorická čidla. Kontrolka v pilotní kabině nás upozornila, že ve strojovně nad pravým zadním motorem došlo k poklesu teploty. Když jsme si šli ověřit proč, našli jsme otevřený poklop. Mysleli jsme si, že je to nedopatření, ovšem zjistili jsme, že chybí dva kabáty."
„Jak neprozřetelně jsme se zachovali."
„Taková maličkost, a bude vás stát život. A taky ta nebezpečná cesta na palubu. Pokud jste stáli o exkurzi, měli jste se zmínit a s potěšením bychom vám přidělili i kajuty."
„Tak někdy příště."
„Příště už nebude." Barker k nim přistoupil blíž, sundal si sluneční brýle a odhalil své bledé oči, jež Austin poprvé spatřil na vernisáži v muzeu. Duhovky měl světlé téměř jako okolní bělmo. Austinovi připomínal jedovatého hada. „Vy i celá NUMA jste mně způsobili hodně problémů," řekl Barker.
„Problémy vás teprve čekají," odpověděl Austin.
„Odvážná slova od někoho, kdo se nachází ve vašem postavení. Ale musel jste s tím počítat. Umealiq byl zklamaný, že jste mu ve Washingtonu překazil plány."
„Umealiq?" zeptal se Zavála, který slyšel tohle jméno poprvé.
„Zjizvencovo skutečné příjmení," vysvětlil mu Austin. „Znamená to něco jako kamenná sekyrka."
Zavála se nepatrně pousmál.
Je vám něco k smíchu?" zeptal se Barker.
„To je legrační," řekl Zavála. „Myslel jsem, že to v kiolském jazyce znamená lachtaní trus."
Zjizvenec sáhl k opasku po kostěném noži a vykročil k Zavalovi. Barker ho zarazil vztyčením ruky. Zamyšleně oba muže pozoroval.
„Co vy víte o Kiolech..."
„Vím, že je ostatní Inuité považují za arktickou spodinu," odpověděl Austin.
Barkerova bezkrevná tvář získala šarlatový odstín. „Ostatní Inuité je nemají právo soudit. Ti pouze naučili svět dívat se na lidi z Arktidy jako na karikatury budižkničemů, kteří jen žvýkají sušené maso, pobíhají v kožešinových kapucích a žijí v domech z ledu."
Austin byl rád, když viděl, že je schopen dostat se Barkerovi pod kůži. „Slyšel jsem, že kiolské ženy páchnou jako žluklý rybí tuk," popichoval ho.
Zavála zavětřil příležitost a přidal se. „Ve skutečnosti smrdí ještě hůř," řekl. „Proto jsou tihle zabijáci raději pořád spolu, mezi chlapama."
„Urážejte nás, jak je libo," bránil se Barker. „Vaše slaboduché vtípky jsou výkřiky do tmy. Moji muži tvoří bratrstvo jako středověcí křižáci."
Austin horečně přemítal. Barker má pravdu. Mohou s Joem vymýšlet jakékoliv urážky, ale pořád budou mít jen holé ruce proti několika skvěle vyzbrojeným maníkům. Budou muset změnit poměr sil, ale k dispozici mají jen sílu vůle. Zívl a zeptal se: „A co vaše slibovaná exkurze?"
„Ach, promiňte, jak jsem jen mohl zapomenout?"
Barker je zavedl na visutou lávku vedoucí do středu místnosti. Ze všech stran se ozývalo bublání vody, ale zdroj zvuků ukrývala tma. Barker si opět nasadil sluneční brýle a vydal nějaký rozkaz. Vteřinu nato se místnost rozzářila modrým světlem vycházejícím z rybích kádí, jež se táhly po obou stranách můstku o několik desítek centimetrů pod nimi. Nádrže byly připevněny k podlaze a zakryty průhlednými umělohmotnými poklopy, pod nimiž byl vidět pohyb obrovských ryb.
„Vypadáte zmateně, pane Austine."
„Opět jsem se přepočítal. Myslel jsem, že budete své ryby pěstovat v přímořských farmách, protože potřebují slanou vodu."
„Tohle ale nejsou obyčejné ryby," pronesl Barker pyšně. Jsou naprogramovány tak, aby přežily jak ve slané, tak ve sladké vodě. V této násadě jsou zdokonalené exempláře, které jsme vyvinuli s doktorem Throckmortonem. Jsou trochu větší a poněkud agresivnější než normální ryby. Takové rozmnožovací mašiny. Vzducholod klesne několik centimetrů nad mořskou hladinu a ryby budou speciálními výsypkami ve spodní části trupu vhozeny do vody." Rozpřáhl ruce stejným způsobem

jako při slavnostním proslovu u jezera. „Pohleďte na moje dílo! Už brzy budou tyto krásné exempláře plavat v oceánu."
„Kde ty vaše stvůry nadělají neskutečnou paseku," dodal Austin.
„Stvůry? Myslím, že tak bych je nenazýval. Jen jsem využil své vědecké dovednosti v oblasti genetického inženýrství k vytvoření komerčně výhodnějšího produktu. Není na tom nic nelegálního."
„Vražda je nelegální."
„Ušetřete nás svých směšných nářků. Než jste se objevil vy, bylo mnoho nehod a obětí na životech. Ještě musíme odstranit řadu překážek." Zamířil k nádržím na opačné straně přepravního prostoru. „Tohle jsou moji nejmilejší mazlíčci. Chtěl jsem vědět, jak velkou a nakolik žravou rybu jsem schopen stvořit z přirozeného druhu. Tyhle jsou pro normální život a rozmnožování v přírodním řetězci až příliš agresivní. Přepravujeme je oddělené přepážkami, protože by se napadaly navzájem."
Na Barkerův pokyn přistoupil jeden ze strážců k mrazáku a vytáhl asi půl-metrovou mraženou tresku. Odsunul umělohmotný poklop na jedné z kádí a hodil rybu do vody. Během několika vteřin po ní zbyla jen růžová pěna.
„Připravili jsme na vaši počest hostinu," řekl Barker.
„Děkujeme, ale už jsme večeřeli," odpověděl Austin.
Barker se na oba muže dlouze zadíval, ale místo strachu viděl jen pohrdání. Pokrčil rameny. „Dám vám čas, abyste mohli s kolegou přemýšlet o svém osudu a abyste si stačili představit, jaké to je být rozerván něčím, co má zuby ostré jako žiletky. Pak se, považte, rozplynete v moři. Moji muži pro vás přijdou, jen co se octneme nad naším zařízením u pobřeží. Adieu, pánové."
Barkerovi pohůnci uchopili Austina se Zavalou za paže a hnali je po lávce dolů až do jakéhosi skladiště. Vstrčili je dovnitř a zamkli za nimi.
Austin se pokusil otevřít zámek, pak si sedl na hromadu lepenkových krabic.
„Nevypadáš příliš ustaraně, ačkoliv se za chvíli staneš krmením pro rybičky," prolomil mlčení Zavála.
„Naopak. Nemám vůbec v úmyslu čekat, až se budou ti rudoši s jejich úchylným náčelníkem Běloočkem bavit na můj účet. Mimochodem oceňuju tvůj komentář na vrub kiolských paniček."
„Příčí se to sice mým zásadám, protože, jak jistě VÍŠ, nepohrdnu žádnou pěknou ženskou, ale potřeboval jsem si ulevit. Patřilo to spíš těm jejich chlapům, co terorizují a vraždí normální lidi. Teď bych ale chtěl slyšet, jak se z téhle šlamastyky chcete dostat, mistře Houdini?"
„Myslím, že budeme muset vyrazit dveře."
„Aha. A uvažovals, co budeme dělat, až se octneme přede dveřmi a proti nám bude stát tucet ozbrojených chlapů?"
„Vlastně jsme tři."
Zavála se rozhlédl. „Kde jsi, neviditelný příteli?"
Austin si rozepnul kabát a tasil meč. Ačkoliv ve skladišti byla skoro úplná tma, ocel jako by zářila. „Tohle je můj přítel - Durendal."

KATAMARÁN PŘISTÁL U PÍSČITÉHO břehu jako výsadkový člun námořní pěchoty. Ještě než oba laminátové trupy se skřípěním zastavily, výsadek už začal seskakovat - první Ben Nighthawk, za ním oba Baskové, pak lidé z SOS. Pomohli vesničanům dolů a všichni kromě Bena a Diega zamířili do vnitrozemí.
Jesse Nighthawk se ohlédl a všiml si, že jeho syn není s nimi, ale otálí na břehu. Poslal ostatní do lesa a vrátil se k Benovi.
„Proč nejdeš?" zeptal se stařec.
„Běžte beze mě," odpověděl Ben. „Musíme se s Diegem poradit jak dál. Máme ještě dost práce."
Jak to myslíš? Jakou práci?"
Ben pohlédl na protější břeh jezera. „Vyrovnání účtů."

„Nemůžeš se vrátit!" varoval ho Jesse. Je to příliš nebezpečné."
Diego, jenž poslouchal jejich rozhovor, řekl: „Piloti helikoptéry byli naši přátelé. Sestřelili je. Jejich smrt nemůže zůstat bez odplaty."
„Ti lidi zavraždili bratrance," přidal se Ben. „Tloukli a mučili mé přátele, moji rodinu. Přivlastnili si náš nádherný les."
Jesse Nighthawk nemohl vidět synovu tvář skrytou ve stínu. Podle odhodlání v jeho hlase však pochopil, že se mu jeho úmysl snaží vymluvit marně. „Tak dobrá," souhlasil ustaraně. „Dovedu ostatní do bezpečí."
Z lesa vyběhl Marcus Ryan, následován Chuckem Mercerem a Therri Weldovou. „Co se děje?" zeptal se, když si všiml pochmurné atmosféry.
„Ben a tenhle muž se chystají vrátit," řekl Jesse. „Zkoušel jsem je od toho odradit. Chtějí se nechat zabít."
Ben položil otci ruku na rameno. „To je to poslední, co si přeju, táti. Nemůžu mluvit za Diega, ale alespoň to iglú chci vymazat ze zemského povrchu."
„To je vysoký cíl," řekl Ryan. „Dva muži na to nestačí, potřebujete pomoc."
„Díky, Marku. Vím, že to myslíte dobře, ale ostatní vás potřebují víc než my."
„Nejen vy jim máte co oplácet," odpověděl mu Ryan a jeho hlas ztvrdl jako ocel. „Barker zavraždil Joshe, potopil moji loď. Teď se pokoušejí zničit oceány. Dluží mi tedy dost. Ta věc na druhé straně není slaměný klobouk. Nestačí do ní fouknout, aby odletěla."
„To víme. Poradíme si s tím."
„Není čas na disputace. Nesmíme se dopustit další chyby. Vím, jak vyhodit dóm do povětří." Ryan se obrátil k Mercerovi. „Pamatuješ si, o čem jsme spolu mluvili?"
Jo, pamatuju. Říkali jsme si, že Barkerovi zapálíme koudel u zadku, pokud ještě dostaneme příležitost."
„No tak, Bene, jak to vidíš teď?" naléhal Ryan. Jdeme s vámi?"
„To nezáleží jenom na mně." Obrátil se k Diegovi.
Je jich hodně a nás jen pár," řekl Bask. „Pablo je ze hry. Budeme moct mluvit o štěstí, jestli zůstaneme naživu."
Ben zaváhal. „Tak teda pojďte s námi."
Ryan se vítězoslavně usmál. „Budeme potřebovat nějakou trhavinu. Tu naši zabavili, když nás zajali."
„Máme s bratrem ruční granáty," řekl Diego a sáhl do batohu. „Každý tři. Stačí to?"
Ryan se podíval na Mercera. „Když budou správně umístěny, mohlo by to vyjít," řekl.
„Co můžu dělat já?" zeptala se Therri, jež naslouchala diskusi.
„Benovi lidi jsou v bídném stavu," řekl Ryan. „Zvlášť děti budou potřebovat tvoji pomoc."
„Udělám, co bude v mých silách," ujistila ho Therri. Políbila ho a Mercera s Benem pohladila po tváři. „Dávejte na sebe pozor."
Therri zamířila zpět do lesa, Ben s ostatními dostrkali katamarán zpátky na vodu a naskočili. Díky dvěma trupům a silnému motoru se hnali docela slušnou rychlostí. Za chvíli už dorazili k protějšímu břehu. Jen co vjeli do přístavu, Pablo a Diego vyskočili s odjištěnými zbraněmi na molo. Rychle uvázali člun a vydali se do vnitrozemí.
Mercer se zastavil v přístavní boudě a za chvíli se objevil se dvěma cívkami čtvrtcoulové šňůry, nějakým kabelem a kotoučem umělohmotné pásky. Postupovali v řadě za sebou. Obešli náměstí a pod Ryanovým vedením se nepozorovaně dostali až k boční stěně dómu. Ryan našel, co hledal: vysokou válcovitou tlakovou nádrž, která trůnila uprostřed malé mýtinky obklopené hustým lesem. Nápis na plášti nádrže upozorňoval, že obsahuje vysoce hořlavý materiál. Z boku vedlo jako pěst tlusté potrubí a mířilo do budovy. V místě, kde procházelo stěnou hangáru, byly zamčené dveře. Stejně jako celý dóm i dveře byly vyrobeny z plastu a ochotně povolily pod náporem Diegova ramene.

Vešli do krátké chodbičky, vedoucí několik metrů souběžně s potrubím. Pak roura mizela ve stěně vedle dalších dveří, tentokrát nezamčených. Ryan šel první a otevřel je. Naskytl se jim pohled do hangáru. Spousty mužů pobíhaly v místech, kde bývala ukotvená vzducholoď. Jiní smotávali lana, odstraňovali podpěry a lešení. Několik stráží hlídalo hlavní vchod do dómu.
Ryan naznačil ostatním, aby zůstali na místě, a spolu s Mercerem se vydali do útrob hangáru. Kradli se podél stěny skryti za vysokými cívkami se stočenými hadicemi až k místu, kde potrubí ústilo ze stěny. Když je sem Barker poprvé zavedl a vysvětloval, že nádrže vzducholodi plní namísto héliem vodíkem, ukazoval tímto směrem. Potrubí uzavíral ventil s velkým otočným kolem. Ryan s ním točil tak dlouho, dokud neslyšeli zřetelné syčení unikajícího plynu.
Těkavý plyn stoupal pod střechu, kde, jak doufali, nebude objeven, dokud už nebude pozdě. Víc dělat nemohli, proto se vrátili a spolu s ostatními vyšli chodbičkou ven. Také Ben a Diego se činili. Podle Mercerových instrukcí připevnili k nádrži ruční granáty. Ryan s Mercerem zkontrolovali zapojení. Kroužky bezpečnostních pojistek byly vzájemně propojeny kabelem, ten přivázali k volnému konci šňůry na jedné z cívek. Poté zamířili zpátky k jezeru a rozmotávali šňůru za sebou. Snažili se položit ji v co nejpřímějším směru a vyhnout se keřům a stromům, o které by se mohla zachytit.
Když spotřebovali provaz z první šedesátimetrové cívky, navázali ho ke druhé a pokračovali. Došel jim několik metrů od břehu. Mercer vběhl do kůlny a vrátil se s dalším kusem, který jim pak vystačil až k vodě. Když byli hotovi, Diego se vydal zpět k náměstí a skryt za silnými kmeny zaujal palebnou pozici.
Když Kiolové dokončili svou práci v hangáru, začali se trousit ven. Někteří zamířili k ubikacím. Bask chladnokrevně zamířil na jednoho ze strážců. Vyšlehl výstřel. Muž se skácel mrtev k zemi. Stráže se obrátily k lesu a začaly slepě pálit mezi stromy do míst, kde zahlédly poslední záblesk. Ale Diego se po každém smrtícím zásahu přemístil, takže kiolské kulky ho bezpečně míjely. Když zabil další dva muže, stáhli se z nekrytého náměstí do hangáru.
Diego ale právě takovou reakci předvídal. Podařilo se mu zahnat muže unikající do volného prostoru do „bezpečné náruče" hangáru. Věděl ale také, že pokud jim dopřeje čas, vyběhnou z dómu postranními východy a pokusí se ho obklíčit z hloubi lesa. Proto nečekal, a jen co poslední muž utekl z náměstí a skryl se v hangáru, vydal se tryskem zpět k pláži.
Ostatní ho mezitím napjatě očekávali. Jakmile ho Ryan spatřil mezi stromy, podal konec šňůry Benovi.
„Předpokládám, že téhle cti se nevzdáš."
„Díky," řekl Ben a uchopil konec šňůry. „Nic mi nemůže udělat větší radost."
Ryan se obrátil k ostatním. „Až Ben trhne šňůrou, skočte do vody a ponořte se včetně hlavy. Vydržte tam co nejdéle. Do toho, Bene!"
Ben silně škubnul provazem, pak ho odhodil a spolu s ostatními se vrhl do jezera. Zhluboka se nadechli a schovali hlavy pod vodu. Nic se však nestalo. Ryan vykoukl a zaklel. Vydrápal se z jezera na pláž, uchopil konec šňůry a znovu zatáhl. Provaz zapružil, jako by držel za větev.
„Zkontroluju to. Muselo se to za něco zachytit," zavolal na ostatní a vydal se hlouběji do lesa.
Ryan měl pravdu jen zčásti. Provaz se zachytil, ale nikoliv za něco, ale za někoho. Zatoulaný strážce zahlédl Diega pádit k jezeru a rozhodl se jít za ním na vlastní pěst. Právě držel v ruce šňůru, když spatřil, jak se Ryan plíží od pláže. Byl skloněný, očima sledoval provaz a vůbec si nevšiml, že chlap pozvedl zbraň. Poprvé si uvědomil, že v lese není sám, když ho náraz kulky odhodil zpět, jako by ho někdo praštil kladivem do ramene. Padl na kolena.
Strážce už ale podruhé nevystřelil. Diego, jenž se vydal za Ryanem, vypálil a umístil svoji kulku doprostřed jeho hrudi. Chlap padl na znak jako podťatý, ale šňůru sevřel ve smrtelné křeči mezi prsty. Ryan zamženým pohledem sledoval, jak se strážce hroutí k zemi a celou svou vahou s sebou strhává i provaz. V mozku mu zablikalo výstražné světlo, ale nohy měl jako z olova. Pak ucítil, jak se ho chápou čísi silné paže a pomáhají mu k jezeru. Byli už téměř u vody, když se vodní hladina rozzářila, jako by se na ni vylila fosforeskující barva.

Jak strážce padal, zatáhl za šňůru a vytrhl kroužky pojistek na ručních granátech. Páčky odskočily od kovového pláště a uvedly do chodu roznětku. Za šest vteřin granáty naráz vybuchly. O zlomek vteřiny později se vzňal vodík v nádrži. Hořící plyn prolétl krátkým potrubím a vytryskl z ventilu jako z plamenometu. Ohnivé jazyky neochvějně zamířily k neviditelnému oblaku vodíku naměstnanému pod střechou dómu.
Kiolské stráže se rázem ocitly uprostřed pekla. Hořící vzduch sycený vodíkem explodoval a spaloval maso i kosti. Dóm zadržel žár pouze na několik vteřin, plastové dílce stěn se změnily v bílou hmotu a roztavily se. Ale i tohle malé zdržení dopřálo Diegovi s Ryanem přesně tolik času, kolik potřebovali. Doběhli k vodě a ponořili se právě v okamžiku, kdy hangár explodoval a jazyky plamenů smetly nedaleké stromy a budovy. Jejich spalující síla se šířila do všech směrů.
Ryan sužovaný zraněním se stačil sotva nadechnout a rychle ponořil hlavu pod vodu. Plíce naplnil jen zčásti. Zahlédl, jak se voda doslova rozsvítila, a uslyšel hromové burácení. Zůstal pod hladinou, jak nejdéle mohl, pak ale musel hlavu vystrčit. Do očí ho začal okamžitě štípat kouř valící se z hořícího lesa, nicméně jeho pozornost se upírala jinam. Uchvátil ho pohled na obrovský ohnivý hřib strmící k obloze a žhavými uhlíky poseté spáleniště, kde ještě před chvílí stál obrovský dóm. Vedle této exploze se požár na Hindenburgu zdál být jen nepatrnou prskavkou.
Postupně se začali vynořovat i ostatní. Ben, Mercer a Diego vystrčili hlavy z vody jako vydry, zalapali po dechu a uchváceně sledovali noční představení. Každý z nich přišel díky Barkerovi a jeho kiolským hrdlořezům o přítele nebo příbuzného. Ale přesto nepociťovali zadostiučinění nebo dokonce radost, protože věděli, že spravedlnosti bylo učiněno za dost jen zčásti. Šílený genetik byl zasažen na citlivém místě, ale stále unikal. V mihotavém světle hořících stromů doplavali ke katamaránu. Zbylí tři pomohli Ryanovi z vody. Minutu nato už člun uháněl k protějšímu břehu a nechával doutnající pohřební hranici svému osudu.
Austin seděl na krabici s rybími antibiotiky, čepel meče svíral mezi koleny, čelo si položil na jílec. Nezasvěcený pozorovatel by se mohl domnívat, že ho ovládla malomyslnost, ale Zavála ho znal lépe. Austin začne jednat, až bude připraven.
Zavála se udržoval ve střehu kombinací cviků z jógy, zenu a jakýmsi starodávným stínovým boxem. Soustřeďoval se na zničení imaginárního nepřítele a celý proces zakončil levým zvedákem a pravým hákem. Zamnul si dlaně a řekl: „Právě jsem knokautoval Rocky Marciana, Sugar Ray Robinsona a Muhammada Aliho pěkně jednoho po druhém."
Austin zvedl oči. „Schovej si pár úderů pro Barkera a jeho kámoše," zahučel. „Začínáme klesat."
Austin uvažoval, jak vážně to Barker myslel, když říkal, že s nimi chce nakrmit své pochybné miláčky a to, co z nich zbude, vyklopit do Atlantiku. Vrah jako Barker se nebude štítit žádné krutosti a podlosti. Jde za svým cílem přes mrtvoly a s představou, že je bůh, a díky tomu promlouvá jako vládce nad životem a smrtí. Jestliže řekl, že je nad Atlantikem zavraždí, udělá to.
Austin čekal na zastávku, až se bude doplňovat palivo, a doufal, že v té chvíli budou všichni na palubě obřího zepelínu zaměstnáni přistávacím manévrem. Stráže jim sebraly hodinky, takže nedokázali přesně odhadnout, jak dlouho jsou už na cestě. Když zjistili, že k nim nedoléhají ani žádné zvuky, o výhledu nemluvě, opřel Austin špičku meče o zem a přiložil ucho k jílci. Meč přenášel vibrace motoru jako jehla gramofonu. V posledních minutách se intenzita chvění změnila. Motory zpomalily. Vstal a šel k masivním dveřím obloženým dřevem. Už dříve se do nich opírali rameny, ale jediné, čeho dosáhli, byly modřiny.
Austin na dveře lehce zaklepal. Chtěl se ujistit, že na druhé straně nestojí stráž. Když se nedočkal žádné odezvy, uchopil jílec do obou rukou, zvedl meč nad hlavu a vší silou svých mohutných paží ťal.
Dřevo prasklo, ale čepel nepronikla skrz. Bodal tedy do obložení špicí, dokud nevydlabal otvor velký jako pěst. Horečně pokračoval v práci. Nakonec mohl protáhnout celou paži. Na petlici visel zamčený zámek. Střídali se se Zavalou a po několika minutách se nakonec prosekali až k petlici. Vylomili ji a dveře se otevřely. Po strážích nebylo ani památky, opatrně tedy postupovali zpět k nádržím s rybami. Austin se naklonil přes zábradlí lávky.

„Je mi líto, braši," řekl mléčně zbarveným potvorám mrskajícím se v kádích, „ale máme o hostině jiné představy."
„Stejně by jim mexická kuchyně nechutnala," podotkl Zavála. „Koukni se na hladinu."
Voda jako by se chtěla vylít přes okraj, což naznačovalo, že zepelín v ooměrně ostrém úhlu klesá. Přistávali. Austin se chtěl dostat do řídicí kabiny, ale uvědomil si, že je pravděpodobně pečlivě střežená. Budou muset postupovat důmyslněji. Odpověď na otázku jak dál našel opět v Barkerově psychotické osobnosti. Během svého vychloubačného výkladu prozradil totiž víc, než měl.
„Joe," začal Austin zamyšleně, „pamatuješ si, co náš hostitel říkal o těch plovoucích klecích?"
„Že v nich drží agresivnější ryby odděleně od ostatních i od sebe navzájem. V opačném případě by se mazlíci sežrali."
„A taky říkal, že jsou tady detekční systémy. Vsadil bych se, že když pohneme s klecemi, alarm se spustí. Jak by se ti líbilo trochu zamíchat kartami?"
Klece byly v půli předěleny přepážkou. Austin jednu z nich vytáhl. Ryby z obou konců připluly ke hladině, přítomnost člověka pro ně znamenala krmení. Když se nic nedělo, všimly si otevřeného prostoru. Na okamžik zne-hybněly. Pak ploutve zavířily, bělavá těla sebou mrskla a čelisti začaly pracovat. Když si Austin se Zavalou uvědomili, jaké plány s nimi Barker měl, sledovali tichou bitvu s mrazením v zádech. Během několika vteřin se v nádrži mezi chuchvalci krve vznášely kusy rybí tkáně. Stvůry se roztrhaly navzájem.
Jakmile začali manipulovat s klecí, na stěně se rozblikalo červené poplašné světlo. Austin čekal u dveří, zatímco Zavála zůstal na lávce. Srdce mu radostí poskočilo, když se objevil jen jeden strážný. Jak spatřil Závalu u nádrže, zastavil se a sáhl po pušce. Austin vyskočil zpoza dveří. „Nazdar," řekl. Když se k němu chlap otočil, praštil ho loktem do brady. Strážný šel k zemi jako pytel brambor. Austin mu sebral zbraň a hodil ji Zavalovi. Potom našel vypínač a vypnul alarm.
Zavála s automatickou puškou a Austin s mečem, jako by se chystal dobýt hrad, opustili přepravní prostor s káděmi a krátkou chodbou došli ke schodům vedoucím do řídicí kabiny. Ze své vyvýšené pozorovatelny viděli otevřenými dveřmi dovnitř. Muži se pohybovali po kabině nebo stáli u přístrojů, ale Barker mezi nimi nebyl. Austin signalizoval Zavalovi, že se musejí vrátit. Řídicí kabina může počkat. Bylo nesmyslné bojovat s čelistmi stvůry zvané Oceanus a vylamovat jednotlivé zuby, když stačilo setnout jednu hlavu.
Austin byl přesvědčený, že ví, kde Barkera najdou. Proběhli rychle zpět kolem nákladního prostoru s rybami a spěchali chodbou až ke kajutě, jež představovala kombinaci pracovny a muzea a kde našli Durendal. Austin odhadl místo Barkerova pobytu správně. Vědec a jeho zjizvený pacholek se skláněli na mapou rozloženou nad stole.
Zjizvenec díky svým animálním instinktům vycítil jako první, že mají nezvané hosty, a zvedl hlavu. Spatřil oba muže a tvář se mu zkřivila do nenávistného šklebu. Barker slyšel pochopa zavrčet a vzhlédl. Po počátečním překvapení vyloudil na tváři úsměv. Austin mu díky tmavým brýlím neviděl do očí, ale předpokládal, že se upírají na meč. Barker se beze slova otočil, přistoupil k truhlici, zvedl roh a nahlédl pod víko.
„Ovšemže, pane Austine. Nejen že jste černý pasažér, jste i zloděj."
Přiklopil víko a chystal se na něj znovu položit roh. Ale ještě předtím se ohlédl po Zjizvencovi, jenž sotva postřehnutelně přikývl. Dřív než mohl Austin cokoliv udělat, Barker mrštil rohem po Zavalovi. Ten uhnul a letící předmět o několik centimetrů minul jeho hlavu. Umealiq využil momentu překvapení a skrčil se pod stůl. S mrštností kočky zalezl za těžkou pohovku. Potom vyskočil jako čert na pérku, naslepo vypálil z pistole a zmizel otevřenými dveřmi.
„Zastav ho, než zburcuje ostatní!" vykřikl Austin. Ale Zavála už byl na cestě.
Austin s Barkerem osaměli. Barker vypadal jako duch, nicméně se stále usmíval. „Podle všeho si to rozdáme sami mezi sebou," řekl.
Austin úsměv opětoval. Jestli je to tak, je po vás."
„Odvážná slova. Ale uvažte své postavení. Umealiq zabije vašeho kolegu a během pár okamžiků se ve dveřích objeví ozbrojení muži."

„Uvažte své postavení, Barkere." Zvedl meč a postoupil. „Chystám se probodnout vaše bezcitné srdce a předhodit ho těm zmutovaným stvůrám.“
Barker se otočil jako baletka, strhl ze zdi vystavenou eskymáckou harpunu a mrštným pohybem zápěstí ji s obdivuhodnou přesností vrhl po Austi-novi. Austin se stačil sklonit a letící zbrani uhnout. Harpuna se zabodla do hrudi jedné z mumií. Podstavec se zřítil a celá padající instalace strhla ze zdi i kus pláště staré vzducholodi s nápisem Nietzsche. Barker sáhl po další harpuně. Do druhé ruky chytil kostěný nůž a zaútočil.
Austin mu vyrazil harpunu jediným máchnutím meče, ale výpad odkryl jeho obranu. Ucouvl, aby se vyhnul noži, a přitom šlápl na roh ležící na podlaze. Podvrkl si kotník a upadl. Barker vítězoslavně vykřikl a znovu zaútočil. Austin ležel na meči, takže se jím nemohl bránit. Nůž zasvištěl. Austin zablokoval Barkerův výpad předloktím. Pokusil se uchopit Barkera za zápěstí, ale měl zpocenou dlaň. Pustil meč a pomohl si druhou rukou. Snažil se oddálit nůž od krční tepny.
Zaskočen Austinovým odporem Barker znovu napřáhl a bodl. Austin se odvalil ze směru útoku ale nechal meč za sebou. Oba se postavili. Když se Austin vrhl po meči, ostří nože minulo jeho hruď jen o několik milimetrů. Barker meč odkopl a získal tak převahu. Austin ucouvl a narazil na hranu stolu. Nemohl ustupovat dál. Barker stál tak blízko, že Austin viděl svoji tvář zrcadlící se v Barkerových tmavých brýlích.
Barker se usmál a zvedl nůž k poslednímu výpadu.
Zavála vyběhl ze dveří a na okamžik se zastavil. Předpokládal, že se ocitne v chodbě. Místo toho vběhl do nevelké komory jen o málo větší než telefonní budka s žebříkovými příčlemi na stěně. Stísněný prostor osvětlovala jediná žárovka. Pod lampou stál stojan s baterkami. Jedna chyběla. Sáhl také po jedné a zamířil světelný kužel vzhůru. Zdálo se mu, že zahlédl nějaký pohyb. Pak už viděl jen temný prostor. Zavěsil si pušku na rameno, baterku zastrčil za opasek a začal stoupat. Šachta ústila do průlezu trojúhelníkového průřezu mezi nosné vzpěry. Ocitl se pravděpodobně v části kýlu, který držel celou loď pohromadě. Průlez vedl dál do útrob konstrukce.
Kýl protínala další chodbička. Zavála zadržel dech a uslyšel slabé dunění, které mohly způsobovat podrážky dopadající na kovový rošt. Vstoupil tedy do nové chodby a zjistil, že se stáčí k plášti zepelínu a vede podél něj po vnitřní straně. Bílá vlákna plynem naplněných vaků se tiskla těsně na konstrukci podél protější strany chodby. Předpokládal, že se nachází v nosné části celého zepelínu, v prstenci, jenž drží kýl vzducholodě a nádrže s vodíkem pohromadě.
Jeho předpoklad se potvrdil, když se chodba začala stáčet zpět do útrob lodi a vedla přímo přes obrovské nádrže. Zavála byl v dobré kondici, přesto prudce oddychoval, když na úplném vrcholku zepelínu narazil na další křížení trojúhelníkových chodeb. Jedna z nich vedla v podélné ose lodi od přídě zpět k zádi. Tentokrát ale bylo rozhodování kudy pokračovat jednodušší. Ve světle baterky zahlédl pohyb a zaslechl vzdalující se dusot.
Zavála vyrazil podél kýlu a bylo mu jasné, že musí Zjizvence dostihnout dřív, než doběhne do pilotní kabiny a spustí poplach. Dostal se ale k dalšímu křížení chodeb, kde příčný průlez přetínal chodbu vedoucí podél nosného prstence. Po Zjizvencovi však nebylo ani vidu, ani slechu. Zavála se snažil představit si schéma průřezu vzducholodě.
Pokud by se díval na ciferník hodin, chodba, ve které se teď nacházel, by byla na dvanácté. Koridor, který ji přetínal, směřoval na osmou. Aby byla konstrukce symetrická, třetí horizontální chodba musela mířit na čtvrtou. Možná by mohl Zjizvencovi nadběhnout.
Začal po obvodu kýlu sestupovat. Napůl lezl, napůl padal. Téměř zajásal, když opravdu narazil na třetí horizontální chodbu. Vydal se jí a na další křižovatce se zastavil a zaposlouchal. Byl si téměř jist, že Zjizvenec musí z nějaké příčné chodby vyběhnout, aby se dostal k pilotní kabině.
Když se zastavil a zaposlouchal na třetím křížení, opravdu zaslechl dusot, jako by někdo sestupoval po žebříku. Trpělivě čekal, dokud neuslyšel přerývaný dech. Pak rozsvítil baterku. Světelný kužel přišpendlil Zjizvence k žebříku. Vypadal jako odporný pavouk. Když Umealiq zjistil, že je v pasti, začal po žebříku opět stoupat nahoru.
„Zůstaň, kde jsi!" přikázal mu Zavála. Sundal pušku z ramene.

Umealiq se zastavil a pohlédl dolů. „Idiote!" křikl s krvelačným úšklebkem v obličeji. „No tak vystřel. A podepíšeš si ortel smrti. Když mě netrefíš, prostřelíš nádrže s vodíkem. Vybuchnou, a ty i se svým kámošem uhoříte."
Zavála se pousmál. Jako inženýr měl poměrně široké znalosti z různých oborů. Věděl, že vodík je těkavý, ale pokud nejsou v nábojnicích svíticí střely, nemělo by se nic stát. „V tomhle se šeredně pleteš," řekl. „Do té nádrže bych udělal nanejvýš díru."
Ďábelský škleb zmizel. Umealiq seskočil ze žebříku a namířil na Závalu pistoli. Z pušky vyšlehl jediný výstřel. Těžká kulka zasáhla Umealiqa přímo doprostřed široké hrudi a odhodila ho zpět na žebřík. Zavála ustoupil, aby udělal místo padajícímu tělu. V hasnoucích očích se objevil výraz překvapení.
„A ještě v jednom ses pletl," řekl Zavála. „Trefil jsem."
Zatímco Zavála pronásledoval Zjizvence, Austin bojoval o život. Znovu odrazil levým předloktím Barkerovo zápěstí a zastavil ostří nože několik centimetrů od krční tepny. Pravou rukou chtěl Barkera chytit za krk, ale protivník uhnul. Austin stačil zachytit prsty jen okraje brýlí. Srazil mu je a spatřil Barkerovy světle šedé hadí oči. Na vteřinku ztratil koncentraci. Bar-ker mu vytrhl ruku ze sevření a chystal se k dalšímu výpadu.
Austin se zády opíral o desku stolu, prsty chvatně hmatal po něčem, čím by mohl Barkera praštit do hlavy. Ucítil palčivou bolest - sáhl na jednu z halogenových lamp, které osvětlovaly rozloženou mapu. Uchopil ji, pootočil a chtěl ji mrštit Barkerovi do obličeje. Barker ji odrazil, ale nedokázal ji zhasnout. Světlo zapůsobilo na jeho přecitlivělé oči jako kyselina. Zařval bolestí a rukou si je zastínil. Začal couvat a kiolsky klel. Austin jen nevěřícně zíral, co dokázal s pomocí jediné žárovky.
Barker vyvrávoral z místnosti. Austin sebral meč a vyrazil za ním. Ve snaze dostihnout ho dřív, než se dostane do řídicí kabiny, byl méně obezřetný, než měl být. U nákladního prostoru s rybími káděmi na něj Barker čekal. Zaútočil z poza dveří a nůž zasáhl Austina do žeber na opačné straně, než ho zranili na Faerách.
Austin upustil meč a zřítil se po schodech na umělohmotný poklop zakrývající kádě. Cítil, jak se mu do košile vsakuje horká krev.
Slyšel, jak se Barker odporně chechtá. Stál v chodbě osvětlen namodralou září vycházející z nádrží s rybami. Stále se rozhlížel kolem sebe a Austin si s úlevou uvědomil, že pořád ještě nevidí. Snažil se proto co nejrychleji dostat z poklopu a schovat se za kádě. Stvůry sebou začaly pod plastovým víkem mrskat, protože zaregistrovaly pohyb a ucítily krev. Barker kývl hlavou Austinovým směrem.
„Je to tak, pane Austine. Stále jsem oslepený. Ale můj dobře fungující sluch mi umožňuje vidět jiným způsobem. V zemi bílé nicoty je člověk s vyvinutým sluchem král."
Barker Austina provokoval k osudové replice. Austin ztrácel krev a nevěděl, jak dlouho vydrží při vědomí. Zavála může být po smrti. Byl odkázán jen sám na sebe. Měl jedinou šanci. Odklopil víko jedné kádě a zachroptěl, aby zamaskoval charakteristický zvuk, který by mohl jeho úkon prozradit.
Barker se zarazil a natočil hlavu jako radar, jenž zaměřil cíl. Usmál se, jeho bledé oči pohlédly přímo na Austina.
Jste zraněn, pane Austine?" zeptal se Barker zvesela.
Udělal několik kroků směrem k lávce. Austin znovu zasténal a ucouvl o několik centimetrů za nádrž. Barker vkročil na lávku a pomalu po ní postupoval nad okraji kádí. Austin zkontroloval škvíru. Víko bylo odsunuto stále jen na necelých třicet centimetrů. Opět zachroptěl a odsunul ho o dalších několik centimetrů.
Barker se zastavil a naslouchal, jako by něco podezřelého zaslechl.
„Seru na tebe, Barkere," zavolal na něj Austin. „Otevírám klece."
Barkerovi poklesla čelist, vydal zvířecí skřek a vyrazil vpřed. Vůbec netušil, že Austin posunul poklop o dalších několik desítek centimetrů - a vstoupil do nádrže. Zajel pod hladinu. Pak vynořil hlavu. Ve tváři se mu zračil strach, protože si okamžitě uvědomil, co se stalo. Chytil se za okraj

kádě a snažil se vylézt. Mutant v nádrži se nejprve vetřelce lekl, ale teď už Barkerovi brousil kolem nohou. Zároveň byl vybuzen pachem Austinovy krve, jež nakapala do vody.
Austin se namáhavě postavil a chladnokrevně zvedl přepážku oddělující druhou část kádě. Barker se už téměř stačil vysoukat z vody, když ho zaregistrovaly ryby z druhé poloviny. Vzápětí jeho bílá tvář ještě více zesinala a on sklouzl zpátky. Nastala mela a voda vířila, pak jeho tělo zmizelo v krvavé pěně.
Austin vypnul alarm a spěchal do Barkerovy kajuty, kde našel lékárničku.Pomocí gázy a leukoplasti si ovázal ránu, aby zastavil krvácení. Pak znovu uchopil meč a chystal se vydat za Zavalou, aby zjistil, jestli mu může pomoci, když v tom okamžiku kolega vstoupil do dveří.
„Kde je Barker?" zeptal se.
„Trochu jsme se nepohodli a teď je na cucky," usmál se nevinně Austin. „Podrobnosti později. Kde je Zjizvenec?"
„Podlehl útoku u nádrží s plynem." Rozhlédl se kolem. „Možná bychom odsud měli vypadnout."
„Zrovna mě let začínal bavit, ale když jinak nedáš."
Chvatně zamířili do pilotní kabiny. Našli tam jen tři muže. Jeden stál u kormidla v přední části místnosti. Druhý točil jiným kormidlem na levo-boku. Třetí, jenž se zdál být jejich velitelem, navigoval. Když spatřil Austina se Zavalou, sáhl k opasku pro pistoli. Austin pro něj ale neměl pochopení.
Přitiskl mu špici jako žiletka ostré čepele meče k ohryzku. „Kde jsou ostatní?" zeptal se ho.
Zlost v jeho očích vystřídal strach. „Připravují uvazovací lana pro přistání."
Mezitím si ho vzal na mušku Zavála, Austin sklonil meč a šel k jednomu z oken gondoly. Pod břichem celé obrovské vzducholodě se houpala spuštěná lana. Reflektory zepelínu osvětlovaly tváře mužů na zemi obrácené vzhůru, kteří čekali, aby uchopili povlávající lana a přivázali je k přistávací konstrukci. Obrátil se k veliteli a přikázal mu, aby s sebou vzal oba muže a opustili kabinu. Pak za nimi zamkl.
„Co myslíš," obrátil se k Zavalovi, „uměl bys řídit tuhle starožitnost?"
Zavála přikývl. „Chová se stejně jako velká loď. Přední kormidlo ovládá směr. Postranní výškovky. Tam si stoupnu já. Výškovky potřebují lehčí ruku."
Austin se tedy postavil za směrové kormidlo. Zepelín byl skloněn špicí dolů, a umožňoval mu tak dobrý výhled na dění pod ním. Pozemní posádka už držela některá lana.
Zhluboka se nadechl a řekl Zavalovi: „Tož vzhůru."
Zavála otočil kormidlem. Zepelín se ale odmítl zvednout. Austin nastavil chod motorů na více než poloviční výkon. Vzducholoď se pohnula vpřed, ale uvazovací lana ji stále držela při zemi.
„Potřebujeme se odlepit," řekl Zavála.
„Co kdybychom odhodili nějakou zátěž?"
„To by snad pomohlo."
Austin pátral na přístrojové desce, až nalezl, co hledal. „Drž se."
Zmáčkl tlačítko. Ozval se rachot jako u vodopádu. Rybí nádrže se vyprazdňovaly. Stovky zmítajících se ryb a miliony litrů vody se vyhrnuly z břicha vzducholodě a doslova spláchly muže na zemi. Pozemní posádka vyděšeně pouštěla uvazovací lana. Ti, kteří to neudělali včas, se ocitli ve vzduchu, jak zepelín prudce vyrazil, jakmile se zbavil přebytečné zátěže. Postupně odpadli i oni.
Vzducholod vyrazila vpřed a vzhůru. Stoupala, dokud se neocitla ve volném prostoru. Austin zjistil, že směrová kormidla nereagují tak rychle jako u lodě. Obrovská hmota nad jejich hlavami reagovala na otočení kormidel-ním kolem s určitou prodlevou. Austin vedl zepelín nad moře. Na zlatavě se jiskřící hladině zahlédl obrys člunu, jenž se zaléván paprsky vycházejícího slunce pohupoval na vlnách několik kilometrů od pobřeží. Vzápětí ho vyrušilo divoké bušení na dveře pilotní kabiny.
Austin se ohlédl. „Myslím, Joe, že se tady stáváme nežádoucími," křikl přes rameno.
„Nevšiml jsem si, že bychom kdy byli žádoucími, ale přít se s tebou nebudu."

Austin mířil s zepelínem ke člunu, a když se dostali blíž, přepnul tah motorů na úroveň označenou nápisem POMALÝ POHYB. Zavála zafixoval výškovky ve stoupacím úhlu. Potom vylezli z oken gondoly a chytili se povlávajících uvazovacích lan. Austin s tím měl vzhledem ke zranění určité problémy, ale nakonec dokázal lano zachytit i nohama a svůj sestup tak docela dobře korigovat. V okamžiku, kdy slanili do moře, zepelín začal opět nabírat výšku.
Paul hlídkoval teprve několik minut, když zaslechl charakteristický zvuk mohutných motorů. Něco se blížilo z vnitrozemí nad rybí farmu. Rozsvítily se reflektory, jež mířily k nebi. Za minutu se objevil obrovský stín, který se v jejich světle proměnil ve stříbřitě kovový plášť vzducholodě. Téměř vzápětí zepelín zamířil nad moře a začal sestupovat ve směru, kde kotvil jejich člun.
Vzbudil Gamay a řekl jí, ať zburcuje zbytek posádky. Obával se, zda Oceanus nepovolal posily ze vzduchu. Po chvilce se na palubě objevil ospalý kapitán.
„Co se děje?" zeptal se.
Paul ukázal na blížící se vzducholod, jež ve vycházejícím slunci zářila jako hořící pochodeň. „Měli bychom zvednout kotvy. Nevím, jestli mají přátelské nebo nepřátelské úmysly."
Kapitán se už úplně probral. Zamířil ke kapitánskému můstku.
Na palubě se objevil také profesor Throckmorton. „Dobrotivý Bože," vyhrkl profesor. „Tohle je ta největší věc, jakou jsem kdy viděl."
Motory zakašlaly a člun se dal do pohybu. Se znepokojením sledovali, jak se vzdálenost mezi nimi a vzducholodí zkracuje. Pohybovala se poněkud zmateně, ieií špice se vychylovala zleva doprava, nahoru a dolů. Ale o jednom nebylo pochyb, mířila rovnou k nim. V jednom okamžiku klesla natolik, že se volná lana pod břichem dotýkala vln.
Gamay pozorně sledovala řídicí kabinu. Viděla, jak se v oknech objevily nejprve hlavy a pak se dva muži začali spouštět po lanech dolů. Upozornila na ně Paula a ten se rozesmál. Kapitán se právě vrátil na palubu. Paul ho požádal, aby loď zase zastavil.
„Ale tak nás chytí."
„Přesně tak, kapitáne, přesně tak."
Kapitán si něco mumlal pod vousy, ale vrátil se na můstek. Gamay spolu s několika členy posádky připravila nafukovací záchranný člun. Motory ztichly, a právě když jim obrovitý obrys zepelínu zastínil celou oblohu, už zase kotvili. Jakmile se postavy na lanech ocitly poblíž plavidla, se šplouchnutím se spustily do vody. Nafukovací člun jim vyrazil na pomoc. Paul a Gamay pomohli Zavalovi s Austinem na palubu.
„To je fajn, že jste se stavili," řekl Paul.
„To je fajn, že jste doma," odpověděl Austin.
Ačkoliv se spokojeně usmíval, po očku pozoroval zepelín. Oddychl si, když začal stoupat a zamířil pryč od lodi. Barkerovi muži se dřív nebo později do pilotní kabiny dostanou a se svými automatickými puškami by byli se člunem brzo hotovi. Ale Kiolové jsou teď bez mozku, bez Tunuka, bez svého velkého vůdce.
Už za několik minut se Austina se Zavalou chopily čísi ruce a pomohly jim vylézt na palubu výzkumné lodě. Troutovi je zavedli do kajut, aby se mohli převléknout do suchých šatů. Gamay profesionálně ošetřila Austinovo zranění a vyměnila mu obvazy. Rána vypadala nehezky, ale poranění nebylo nijak vážné a spraví ho pár stehů. Austin se utěšoval, že alespoň bude mít symetrickou jizvu na druhé straně hrudníku. Seděli s Troutovými v kuchyňce a usrkávali horkou kávu, když přišel místní newfoundlandský kuchař a ptal se, zda budou snídat.
Austin si uvědomil, že nejedl od chvíle, kdy vyrazili na cestu. Podíval se na Závalu a viděl, že i on má hlad.
„Můžete před nás postavit cokoliv," ujistil ho Austin. „Hlavně aby toho bylo hodně."
„Můžu vám připravit rybí omeletu," řekl kuchař.
„Omeletu s rybou?" zaváhal Zavála.
Jistě. To je naše krajová specialita."
Austin se Zavalou se na sebe podívali. „Ne, díky," vyhrkli oba současně.

BEAR SE OBJEVIL PŘESNě, jak slíbil. Therri zavolala najatého pilota rádiem, oznámila mu, že potřebuje eva-kuovat skoro padesát lidí, a poprosila ho o pomoc. Aniž by se na cokoliv ptal, zalarmoval všechny nájemní piloty v okruhu sta kilometrů. Hydroplá-ny se snášely k jezeru ze všech stran a nakládaly lidi čekající na břehu. První šli nemocní a staří, potom děti. Therri stála na pláži s pocity úlevy a smutku a mávala na rozloučenou své malé kamarádce Rachael.
Ryanův rudý odznak odvahy ho předurčil k transportu jedním z prvních letadel. S obvázaným ramenem byl spolu s ostatními přepraven do malé, ale dobře vybavené místní nemocnice. Bratři Aguirrezové se postarali o vlastní převoz, přivolaná helikoptéra převezla jejich neúplnou družinu zpět na jachtu.
Ještě než odletěli, vydal se Ben s jedním mladým Indiánem na obhlídku protějšího břehu, aby zjistili, co zbylo z Barkerova komplexu. Zjistili, že nic. Therri se zajímala o osud rybích stvůr. Ben odpověděl poměrně srozumitelně: „Usmažili se."
Therri, Ben a Mercer odletěli mezi posledními. Tentokrát působily plyšové kostky v Bearově kokpitu uklidňujícím dojmem. Jakmile se hydroplán vznesl nad koruny stromů, Therri se podívala dolů na rozlehlé černé spáleniště rozprostírající se kolem zbytků Barkerovy monstrózní stavby.
„Zdá se, že tam dole trochu hořelo," překřikoval Bear hučení motoru. „Nevíte o tom něco, lidi?"
„Někdo si musel hrát se sirkami," odbyl ho Mercer. Když viděl Bearův pochybovačný výraz, usmál se a dodal: „Až se vrátíme, celý vám to u piva převyprávím."
Nakonec nezůstalo při jednom.

Mezitím si Austin se Zavalou užívali péče, kterou jim poskytovali Trouto-vi, a beze spěchu pluli do přístavu na Throckmortonově výzkumné lodi. Samotný Throckmorton se stále nemohl vzpamatovat ze šoku, když se dozvěděl o Barkerových šílených plánech, a slíbil, že předstoupí před komisi senátora Grahama, jen co v Parlamentu přednese zprávu o nebezpečích spojených s transgenicky upravovanými rybami.
Ve Washingtonu se pak Austin sešel s admirálem Sandeckerem, aby mu podal hlášení o splnění úkolu. Sandecker zprávě o Barkerově konci pozorně naslouchal, ale opravdové nadšení projevil až nad Durendalem. Dotýkal se meče téměř s posvátnou úctou.
Jako muž odchovaný mořem nebyl Sandecker vůbec pověrčivý, proto byla jeho reakce překvapivá. „Ta zbraň má jakési znepokojivé kouzlo, Kurte. Jako by si žila vlastním životem," mumlal si pod vousy a otáčel v prstech blyštivou čepeli.
„Měl jsem stejný pocit," řekl Austin. „Když jsem meč poprvé tasil, jako by mi paží projel elektrický výboj."
Sandecker zamrkal, jako by se právě probral ze snu, a zasunul meč zpátky do pochvy. „Samozřejmě že to jsou jen babské pověry."
„Samozřejmě. Co navrhujete, abychom s ním udělali?"
„To je jednoduché. Vrátíme ho právoplatnému majiteli."
„Roland je mrtvý, a pokud ta mumie byla Diego, nebude si v nejbližší době dělat nároky na Durendal ani on."
„Nechte mě tedy o dalším postupu trochu přemýšlet. Vadilo by vám, kdybych si na tu dobu meč vypůjčil?"
„Ale vůbec ne, ačkoliv možná bych se s jeho pomocí mohl snáz prosekat tou hromadou papírování."
Sandecker si zapálil doutník a odhodil sirku do krbu. Na tváři se mu objevil jeho typický lišácký úsměv. „Za nejúčinnější zbraň proti státní byrokracii jsem vždy považoval oheň."
O několik dní později se Sandecker ozval znovu. „Měl byste pár minut, Kurte?" řekl do telefonu. „A vezměte s sebou taky Joea. Je tady někdo, s kým byste se měli setkat."
Austin se zastavil v Závalově laboratoři hlubinných záchranných a vyprošťovacích přístrojů a tlumočil mu Sandeckerův požadavek. Do admirálovy kanceláře dorazili společně. Sekretářka je

přivítala s úsměvem a kývla hlavou k admirálově kanceláři. U dveří je čekal sám Sandecker a osobně je vpustil do mozkového centra agentury NUMA.
„Kurte. Joe. Jsem rád, že jste přišli," pronesl s přehnanou vřelostí a oba je uchopil za paži.
Austin se musel v duchu smát. Na takovéhle ciráty nebyl zvyklý. Když je Sandecker předvolal, neměli na vybranou. Kdo by se opozdil nebo dokonce nedostavil, pocítil by vzápětí váhu admirálovy autority na vlastní kůži.
Za Sandeckerem se vynořil Balthazar Aguirrez a oba jeho synové. Baltha-zar Austina bouřlivě vítal. Potřásl si s ním a se Zavalou pravicí a málem jim přitom utrhl ruce.
„Požádal jsem pana Aguirreze a oba jeho syny, aby se u nás zastavili a my jim mohli poděkovat za pomoc, kterou nám poskytli v Kanadě," řekl Sandecker. „Vyprávěl jsem jim o vaší akci."
„Bez vaší pomoci bychom se neobešli," složil jim poklonu Austin. „Mrzí mě, že jste přišel o piloty a helikoptéru. A taky že se Pablo zranil."
Aguirrez odmítavě mávl rukou. Já děkuji vám, milý příteli. Helikoptéra je jenom věc, která se dá lehko nahradit. Jak můžete vidět, i můj syn se zotavuje úspěšně. Smrt pilotů je smutná záležitost, ale vybrali si svoji profesi -stejně jako ostatní muži na palubě - dobrovolně a za svoji službu byli velmi dobře placeni."
„Nicméně je to tragická ztráta."
„Souhlasím. Ale jsem zároveň potěšen úspěchem vaší akce. Nemáte nějaké zprávy o meči a rohu?"
„Zdá se, že vaše relikvie podnikly dlouhou a strastiplnou cestu," odpověděl mu Sandecker. „V Barkerově morbidním muzeu objevil Austin lodní deník, díky němuž byl schopen poskládat střípky poznatků. Váš dávný předek Diego se vydal z Faerských ostrovů přes Atlantik. Ale k pevnině nikdy nedoplul. On i jeho posádka zemřeli, nejpravděpodobněji podlehli nějaké chorobě. Lod uvízla v polárním ledu. O staletí později ji objevil německý zepelín během tajného letu k severnímu pólu. Posádka vyzvedla tělo vašeho příbuzného. Technické problémy je však vzápětí přinutily znovu přistát na arktických ledových pláních. Našli je Kiolové a tělo Diega a kapitána zepe-línu Heinricha Brauna si přivlastnili."
„Kurt mi celý příběh už vyprávěl," ozval se Aguirrez nedočkavě. „Ale co víte o relikviích?"
„Pánové," nenechal se vyrušit Sandecker, „jak jsem mohl být tak nezdvořilý? Posaďte se, prosím. Myslím, že je čas nalít si skleničku brandy."
Admirál ukázal směrem k pohodlným koženým křeslům rozestavěným před masivním pracovním stolem a zamířil k baru ukrytému v dřevěném táflování. Vrátil se s láhví Brendy a každému nalil dávku brandy. Strčil nos do široké sklenice, přivřel oči a labužnicky nasál vůni. Pak otevřel vlhčící komoru a vytáhl svazek exkluzivních, ručně stáčených doutníků. Rozdal je mužům sedícím kolem stolu a poklepal si na náprsní kapsu.
„Obávám se, že jsem ztratil tabatěrku. Nemá někdo z vás nůž, pánové? Nevadí." Sáhl za své křeslo. Vytáhl pochvu s mečem a položil ji na stůl. „Snad nám poslouží tohle."
Balthazar nevěřícně vytřeštil oči. Vstal a natáhl se po pochvě. Uchopil ji oběma rukama, jako by byla skleněná. Třesoucími se prsty vytáhl meč a zdvihl ho vysoko nad hlavu, jako by svolával šiky Karla Velikého k boji.
Ze rtů se mu vydralo jediné slovo. „Durendal" zašeptal.
„Roh dorazí během několika dnů, stejně tak ostatky vašeho předka," řekl Sandecker. „Myslel jsem, že byste asi chtěl mít ty vzácné předměty a jejich posledního právoplatného držitele pěkně pohromadě."
Balthazar zasunul meč zpátky do pochvy a podal jej synům.
„Skutečným majitelem je baskickýlid. S pomocí meče a rohu zajistím Baskům konečně suverenitu." Usmál se. „Ale mírovou cestou, samozřejmě."
Úspěch jeho teatrálního gesta Sandeckera evidentně potěšil, modré oči mu poťouchle zářily. „A na to se napijeme," řekl.
Ryan zavolal Austinovi ještě téhož odpoledne a oznámil mu, že je zpátky ve Washingtonu. Požádal Austina o schůzku na „obvyklém místě". Austin přišel k Rooseveltově soše o něco dřív, takže viděl

Ryana přicházet. Všiml si, žeje stále přepadlý a zranění ho zřejmě bolí. Ale postřehl i něco jiného. Arogantně vysunutá brada a floutkovsky přezíravý pohled vševědoucího hocha, které Austina vždycky iritovaly, byly tytam. Ryan vypadal vážnější a jakoby dospělejší.
Usmál se a podal mu ruku. „Díky, že jste přišel, Kurte."
Jak se cítíte?"
Jako hadrový panák na střelnici."
„To si zvyknete," řekl Austin při pomyšlení na své dvě jizvy na hrudníku. „Vědomí, že jste vrazil klín do Barkerových plánů, vám musí jistě bolest mírnit. Gratuluju."
„Bez Benovy, Chuckovy a samozřejmě Aguirrezovy pomoci by se to nepodařilo."
„Nebuďte tak skromný."
„To vy jste příliš skromný. Slyšel jsem o vašem dobrodružství ve vzducholodi."
„Doufám, že jsme se nesešli proto, abychom založili spolek pochlebovačů," řekl Austin. „To by mohlo narušit naše až do této chvíle vřelé vztahy."
Ryan se zasmál. „Požádal jsem vás o schůzku, abych se vám mohl omluvit. Uvědomuji si, že jsem se choval poměrně dost nabubřele a pokrytecky."
„Stává se to i těm nejlepším z nás."
„A ještě něco. Pokusil jsem se přimět Therri, aby vás získala na naši stranu."
„To je mi jasné. A taky vím, že Therri byla natolik soudná, že to neudělala."
„Stejně jsem se vám chtěl před odjezdem omluvit."
„Říkáte to, jako byste měl namířeno do věčných lovišť."
Jako Vinnetou? Ne, to ještě ne. Za pár dnů odjíždím na Báli, abych zjistil, zda by se organizace jako SOS mohla angažovat v otázce nelegálních obchodů s mořskými želvami. Pak se pojedu podívat, jestli můžeme něco udělat pro udržení populace lvounů u pobřeží Jižní Afriky a jestli můžeme zasáhnout proti pytlákům v mořské rezervaci na Galapágách. Průběžně se budu snažit získat sponzory na nový Sea Sentinel." Ambiciózní plány. Tak hodně štěstí."
„Ano, to budu potřebovat." Ryan se podíval na hodinky. „Omlouvám se, ale už musím letět, abych zhoufoval vojsko."
Šli spolu na parkoviště, tam si ještě jednou podali ruce.
„Pokud se nemýlím, uvidíte se koncem týdne s Therri."
Jen co se vyhrabu z papírování v kanceláři, půjdeme na večeři."
„Slibuji, že tentokrát vás nevyruším jako v Kodani."
„Buďte bez obav," řekl Austin, podíval se k obloze a záhadně se usmál. „Tam, kam tentokrát vezmu Therri na večeři, nás nevyruší nikdo."

„Smím vám dolít šampaňské, mademoiselle?" zeptal se číšník.
„Buďte tak laskav," odpověděla Therri s úsměvem. „Chutná mi."
Číšník jí dolil jemně broušenou skleničku a zkušeně postavil láhev značky Moet na stůl. Pak scvakl podpatky a odkráčel opodál, připraven přiběhnout na sebenepatrnější znamení obočím. Byl dokonale oblečen, napomádované černé vlasy měl ulíznuté dozadu, horní ret mu zdobil úzký knírek jako tužka. Tvářil se přímo vzorově - držel si výraz nejvyšší úslužnosti a zároveň znuděné nepřítomnosti.
„Je báječný," šeptala Therri. „Kde jste ho splašil?"
„Přímo v Orient Expresu," řekl Austin. Když viděl, že mu Therri nevěří, dodal: „Přiznávám se. Vypůjčil jsem si ho od nás z agentury. Předtím než ho Sandecker najal, aby pro agenturu připravoval slavnostní večeře, pracoval jako maitre ď v La Tour ďArgent v Paříži."
„Naši večeři připravil skvěle," řekla Therri. Seděli u stolku pro dva. Prostřeno měli na škrobeném lněném ubrusu, nádobí a stříbrné příbory ve stylu art deco. Oblečeni byli velmi formálně, Therri měla úchvatné černé večerní šaty bez ramínek, Austin si místo smokingu zničeného při závodech psích spřežení stačil pořídit nový. Therri kývla směrem ke smyčcovému kvartetu, které

podmalovávalo pozadí Mozartovou skladbou. „Předpokládám, že hudebníci hrají minimálně v Národní filharmonii."
Austin se lišácky usmál. „To jsou kamarádi z konstrukčního oddělení. O víkendech se scházejí a hrají. Nejsou špatní, že?"
„Ne. A co večeře? Nevím, kdo ji připravoval, ale..." Odmlčela se a pátravě se na Austina zadívala. „To mi neříkejte. Kuchař je taky z agentury."
„Není. Je to můj přítel, St. Julien Perlmutter. Za každou cenu nám chtěl dnes vařit. Později vám ho představím."
Upila šampaňské, ale její tvář posmutněla. „Omlouvám se, ale občas se mi ještě vybavuje doktor Barker a ty jeho stvůry. Je to jako noční můra."
„Kéž by to byl opravdu jen zlý sen. Barker a jeho banda byli bohužel až příliš skuteční. Stejně tak i ty jeho ďábelské ryby."
„Je divné, jak byl zlý. Nikdy se asi nedopátráme, proč se z tak geniálního člověka mohla stát taková zrůda."
„Zvlášť když uvážíme, že jeho prapředek byl podle všeho velice slušný člověk. Starý Frederick Barker pochopil, že Eskymáci hladoví proto, že bílí lovci masivně vyhlazují mrože, kteří jim sloužili jako základní potravina, a snažil se své kolegy velrybáře od takového chování odradit."
Jeho geny musely z generace na generaci zmutovat," uvažovala.
„A přidejte k jeho genetické výbavě paranoidní božský syndrom a máte tady šíleného vědce, jenž sám sebe ztotožňuje s ďáblovým zjevením,"
„To je ironie, že?" řekla po chvíli přemýšlení. „Barker byl výsledkem zmutovaných genů. Tentýž proces dovedl ve svých laboratořích k dokonalosti. Kdykoliv si na ta ubohá stvoření vzpomenu, otřesu se hnusem." Podívala se na něj s úzkostí v očích. „Myslíte, že je to konec takových úchylných výzkumů?"
Austin přikývl. „Barker byl v tomhle směru skutečný génius. Nedělal si žádné poznámky. Všechno nosil jen v hlavě. Jeho znalosti zemřely s ním."
„Přesto neexistuje jistota, že někdo stejně geniální nebude jeho pokusy napodobovat."
„Neexistuje, ale mezery v zákonech už budou brzy zaceleny. Na území Spojených států nebude chov transgenicky mutovaných ryb dovolen. Evropa se také rozhodla, že Frankensteinovy ryby na stůl nechce. Když si je nežádá trh, nikdo je nebude vyrábět."
„A co ostatní Kiolové?"
„Uvěznění, mrtví nebo na útěku. Bez Barkera, který z nich udělal vraždící komando, se rozplynou. Barkerovy společnosti jsou na prodej. Největší dravci se o jeho firmy porvou, a tím je zničí. A teď mi dovolte jednu otázku. Jak vidíte svou budoucí spolupráci s SOS?"
„Naše cesty se rozešly. Uvědomila jsem si, že partyzánská válka není můj styl. Dostala jsem nabídku, abych pracovala jako právní poradkyně pro otázky životního prostředí ve výboru senátora Grahama."
„To rád slyším."
Číšník přinesl ke stolu černý telefon. „Chtěl by s vámi hovořit pan Zavála," řekl.
Na druhém konci se ozval Joeův hlas. „Promiň, že vás ruším při večeři. Myslel jsem ale, že bys měl vědět, že se chystáme zahájit sestup."
„Díky za zprávu. Kolik máme času?"
„Tak na jeden delší ploužák."
Austin se usmál a zavěsil. „To byl Joe z pilotní kabiny. Brzy přistaneme."
Therri se podívala z velkého vyhlídkového okna na světélkující koberec pod nimi. „To je nádherné. Nikdy na dnešní noc nezapomenu. Jen mi, prosím, řekněte, jak jste ten zepelín dokázal sehnat?"
„Musel jsem trochu improvizovat. Němci horlivě usilují o vydání první vzducholodi, která přistála na severní točně. Když jsem se dozvěděl, že bude zepelín přepravován z Kanady do Washingtonu, nabídl jsem služby zkušeného pilota na oplátku za rezervaci stolu pro dva na naši večeři. Myslel

jsem, že jen tady nás nikdo nebude alespoň pár hodin rušit." Podíval se na hodinky. „Pilot říká, že máme nejvyšší čas, pokud chceme stihnout alespoň jeden tanec."
„Velice ráda."
Vstali, Austin jí nabídl rámě a zavěšeni zamířili k intimně nasvícenému parketu. Austin pustil hudbu a prostorem se rozlehla příjemná melodie v podání orchestru Glenna Millera. „Myslel jsem, že by se hodil dobový band."
Therri se podívala z vyhlídkového okna na blikající východní pobřeží. Pak se obrátila k Austinovi. „Děkuji za výjimečný večer."
„Noc ale ještě nekončí. Až přistaneme, můžeme si dát kávu u mě. A kdoví, kam večer povede?"
„Já vím přesně, kam povede," řekla a zasněně se usmála.
Vzal ji do náruče, ucítil závan jejího parfému, a pak vysoko nad zemí tančili mezi hvězdami.

Clive Cussler je autorem nebo spoluautorem již více než dvaceti knih. Spolu s dobrovolníky ze své agentury NUMA Cussler objevil více než šedesát lodí historické hodnoty včetně dávno ztracené pověstné ponorky Konfederace Hunley, kterou před nedlouhou dobou vyzvedl z moře nedaleko Charlestonu. Cussler také sbírá klasické automobily. Jeho sbírka, čítající osmdesát exemplářů s karosériemi vyrobenými na zakázku, patří k nejlepším svého druhu na světě. Svůj život tráví buď v horách v Coloradu, nebo v pouštích Arizony.
Paul Kemprecos je spoluautorem románů ze série Akta NUMA - Opeřený had, Modré zlato a Hořící ledů držitelem Shamusovy ceny za šest detektivních románů s podmořskou tematikou. Tento profesionální potápěč a bývalý novinový reportér, sloupkař a redaktor žije ve státě Massachusetts.